

Ta Là Một Bát Thịt Kho Tàu

Contents

Ta Là Một Bát Thịt Kho Tàu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53
11. Chương 11	61
12. Chương 12	68
13. Chương 13	72
14. Chương 14	78
15. Chương 15	86
16. Chương 16	94
17. Chương 17	101
18. Chương 18	108
19. Chương 19	115
20. Chương 20	123
21. Chương 21	130
22. Chương 22	138
23. Chương 23	146
24. Chương 24	154
25. Chương 25	161
26. Chương 26	169
27. Chương 27	175
28. Chương 28	182
29. Chương 29	187
30. Chương 30	191
31. Chương 31	198
32. Chương 32	204
33. Chương 33	210
34. Chương 34	218
35. Chương 35	225
36. Chương 36	229
37. Chương 37	236
38. Chương 38	243
39. Chương 39	248
40. Chương 40	253
41. Chương 41	258

42. Chương 42	262
43. Chương 43	268
44. Chương 44	274
45. Chương 45	280
46. Chương 46	285
47. Chương 47	294
48. Chương 48	300
49. Chương 49	306
50. Chương 50	313
51. Chương 51	317
52. Chương 52: Phiên Ngoại 1 :thứ Vị Nhỏ Trong Cuộc Sống	323
53. Chương 53: Phiên Ngoại 2 : Giáo Sư Mời Dạy Của Hệ Văn Học	333
54. Chương 54: Phiên Ngoại 3 : Đều Là Tai Họa Do Mua Đồ Gây Ra	340

Ta Là Một Bát Thịt Kho Tàu

Giới thiệu

Tên Hán Việt: Ngã thị nhất oản hồng thiêu nhục Thể loại: Ấm áp, khô hài, trường học văn, ba cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-mot-bat-thit-kho-tau>

1. Chương 1

Nhắc tới Đại học HB, là trường đại học hàng đầu ở thành phố A mà người người hâm mộ.

Khiến người người hâm mộ, không chỉ vì đây là trường đại học đẳng cấp quốc tế, mà còn vì đây là một trường đại học quý tộc với những khu nhà siêu cấp xa hoa, có rất nhiều xí nghiệp cùng công ty nổi tiếng trong và ngoài nước đứng sau lưng hỗ trợ, hướng hồ người có thể vào học trường này, không phải người được nuôi dưỡng từ bé có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc, thì cũng là người trong nhà tài sản bạc triệu, tồn tại những CEO tương lai thừa kế sản nghiệp gia tộc khiến cả đám nữ sinh nhìn thấy mắt sáng như sao Kim, vì thế tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ, không vào được HB, thì sống chả để làm gì.

Nói thật ra, luận về thành tích học tập, đầu óc thông minh, Kỹ Tiểu Nhan tuyệt đối có thể xếp vào loại tương đối tốt, tương đối thông minh, có điều tính cách của cậu là đi thi thì không tìm thấy bút, làm xong thì quên nộp, nộp bài thì quên viết tên, viết tên vẫn còn có thể chỉ viết họ không viết tên, tóm lại là một tên đại ngốc đi giấy không phân biệt được trái phải, đánh răng quên súc miệng.

Trung Quốc có câu: Người gốc có phúc của người gốc.

Thực tế đã chứng minh, Kỷ Tiểu Nhan đã gặp phải ngưi thi vận(rất may mắn) để câu nói kia biểu thị sự đúng đắn một lần.

Lúc giấy báo được gửi đến tận nhà, Kỷ Tiểu Nhan trong đầu đang kịch liệt suy nghĩ, cậu vừa rồi rửa mặt là dùng nước rửa tay hay là dùng sữa tắm(=) em Tiểu đúng là ngốc), còn chị gái Kỷ Tiểu Nhan vẽ mặt kinh ngạc đem thông báo kia đến trước mặt cậu.

“Tiểu Tiểu, đây thật là gửi cho em sao?” Chị gái Kỷ Tiểu Nhan dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu em hồ đồ đầu tóc không khác gì chuồng gà của mình.

“Ách?” Kỷ Tiểu Nhan cầm lấy nhìn một cái, gật gật đầu, lên tiếng trả lời: “Đúng vậy...”

“Đây thực không có khả năng!” Chị gái Kỷ Tiểu Nhan mở to hai mắt xem xét cậu, như thể đang nhìn một con khủng long lớn biến thành hóa thạch.

“Cái gì không có khả năng a?” Tiếng nói từ cửa truyền tới, Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc một trận, người vừa tới chính là bạn học cao trung của chị cậu, ở trường có ngoại hiệu “Nữ sinh ma quỷ”.

Kỷ Tiểu Nhan có phản ứng quá độ như vậy với nàng, nguyên nhân là vì, nàng từng lừa gạt đem Kỷ Tiểu Nhan lúc đó mới học lớp 10 đến gay bar, sau đó tùm tùm cười bắt đầu kiếm tiền... Nếu không phải ông anh kết nghĩa của cậu tới đúng lúc, chỉ sợ dê vô miệng cạp, mạng nhỏ liền không còn rồi.

“Chính là cái này a.” Chị gái Kỷ Tiểu Nhan Kỷ Tiểu Nhan quơ quơ cái thông báo hoa lệ kia đến trước mặt bà chị khủng bố, “Tiểu Tiểu nhà chúng ta, cư nhiên thi đỗ HB đó!”

“Nga ha ha ha ” Bà chị ma quỷ nở nụ cười, xem ra công lực của nàng mấy năm nay chỉ có tăng không có giảm, nhất thời khiến Kỷ Tiểu Nhan toàn thân lạnh nổi da gà.

“Nghe nói bên trong đại học HB đều là mỹ nam kiệt xuất nga ” Nữ sinh ma quỷ hai mắt phóng điện, dí sát vào khuôn mặt ngây thơ của Kỷ Tiểu Nhan, dùng thanh âm tà mị nói: “Tiểu Tiểu bé nhỏ, chị thấy em đi vào hang sói như thế thật sự rất đau lòng nga ”

Kỷ Tiểu Nhan lùi về góc tường phía sau, đổ mồ hôi lạnh, tội nghiệp nhìn chị gái mình cầu cứu, đáng tiếc Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn bày ra bộ dạng vì đại nghĩa diệt thân, trơ mắt thờ ơ nhìn cậu bị bà chị khủng bố hãm hại.

“Thế nhưng!” Bà chị khủng bố đột nhiên thay đổi khẩu khí: “Vì tương lai hạnh phúc của em, chị và chị gái em sẽ vì em mà đốt vàng mã!”

“.....” Nói gì vậy, chẳng lẽ việc cậu thi vào HB lại khó tin như vậy sao? Kỹ Tiểu Nhan hoàn toàn không biết chuyện có thể phát sinh trong tương lai của mình, về mặt đại ra nhìn hai nữ thanh niên hủ hóa của Chủ nghĩa Xã hội Khoa học (nói một cách ngắn gọn là hủ nữ) trước mặt hướng cậu thở ngắn than dài...

=. =. =. =. =

Ngày khai giảng rất nhanh liền đến, Kỹ Tiểu Nhan chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, leo lên xe, lảo đảo vừa cầm bản đồ vừa đạp xe, đạp từ sáng đến trưa, lại đạp từ trưa đến chiều, cuối cùng nhìn thấy một khối kiến trúc to lớn ở phía trước, tên thường gọi là “Cổng”.

“Xin hỏi, đây là đại học HB phải không?” Kỹ Tiểu Nhan xuống xe, lễ phép lại gần hỏi, bảo vệ cổng là một nhóm thân cao thước tám mặc quân phục, cười tủm tỉm nhìn cậu, nói: “Đúng vậy, cậu đến báo danh sao?”

Kỹ Tiểu Nhan cười gật gật đầu.

“Đến đây không dễ nhỉ? Là người ở đâu vậy?” Anh bảo vệ lịch sự hỏi thăm.

“Người thành phố này.”

“Cậu ra khỏi cửa nhà từ lúc nào?”

“Năm rưỡi sáng.”

“Sớm như vậy? Cậu ở ngoại thành sao?”

“Không phải, ở nội thành.”

“Vậy sao cậu giờ này mới đến?”

“Tôi tìm không ra.”

Bảo vệ ầm ầm ngã xuống, ngón tay run rẩy chỉ Kỹ Tiểu Nhan vô tội: “Cậu cậu cậu! Đại học HB là khối kiến trúc khổng lồ mà toàn bộ thành phố kiêu ngạo, bên trái là trường đua ngựa mênh mông vô bờ, bên phải là sân bay nổi tiếng thế giới, phía trước có sân gôn với những trảng cỏ xanh mượt, đằng sau có lò giết lợn lớn nhất, trên bản đồ có bao nhiêu mũi tên đỏ như vậy, cậu cậu cậu cứ nhiên tìm không ra?”

Kỹ Tiểu Nhan cầm bản đồ cẩn thận xem xét, gật gật đầu: “Anh nói không sai, chỉ là tôi đem bản đồ gấp làm đôi, xoay một vòng cũng không thấy nửa sau của trường, mới đoán ra đây hẳn là nửa trên của trường.”

Bảo vệ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cậu, lại nhìn đến chiếc xe tồi tàn sau lưng cậu, “Cậu là thi đồ vào sao?”

Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, bảo vệ lại rầm rầm ngã xuống... Trong miệng không quên hét lên: “Sinh viên đại học HB có tư chất a! Tương lai của Tổ quốc a! Vĩnh biệt ”

Kỷ Tiểu Nhan xách túi đồ, đẩy chiếc xe tồi tàn của mình, chậm rãi đi vào trong trường, thấy sắc trời đã chạng vạng, sinh viên mới tới báo danh đều đã đến từ sớm, người đi trên đường thấy bộ dạng cậu không khỏi có chút kỳ lạ, trong đó có một bác lao công tốt bụng còn giữ cậu lại: “Này, cậu kia, nơi này không cho phép nhặt rác!”

Kỷ Tiểu Nhan khó chịu cười cười, trả lời: “Cháu giờ không nhặt, mấy ngày nữa lại nhặt.”

Người lao công nhìn bóng lưng đang dần xa của cậu, nói: “Đứa nhỏ thu rác năm nay thật đáng thương nga, lớn như vậy còn ngốc, tổ chức Hy Vọng thế nào lại không giúp đỡ vậy?”

Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng đi đến đại sảnh được chỉ định để báo danh, bỗng nhiên thấy một trận buồn nôn ghê tởm hung hăng dâng lên, liền vội nghĩ: hỏng rồi, không biết phòng vệ sinh ở chỗ nào, phải nhanh chóng đi tìm mới được.

Theo chỉ dẫn của người bên cạnh, Kỷ Tiểu Nhan chạy vội, hướng về phía bên phải của đại lầu mà chạy, tay thì che miệng lại, sợ sẽ phun ra. Mắt thấy phía trước có bảng chỉ dẫn, biết là sắp tới nơi, Kỷ Tiểu Nhan thoáng thả lỏng, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa bước vào, đột nhiên không biết cái gì đập mạnh vào người.

Kỷ Tiểu Nhan theo bản năng giơ tay lên chắn, ai ngờ lực kia quá lớn, “Đông” một tiếng chạm vào trước ngực cậu, hành động đó, chỉ nghe thấy một tiếng “Oa”, Kỷ Tiểu Nhan liền phun hết ra.

Quả thật vừa nghĩ, cũng biết đối diện là một người đi đến, nhưng chính mình lại nôn lên người người ta, thế này thật sự là phiền toái lớn.

Im lặng tầm một giây, đối phương liền gào lên: “Con mẹ nó mày muốn chết à!”

Kỷ Tiểu Nhan chưa kịp trở lại bình thường đã bị tác động mạnh. Đau đến run rẩy, cậu từ nhỏ chưa từng bị người khác đánh đau như vậy, hơn nữa thân thể vốn không khỏe mạnh, cơ hồ muốn khóc đến nơi.

“Dạ...”

“Ít nói những lời vô nghĩa! Tiểu thổ tử! Muốn làm phản à!” Người nọ dùng dùng nổi giận, căn bản không để cho Kỷ Tiểu Nhan có thời gian thở dốc, đá một cái vào sườn, Kỷ Tiểu Nhan vốn đang ôm bụng liền quỵ xuống đất, mắt thấy sao trời, cơ hồ đau muốn chết.

“Hôm nay không đánh chết mày, tao liền...”

Người nọ vẫn còn tức giận, gầm lên khiến lỗ tai Kỷ Tiểu Nhan thấy ong ong, cậu đã bị đánh đến choáng váng, chỉ biết tiếp tục chịu đựng, mạng nhỏ cũng không bảo vệ, lui người né tránh, bộ dạng sợ hãi.

“Sâm ca!” “Sâm ca!” Bỗng nhiên từ cầu thang truyền đến những tiếng kêu liên tiếp làm dời đi sự chú ý của hai người, Kỷ Tiểu Nhan miễn cưỡng ngẩng đầu, mơ mơ hồ hồ nhìn mấy người trước mặt.

“Các cậu đều cút ngay cho tôi!”

“Sâm ca! Anh đừng nóng giận! Trước hãy đi thay quần áo a, đánh người không cần vội vàng.” Giọng nói của người vừa nói thực êm dịu, khiến người nghe cực thoải mái, “Mấy cậu, còn không nhanh đưa Sâm ca đi thay đồ!”

Mấy tên đàn em bên cạnh vội lấy ra một túi to, ba chân bốn cẳng giúp người gọi là “Sâm ca” kia thay đồ, Kỷ Tiểu Nhan ở bên cạnh cũng biết mình đã gây chuyện, bất an không yên.

“Này, cậu chính là thằng nhóc đã chọc vào Sâm ca của bọn tôi sao?”

Người có thanh âm êm dịu kia tiến lại gần, vươn tay nâng cằm Kỷ Tiểu Nhan, tất nhiên nhìn thấy bộ mặt đã phong hóa cả ngày, liền bĩu môi, nói với người đằng sau: “Nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của nó kìa?” Tiếp đến là một trận cười vang.

“Hừ! Cái hạng vô liêm sỉ, vậy mà dám chọc vào Sâm ca của tôi, đúng là không muốn sống nữa, nói, cậu tên là gì, thuộc Hệ nào?”

Kỷ Tiểu Nhan động động môi, nhẹ nhàng trả lời vài câu, người kia liền nói: “Lại là một thằng nhãi mới đến, Sâm ca, chửi trách nó không hiểu chuyện, anh không cần phải sinh khí với tiểu hỗn đản này, tối nay còn có mấy bãi phải đuổi, Sâm ca không phải muốn đi gặp Lâm Nhược Tâm sao.”

“Thiệt! Gặp quỷ rồi! Kỷ Tiểu Nhan? Tên mày lão tử nhớ kỹ, ngày mai phải dạy dỗ lại mày!”

Vứt lại một câu mắng ác độc, người kia trước khi đi còn đá Kỷ Tiểu Nhan một cước, làm cậu phải mất một lượng lớn khí lực mới đứng lên được.

Kỷ Tiểu Nhan thất tha thất thểu dựa vào vách tường, nhìn hành lang trống trơn, nếu oán thì phải oán ngôi trường nay quá to, vừa rồi cãi nhau lớn như vậy, lại không một ai để ý, hôm nay thật sự không có gì hay ho, vừa mới khai giảng đã gặp phải nhân vật phiền toái.

Vào buồng vệ sinh soi gương, Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phát hiện, bản thân đi đi lại lại cả ngày, đã sớm không ra hình dạng, trách không được bà lao công lúc nãy nghĩ cậu đến nhặt rác, vội vàng lau chùi một

chút, phúi phúi quần áo, đeo túi đồ lên lưng đi ra ngoài, đi đến đại sảnh làm thủ tục báo danh, nhận chìa khóa phòng ký túc xá cùng biển số nhà, nhờ vào chỉ dẫn của người Hội học sinh tìm thấy chỗ ở của mình.

Kỷ Tiểu Nhan xưa nay là người thần kinh đại điều (không hay suy nghĩ, lo lắng), cái gì cũng không để trong lòng, đối với việc hôm nay bị đánh cũng chỉ buồn bực trong chốc lát, cũng không quá để ý lời uy hiếp trả thù của người kia.

Cậu nghĩ thầm: Tôi ới ra người anh là không đúng, nhưng cũng đã thành thành thật thật cho anh đánh, nên cũng đừng lại đến tìm tôi gây phiền toái nhỉ?

Không biết người có thù tất báo kia, đang ngồi trong xe Mercedes, nhe răng cười suy nghĩ về 108 hình phạt của mình!

=. =. =. =. =

Đẩy cửa phòng ngủ, Kỷ Tiểu Nhan không khỏi cảm thán một phen, xa hoa quá đi! Dù bốn người một phòng, còn có phòng tắm chứa vòi sen cùng với ban công, tuy nói học sinh có tiền đều có thể xin vào ở khu nhà trọ xa hoa, đều là mỗi người một phòng riêng xa xỉ, nhưng đối với mấy người thi vào như bọn họ thì kiểu đãi ngộ này quả thật không tồi chút nào.

Trong phòng ngủ có hai người đã đến, Kỷ Tiểu Nhan tìm lấy một chỗ để hành lý vào, chào bọn họ một tiếng, một người Sơn Đông có vóc dáng cao lớn, bộ dạng nhìn qua thực sáng sủa, nói mấy câu liền thân, bởi vì y thích chơi bóng rổ, tự xưng mình là ‘Người Bay không thể bị đánh bại’, Kỷ Tiểu Nhan liền đặt cho y cái tên “tiểu Cường”.

Còn một người đeo kính mắt không thích nói chuyện nữa, tự xưng “Ngoại Tinh Nhân”(người ngoài hành tinh =))), cực kỳ yêu thương máy tính, tự mang theo một cái laptop, đánh máy càn cạch, Kỷ Tiểu Nhan nhìn qua, tất cả đều là những chữ cái méo mó kì dị, xem không hiểu một cái nào.

“Cậu đang làm gì vậy?” Kỷ Tiểu Nhan hỏi y.

Ngoại Tinh Nhân liếc cậu một cái, đẩy đẩy cặp kính dày như đít chai, thương cảm nói: “Chúng ta từ hành tinh Alpha đến đây đã rất lâu, nhưng vẫn không quên ngôn ngữ của tổ tiên, bây giờ cái máy này không nghe lời, tôi đang dạy dỗ nó.” (hình như bạn này là người ngoài hành tinh thật)

“Nga, vậy thì tùy cậu.” Dọn dẹp xong giường, Kỷ Tiểu Nhan nhìn cái giường vẫn còn bỏ không kia, không biết người đến muộn hơn cả cậu kia là ai?

=. =. =. =. =

Ở một nơi khác trong thành phố, đang tổ chức một buổi tiệc cực hoa lệ xa xỉ, các nhân vật nổi tiếng đều được mời đến, vì đây là bữa tiệc do nữ chủ nhân của công ty châu báu Lâm Nhược Tâm, trong đó có không

ít sinh viên trường HB, hai đại nhân vật thu hút chú ý cũng ở đây.

Một thân lễ phục trắng, dáng người cao gầy hoàn mỹ cân xứng cùng khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt sáng như có ánh ngọc, làn da như Quan Vũ rất bắt mắt, cùng với đôi môi anh đào nhỏ khiến bao nam nữ mê mẩn.

Nhất cử nhất động của hắn đều mang hơi thở của quý tộc Pháp, cách ăn nói dí dỏm, phối hợp với đôi mắt xéch mí hoặc lòng người trời sinh, rất ít người có thể chống lại sự hấp dẫn của hắn, người đẹp như thế, lại là đàn ông, khiến cho không ít người thở dài tiếc nuối, mà người theo đuổi hắn nhiều như mây trên trời.

Hắn chính là vị hoàng tử câu dẫn sự chú ý nhất của đại học HB, hắn thường xuất hiện cùng từ hoàn mỹ, cũng là Hội trưởng Hội học sinh trường HB, lại là người thừa kế xí nghiệp Đỗ Thị – Đỗ Linh Vũ, hồng phần tri kỷ vô vàn Đỗ công tử. Thân thể hiển hách, cơ trí hơn người, bề ngoài phong lưu phóng khoáng, nói hắn là con yêu của trời, một chút cũng không quá.

Nếu nói hình tượng của Đỗ Linh Vũ là “Vương Tử”, thì đối lập với hắn, chính là “Ác Ma”.

Vị quân chủ ác mà này hoàn toàn tương phản với Đỗ Linh Vũ, là lão đại Hắc Bang của đại học HB, đánh nhau hay thể thao đều đứng hạng nhất, ăn uống phiêu đổ (phiêu: chơi gái đổ: đánh bạc) mọi thứ đều có, trốn học lại càng nghiêm trọng.

Mà khả năng lãnh đạo của gã có thể so với Đỗ Linh Vũ, đều có rất nhiều người theo, tuy gã bề ngoài phóng đảng không kiềm chế, nhưng sau lưng lại giảo hoạt vô cùng, tính tình bạo ngược cùng thủ đoạn lãnh khốc nhiều lần làm Đỗ Linh Vũ quyết định chính xác như vậy cũng phải đau đầu.

Gã chính là người thừa kế của Xí nghiệp đường ống nước Sâm Thị, Sâm Bán.

Sâm Bán so với Đỗ Linh Vũ cao 1m84 còn muốn cao hơn, gã có ưu thế thân cao thước chín, cơ bắp cũng đầy đủ rắn chắc. Từng tập qua Thái quyền, không thủ đạo cùng nhiều môn võ khác, nhìn qua có một cảm giác thực tàn bạo, màu da khỏe khoắn của gã do cháy nắng mà có chút đen, cùng đôi môi khiêu ngợ, thêm đôi mắt tối đen như mực, khiến gã ngay cả khi mặc một bộ vest đen bình thường, cũng có thể khiến người nhìn thấy ảo giác của một con sói hoang dã.

Thời điểm Sâm Bán cười sẽ làm lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ sáng lóa, khiến bề ngoài sắc bén của gã tăng thêm vài tia mị lực.

Giống như hình tượng, hai người tự nhiên sẽ không hợp nhau, hơn nữa Đỗ Thị cùng Sâm Gia vốn là hai đại thế lực đối đầu nhau, hai người long tranh hổ đấu, đánh nhau đã là chuyện thường như cơm bữa.

Hôm nay, đối tượng mà hai người tranh đoạt chính là Lâm Nhược Tâm, hiện tại Đỗ công tử rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, cùng Lâm Nhược Tâm khiêu vũ, nói chuyện phiếm, Sâm Bán ngày thường tàn nhẫn tranh giành với hắn lại tỏ vẻ thiếu hứng trí, không để ý chút nào.

Sâm Bân lúc này đang ngồi trên sofa, đôi mắt sâu không đáy nhìn chăm chăm vào chén rượu trên tay, không rõ đang chuyên tâm chuyện gì mà khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn bộ dạng của gã như thế, Lộ Tùng liền biết gã đang nghĩ cách tra tấn người.

“Sâm ca, anh đối với tên nhóc chiều nay vẫn chưa nguôi giận sao?” Lộ Tùng cẩn thận hỏi.

Quả nhiên, Sâm Bân gật đầu, nhàn nhã uống cạn chén rượu, độc ác nói: “Đúng vậy, chộc vào tôi, tự nhiên sẽ phải tiêu diệt tiêu diệt lại tiêu diệt.”

2. Chương 2

Vào tối ngày hôm sau, cậu bạn giường dưới của Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng đến, Kỷ Tiểu Nhan nhìn y ba giây, rồi mở miệng: “Tiểu Ba, sao cậu cũng đến đây?”

Trương Hiểu Ba cũng bị sốc, “Nhan tử? Cậu thi đỗ HB?”

Dại người ra hai giây, hai người ôm đầu khóc rống, làm cho tiểu Cường cùng Ngoại Tinh Nhân hoảng sợ.

Trương Hiểu Ba là ai?

Chính là em trai Đại vương toán học danh tiếng lẫy lừng Trương Hiểu Nghĩa của lớp Bạo Tiểu 19!

Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan là bạn thân từ nhỏ, hai người cùng học một trường, có điều Trương Hiểu Ba này, có thể nói hoàn toàn kế thừa những đặc điểm tốt đẹp của anh trai, tính một ngàn lần, tỷ lệ thành công là: ước chừng có thể.

Người này cư nhiên còn ham học thiên văn học cùng tâm lý học, mừng bốn hàng tháng là lại vọt đến tiệm bảo trước cổng trường đem tất cả những tạp chí bất quái thí nghiệm tâm lý mua về hết, sau đó sẽ cầm chiếc bút hồng hàng năm để ở bên tai bắt đầu lựa chọn...

Bình sinh thích nhất câu nói: “Biết tôi là ai không, anh trai tôi là Aristotle (nhà toán học, vật lý học người Hy Lạp), tôi tất nhiên sẽ là Einstein (chắc người này thì ai cũng phải biết nhỉ)....”

.....

Trương Hiểu Ba nắm chặt hai tay Kỷ Tiểu Nhan nước mắt lưng tròng nói: “Không ngờ a, tôi sau khi về nhà dùng các loại ma pháp Tây Phương cũng như ma pháp Đông Phương tính ra thật là quá đúng, nếu không sao có thể ở cùng bạn thân như thế này?”

Kỷ Tiểu Nhan mồ hôi chảy dài hỏi lại y: “Cậu nguyện ý đem bạn thân cậu ra thí nghiệm mấy thứ ma pháp sao?”

“Ừ!” Trương Hiểu Ba gật mạnh đầu, trịnh trọng nói: “Tôi biết lúc thường học nhiều kiến thức ngoài sách vở đều là rất đúng đắn, vì muốn ở trường đại học phát triển truyền thống này, những gì cần tôi đều mang theo.”

Nói rồi mở tung mấy cái thùng ra, trong thùng đầy là bài tarot, bài poke, la bàn, bùa bình an, tạp chí tâm lý cùng mấy thứ đồ chơi, khiến tiểu Cường nhìn thấy liền choáng váng.

“Ừ, mấy thứ này dùng để làm gì?”

Ngoại Tinh Nhân cầm lấy một lá cờ nhỏ viết đầy kí hiệu chú ngữ, vừa định xem qua, liền bị Trương Hiểu Ba một phen đoạt lại, “Cái này không thể nghịch, là đồ chuyên môn trị tảo bấn, quơ một lúc liền OK, người không tảo bấn mà quơ sẽ bị tiêu chảy, lần trước tôi đi cổ vũ đại hội thể thao, cầm là cờ này quơ quơ, kết quả tôi bị sốt rét, truyền dịch mất hai tuần!”

Kỷ Tiểu Nhan thấy vẻ mặt sợ đến tái đi của tiểu Cường liền giải thích: “Kỳ thật là do cậu ta ăn vụng chocolate quá hạn của người khác.....”

Trương Hiểu Ba vừa đến, trong ký túc xá cũng náo nhiệt hẳn lên, y đầu tiên đem cái kính viễn vọng dài nửa thước đặt lên trên ban công, sau đó hình như thấy được cái gì đó cổ quái, tiểu Cường lấy kính viễn vọng của y nhìn sang ký túc xá nữ ở đối diện xem đến vui sướng.

Ngoại Tinh Nhân thầm nói: “Đồ sắc lang!”

Tiểu Cường không vừa ý: “Cậu thì biết cái gì a, đàn ông háo sắc giống như đàn bà háo tài, tôi từ trước đến nay đều tha thứ cho những đàn bà háo tài đấy!”

Ngoại Tinh Nhân liếc y một cái: “Tôi chưa từng thấy cậu có tiền để tha thứ cho đàn bà a?”

“Thiết!” Tiểu Cường không phục: “Lũ đàn bà ấy đều nhân lý hữu châu, châu lý vô ngã (trong mắt chỉ có tiền, trong tiền lại không có bản thân)! ”

Ngoại Tinh Nhân lắc đầu, suy nghĩ một lúc, nói lời khiến người khác kinh ngạc không thôi: “Bất quá chắc chắn có không ít người thích nhìn trộm ký túc xá của chúng ta đâu.”

Tiểu Cường ghen khuất: “Người nào?”

“Đàn ông.”

.....

Người trong phòng 438 đều hóa đá.....Ngoại Tinh Nhân cầm cuộn giấy vệ sinh tiến vào WC, xem ra lá cờ kia quả thực hữu dụng..

=. =. =. =. =

Ngày đầu tiên vào học, đại học HB thông báo huấn luyện quân sự.

Kỷ Tiểu Nhan cầm trong tay bộ quần áo lớn màu rau cần(hãy liên tưởng đến bộ đồ tập quân sự của nước ta) run rẩy, lại run rẩy, tiểu Cường đứng bên cạnh hắc hắc cười: “Cậu đừng run, có run cũng không thay đổi được gì đâu!”

Kỷ Tiểu Nhan mặt hắc tuyến: “Như thế này là quá đáng lắm rồi, bọn họ chần chẫn bộ đồ này không phải là để mùa đông mặc đấy chứ? So với da trâu còn dày hơn, hiện tại nóng như vậy, chúng ta mặc vào, tôi có thể trở thành cánh gà quay New Orleans trong KFC mất!”

Tiểu Cường bị cậu chọc cười, thuận tay cầm lấy bộ quần áo kia, sờ sờ, quả là dày, lộ ra bộ dạng ông anh nông dân, “Lại đây lại đây, để tôi đây mặc cho cậu xem.”

Nói xong, thật sự mặc vào, học người mẫu lắc lắc mông đi mấy bước, vừa lòng gật gật đầu: “Tốt lắm, thật sự nóng sao? Không nóng một chút nào!”

Ngoại Tinh Nhân vốn trầm mặc hai mắt nhìn y, ánh mắt tràn ngập sự kinh bỉ, tiểu Cường vô tội hỏi: “Sao thế? Thật sự không nóng mà!”

“Cậu để điều hòa chạy 16oC thì nóng được sao?”

Ngoại Tinh Nhân nói xong liền lấy điều khiển “tích tích” mấy cái, chẳng được bao lâu, Tiểu Cường bắt đầu kêu to: “Ôi mẹ ời! Nóng chết mất!”

Kỷ Tiểu Nhan gục đầu xuống, vật dĩ loại tự, nhân dĩ quần phân(động vật thì tự thành bầy, con người thì phân thành nhóm) xem ra mọi người cùng kỷ tức xá với cậu không khác thế là bao.....

Tuy không nguyện ý, nhưng vẫn phải mặc bộ quân phục chẳng khác gì thép bọc da, cả đám bốn người miệng đều banh to như xe tăng tập hợp tại sân vận động, nhất thời há hốc mồm.

“Mọi người, có phải mắt tôi bị hoa không? Vì sao ta thấy phía trước lại xanh như màu trời vậy?” Tiểu Cường si ngốc nhìn chăm chăm phía trước.

Kỷ Tiểu Nhan cũng ngơ ngác gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, còn có mấy bông tuyết màu trắng nữa.”

Hai người nhìn nhau: “Đây là chuyện gì vậy?”

Ngoại Tinh Nhân đẩy đẩy mắt kính, lặng lẽ nói: “Chẳng lẽ mấy cậu không biết, trang phục tập huấn của đại học HB đều là thuê quân trang của hải quân cùng không quân.”

“Vậy tại sao chúng ta lại phải mặc đồ thể này a!”

Ngoại Tinh Nhân tiếp tục đẩy mắt kính: “Khụ, vì hệ Hậu Cần chúng ta xếp cuối trong khối chuyên ngành, quần áo không đủ, cho nên phải mượn quân phục pháo binh.”

Tiểu Cường mắt chứa lệ quang nói với Kỷ Tiểu Nhan: “Phật viết, ta TMD không xuống địa ngục thì ai TMD xuống địa ngục đây?”

Kỷ Tiểu Nhan nghi hoặc hỏi: “Cường ca, cậu theo đạo Phật sao?”

Tiểu Cường: “Không phải.”

“.....”

3. Chương 3

Cả sân vận động, hệ Hậu Cần bọn họ cực kỳ dễ nhận ra, hơn nữa chỉ có một lớp, hai mươi người, mặc bộ quân phục màu rau cần, cả đám bị mấy người mặc quân phục Không quân Hải quân tươi sáng chen ép, có vẻ cực kỳ uất ức.

Hơn nữa người chỉ đạo chậm chạp không xuất hiện, làm cho cả nhóm người này giống như côn trùng không người quản lý, loạn chuyển! Bỗng nhiên tiếng loa vang lên, tất cả sinh viên tập huấn tập hợp lại, trước khi đại hội bắt đầu, nhóm Kỷ Tiểu Nhan mới mặt mũi xám xịt đi đến vị trí được chỉ định, theo quy củ ngồi xuống, bị ánh mắt khinh bỉ từ bốn phương tám hướng quét qua.

Kỷ Tiểu Nhan rất buồn bực, vất vả thi vào HB, không có cảm tưởng, tìm một người đẹp để nắm tay là tâm nguyện duy nhất khi lên đại học của cậu, thế này không được, lần đầu tiên lộ diện đã chật vật như vậy, xem ra chuyện ở tập huấn quân sự tìm một người đẹp, là không thể rồi!

Đang buồn bực, bỗng nhiên nghe thấy mọi người ‘oa’ một tiếng tán thưởng, người trong sân vận động đều chuyển động, vừa mới có mấy nhóm im lặng, bây giờ lập tức châu đầu ghé tai, Kỷ Tiểu Nhan vội vỗ vai Trương Hiểu Ba: “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

Trương Hiểu Ba vẽ mặt ngốc nghếch, chỉ chỉ nam nhân vừa mới đi lên bục giảng: “Cậu nhìn xem.....”

A? Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu, híp mắt xem xét, cũng ngẩn cả người, nam nhân trên kia...

Thật sự là.....

Rất đẹp trai!!!!!!!!!!!!!!

Kỷ Tiểu Nhan nhìn không chớp mắt, dáng người người nọ ước chừng 1m8, mặt âu phục màu trắng, mang theo một cặp kính nhả nhận, thể nhưng tóc lại có màu vàng, màu nắng mềm mại tinh tế, nhất cử nhất động đều dị thường thanh thoát, khuôn mặt được Thượng đế sủng ái kia lại không có một chút biểu tình, dù như vậy, mị lực của anh tuyệt không giảm bớt.

Nếu nói người mới gặp anh giây thứ nhất sẽ dại ra, giây tiếp theo sẽ bị anh mê hoặc, nam nhân tuấn mỹ như vậy, quả thực so với thiên thần hạ phàm không có khác gì, giống như anh vừa từ trong tranh bước ra, là nam chủ nhân của một lâu đài cổ thần bí....

Kỷ Tiểu Nhan miễn cưỡng lấy lại tinh thần, quay đầu lại nhìn, người chung quanh đều đang si ngốc nhìn chăm chăm lên bục giảng, mấy tên lúc nãy còn kiêu ngạo tự nhận mình đẹp, lúc này toàn bộ đều giống như hạt bụi.

“Người kia là ai vậy?” Tiểu Cường rốt cục cũng mở miệng, y lúc nãy nhìn đến mê mẩn, người như hóa thành tượng đá.

Ngoại Tinh Nhân đẩy đẩy kính, “Theo những gì tôi biết, y là giáo viên bên ngoài của trường ta, dạy toán học cao đẳng, tên là ... để tôi nghĩ chút ... Nhạc Húc Phong.”

“Giáo viên?”

Ba người đều giật mình, Kỷ Tiểu Nhan nhìn lại nam nhân vừa ngồi xuống kia, “Cư nhiên có giáo viên như vậy...”

Trong miệng nói thầm, ánh mắt nhìn lên người trên kia, cũng không ngờ đến, nam nhân ngay cả một tia biểu tình đều không lộ ra trên mặt kia, tầm mắt Nhạc Húc Phong đột nhiên lại di chuyển! Vừa hay gặp phải ánh mắt của cậu, dọa Kỷ Tiểu Nhan ngây người một giây, sau đó nhanh chóng gục đầu xuống, y vừa rồi là nhìn mình? Điều đó là không có khả năng...

Nhưng mà...làm sao làm sao lại có thể như vậy được.....

Tim đập thật nhanh a....

Mà lúc Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu lên, tầm mắt Nhạc Húc Phong cũng đã dời đi.

“Uy! Nhan Tử, cậu không bị say nắng chứ? Mặt sao lại đỏ như vậy?” Tiểu Cường đưa tay sờ lên trán cậu.

“Không, không có gì.” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng che đầu, thở ra một hơi, lãnh đạo trưởng tiếp đó nói gì cậu cũng không có để ý nghe, trong lòng thực phức tạp, Nhạc Húc Phong thực sự đã nhìn cậu sao?

Nếu đúng vậy, y vì cái gì lại có ánh mắt như thế?

=. =. =. =. =

Sau đó chính là tập huấn quân sự, được phân đến dạy Kỷ Tiểu Nhan là một lão binh, tương đối thoải mái, dẫn đầu mọi người đến căn tin ăn cơm, tiện thể ngắm nữ sinh, vài ngày qua đi, Kỷ Tiểu Nhan những thứ khác thì không học được gì, cái loại hồ nháo này lại học được rất nhiều.

Bỗng nhiên, phía trên ra chỉ thị, tất cả sinh viên tối nay ngừng tập huấn, toàn thể tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, đến sân vận động thi đấu.

Bọn Kỷ Tiểu Nhan về phòng tắm sạch sẽ một lượt, sau lại gà bay chó sủa, cuối cùng cũng xong, mặc vào áo sơ-mi rộng thùng thình, chân bước lên nền đá mát lạnh, ngông nghênh tiêu sái đi ra.

Vừa mới đến sân vận động, liền phát hiện bọn họ đến khá sớm, Trương Hiểu Ba chạy đi mua đồ uống, Ngoại Tinh Nhân cũng đi mua báo, người này mỗi ngày đều quan tâm đến quốc gia đại sự, thế giới đại sự, ngay cả mối tình đầu của ngoại tổ mẫu của tổng thống Mĩ là ai cũng biết rõ ràng.

Còn lại mình Kỷ Tiểu Nhan cùng tiểu Cường đứng tại chỗ, lúc đấy, một nhóm người cực kỳ thu hút ánh nhìn đi về phía bọn họ, nhất thời khiến tiểu Cường kinh hô.

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn, đi tới là một nhóm mặc toàn nam trang hàng hiệu, mỗi người đều cao trên 1m8, thân hình người mẫu, khuôn mặt tựa như minh tinh, cơ bắp cuộn cuộn như vận động viên quyền anh, nhất là người cầm đầu kia, so với những người chung quanh cao hơn nửa cái đầu, uy phong lẫm liệt tiêu sái bước đến trước mặt bọn họ, tứ chi thon dài, bả vai rộng lớn, đừng nói đến khuôn mặt nam tính có ma lực dị thường, phong độ tiêu sái đến cực độ.....

Hắn tùy hứng đứng ở nơi này, hai chân thẳng tắp tràn ngập sức mạnh, cái khí khái vương giả kia quả thực làm tất cả nam nhân đều phải hâm mộ, hận không thể quỳ xuống đất tam quỳ cửu khấu với hắn.

Còn kiểu tóc cố ý làm rối hợp thời trang càng giúp hắn tăng thêm một cỗ tà khí, chiếc khuyên bạc trên tai trái phát sáng lấp lánh, tỏa ra một thứ ánh sáng yêu dị.

Người nọ quét ánh mắt sắc nhọn về phía bọn cậu, lộ ra một biểu tình châm biếm, ngoắc tay gọi với người

bên cạnh, người bên cạnh liền đến gần bọn cậu, thanh âm mềm mại nói: “Trong mấy người có ai tên Kỷ Tiểu Nhan không?”

Ách? Tìm mình?

Kỷ Tiểu Nhan bị tiểu Cường đẩy về trước, bối rối nhìn đội hình hoa lệ trước mắt.

“Cậu là Kỷ Tiểu Nhan?”

“Phải”

Lộ Tùng nhăn mặt, quay đầu nói với Sâm Bân: “Sâm ca, em cảm thấy tên này không giống a.”

Sâm Bân đến trước mặt Kỷ Tiểu Nhan, nắm chặt cổ áo cậu, nhất thời làm lộ ra xương quai xanh tinh xảo khéo léo cùng một mảnh da thịt trắng như tuyết mềm mại.

Tay Sâm Bân dừng lại một chút, gã nhìn vẻ mặt ngây thơ của Kỷ Tiểu Nhan, trong ánh mắt hiện lên tia bí hiểm.....

Kỷ Tiểu Nhan không rõ Sâm Bân tại sao lại nhìn mình như vậy, ánh mắt thật kỳ quái nga, sao mình hôm nay lại được mấy nam nhân đẹp trai dùng ánh mắt kỳ quái nhìn vậy?

Chẳng lẽ bọn họ chê mình lớn lên không đẹp như bọn họ sao? Khụ, khụ, cái này chắc là không có khả năng....

“Nhóc con, tôi hỏi cậu, ngày đó có phải là cậu làm dơ quần áo Sâm ca bọn tôi không?” Lộ Tùng lại mở miệng.

Lần này Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy thanh âm của y, rốt cục nhớ ra y chính là người nói chuyện nhẹ nhàng kia, nam nhân lãnh khốc kiệt suất tất nhiên sẽ là người ngày đó đem cậu đánh đến không đứng dậy nổi.

Kỷ Tiểu Nhan vừa mới nhớ ra, lập tức trên mặt lộ ra nụ cười méo xệch, trong lòng nổi trống thùng thùng, nay cư nhiên oan gia đã tới tận cửa tìm cậu, không ổn, không ổn, nếu bị gã đá thêm một cước, sẽ lại đau đến tới không ngủ nổi một tuần liền.

Cho nên, vẫn nên nhanh chóng giải thích: “Nga, hoá ra người ngày đó bị tôi nôn vào là anh, thật ngượng quá, hôm đó tôi không thấy rõ, nên không nhận ra, thực sự rất xin lỗi.”

Giải thích xong, Kỷ Tiểu Nhan cúi gập người, nửa ngày vẫn không thấy có trả lời, hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên, cũng vừa lúc ánh mắt Sâm Bân nhìn xuống, trong đôi mắt đen kia tựa hồ có cái gì đó chính

mình không thể nhìn thấy, mà vẻ mặt của gã lại không có biến hóa gì.

Chẳng lẽ không nghe thấy? Lỗi tai người này không tốt sao? Vì thế Kỷ Tiểu Nhan lại cúi đầu, “Thực xin lỗi, bạn học Sâm!”

.....

Tất cả đàn em chung quanh Sâm Bản ánh mắt đều trừng to như bóng đèn, bạn học Sâm? Đây là kiểu xưng hô gì a! Cứ nhiên dám gọi lão Đại bọn họ là bạn học! Không muốn sống nữa!

Ai.....Lỗi tai người này quả thật không tốt, nghe cậu giải thích hai lần, cứ nhiên vẫn trừng mắt to không nói lời nào, Kỷ Tiểu Nhan phiền lòng, tôi không cố ý làm dơ quần áo anh, anh đá tôi tôi chưa nói gì, tuy nói đại nhân tôi đây không chấp kẻ tiểu nhân, anh cũng không thể giả vờ điếc a!

Cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Sâm Bản, lớn tiếng nói: “Uy! Tôi nói nè bạn học Sâm, cho dù tôi làm dơ quần áo anh là tôi không đúng, nhưng ngày đó anh đánh tôi mấy cái, cũng đủ để hả giận rồi, như thế nào hôm nay còn đến tìm a? Không thấy tôi đang tập huấn quân sự sao, thực bận rộn a!”

Kỷ Tiểu Nhan liền như vậy mà phun ra một đồng ngôn từ Sao Hỏa, sau tiến đến vươn vai, vỗ vỗ cánh tay Sâm Bản, (bởi vì cậu cao chưa đến bả vai hắn) tha thiết nói: “Hơn nữa, một người đàn ông, không cần vì một bộ quần áo mà chi li tính toán, giống như đàn bà, không tốt, thật không tốt.”

Lúc này, người xung quanh đều như hít vào một hơi lạnh khí, không ai dám hô hấp, Lộ Tùng thì muốn ngắt đi, nói Sâm ca giống đàn bà..... Tiểu tử này có phải là bại não không vậy?

Thấy Sâm Bản vẫn không hé răng, bất quá lông mi có chút nhướn lên, Kỷ Tiểu Nhan không kiên nhẫn nổi, đến bên cạnh Lộ Tùng, hỏi y: “Người này là người hôm nọ sao? Tại sao lại không nói lời nào a? Có phải bị đánh không vậy?” Làm Lộ Tùng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu? Người này quả nhiên là bại não rồi.....

Mà lúc này, Sâm Bản rốt cuộc không chịu nổi, mới mở miệng: “Mày thật là không biết sợ.....”

Nga! Nói rồi nói rồi!

Di?

Người này sao lại giống như đang đi về phía mình? Gã chẳng lẽ vẫn còn vì bộ quần áo kia mà tức giận, thật sự là một tên đàn ông hẹp hòi, uy uy! Gã sẽ không thật sự đem mình.....đánh một trận chứ!

Kỷ Tiểu Nhan nhanh chóng dùng khóe mắt nhìn Cường ca vẫn còn đang đứng thất thần ở phía sau, vốn trong lòng rất không lo lắng lại càng không lo lắng, ba mươi sau kế, chạy là thượng sách.

Nghĩ thế, Kỷ Tiểu Nhan bỗng nhiên hô to một tiếng: “Bán thịt kho tàu đến đây!”

.....

Sâm Bâm sửng sốt, quay đầu lại mới phát hiện mình mắc mưu, Kỷ Tiểu Nhan liền kéo tiểu Cường ra ngoài, tiểu Cường lại mặc danh kỳ diệu không hiểu rõ sự tình, oa oa kêu to: “Làm gì làm gì a!”

“Chạy trốn a, cái tên xã hội đen muốn động tay chân!” Kỷ Tiểu Nhan lôi kéo y cũng không quay đầu lại hướng về phía trước chạy.

“Cậu nói những người đó là xã hội đen?”

“Vô nghĩa!”

“Vì cái gì?”

“Đều mặc đồ đen tất nhiên là xã hội đen!”

“Kia mặc đồ trắng mà?”

“Xã hội trắng”

“Y phục đỏ?”

“Xã hội đỏ!”

“Kia.....”

“Cậu không có nhiều quần áo như vậy a! Chạy mau a!”

.....

“Nhan tử! Nhan tử! Dép lê rớt!”

“Dép lê của cậu rớt hay dép lê của tôi rớt!”

“Của cậu a!”

.....

Cứ như vậy “chạy” ra ngoài tầm 50 thước, vì dép lê mất lần suýt rớt, tư thế hai người chật vật tới cực điểm, bộ dạng sống chết chạy trốn, lời nói của hai người cứ như vậy một chữ cũng không thiếu rơi vào lỗ tai của đám người Sâm Bản, tất cả mặt đều một vẻ hắc tuyến.

.....

“Khụ khụ, sao vẫn còn người dùng thủ pháp ngây thơ như vậy a? Sâm ca, muốn đem nó trở về sao?” Lộ Tùng hỏi, nghĩ thầm, Kỷ Tiểu Nhan này thật sự là ngu ngốc, y cảm thấy như đang xem phim hoạt hình a!

Di? Y không nhìn lầm chứ, Sâm ca như thế nào lại đang cười a, tuy rằng không rõ ràng, nhưng khoe miệng chắc chắn đã nhếch lên 0.00001 độ!

Sâm Bản nhướn mày, tựa hồ không nghe thấy những gì Lộ Tùng nói, gắt gao nhìn chằm chằm Kỷ Tiểu Nhan đang chạy ngày càng xa, thú vị, thực thú vị, hiện tại ánh mắt gã giống như Lang Vương theo dõi con mồi thú vị, không muốn đem con mồi giết chết, mà là muốn trêu chọc một phen.

4. Chương 4

Lại qua vài ngày, cũng không biết Sâm ca kia có phải bận hay không, hay là đối với cậu mất đi hứng thú, nhưng thật chưa có đến tìm Kỷ Tiểu Nhan, mà mấy ngày trôi đi, tập huấn quân sự cuối cùng cũng kết thúc, chỉ còn buổi diễn tập ngày mai.

Buổi tối hôm nay, Kỷ Tiểu Nhan miễn cưỡng nằm trên giường, gối đầu lên cánh tay, trong miệng nhai kẹo cao su, Ngoại Tinh Nhân bên cạnh còn đang nghiên cứu con của Tạ Đình Phong cũng Trương Bá Chi lớn lên sẽ giống ai, Cường ca cùng Hiểu Ba không biết là đi làm cái gì, vẫn chưa về phòng, phòng ngủ thật im ắng, chỉ còn âm thanh Kỷ Tiểu Nhan thổi bóng kẹo cao su.

“Nhan tử.” Ngoại Tinh Nhân bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt vẫn không rời khỏi tờ báo của y, “Nghe nói cậu gây chuyện?”

“A?”

Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một lúc, đem kẹo cao su nhỏ ra, chớp chớp mắt, phản ứng lại, thở dài, “Tôi cũng không muốn a, ai biết thế nào lại gặp phải xã hội đen.”

Ngoại Tinh Nhân đẩy đẩy mắt kính, khụ một tiếng, “Cậu có biết người cậu trêu vào tên là gì không? Tôi nghe Cường nói, hình như là dạng có thể lực lớn.”

“Hắn hình như họ Sâm, cái khác thì không biết.” Kỷ Tiểu Nhan buồn bực nghĩ đến nam nhân tràn ngập tà khí kia, trên người có điểm nổi da gà.

“Họ.....Sâm sao? Có phải rất tuần tú không?”

“Đi? Cậu sao lại biết?” Kỷ Tiểu Nhan ngồi xuống, giật mình nhìn Ngoại Tinh Nhân, giống như con gà mổ thóc gật gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, cao như toàn nhà chọc trời vậy, một thân lại còn đen tuyền, bộ dạng như vậy muốn bao nhiêu khủng bố liền có bấy nhiêu khủng bố.”

.....

Ngoại Tinh Nhân nhăn mặt, lại hỏi Kỷ Tiểu Nhan sao lại gặp phải gã, bình tĩnh nói với cậu: “Nhan tử, chúc mừng cậu, người cậu gặp phải chính là Bá Vương trường ta, Sâm Bân, cũng là người thừa kế của xí nghiệp Sâm Thị.”

“Cái cái cái gì cơ!” Kỷ Tiểu Nhan hai mắt trừng to, không phải đâu!

Lòng cậu kêu gào, vốn tưởng gã chỉ là một kẻ bắt nạt, hiện tại cư nhiên đã chọc phải một đại nhân vật a, gia tộc Sâm Thị ai không biết, tiền không nói là gì, thế lực trong hai giới hắc bạch đều cường đại hạng nhất, ngay cả người đầu óc ngờ nghệch như Kỷ Tiểu Nhan cũng biết chuyện này.

“Bạn thân ơi! Tôi nên làm gì bây giờ a!” Kỷ Tiểu Nhan ôm đầu kêu to, lúc đó, Cường ca cùng Hiểu Ba cũng đã trở lại, hai người cùng mua một con gà rán, miệng ăn dính đầy dầu.

Ngoại Tinh Nhân đem tình cảnh bi thảm của Kỷ Tiểu Nhan bình thản vô tâm kể lại cho hai người, Cường ca lập tức kích động đứng lên: “Ai dám khi dễ anh em tôi, tôi cùng hắn so tài!”

Sau đó bỗng nhiên hạ thấp thanh âm: “Người anh em, chúng ta làm không được trốn thì được, vẫn là trốn đi....”

Kỷ Tiểu Nhan vút cho y một cái xem thường, vừa muốn mắng chửi, đã bị Cường ca tổng cho một cái chân gà chặn miệng.

Trương Hiểu Ba một chút cũng không vội vàng, chậm rãi nói: “Không sao, chuyện này cùng phim “Vườn sao băng” đâu khác gì, cậu cũng chọc vào một Đạo Minh Tự, sau đó liền bay lên làm phượng hoàng sao!”

“A? Cái gì mà ‘Vườn sao băng’?” Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu nhìn Trương Hiểu Ba, Cường ca mặt cũng đỏ ra.

Chỉ còn Ngoại Tinh Nhân đẩy đẩy kính mắt, nhìn Kỷ Tiểu Nhan cùng Cường ca đang ngơ ngác, thâm trầm nói: “Quả thật là chủ ý không tồi nga.....”

=. =. =. =. =

Sự thật chứng minh, Sâm Bân quả nhiên là một Đạo Minh Tự, hôm diễn tập quân sự đó thật phi thường không may, nhà thiết kế do hấn thuê về làm hồng kiêu đầu của gã Gã lại phi thường không may một mình đi trên đường lớn bên cạnh sân vận động, sau đó bị Kỷ Tiểu Nhan phi thường không may do quên thắt lưng nên đang chạy về ký túc xá lấy dụng rằm một cái.

Kết quả Kỷ Tiểu Nhan đầu óc ngu ngốc cư nhiên không nhận ra gã, lại một lần nữa đụng phải....

Kỷ Tiểu Nhan còn nhớ rõ thầy giáo vật lý Vương Thủy Miếu từng dạy cậu, khi hai vật thể va vào nhau, do định luật bảo toàn động lượng, vật thể có khối lượng nhỏ hơn sẽ theo vật thể có khối lượng lớn hơn mà di chuyển.

Nhưng, vì sao hiện tại cậu đụng phải một người to lớn hơn cậu rất nhiều, kết quả người nọ không dịch chuyển, mình lại bị đẩy ngã chống vó chứ???

Chẳng lẽ định luật cơ học của Newton bị mình phủ định sao?

Ngẫm lại đều là khả năng không lớn.....Hừ, trên thế giới đầy thứ ăn no rừng mỡ, muốn phủ định đã phủ định rồi, còn chờ đến mình sao...

Ai, sinh muộn sinh muộn...

Thứ được gọi là vật thể nặng hơn – bạn học Sâm hoàn toàn không động đậy, nhướn cao mày, từ cao nhìn xuống thấy trước mắt mình là cái tên không biết sống chết kia, bất quá lúc đụng vào cậu, trong lòng cư nhiên không có tức giận, ngược lại lại có cảm giác thích thú mới mẻ.

“Uy! Nhóc con, mày có phải sống rất buồn chán không a?”

Nghe ngữ khí lạnh lùng của Sâm Bân, trái lại không có tức giận, Kỷ Tiểu Nhan liền nhanh ngồi xuống, ôm thật sự rất đau, ngẩng đầu lên, giật mình nhìn gã.

“Uy! Lần trước không phải nói nhiều lắm sao? Sao lần này lại không hé răng vậy?”

Tuy vẫn là thờ ơ nhạo báng cậu, thế nhưng Sâm Bân bỗng nhiên cảm thấy, vẻ mặt ngây thơ của người kia.....Àn, rất đáng yêu. Cái gì? Đáng yêu? Cái thứ tính từ thối nát gì! Phi! Nhanh đem ý nghĩ này đuổi khỏi đầu.

Mà lúc này Kỷ Tiểu Nhan vươn tay, thẳng tay chỉ về phía đầu Sâm Bân.

“Đó là cái gì vậy?”

“!”

.....

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trong đó một đại ác ma hùng hổ, một bảo bảo tò mò đang chớp mắt, cuối cùng, Sâm Bản chịu không nổi, bình tĩnh mắng mỏ: “Cái gì là cái gì? Đó là đầu của ông đây? Có nghe thấy không? Đầu của ông đây mà nhãi con như mày cũng dám chỉ? Còn dám hỏi tao là cái gì! A, mày ngã đến choáng vàng rồi có phải không! Thật là một kẻ khiếm trí!”

Vừa mắng còn nổi giận đùng đùng chỉ vào cái đầu bị làm hỏng không khác gì trái dưa của mình, bộ dạng như muốn thay đổi Trái Đất.

Ai ngờ Kỹ Tiểu Nhan lắc lư đầu, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Rõ ràng là đồ keo 502 mà.....”

“Mày nói gì!”

Sâm Bản lúc này thật sự nổi giận, cứ nhiên dám nói tóc ông đây là đồ keo 502 lên sao? Tao hôm nay không trừng trị mày tao không mang họ Sâm! TNND (– là một câu chửi của người TQ)!

Sâm Bản hùng hực lửa giận, bản thân cũng không hiểu tại sao mỗi lần gặp tên nhóc này lại giận đến đau lưng, dù sao không cần quản nhiều, ngay sau đó tiến lên định cho Kỹ Tiểu Nhan nhìn nhìn sắc mặt.

Gã đột nhiên kéo cổ áo Kỹ Tiểu Nhan đang ngồi dưới đất, Kỹ Tiểu Nhan bị hấn dọa liền kêu to: “Uy! Anh sao lại làm vậy! Đừng kéo tôi a!”

Sâm Bản không để ý tới tiếng hét của Kỹ Tiểu Nhan, cố gắng đem cậu kéo lên.

.....

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“Mày.....”

“Ân?”

“Nhóc con, quần cậu tuột.....”

“Tôi biết.” =))

“.....”

“.....”

May mà ở đây không có ai đi qua, nếu không nhìn thấy cảnh tượng này khẳng định sẽ phun máu mũi.

Quần của Kỷ Tiểu Nhan rớt xuống mặt đất, bởi vì mùa hè, chỉ còn lại một chiếc quần trong(loại tứ giác a) màu trắng, phía trong lộ ra hai mảnh đùi trắng nõn, hai chân cách mặt đất, bị Sâm Bân cao lớn nắm cổ áo, ánh mắt vô tội.

Chấm chấm chấm.....

Sâm Bân cũng choáng váng, gã hoàn toàn không ngờ tới tình cảnh này, đầu ong lên, phản ứng đầu tiên sau đó chính là quay đầu đi, liền đem Kỷ Tiểu Nhan thả xuống đất, lập tức nghe thấy một tiếng “Đau!” Không biết thế nào, tim cứ nhiên thất lại!

Đột nhiên quay đầu lại, thấy Kỷ Tiểu Nhan bị mình thả trên đường, xong rồi, chắc chắn là rất đau..... Sâm Bân chưa hiểu mình tại sao lại thế này, đã ngồi xổm xuống, hỏi cậu: “Có phải.....”

Nói một nửa liền thấy TMD mất tự nhiên, sao mình lại có thể ăn nói khép nép như vậy! Sâm Bân! Lập tức câm miệng lại! Trong lòng thầm nói, miệng lập tức gắt gao ngậm lại.

Bất quá nhìn Kỷ Tiểu Nhan ngã xuống nhất, khuôn mặt thanh tú nhăn nhúm lại, Sâm Bân đột nhiên phát hiện chính mình vừa rồi tại sao lại hối tiếc làm cậu ngã.....

Kỳ thật Kỷ Tiểu Nhan cũng không có gì nghiêm trọng, dù sao Sâm Bân cũng không dùng lực, chỉ là đem cậu “thả” xuống mà thôi, bất quá hôm nay mất mặt thật nhiều, không mang thất lưng, chỉ cài nút quần, ai ngờ lúc đứng vào hàng nút quần lại rơi ra, cậu xách quần chạy một mạch về, ai ngờ đụng phải Sâm Bân a.....

Kỷ Tiểu Nhan cầm quần đứng lên, cũng không cởi giày, cứ thế chuẩn bị mặc vào.

Trước mắt người khác, giữa đường mặc quần, thật sự.....không thể tưởng tượng!

Bất quả Sâm Bân mới cảm thấy khó tưởng tượng, chỉ vào quần trong của Kỷ Tiểu Nhan, âm điệu như thấy chuyện hiếm có: “Cậu cậu cậu trên quần lót.....có hình con thỏ?” =))))))

“A? Nga, đúng vậy, tôi có một tá, mười hai con giáp” =))))))))))))))

“.....Nga.”

Sâm Bân cúi đầu không nói, Kỷ Tiểu Nhan kéo quần lên, hai tay xé quần, chưa mở miệng, Sâm Bân đã nói: “Cậu đi về lấy thắt lưng phải không?”

“Àn.” Kỷ Tiểu Nhan sững sốt, gật gật đầu.

“Chờ.”

“A?”

Sâm Bân không nhìn cậu, lôi ra chiếc điện thoại số lượng có hạn trên thế giới, tích tích vài cái, bắt đầu ra lệnh: “Lập tức tìm cho tôi một cái thắt lưng của quân phục pháo binh, hạn cho cậu 1 phút mang đến cho tôi!”

Kỷ Tiểu Nhan ngây ngốc nhìn hắn, sau đó sùng bái kêu “Nga ” một tiếng, “Quả nhiên là lão Đại xã hội đen a! Lợi hại quá!”

Sâm Bân quay lưng lại cậu, nghe thấy những lời này, trong lòng liền ghen một khối, “Tôi không phải.....”

“Phải a, anh hôm nay mặc quần áo đen a!”

“.....”

Sâm Bân trong lòng thâm mắng, người này căn bản là đồ ngốc!

Sâm Bân đột nhiên xoay người lại, sắc mặt lạnh như băng, sáp lại gần, công sự công ban(giải quyết việc chung) nói với cậu: “Bởi vì tôi nãy va vào cậu, cho nên lần này cho dù thế nào, tôi giúp cậu đem thắt lưng đến, nhưng lần sau để tôi thấy cậu không biết sống chết ăn nói lung tung, tôi không đánh đầu cậu đến xuất huyết.....”

Nghe đến đầu xuất huyết, Kỷ Tiểu Nhan liền phát huy toàn bộ bản chất nhát gan, rõ ràng rụt cổ lại một chút, ánh mắt e ngại làm cho người thừa kế Sâm của chúng ta không nói được gì nữa, cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn đầu sổ gây chuyện đang bày ra bộ dạng ủy khuất.....

Loạn, loạn, loạn!

Vô liêm sỉ! Vì cái gì mà ta nhìn hấn tâm liền loạn a!

Phiền chết! Sâm Bân trong lòng khó chịu, giơ tay lên làm bộ dạng muốn đánh, đem Kỷ Tiểu Nhan dọa vội vàng giấu mặt, tính khí người này thật xấu quá, thật sự nói tốt liền tốt nói đánh liền đánh a! Trời ơi!

5. Chương 5

Vì sao mình lại gặp phải một người như thế này?

Vì sao?

Vì sao?

Ai.....Lúc thì quyền cước gia tăng, lúc thì mặc danh kỳ diệu bỏ qua cho cậu, lão Đại xã hội đen này quả thật hỉ nộ vô thường.

Khi Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng chuẩn bị xong đứng vào hàng ngũ, nhớ tới vừa rồi Sâm Bân mang theo thủ hạ của gã không quay đầu lại mà tiêu sái bước đi, bộ dạng lãnh khốc ngay cả một câu cũng không nói với cậu, trong lòng không khỏi lo lắng, sau này sẽ không tìm đến mình gây phiền toái nữa chứ?

Hừ! Không quan tâm gã! Dù sao trời lớn đất rộng không bằng miếng thịt kho tàu to! Chờ tối hôm nay, phải đi ăn thịt kho tàu mới được!

“Bài diễn của hệ Hậu Cần!”

Ngay khi Kỷ Tiểu Nhan đang miên man suy nghĩ, rốt cục cũng đến phiên bọn cậu lên sân khấu, nhưng ngoài dự đoán của họ chính là khi cả nhóm đi lên trước sân vận động, cả khán đài đều im lặng, Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba liếc nhau, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tiếp tục đi lên bục kiểm tra, Kỷ Tiểu Nhan tò mò hơi ngoái đầu sang bên cạnh, biểu tình trên mặt trong nháy mắt đại đi, trên bục cư nhiên lại là nam nhân kia, Nhạc Húc Phong, giáo viên kiệt suất giống thần tiên.

Mà Nhạc Húc Phong lúc này cũng giống như lần trước, mặt không có một tia biểu tình, tuy đẹp đến tột đỉnh, lại lạnh lẽo giống như băng sơn, ẩn đằng sau cặp kính nhả nhận là đôi mắt bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước, tuy thế, tất cả mọi người trên khán đài đều bị người kia mê hoặc, không ai xem bài diễn của hệ Hậu Cần bọn họ, mắt không chớp nhìn chăm chăm Nhạc Húc Phong.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cả đám nữ sinh, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan cực độ khó chịu, vì sao ngay cả nam sinh nhìn cũng chảy nước miếng a

Thiệt! Bộ dạng xinh đẹp thì có gì đặc biệt hơn người chứ! Nam nhân sao, phải nam tính mới tốt... Sâm Bản nhìn còn đẹp trai hơn y!

Chẳng qua chỉ là một giáo viên thôi, ngay cả kiểm tra diễn tập quân sự cũng đến, có thần kinh không a!

Xuất phát từ lòng ghen tị, Kỷ Tiểu Nhan trong lòng nói thầm một câu gặp quỷ, cúi đầu xuống, hết sức chuyên chú đi nghiêm, mới vừa đi hai bước, Trương Hiểu Ba bên cạnh liền nháy mắt với cậu, Kỷ Tiểu Nhan nhìn trái nhìn phải, cái gì cũng không có a.

“Phía trước! Phía trước” Trương Hiểu Ba cúi đầu nói.

“A?”

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu lên, thấy ở trên khán đài phía trước lộ một đám màu đen, không phải đám người Sâm Bản thì còn có thể là ai, bọn họ thế nhưng đang bê một cái kính viễn vọng to như pháo đồng, mắt kính đen tuyền kia hướng đến chính là đội bọn cậu.

Đây là.....

Làm cái gì a.....

Kỷ Tiểu Nhan ngẩn người, chân bước về phía trước không đủ xa, kết quả bị người đằng sau một cước đá vào mông.

Chỉ nghe cậu “Ồi!” một tiếng, trọng tâm không vững, ngã về phía trước, người phía trước bị cậu va phải, giống như quân bài domino ngã rầm theo một chuỗi, tất cả quỵ rạp trên mặt đất, Trương Hiểu Ba đứng bên cạnh há hốc mồm nhìn.

Bọn cậu ngã ở đây, trên khán đài kia rốt cục cũng có động tĩnh, mấy người Sâm Bản bên kia thanh âm lớn nhất, từ xa nghe Sâm Bản rống: “Kéo tôi làm gì! Không thấy lão tử đang nhìn kính viễn vọng sao? Mấy cậu muốn cho lão tử nhìn mấy bay hả! Nhìn nửa ngày một bóng người cũng không có!”

“Sâm ca, cái kính viễn vọng này là thứ tiên tiến nhất, từ Đức nhập khẩu về, ngay cả đóm lửa cũng có thể thấy a!”

“Lão tử không muốn nhìn đóm lửa!”

“Ngắm trăng cũng được!”

“Trăng con bà nó!”

Người bên cạnh kéo tay: “Sâm ca! Người kia bị ngã a!”

“Người nào bị ngã? TMD người khác bị ngã hay không thì liên quan gì đến lão tử!”

“Sâm ca! Kia chính là tiểu tử quên thất lưng a!”

.....

Vì sao một lần có chuyện xảy ra đều không thoát được có can hệ tới Sâm Bân!

Kỷ Tiểu Nhan vừa chuẩn bị định đứng lên, chợt thấy trên khán đài một mảnh kinh hô, còn chưa kịp ngàng đầu nhìn xem chuyện gì, tay đã bị người khác kéo đứng lên, lắc lắc đầu, cư nhiên là anh!

“Tối nay đến văn phòng tôi một chuyến.”

Chỉ để lại một câu, Nhạc Húc Phong sửa sang lại đội hình của bọn cậu, liền để bọn họ mặt mày xám xịt bước xuống sân khấu.

Xuống tới sân vận động, Kỷ Tiểu Nhan trong lòng rầu rĩ, bạn học chung quanh đều nhìn cậu xem thường, mọi người tập luyện lâu như vậy, đã bị cậu làm hỏng, cuối cùng ngay cả tờ bằng khen cũng không được nhận, tất cả đều là lỗi của cậu.

“Bạn thân, đừng để ý nhiều, không ai trách cậu đâu!” Cường ca lại gần hung hăng vỗ bả vai Kỷ Tiểu Nhan, an ủi cậu, Trương Hiểu Ba cũng tự trách, “Đều tại tôi không tốt, nói chuyện với cậu khiến cậu phân tâm.”

Y nói xong, lấy từ phía sau ra một quyển vở, nhanh chóng mở ra, “Hôm nay, ôi, tôi hẳn là nên tính trước cho cậu, cậu hôm nay cùng nam nhân xung khắc a, trời ơi! Tôi cư nhiên quên tính!”

Kỷ Tiểu Nhan đỏ mặt hơi lạnh, thì thào nói: “Hiểu Ba, quên đi quên đi....”

“Như thế nào lại có thể không tính a, chính vì hôm nay không tính, mới xảy ra chuyện như vậy!” Nói xong, lôi ra một cái bọc, thấy bọn Kỷ Tiểu Nhan mắt hoa cả lên.

Chờ đến lúc một đồng dụng cụ tướng số được lôi ra trước mắt, Tiểu Cương sợ hãi than: “Bạn thân, cậu như thế nào đem cất hết đồng đồ này lên người vậy?”

Ngoại Tinh Nhân lạnh lùng vút cho một câu bình luận: “Cậu ta chính là một con mèo máy.” (Doremon)

.....

Đi đi lại lại một buổi chiều, dò ra được kết quả, Trương Hiểu Ba chỉ tay lên trời thề: “Tối hôm nay a, sẽ xảy ra một chuyện bất ngờ, vì sao Tử Vi cùng sao Bắc Đẩu hợp thành một góc 45o...”

Kỷ Tiểu Nha buồn bực nói với Tiểu Cường: “Sao Tử Vi cùng sao Bắc Đẩu hợp thành góc 45o sao?”

Tiểu Cường cười ha ha nói: “Cũng không phải, chòm sao Bắc Đẩu gồm bảy ngôi sao, ai biết cậu ta nói ngôi sao nào?”

Ngoại Tinh Nhân từ sau máy tính ngẩng đầu lên, phun ra một câu: “Ngu ngốc!”

Đến giờ cơm chiều, Kỷ Tiểu Nhan còn chưa đi đến cửa nhà ăn, đã có một người của Hội học sinh đến báo cho cậu, Nhạc Húc Phong muốn gặp cậu, Kỷ Tiểu Nhan đành vác bụng đói, chạy đến văn phòng Nhạc Húc Phong.

Hỗn đản hỗn đản! Kỷ Tiểu Nhan mắng, chờ đến lúc nghe giáo huấn về, căn tin chắc chắn đã đóng cửa, Nhạc Húc Phong thật biết chọn thời điểm!

Kỷ Tiểu Nhan chạy vội, thở hổn hển đứng ở trên đoạn hành lang có văn phòng của Nhạc Húc Phong, ký túc giáo viên quả đúng là mê cung, Kỷ Tiểu Nhan vòng qua vòng lại ba vòng, tốn hết một giờ, vẫn không tìm được, hơn nữa vừa mới khai giảng, trong ký túc xá nay căn bản không có một ai để hỏi, nhìn vào đồng hồ, cũng sắp đến tám giờ, khẩn cấp đến mức cả đầu đều là mồ hôi.

Bởi vì không biết là phòng nào, cuối cùng đành phải theo tên trên biển số phòng mà tìm từng phòng một, Kỷ Tiểu Nhan hí hóp mắt nhìn hơn nửa ngày, nói thầm: “Đâu rồi nhỉ! Nhạc Húc Phong Nhạc Húc Phong Nhạc N-h-ạ-c...”

Có người vỗ vai cậu, Kỷ Tiểu Nhan trực tiếp run lên, ngay cả nhìn cũng không thêm, liền đem cái tay kia lỗ mãng hất đi, “Hỏi đường thì đứng sang một bên, không thấy bồn thiếu gia cũng đang đi tìm người sao! Nhạc Húc Phong Nhạc...”

Người nọ tựa hồ chân chờ một chút, lại tiếp tục vỗ vai cậu, “Cậu như thế nào lại là người đáng ghét vậy!” Kỷ Tiểu Nhan tức giận, quay đầu, hét ầm lên: “A! Gặp quỷ a!”

Sau khi hét xong, ngay lập tức nhanh chóng chạy vào WC nam.....

Kỳ thật sau này Ngoại Tinh Nhân nghiên cứu qua, con người có bản năng trốn tránh chuyện bất lợi, nhưng tại sao trong bất kỳ trường hợp nào, mục tiêu trốn tránh lúc nào cũng là trốn vào WC?

Chẳng lẽ lúc con người vào WC sẽ sinh ra một cảm giác ưu việt cùng an toàn???

Kỷ Tiểu Nhan trong đầu một mảng trắng, bị dọa thực không nhẹ, sau khi “rằm” một tiếng tiến vào WC nam, liền đóng chặt hai cửa, rồi đứng đằng sau cửa, liều mạng thở dốc.

Kỷ Tiểu Nhan không biết rằng, cậu lúc này, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cổ áo hơi mở ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, từng giọt mồ hôi chậm chậm chảy xuống, hơn nữa khuôn mặt ửng đỏ cùng thanh âm thở dốc, toàn bộ khung cảnh có thể dùng bốn chữ để hình dung, hoạt sắc sinh hương(đơn giản hiểu là quyến rũ).

Một đôi mắt lóe lên ý cười giảo hoạt ở gian đối diện nhìn cậu thật lâu, Kỷ Tiểu Nhan lại không biết chút gì, cậu trong lòng cực kỳ sợ hãi, con quái vật vừa nãy rốt cuộc là cái gì? Tại sao trong trường học lại có thứ như thế!

Ngay khi Kỷ Tiểu Nhan trong lòng đang đấu tranh mạnh mẽ, lo lắng không biết có nên ra ngoài nhìn thử hay không, đèn trong WC đột nhiên tắt, dọa cậu lại hết đến chói tai.

“Có quỷ a! Ô....”

Kỷ Tiểu Nhan vừa hét một tiếng, đã bị một bàn tay từ sau lưng bịt kín miệng, Kỷ Tiểu Nhan ban đầu đơ lại, sau đó lập tức giãy dụa, nhưng người nọ so với cậu cao hơn nhiều, khí lực tựa hồ cũng hơn cậu rất nhiều, đối phó với việc cậu giãy dụa hoàn toàn không chút tổn sức, một tay bịt miệng cậu lại, tay còn lại thì ôm lấy vòng eo mềm mại của cậu.

“Phù!”

“?”

Người nọ thổi một hơi vào tai Kỷ Tiểu Nha, tựa hồ có khe cười, tiếng cười nhẹ nhàng của y, thần kỳ làm Kỷ Tiểu Nhan thả lỏng cảnh giác.

Bởi vì bóng tối, hơn nữa quay lưng về phía người nọ, Kỷ Tiểu Nhan không thấy rõ được mặt y, nhưng trực giác cho thấy người này là một người dễ nhìn, vì trên người y có hương thơm hoa hồng, còn là loại rất đắt tiền.

“Ngô ngô ngô!” Kỷ Tiểu Nhan bị bịt miệng lại, đành phải ô ô nói chuyện.

“Cậu vừa nãy vì sao lại vội vàng chạy vào WC vậy” Người nọ giọng điệu trêu chọc, nhưng thanh âm lại cực kỳ ôn nhu, khiến cho người khác mặc danh kỳ điệu mà đỏ mặt, “Do nơi này nghen nóng sao?”

Nói xong, bàn tay to vốn ôm thắt lưng cậu, lại tùy ý đi xuống, cách lớp vải quần mỏng manh, nhẹ nhàng

đặt lên nơi yếu hại(là nơi ... ý:>) của Kỷ Tiểu Nhan, như có như không mà chạm vào một chút, “Ân?”

Lần này, Kỷ Tiểu Nhan xấu hổ đến mức ngay cả mấy tiếng ô ô cũng không thoát ra được, liều mạng lắc đầu, cũng không dám giãy dụa, cậu lớn thế này, cũng chưa từng gặp loại sự tình này!

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Người nọ rên lên một tiếng, lấy tay bao lại nơi mềm mại nhỏ nhắn kia của Kỷ Tiểu Nhan, vuốt ve nhẹ vài cái.

Bởi vì quá mức đơn thuần, Kỷ Tiểu Nhan chưa từng tự mình làm điều như vậy, cũng không hiểu rõ, chỉ là cảm thấy vạn phần nhục nhã, ủy khuất cùng sợ hãi trong lòng đồng loạt dâng lên, cả người kịch liệt run rẩy, nước mắt từ trong hốc mắt nức nở rơi xuống.

Người nọ sững sốt, lập tức buông Kỷ Tiểu Nhan, vội vàng xua tay nói: “Uy! Học đệ, tôi chỉ trêu cậu thôi a! Cậu sao lại khóc chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan cũng sững sốt, nguyên lai vừa rồi là giỡn chơi sao? Tại sao lại kỳ quái như vậy...

Người nọ không những không có hành động khác người gì, ngược lại còn sang sảng cười: “Tôi vừa rồi chỉ là muốn thấy bộ dạng bị dọa của cậu, trêu cậu một chút, con trai trong lúc trêu đùa thì chuyện này không phải rất bình thường sai?”

Kỷ Tiểu Nhan vội thu nước mắt lại, cúi đầu không nhìn người nọ, vẫn muốn chạy, nhưng không đủ dũng khí, dù ngăn người như thế, cậu cũng khần trương.

“Cậu trốn ai mà lại vào trong này trốn?” Người nọ tốt bụng hỏi cậu, ra vẻ nhân vật vô hại.

Kỷ Tiểu Nhan trầm mặc trong chốc lát, nói: “Tôi không trốn người, là tôi lúc này gặp quỷ.”

“Gặp quỷ?” Trong thanh âm người nọ tràn ngập nghi ngờ.

“Anh muốn cười thì cười đi, nhưng tôi thật sự nhìn thấy một con quỷ khoác áo choàng đen, không có mặt, không có chân, chỉ có tay!” Kỷ Tiểu Nhan không phục nói.

“Ha ha ha!” Người nọ vẫn cười, hơn nữa trong nụ cười không có ý tức giận, khiến Kỷ Tiểu Nhan giận không nhẹ.

“Tôi nói là thật!”

“Đương nhiên là thật.”

“A?” Lần nay đến lượt Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc, “Trong trường thực sự có quỷ?”

“Đó không phải quỷ, là người, chúng tôi đều gọi cậu ta là ‘bá tước đại nhân Provence’” Người nọ ôn nhu nói, vỗ vỗ bả vai Kỷ Tiểu Nhan, “Được rồi, theo tôi đi ra đi, không cần sợ, cậu ta chỉ là một vị bá tước nhất gan đáng yêu.”

Bá tước? Nhất gan? Provence? Đáng yêu? Ai có thể cứu tôi không! Đây đều là ngôn ngữ của sao Hỏa!

Kỷ Tiểu Nhan đi theo con người ôn nhu kia ra ngoài, lúc mở cửa vẫn nơm nớp lo sợ, chỉ là nghe người phía trước khẽ cười, liền không phục mà theo ra ngoài.

6. Chương 6

Đi đến hành lang tối om om, Kỷ Tiểu Nhan có một chút cẩn thận, vô ý kéo góc áo người kia, “Uy, anh anh không cần cách xa tôi như vậy chứ?”

Người nọ ngậy người một lúc, lập tức che miệng cười trộm, bình tĩnh nói: “Tuân mệnh!” Sau đó kéo tay Kỷ Tiểu Nhan, bước nhanh về phía trước.

“Uy.....Anh buông tay ra.... Đây đây, hai nam sinh mà nắm tay thì rất...” Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, thấy mình giống như một đứa bé, bị người nhà như vậy mà dắt đi.

“A? Không phải cậu nói mình rất sợ sao?” Người nọ quay đầu, tựa hồ vẫn cười hỏi cậu.

“Tôi khi nào nói là tôi sợ!” Kỷ Tiểu Nhan nói dối.

“Rồi, rồi, cậu không có sợ, tôi sợ, được rồi chứ?” Nói xong, cố ý xoa bóp tay Kỷ Tiểu Nhan, lôi cậu đi về phía trước.

“Uy! Anh.....”

“Nếu cậu không đi, tôi liền ôm đi đấy.”

Người nọ nói xong liền dang tay ra tiến lại, Kỷ Tiểu Nhan sợ hãi lắc đầu liên tục, “Không cần không cần không cần!”

Hừ, nắm thì nắm đi..... Tay tôi cũng không phải tay nữ nhân, bị anh nắm, cũng sẽ không mang thai.....

Tựa hồ như biết được suy nghĩ của Kỷ Tiểu Nhan, người nọ cười khẽ, không để ý Kỷ Tiểu Nhan khí giận đầy bụng, bộ dạng cực vui vẻ.

Tại sao cảm thấy mấy ngày nay sự cố xảy ra liên tiếp không ngừng a!

Đầu tiên là Sâm Bân, sau đó chính là Nhạc Húc Phong, buổi tối lại gặp phải quỷ, hiện tại cư nhiên vì trốn trong WC nam mà gặp phải vị học trưởng kỳ quái này...

Trời ơi! Đây là cuộc sống loạn thất bát tao(lộn xộn, rối rắm) gì a.....

“Cậu là sinh viên mới nhỉ, trước kia hình như chưa có gặp qua.” Người nọ ngữ khí ôn nhu cùng hơi thở phảng phất hương hoa khiến người ta không cách nào kháng cự, Kỷ Tiểu Nha đành phải thành thành thật thật “Uhm” một tiếng.

“Học hệ chuyên nào?”

“Hậu Cần.....”

“Nga, hệ tốt, đối với hệ chuyên của mình có hiểu biết gì không?”

Hiểu biết? Kỷ Tiểu Nhan đảo trông mắt, gật gật đầu lên tiếng, “Hẳn là có một chút hiểu biết.”

“Nga? Vậy cậu nói thử xem.”

.....Kỷ Tiểu Nhan nghĩ nghĩ, cũng chính là cái đó sao, liền mở miệng: “Hậu Cần chính là..... Anh đến Bắc Kinh mua một đồng cải trắng, sau đó đem chuyển đến HongKong!”

“.....”

Người nọ bị lời nói của cậu làm cho ngây người, nhưng Kỷ Tiểu Nhan lại kéo kéo hần, “Uy! Tôi nói không đúng?”

“Không, không, ha ha, rất đúng rất đúng! Tương đối sâu sắc!”

Người nọ lại cười, Kỷ Tiểu Nhan có chút phần hận đánh hần một cái, có gì mà buồn cười, người này thật sự đáng ghét! Trong lòng vừa mắng người khác nói vậy, giây tiếp theo liền bị báo ứng, lập tức đã đến cửa lớn, Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu, thấy giữa đại sảnh là một bóng đen tuyền đứng thẳng, vẫn đứng ở vị trí trước cửa lúc này.

Nhớ tới vừa rồi nhìn thấy người mặc áo choàng đen không mặt kia, Kỷ Tiểu Nhan nhất thời không dám nhúc nhích.

“A? Sao lại không đi tiếp?” Người nọ quay đầu hỏi cậu.

“Phía trước, phía trước!” Kỷ Tiểu Nhan chỉ cũng không dám chỉ, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt, cái bóng đen kia không có động đậy a, chẳng lẽ là.... cương thi?

“Cái gì phía trước?” Người nọ cũng xoay người, nhìn nhìn, quay lại, tựa hồ hiểu ra, cười nói: “Nga, nguyên lai đã đến cửa rồi, tốt lắm, hôm nay tôi làm hộ hoa sứ giả coi như đúng quy cách đi?”

“Không, a, không phải.....” Kỷ Tiểu Nhan cắn răng, đầu lảo đảo mồ hôi lạnh.

“Hừm, nếu đưa cậu đến đây rồi, tôi cũng nên đi trước!”

“Không, không cần.....” Kỷ Tiểu Nhan cuống quýt lắc đầu, kéo chặt tay người nọ, trong lòng vẫn mẩn: ta nói vị đại ca này, người tại sao lại là người như vậy a, tiền Phật tiền đến Tây Thiên(làm việc gì cũng phải làm đến cuối cùng)! Hiện tại mắt đã thấy vật thể không rõ ràng ở ngay phía trước, anh cứ nhiên muốn bỏ tôi lại!

Người nọ bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện tiếng cười của hắn kỳ thực rất nhu hòa, tựa như ăn vụng đường ngọt..... Không đúng, không đúng, hiện tại không phải là lúc để nghĩ linh tinh!

“Tôi nói anh.....” Kỷ Tiểu Nhan vừa muốn mở miệng.

“Thật sự một tiếng “không cần” rất êm tai a, ơ.....Muốn nghe nhiều hơn một chút!”

Nói xong, đưa tay ra nhéo nhéo mặt Kỷ Tiểu Nhan, bởi vì bóng tối, người nọ căn bản không có nhìn thấy biểu tình của Kỷ Tiểu Nhan lúc này, so với bảng màu không khác là mấy(mặt đổi màu liên tục).

Vị học trưởng này.....

“Tôi.....”

“Kỳ thật tôi cũng muốn đưa cậu về tận nơi, nhưng hôm nay còn có việc quan trọng hơn, tiểu học đệ, chúng ta sau này còn gặp lại.....”

Uy! Uy! Uy!

Anh thật sự là người làm việc có đầu mà không có đuôi....

Anh sao lại có thể cứ như vậy mà đi a!!!

Kỷ Tiểu Nhan vô lực nhìn người nọ đi về phía cửa Tây ở hướng ngược lại ra ngoài, mà phía trước, bóng đen đứng ở cửa Nam cứ nhiên chuyển động lại chỗ mình!

Má ơi! Chạy thoát mạng quan trọng hơn, mình cũng đi qua cửa Tây ra ngoài là tốt nhất.....Vừa nghĩ tới liền muốn chạy đi.

Không đúng a!

Mình không phải đến đây tìm Nhạc Húc Phong sao?

.....

Ngay lúc Kỷ Tiểu Nhan ngậy người ra, cái bóng đen kia đã đi tới còn cách cậu có hai bước chân, khi nào.....đã đến gần như vậy.....

Kỷ Tiểu Nhan đặt mông ngồi xuống đất, thiên linh linh địa linh linh, Vương Mẫu nương nương Venus Khổng Minh Shakespeare Chernyshevsky(Nikolay Gavrilovich Chernyshevsky – đại văn hào người Nga) Mohammed(Mohammed Khodabanda – một vị vua của Đế chế Ba Tư) tất cả các người cùng hiển linh a! A! A!

Trong đại sảnh đột nhiên bừng sáng, mắt Kỷ Tiểu Nhan hoa lại, nói: “Thực linh.....”

Có điện rồi.

.....

Mà cái bóng đen kia, cái bóng đen kia cứ nhiên, cứ nhiên không phải là quỷ như cậu vừa nghĩ, là một con người thật như mình, hơn nữa còn là người mà Kỷ Tiểu Nhan đang tìm.

“Cậu ở trong này làm gì!”

Một tiếng quát chói tai, khiến Kỷ Tiểu Nhan bị dọa đến đông lại như tượng, ngũ khí nặng nề như vậy, là từ miệng của con người tuyệt mỹ kia hét ra, quả khiến người khác cảm thấy kinh ngạc.

Nhạc Húc Phong uy nghiêm đứng trước mặt cậu, Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng tựa

như sắt thép của anh, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng bay mất, lúc Sâm Bân đánh cậu, cậu cũng không sợ như vậy.

Kỷ Tiểu Nhan chật vật đứng lên, mơ hồ cúi đầu, cậu có thể cảm thấy mồ hôi của mình trên trán không ngừng tuôn, lấp bắp trả lời: “Thực xin lỗi, thầy, em lạc đường.....”

“Tôi bảo cậu mấy giờ đến tìm tôi? Hiện tại đã gần tám rưỡi! Đây là thái độ mà một sinh viên nên có sao!”

Đôi mắt thâm sâu của Nhạc Húc Phong quét qua cậu, tâm Kỷ Tiểu Nhan nhất thời giống như rơm rạ lung lay run rẩy.

“Nhưng mà.....mất điện..... Em.....” Kỷ Tiểu Nhan chỉ dám nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, tôi đây có nên hay không vì chờ cậu cả tiếng đồng hồ sau đó còn mất điện mà đi tìm, hay cứ mặc cậu ở tầng lầu trống không này tìm tôi cả đêm?”

“Thực xin lỗi.....” Kỷ Tiểu Nhan càng lúc càng cúi thấp đầu.

Nhạc Húc Phong cũng không thêm liếc cậu lấy một cái, quay đầu đi lên tầng hai, Kỷ Tiểu Nhan vội vàng đuổi theo, lấy tay lau đi mồ hôi trên trán.

Tới văn phòng của Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan nhìn không được cúi đầu sợ hãi than một tiếng, đây là văn phòng giáo sư sao? Rõ ràng là một gian thư phòng xa hoa tới cực điểm, bên trong so với phòng học bình thường còn to hơn, chỉ có một chiếc bàn làm việc, nhìn ra đây là văn phòng chuyên dụng của mình Nhạc Húc Phong, mà bố trí cũng tương đối phong phú, chiếc bàn làm việc khí thế kia được làm từ gỗ gụ, cũng đừng nói đến tủ sách cao đến trần nhé, phòng chừng người từng bước vào phòng làm việc của Nhạc Húc Phong ấn tượng đầu tiên là cảm thấy sách ở đây nhiều đến mức phổ thiên cái địa(rợp trời kín đất).

Bất quá Kỷ Tiểu Nhan còn chưa có cơ hội để nhìn ngắm đồ dùng xung quanh, Nhạc Húc Phong liền lạnh lùng mở miệng.

“Cậu vừa rồi vì sao lại ở cùng một chỗ với Đỗ Linh Vũ?”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn nghe không hiểu, cái gì Linh Vũ?

“Tôi nói vừa rồi ở đại sảnh cậu nói chuyện với ai cậu không biết sao?” Ngữ khí Nhạc Húc Phong lúc này còn âm lãnh hơn vừa nãy.

“Ách, em không quen anh ta, không, em vừa mới làm quen y, mất điện, y dẫn em đi ra, y tên.....Ách? Ôi! Em hình như không hỏi tên y a!”

Lúc Kỷ Tiểu Nhan mơ mơ màng màng thật sự khiến người yêu mến, nhất là bộ dạng cậu đặt ngón trỏ lên mặt liều mạng suy nghĩ như bây giờ.

“Thật không? Cậu như thế nào có thể cùng một người mình không biết tên nói chuyện lâu đến như vậy? Cậu thật đúng là lảm chuyện.” Nhạc Húc Phong vẫn lãnh khốc như cũ nói.

Nghe xong lời này, Kỷ Tiểu Nhan sợ y thêm tức giận, nghĩ lắm mình tìm bạn học đi chơi, tội nghiệp nhỏ giọng nói: “E, không biết văn phòng của thầy ở chỗ nào, em lạc đường....”

Nói hết câu cuối cùng thanh âm của cậu dần nhỏ lại, đôi mắt to còn trộm nhìn lên trên, vừa lúc Nhạc Húc Phong ở phía đối diện nhìn lại cậu, bộ dạng này cực giống động vật nhỏ sợ bị chủ nhân quở trách.

Nhìn thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ của cậu, Nhạc Húc Phong nghiêng đầu sang một bên, thở dài phần hân, sau đó quay đầu lại, nghiêm túc nói với Kỷ Tiểu Nhan, “Tốt lắm, trước tiên nhớ kỹ.”

Nhạc Húc Phong ngồi lên chiếc ghế sau bàn làm việc, nhẹ nhẹ vuốt mắt, Kỷ Tiểu Nhan cho rằng hành động này của y rất có mỹ lực, khiến người ta không nhìn được muốn nhìn.

Thế nhưng Nhạc Húc Phong hiển nhiên không thỏa mãn tâm nguyện của cậu, đã bắt đầu đặt câu hỏi: “Kỷ Tiểu Nhan, cậu có biết vì sao tôi gọi cậu đến đây không?”

“A? Thầy vì sao biết tên em là gì?” Kỷ Tiểu Nhan hỏi xong liền lập tức hối hận mình sao lại có thể nói lời ngu xuẩn như vậy.

Nhạc Húc Phong ‘hừ’ một tiếng, chậm rãi nói: “Xem ra cậu hoàn toàn không biết tôi vì sao lại gọi cậu tới đây.”

“Không! Em biết, vì lỗi của em, lớp bị mất điểm.....” Nhưng Kỷ Tiểu Nhan có chút không rõ ràng, cho dù có khiến lớp mất điểm, thì có liên quan gì đến Nhạc Húc Phong?

“Nga? Nga, điều này cũng là một lý do.” Nhạc Húc Phong đem một chân vắt lên chân còn lại, lạnh lùng đánh giá cậu.

“Hử, chẳng lẽ không phải vì vậy?” Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không rõ ràng.

Nhạc Húc Phong không trả lời hấn, tiếp tục hỏi: “Cậu có quen Sâm Bân sao?”

“A? Coi như vậy đi.” Kỷ Tiểu Nhan không hiểu sao đề tài lại chuyển sang chuyện này, phương thức nói chuyện của Nhạc Húc Phong thay đổi như chuột túi Australia nhảy vậy.

Nhạc Húc Phong nhướn nhướn mày, bộ dạng giống như cai ngục nói: “Giải thích một chút.”

Kỷ Tiểu Nhan đành phải thành thành thật thật kể lại, câu như thế nào vô tình ói lên người Sâm Bân, sau đó Sâm Bân tìm tới cậu gây phiền toái, hôm sau lại đụng phải Sâm Bân.....

“Tốt, Sâm Bân là ai, cậu biết không?”

Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu.

“Nếu thế, lời khuyên của tôi là, cậu không nên lại đến gần y, rõ ràng không?” Nhạc Húc Phong ngẩng đầu lên nhìn cậu, Kỷ Tiểu Nhan lại gật gật đầu.

“Tốt, hiện tại trở về phòng, nhớ kỹ số di động tôi, nếu có chuyện gì, nhớ phải gọi cho tôi, hoặc đến nơi này tìm tôi, hiểu không?” Nhạc Húc Phong mở laptop, bộ dạng muốn tiễn khách.

Kỷ Tiểu Nhan nhin không được hỏi lại một câu: “Thầy, em có thể hỏi chuyện này là vì sao được không?”

Nhạc Húc Phong đến đầu cũng không ngẩng lên, “Trở về hỏi chị cậu ấy.”

Kỷ Tiểu Nhan ngây người, sau đó cúi đầu, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mà cậu không biết rằng, Nhạc Húc Phong lúc này không có nhìn màn hình máy tính, mà lại lẳng lặng ngồi ở bàn làm việc, mở chiếc đồng hồ quýt ra, nhìn vào hình chụp gần bên trong, nhìn lâu không nháy mắt.

7. Chương 7

Buổi tối sau khi Kỷ Tiểu Nhan trở về, lăn qua lộn lại không hiểu ý của Nhạc Húc Phong, y là bạn học của chị? Không đúng a, cả lớp 19 kia cậu đều quen, căn bản không nhớ rõ có người như vậy.

Đúng rồi! Tuổi anh lớn hơn chị, chẳng lẽ...

Y thích chị cậu? Nhân cơ hội này nịnh bợ em vợ?

Không không không, ngẫm lại thì không thể..... Chị cậu thuộc dạng tomboy, không thể khiến Nhạc Húc Phong thích.....

Vậy đó là ý gì?

Không phải chứ! Không nên là chị thiếu tiền y..... Y muốn đến đòi cậu???

Nghĩ tới nghĩ lui, Kỷ Tiểu Nhan đến ngay cả khả năng Nhạc Húc Phong là người của Cục Bảo mật Trung Quốc cũng nghĩ tới, trải qua giày vò như vậy, cả đêm đều không thể ngủ ngon.

=. =. =. =. =

Sáng hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan dáng vẻ tiều tụy, đôi mắt thâm đen, động tác chậm chạp như gấu trúc.

Bất quá lần đầu tiên cậu đến phòng học, phát hiện học sinh Hệ Hậu Cần đều thực không bình thường, giống Trương Hiểu Ba, Ngoại Tinh Nhân, không có gì để ngạc nhiên.

Nói về nữ giới, cả lớp có 25 bạn học nữ, trong đó có 20 người đang vây quanh Trương Hiểu Ba nghe nói linh tinh, bộ dạng cực kỳ sùng bái, còn lại năm người, bỏ qua 2 người đang soi gương, 2 người đang nghịch máy ảnh chuẩn bị chụp hình thầy, cư nhiên còn có một người khùng bỏ đến cực điểm, cầm trong tay quyển Lục vạn vật hấp dẫn cười tùm tùm hướng Kỷ Tiểu Nhan chào hỏi khiến cậu suýt nữa bị hù chết.

Tại sao trong lớp lại có thứ nữ nhân khùng bỏ đó.....Trời ạ!

.....

Vì chuông báo vẫn chưa vang lên, bạn học Trương Hiểu Ba bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan vẫn thao thao bất tuyệt giảng giải: “Các bạn! Vào đại học, mục tiêu đầu tiên của chúng ta chính là nịnh bợ thầy giáo, bởi vì chỉ có thầy giáo mới có thể cho chúng ta một cuộc sống đại học thật happy, mục tiêu thứ hai là nịnh bợ lãnh đạo Hội học sinh, họ sẽ giúp cuộc sống đại học của bạn khá là tươi mát!”

Nữ sinh bên cạnh y tò mò hỏi: “Nếu không làm được cả hai thứ này? Không phải ai cũng có bản lĩnh đó a.”

Trương Hiểu Ba tiếp tục nói: “Nếu không nịnh bợ được thầy giáo, vậy bạn liền nịnh bợ lớp trưởng, ít nhất cũng sẽ làm cuộc sống đại học của bạn tương đối happy!”

Kỷ Tiểu Nhan bởi vì mệt mỏi không chịu được, vừa ngồi xuống liền buồn ngủ, nên vươn tay chớp lấy Cường ca, sờ sờ, cảm thấy khá cứng, sau đó xoay người dựa vào Trương Hiểu Ba, thuận tiện đem tên bạn không ngừng kêu gào trở thành gối ôm rồi nhắm hai mắt lại.

“Nếu bạn ngay cả lớp trưởng cũng không nịnh bợ được, hội học sinh cũng không có người bảo vệ, vậy tốt nhất là ít gây sự, tỷ như đừng để thầy giáo nhớ kỹ tên mình, đừng khiến lão Đại của trường nhìn không thuận mắt.....”

Kỷ Tiểu Nhan đang mơ mơ màng màng đột nhiên im lặng tựa như vừa phát hiện ra thế giới, di? Trương Hiểu Ba sao không nói tiếp? Kỳ quái, y không lải nhải, mình ngược lại ngủ không thoải mái.....

Nghĩ thế, Kỷ Tiểu Nhan lầu bầu một tiếng, giống như con kaola ôm chặt lấy Trương Hiểu Ba, “Tiếp tục nào tiếp tục nào.....”

.....

Trương Hiểu Ba cảm thấy mình hiện tại như đang ở núi đao biển lửa, lên không được xuống không xong a! Cả lớp đều thấy rõ rõ ràng ràng a, mình lập tức sẽ bị cẩu đầu trăm a!

“Nhan Tử Nhan Tử! Thiếu gia ta van cầu cậu, buông tôi ra đi a!” Trương Hiểu Ba gấp gáp thấp giọng nói.

Kỷ Tiểu Nhan vẫn trì độn, Trương Hiểu Ba liền đẩy cậu ra, cậu lại tiếp tục dính vào, kết quả nghe thấy một thanh âm lạnh như băng.

“Em Kỷ Tiểu Nhan, lúc lên lớp em làm tư thế này là muốn biểu diễn cho chúng tôi xem nghệ thuật cơ thể sao?”

Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên ngẩng đầu, ngây dại, bởi vì Nhạc Húc Phong mặc một thân tây trang giáo sư, chậm rãi bước vào, lúc này đang nghiêm khắc nhìn chằm chằm cậu.

Ngoại Tinh Nhân sau này phân tích qua, vì nguyên nhân nào bộ Kỷ Tiểu Nhan vốn đã hỏng, thế nên phản ứng đầu tiên của cậu vĩnh viễn khác với người thường, giống như thú mỏ vịt không phải sinh bằng bào thai thì đẻ trứng đều không bình thường.

Ngoại Tinh Nhân vĩnh viễn đúng.

Kết quả phản ứng đầu tiên của Kỷ Tiểu Nhan chính là, đứng thẳng dậy, sau đó chỉ ngón trỏ vào Nhạc Húc Phong, lớn tiếng kinh hô: “Y cứ nhiên là dạy lớp chúng ta sao?”

Cả lớp đều biến thành đá.

.....

Chuông tan học vang lên, một tiết học Cao Số cuối cùng cũng qua.

“Cậu sao lại hoa mắt như vậy a! Nhạc Húc Phong là thầy giáo của chúng ta a!”

Cường ca đột nhiên mắng cậu một trận, mở ra tờ thông báo ngay ngày đầu tiên đi học đã nhận được, mặt trên in rành rành to đùng chữ: “Thầy giáo – Nhạc Húc Phong”.

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy chính mình thật ngốc không chịu được! Tất cả bất hạnh cậu đều dính vào, không có quan hệ tốt với thầy giáo, không có người quen trong Hội học sinh, bị Sâm Bân đánh, bị Nhạc Húc Phong toa mạ, cậu nếu không tìm được lớp trưởng để dựa vào, chẳng phải cuộc đời đại học sẽ hoàn toàn đi tong sao?

C, qua tiết Cao Số này, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện ra rằng, tình trạng học tập trong lớp tuyệt đối là ít người nghe, nhiều người nhìn, đại bộ phận đều đem lực chú ý tập trung lên mặt Nhạc Húc Phong, ngay cả nam sinh cũng thế, Cường ca thích ngắm gái đẹp như vậy, cũng chăm chăm nhìn Nhạc Húc Phong ngắm a ngắm, sách cũng không mở ra..... Nam sinh như vậy thành đem chú ý, trên cơ bản ngoại trừ Ngoại Tinh Nhân, Trương Hiểu Ba cùng cậu, đều mê đắm như thế.

Nhạc Húc Phong cho dù thực sự rất tuần tú, nhưng đến mức khiến người khác mê mị như vậy sao, thiết! Không biết tại sao, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan có chút cảm giác khó chịu.....

Nữ sinh thì càng khoa trương, mỗi người trong tay đều cầm di động có khả năng chụp hình, đèn flash nhấp nháy không ngừng, Nhạc Húc Phong cứ nhiên một chút biểu tình cũng không thay đổi, bộ dạng quen thuộc với tình cảnh này, bài giảng vẫn tiếp tục, bất quá Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy anh trở về nước một là lãng phí tài năng, hai là làm hại các thiếu nam thiếu nữ, bởi vì căn bản không ai nghe giảng cả !

Lúc tan học càng khoa trương, toàn bộ nữ sinh đuổi theo Nhạc Húc Phong xin chữ ký, kết quả bị hắt lạnh lòng nói một câu “Nếu muốn bị đuổi học thì cứ tiếp tục”, thành thành thật thật ngồi trên chỗ bực giảng.

Nhạc Húc Phong thông báo cho mọi người chuyển bầu cán bộ lớp, tuần tới sẽ bầu cử, Kỷ Tiểu Nhan lập tức phục hồi lại tinh thần, trong đầu bắt đầu tính toán dù thế nào mình cũng phải có quan hệ tốt với lớp trưởng, trông mắt lượn quanh một vòng, biểu tình kia phỏng chừng quá mức rõ ràng, ngay cả Trương Hiểu Ba trì độn cũng nhìn ra.

“Uy ! Bạn thân, cậu muốn tranh cử chức lớp trưởng sao ?” Trương Hiểu Ba thấp giọng nói.

“A ? Không, tôi không tranh cử.” Kỷ Tiểu Nhan sững sốt, lắc đầu, nghĩ thầm rằng, tôi là muốn đi nịnh bợ lớp trưởng a, chính mình tranh cử cái đầu a !

Hai người bọn cậu cứ như vậy châu đầu ghé tai, ánh mắt sắc bén của Nhạc Húc Phong lập tức đảo tới, “Kỷ Tiểu Nhan và Trương Hiểu Ba, chớ có lát ở lại.”

Điều không hay ho lại như vậy mà tới...

=. =. =. =. =

Không đến một ngày, Kỷ Tiểu Nhan lại một lần nữa đứng trong văn phòng Nhạc Húc Phong, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ta Hồ Hán Tam đã trở lại!(Hồ Hán Tam là một tên địa chủ chuyên chế trong bộ phim <> của TQ vào những năm 70. Khi các phong trào nông dân nổ ra mạnh mẽ, hắn liền chạy trốn lấy mạng nhưng đến khi các phong trào nông dân đi xuống, hắn lại trở về quê nhà, đàn áp nông dân.

Trong lúc tự hào đã hét lên “Ta Hồ Hán Tam đã trở lại” -> Câu nói mang tính mỉa mai, trào phúng)

Nhạc Húc Phong đối với Trương Hiểu Ba cũng là lạnh như băng, bắt quá sau khi nói với y vài câu, liền cho y rời đi, chỉ để lại mình Kỷ Tiểu Nhan, Trương Hiểu Ba lúc gần rời đi đành cười khổ không nhìn Kỷ Tiểu Nhan hướng y biểu tình, đầy lòng cảm thán, anh em, xem ra cậu có số đào hoa, tôi không giúp nổi cậu!

“Kỷ Tiểu Nhan, nếu không cẩn thận ngôn ngữ cử chỉ của mình, tôi sẽ hảo hảo trừng phạt cậu.” Nhạc Húc Phong ngồi sau bàn làm việc, âm trầm nói.

Kỷ Tiểu Nhan vội vàng đáp ứng: “Vâng, vâng, em về sau lên lớp tuyệt đối không tựa vào người bạn học nữa.”

Cậu nói như vậy, Nhạc Húc Phong tựa hồ lại tức giận, nghiêm khắc răn đe: “Cái gì mà sau này lên lớp? Vô luận khi nào, cũng không thể tùy tiện như vậy cùng người khác thân thể tiếp xúc, có hiểu không!”

Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu, “Nhưng, cái này không có quan hệ....”

“Đương nhiên là có quan hệ!”

“A?”

Nhìn thấy vẻ mặt ngây thơ của Kỷ Tiểu Nhan, Nhạc Húc Phong cảm giác mình càng khó thở, đơn giản không nhìn cậu, đọc tài ra lệnh: “Không cần hỏi nhiều như vậy, tóm lại, phải biết chú ý bảo hộ chính mình, không cần cùng bạn nam đó qua lại thân thiết.”

Ai biết y nói xong câu đó, Kỷ Tiểu Nhan lại phì cười một tiếng, cong cong khóe mắt, khóe miệng hơi nhếch, đều khiến người ta luyến tiếc giây phút này.

“Thầy à! Em cũng không là nữ sinh, thầy lầm rồi!” Kỷ Tiểu Nhan cười nói, không thể nào, nguyên lai Nhạc Húc Phong cứ nhiên biến cậu thành nữ sinh? Cái gì không cần cùng bạn nam qua lại thân thiết, lời này không thích hợp a!

Nhìn không ra biểu tình của Nhạc Húc Phong đang nhìn chăm chăm mình, Kỷ Tiểu Nhan còn nghĩ anh không tin, tiếp tục giải thích: “Ôi, lúc em học cao trung cũng có người nhầm, thế nhưng đại học thì thầy là đầu tiên, đừng có nhìn em như vậy, thầy! Em thật sự là nam sinh!”

Nói thế, Kỷ Tiểu Nhan chỉ cảm thấy mình gặp phải một chuyện không thể tưởng tượng, có chút dở khóc dở cười, “Nếu không em cùng thầy đi WC kiểm yă, như giả bao hoàn(mang ý nghĩa “nhất định là sự thật”)! ”

Nói xong câu đó, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy không thích hợp, bởi vì ánh mắt Nhạc Húc Phong trở nên thực đáng sợ, rất nguy hiểm, bắt quá sau một giây, lúc Kỷ Tiểu Nhan nhìn lại, Nhạc Húc Phong đã trở lại thái

độ lạnh lùng kia, làm cho cậu hoài nghi mình có phải gặp ảo giác không.

“Thật không? Vậy cũng được.” Nhạc Húc Phong với tay lấy một chiếc điều khiển từ xa ấn một nút, nhất thời cả phòng tối lại, tất cả màn che bằng thủy tinh trong suốt đều được buông xuống, ánh nắng đều bị đuổi đi không còn lấy một tia.

“Thầy?”

Nhạc Húc Phong đi tới, Kỷ Tiểu Nhan vẫn không phản ứng, trên vai bị nắm thật mạnh, chính mình an vị trên ghế sofa.

Nhạc Húc Phong nhìn cậu, ánh mắt đằng sau cặp kính như biến mất, không thấy rõ có dụng ý gì.

Lúc này, thanh âm lạnh như băng lại vang lên.

“Cởi quần ra.”

8. Chương 8

Cởi quần ra.....

!!!

“Cái gì?”

Đây là ngôn ngữ trái đất sao? Tôi không nghe nhầm chứ? Kỷ Tiểu Nhan sửng sốt, khiếp sợ nhìn Nhạc Húc Phong mặt không một tia gợn sóng.

“Muốn tôi nhắc lại sao?” Thanh âm lãnh khốc nhắc nhở cậu đây không phải nghe nhầm, là chuyện thật đang xảy ra.

“Thầy.....”

“Cậu không phải nói mình là nam, muốn tôi kiểm tra sao?”

Kỷ Tiểu Nhan mở to mắt, biểu tình của Nhạc Húc Phong một chút cũng không đổi, một chút cũng không nhìn ra dấu hiệu của việc nói giỡn, chẳng lẽ gã muốn thật sao?

“Nhưng.....”

“Không có nhưng.”

“Nhưng mà.....”

“Lập tức!”

Nhạc Húc Phong thét một tiếng chói tai, nhất thời khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Kỷ Tiểu Nhan sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu, ngẩng đầu sợ hãi nhìn y, trong con ngươi ngây thơ kia tràn ngập sự hoảng sợ.

Nhưng tất cả, đều không thể làm mềm bớt thái độ sắt đá của Nhạc Húc Phong.

Y tiến đến trước mặt cậu, Kỷ Tiểu Nhan chỉ có thể nhìn thấy bộ đồ tây trang phẳng phiu, giăng co trong chốc lát, vì không thể chịu được áp suất quá thấp ở đây, đành phải ngón tay run run, chậm rãi hướng tới quần đùi của mình.

Thời gian trôi qua tựa như một thế kỷ.....

Chờ tới lúc Kỷ Tiểu Nhan rốt cục cũng đem quần đùi cởi ra, cảm thấy xấu hổ trước nay chưa từng có, cậu từ trước đến nay không quá để ý việc này, chỉ cảm thấy mình là con trai, không sao cả, lần trước đụng phải Sâm Bân(ý nói lần quần tụt trước mặt Sâm Bân), cậu cũng chỉ cảm thấy mất mặt, cũng không có cảm giác thẹn thùng.

Nhưng hôm nay lúc bị Nhạc Húc Phong tàn khốc như vậy xem xét, cảm thấy mình giống như chú chuột bạch bị lột sạch trong ***g sắt.

Sau khi cởi quần, đùi cảm thấy có chút lạnh lẽo, Kỷ Tiểu Nhan căn bản không dám ngẩng đầu lên, cũng không nguyện ý ngẩng đầu, cả người cứ thế mà run.

“Cậu còn mặc quần lót thì tôi làm sao biết ngươi là nam hay nữ?”

.....

“Tiếp tục đi.”

“Như thế này sao còn chưa thể nhìn ra.....”

Thanh âm Kỷ Tiểu Nhan cực kỳ ủy khuất, run rẩy, Nhạc Húc Phong rõ ràng đang đùa giỡn cậu.

“Là chính cậu vừa nói muốn tôi kiểm tra, hiện tại đem quần lót cởi ra, đừng kéo dài thời gian nữa.”

Thanh âm vẫn lạnh lẽo như cũ, Nhạc Húc Phong căn bản không có ý buông tha cậu.

Nhưng chuyện đáng thẹn như thế, sao có thể làm được.....Nhưng mình vì cái gì vừa rồi lại nhớ tới chuyện đúng tình hợp lý như vậy?

Kỷ Tiểu Nhan không hé răng, cắn môi ngồi trên ghế sofa, lông mi diễm đạm đáng yêu khẽ run rẩy, cởi quần đùi đến tận đầu gối, có thể thấy rõ quần lót, đùi của cậu.....

Quả là ôn hương nhuyễn ngọc.

Trường hợp thấp kém bị nam nhân nhìn như thế này trên đời, đều chịu không được quá một phút.

Nhạc Húc Phong nhắm mắt, lúc mở mắt ra, thấy Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, không phát ra âm thanh, hiển nhiên là cậu đang nhẫn nhịn khóc.

Nhạc Húc Phong vươn tay, nâng cằm Kỷ Tiểu Nhan, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, bị y dọa tới tái nhợt, đôi môi mềm mại bị cắn chặt, những hạt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, ai mà không mềm lòng chứ?

Quên đi, trừng phạt cậu ta đến thế là đủ rồi, nếu không nhắc nhở cậu ta như vậy, chắc vĩnh viễn cậu ta cũng không hiểu được.....

Giây tiếp theo, Nhạc Húc Phong kéo Kỷ Tiểu Nhan lên, đem quần đùi cậu chỉnh lại, vỗ vỗ vai cậu, “Là nam hài tử sẽ không khóc, không có tiền đồ!”

Kỷ Tiểu Nhan nuốt xuống nước mắt, nhưng vẫn cúi đầu, Nhạc Húc Phong lấy khăn tay đưa cho cậu, xoay người kéo bức màn lên, ánh nắng chói lóa chiếu vào khiến Kỷ Tiểu Nhan có chút mờ mắt.

“Tốt lắm, vậy cậu hiện tại đã hiểu rõ.”

Nhạc Húc Phong một lần nữa đi đến bên cạnh cậu, nhưng ngữ khí không còn nghiêm khắc như trước, “Điều này cùng cái gọi là con trai không có quan hệ sao?”

“Ý thức tự bảo hộ sao lại kém như vậy! Về sau tuyệt đối không được nói đến mấy loại kiểm tra này nữa, có nghe hay không?”

Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu, cậu hiện tại mới hiểu ra, Nhạc Húc Phong làm như vậy là muốn nhắc nhở cậu.

“Được rồi, đem nước mắt lau khô đi.”

Kỷ Tiểu Nhan lau lau mặt, phát hiện mình đã làm dơ khăn tay của Nhạc Húc Phong, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Nhạc Húc Phong im lặng nhận lại chiếc khăn, nhìn cậu chốc lát, rồi nói: “Cậu có thể đi rồi.”

Kỷ Tiểu Nhan hấp hấp cái mũi, xoay người đi ra ngoài, Nhạc Húc Phong phát hiện túi sách của cậu vẫn còn trên bàn, vươn tay kéo cậu lại.

Bất ngờ chính là, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên bỏ tay y ra, mắt mở to, giống tiểu động vật bị kinh hách, sau đó hình như cảm thấy phản ứng của mình có điểm kỳ quái, lắp bắp nói: “Thực, thực xin lỗi thầy, em....”

Nhưng Nhạc Húc Phong cái gì cũng không nói, đưa túi sách cho cậu, nhìn cậu đóng cửa đi ra.

.....

Có phải đã dọa cậu ta sợ hay không?

Ai.....Nhạc Húc Phong thở dài, tay phải đỡ lấy trán, vẽ mặt phiền não.

Mà trên thực tế, bạn nhỏ Kỷ Tiểu Nhan siêu cấp đáng yêu đơn thuần nhưng lại có tinh thần cường hãn giống Transformers(ý nói em Tiểu cứng rắn như mấy em robot trong Transformers) của chúng ta, khi nghe nội dung của phát thanh trường như sau:

“Hôm nay căn tin bán thịt kho tàu mới làm! Mười người đầu tiên giá đặc biệt ưu đãi”

.....

Cậu lập tức tinh thần phấn chấn nét mặt rực rỡ cải lão hoàn đồng thân thể khỏe mạnh thoát thai hoàn cốt thay đổi liên tục giống như Thần Châu X xông ra ngoài, đôi mắt trong veo như nước biển thành GPS định vị, trong đầu chỉ còn kinh độ XX độ Đông, kinh tuyến XX độ Tây, mục tiêu tập trung căn tin, xác định xong!

Sau đó tất cả học sinh lúc này đang trên đường đi tới căn tin đều kinh ngạc khi thấy một vật thể nào đó hét to khẩu hiệu: “Trời đất bao la không có thịt kho tàu lớn!” dùng một giây tăng tốc vọt qua....

(Bạn học A hỏi: “ Vừa đi qua là cái gì vậy a?”

Bạn học B trả lời: “Không biết a, phóng cái đi qua, sẽ không là UFO chứ?”

Bạn học C: “Không có khả năng, UFO này bay thấp quá đi!”

Bạn học D: “Chẳng lẽ là u linh?”

Bạn học E: “Người ngốc à, đây là giữa trưa a, u linh kia có vằn đề à, lúc này đi ra, đối với thân thể không tốt!”

Bạn học D không phục: “Nói không chừng u linh đi phơi nắng phơi nắng, hiện tại đang lưu hành da nâu khỏe mạnh!”

.....

Lúc này, con quỷ mặc áo choàng đen kia lặng yên không tiếng động xuất hiện, bạn học ABCDE toàn bộ rùng mình một cái, cúi mình khom lưng nói: “Chào buổi trưa, bá tước Provence!”

Bá tước không nói gì, u buồn lướt qua.....

Các bạn học: “Hù chết bọn tôi.....”)

Kỷ Tiểu Nhan cứ như vậy chạy tới căn tin, ngay cả thân người thướt chần đứng ở cửa căn tin, con quái vật không lồ đang bắt tri bắt giác vì sự xuất hiện của cậu mà mỉm cười xấu xa cũng không thấy.....

Lại một lần nữa đụng phải.....

“Uy! Xú tiểu tử!”

“Thực xin lỗi! lát nữa nói sau!” Kỷ Tiểu Nhan lười quan tâm người kia là ai, hiện tại trong đầu cậu trừ bỏ thịt kho tàu thì một chút cũng không có, vội đẩy tay người nọ rồi tiếp tục vọt vào căn tin, mong thỏa mãn nguyện vọng trở thành người xếp hàng đầu tiên.....

Để lại người bị mình đụng vào vẫn còn đang ở cửa trường mất tức giận, không, nên là để lại một vị thần Zeus chuẩn bị cầm lấy tia chớp giết người hay là một Ma Vương đang muốn tiêu diệt thế giới.....

Cư nhiên có người dám bỏ qua lão tử?

Lão tử lớn như vậy cũng chưa từng chịu qua điều khí! Nhất là cậu lại càng không thể!

Kỷ Tiểu Nhan! Tôi sẽ nhớ kỷ cậu!

Sâm Bân hai mắt bốc hỏa, khí thế vốn đã làm người ta sợ hãi nay đã muốn trở thành lục sát thương lớn tựa như sóng thần, hấn cắt từng bước nặng nề, đi về phía Kỷ Tiểu Nhan.

Lộ Tùng hiểu rõ tính tình của gã liều mạng đầy kính, trời ạ, sao lại phát hỏa chứ, quả thực là vũ trụ nhỏ bé muốn bùng nổ rồi....

“Lộ học trưởng, Sâm Ca có phải muốn phát hỏa hay không?” Một tên đàn em hưng phấn không thôi hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, thật muốn nhìn bộ dạng tức giận của lão Đại!” Hai tên đàn em khác cũng kích động chụm đầu lại.

Lộ Tùng liếc bọn họ một cái, phát hiện không có một tiểu đệ nào không hào hứng, day day huyết thái dương, thấp giọng nói: “Các cậu đúng là một lũ nhóc con....Có cái gì hay!”

“Nhưng mọi người đều nói bộ dạng tức giận của Sâm Ca phi thường phi thường có phong cách a!”

“Đúng vậy đúng vậy, Sâm Ca là thần tượng của chúng ta!”

Một lũ ngu ngốc.....

Lộ Tùng thở dài, quay đầu lại, nếu để người ngoài biết một nhóm người dưới tay Sâm Bân đi đến đâu cũng nhấn tâm lãnh huyết, làm người ta sợ hãi đều hồn bay như thế này, gia tộc Sâm Thị có phải hay không xảy ra vấn đề...

Giống như đã được ước định sẵn, Sâm Bân giận dữ, cả HB đều run run, người ở nơi gã đi tới tất cả đều thất kinh, mười giây đồng hồ sau, người đang ăn cơm trong căn tin nhiều như vậy liền biến mất vô tung vô ảnh, tất cả đều sợ không cẩn thận bị lửa giận của Sâm lão Đại lan đến, gặp phải kết cục thảm đến cực điểm.

Lộ Tùng đem theo người ở phía sau chờ, mà mấy tên đàn em thông minh khác lập tức đứng ở cửa căn tin chặn người.

Mất thấy Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không nhận ra Sâm Bân đã đứng ở sau lưng, Lộ Tùng trong lòng thầm nói, hình như lão Đại chỉ cần gặp phải Kỷ Tiểu Nhan, liền như hoàn toàn không thể khống chế được, mà Kỷ Tiểu Nhan kia cũng không phải không có não bình thường..... Bất quá lần này tốt nhất không nên gây ra vấn đề gì a!!

Lúc này đỉnh đầu Kỷ Tiểu Nhan đầu đầy mồ hôi, ghé vào vào cửa sổ bán hàng, hưng phấn đến cực điểm kêu: “Cô ơi! Làm ơn cho một suất thịt kho tàu!”

Cậu ghé vào đó, hai chân tuyết trắng banh thẳng tấp, cặp mông nhỏ tròn nhếch lên, thấy thế nào cũng là hình ảnh khiến người ta chảy máu mũi, mà Sâm Bân đứng đằng sau cậu, phát hiện lửa giận càng ngày càng lớn.

Người bán cơm vừa ngẩng đầu lên, liền thấy cái gì giống Ma Vương ợh phàm, hét to một tiếng, ném cái thìa rồi ngồi xồm xuống ôm đầu, khiến Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy rất khó hiểu.

Diễn tập phòng không?

Sao không thấy báo trước a?

Sờ lại mặt mình, bộ dạng mình khủng bố như vậy sao?

“Uy! Cô trốn cái gì a!” Kỷ Tiểu Nhan vì tương đối thấp, phải kiễng mũi chân thò đầu vào trong hét, không biết vào Sâm Bân đã muốn nhìn chằm chằm lưng cậu đến muốn thủng một lỗ.

Người bán cơm bị dọa vẫn lắc đầu, “Không liên quan đến tôi, tôi không biết người này!”

Kỷ Tiểu Nhan gãi gãi đầu, cô này có phải bị điên không vậy, cho xin, cậu rất đói, thấy thịt kho tàu ngay trước mắt, lại không ai bán cho, cực kỳ buồn bực.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhìn bên trái rồi lại quay sang bên phải, phát hiện tất cả những người bán hàng ở bên cạnh đều đã sớm niến mất.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra a?

9. Chương 9

Kỷ Tiểu Nhan hào hứng chạy vào căn tin, lại kinh ngạc phát hiện, không ai muốn bán thịt kho tàu cho cậu, không kể đến, cơ hồ mọi người đều chạy mất, mà nguyên nhân cho tất cả, ngay khi cậu xoay người quay đầu nhìn liền hiện ra.

Sâm Bân?

Gã tại sao lại ở đây?

Sâm Bân lúc này, trong ánh mắt đen không thấy đáy, nộ khí đã bốc ra khỏi vồng mực, còn kèm với một tia laser đem Kỷ Tiểu Nhan buộc lại bắn thành một lỗ lớn, đôi môi gắt gao mím chặt cùng khuôn mặt cương nghị kia, lại thêm cả đôi khuyên tai lấp lóe yêu dị, tất cả đều đem đều cho người ta ấn tượng đây là một nhân vật siêu cấp phiến toái.

Thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan giờ này khắc này lại không có suy nghĩ đó, cậu đi vài bước tới trước mặt Sâm Bân, bộ dạng thực tùy ý, “Uy! Anh cũng đến đây mua cơm sao? Nhưng hôm nay mấy cô ý thật kỳ quái, đều không bán cơm, tôi đã muốn nhanh chết đói rồi.”

Kỳ diệu là, do Kỷ Tiểu Nhan lúc này thoải mái tự nhiên lộ ra nụ cười, làm Sâm Bân bình tĩnh trở lại, tuy rằng không thực tình nguyện, nhưng Sâm Bân vẫn hỏi lại một câu: “Cậu.... đói bụng?”

“Ừm!” Kỷ Tiểu Nhan dùng hết sức gật gật đầu, lộ ra cả bụng đau khổ với Sâm Bân: “Tôi là người rất dễ bị đói!”

“Cậu gầy như vậy, ăn nhiều một chút mới có thể.....” Sâm Bân thấp giọng nói.

“A? Anh nói cái gì?”

Sâm Bân quay mặt đi, rồi lại quay mặt về, nhắm nhắm mắt, không được, không được, mày tìm cậu ta là để hỏi tội.... Phải hung ác, phải tàn nhẫn, phải phát hỏa, đúng, đúng, không nên cùng cậu ta nói chuyện phiếm, phải phát hỏa mới đúng, Sâm Bân cố gắng ở trong đầu mình châm lên ngọn lửa giận.

Kỷ Tiểu Nhan phát hiện sắc mặt Sâm Bân bỗng nhiên trở nên lãnh khốc, “Lúc cậu vừa vào cửa không nhìn thấy tôi sao? Cư nhiên còn dám đụng vào?”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan vô tội mở miệng: “Hóa ra người kia là anh a! Tôi không để ý.”

Tốt lắm, thành công khơi dậy tức giận, Sâm Bân tà ác nhướn miệng, mắt nhìn chằm chằm Kỷ Tiểu Nhan, thanh âm đáng sợ nói: “Thật không? Tiểu tử cậu cư nhiên dám không nhìn tôi?”

Không tốt không tốt, Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy có sự nguy hiểm, lập tức lắc đầu, “Không có không có tuyệt đối không có, anh không sao chứ? Có đau ở đâu không?” Nói xong, dùng ánh mắt quan tâm nhìn Sâm Bân, giống như đang kiểm tra gã có hay không bị gây thương tổn trúng gió tắc động mạch linh tinh.....

Thiên sát a! Ánh mắt gì kia a? Giống như đang cáo biệt di thể thân nhân vậy.....

Sâm Bân gã là ai, đừng nói con mèo con đực phải gã, ngay cả khi bom nguyên tử đụng phải, chỉ sợ có thể dọa bom nguyên tử sợ đến mức không dám nổ mạnh?

Bất quá lúc Kỷ Tiểu Nhan hỏi gã có bị thương hay không, Sâm Bân trong lòng thực hưởng thụ, nhóc con

này, cũng quan tâm gã nha, tuy rằng sự quan tâm này là rất dư thừa và vô dụng.....

Bất quá mình không thể cứ như vậy bỏ qua cho cậu ta, ánh mắt Sâm Bản tối sầm lại, hơn nhấc lông mi, tiếp tục dùng khẩu khí trào phúng nói: “Bớt dong dài, tôi vừa mới gọi cậu, cậu cứ nhiên còn dám chạy đi?”

“Chỉ là thật sự không nhân ra đó là anh a, tiện nói anh lại đổi kiểu đầu rồi, tại sao lại đổi nhanh như vậy a, mà kiểu đầu kia tuy rằng rất xấu, nhưng có điều dễ nhận ra hơn.” Kỷ Tiểu Nhan tiếp tục không biết sống chết nói.

“Cậu còn dám nói?”

“Bạn học Sâm, lời tôi nói đều là thật a, anh hôm nay chuyển gien thành đầu xanh cũng không ra làm sao cả.”

Bạn học Sâm.....Cái kiểu xưng hô chó má gì đây, tên đầu sỏ còn cứ nhiên chớp đôi mắt to trong nhìn gã.....Trời ạ! Sâm Bản cảm thấy mình hôm nay nếu không đánh người chắc phát điên mất!

“Gọi quỷ gì vậy! Xú tiểu tử, lão tử là tới tính sổ với cậu, đừng có đổ thêm dầu vào lửa, hay là cậu muốn cả đường cũng không đi nổi?” Sâm Bản nhìn bộ dạng si ngốc của cậu mà tức giận.

Kỷ Tiểu Nhan mới cảm thấy ủy khuất, trời biết cậu sao lại chọc tới tên khó chơi này, cậu vốn cảm thấy từ lần trước, Sâm Bản không phải chán ghét cậu như vậy, chẳng lẽ gã căn bản là không có ý buông tha mình, hôm nay tâm tình lại không tốt, phải đánh mình một chút cho hả giận?

Nghĩ đến đây, Kỷ Tiểu Nhan không hiểu sao trong lòng có điểm khổ sở.....

Quên đi, Kỷ Tiểu Nhan gất gật đầu chấp nhận số phận, trong lòng mặc niệm: không tránh khỏi thì sớm muộn gì cũng tới, sớm chết sớm đầu thai! Kéo dài việc Sâm Bản tới tìm phiền toái, không bằng bị gã đánh một chút, sau đó thanh toán xong.

Vì thế cậu ử rử nói với Sâm Bản: “Được rồi, ới vào người anh rồi lại đụng vào anh, hôm nay còn không nhìn thấy anh, đích thật là lỗi của tôi, chúng ta chấm dứt chuyện này..... Anh tùy tiện đánh đi!”

Nói xong, có chút sợ hãi cúi đầu, chờ nắm tay Sâm Bản nện vào người, không biết Sâm Bản lúc này đã muốn tức giận đến phát run.

“Cậu nghĩ tôi muốn đánh cậu?”

Trong thanh âm của Sâm Bản đều là tức giận, thậm chí ngay cả gã cũng không hiểu được tại sao mình lại tức giận, không giống với cảm giác vừa nãy, dường như là một cảm giác ghen khuất không đúng, nhìn đến bộ dạng chuẩn bị bị đánh của Kỷ Tiểu Nhan, gã quả thực hận không thể phá nát căn phòng này.

“Ách? Chẳng lẽ anh muốn....”

Ánh mắt Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn hơn nữa, gắt gao nhìn sắc mặt không tốt của Sâm Bân, cuối cùng nửa ngày mới thốt ra hai từ: “giết tiền?”

.....

Giây tiếp theo nắm đấm của Sâm Bân thật mạnh đập vào đầu cậu, rớt cục mới chửi ầm lên: “Tôi TMD còn đi cướp sắc cơ! Cậu coi tôi là cái gì hả? Không phải đánh cậu thì là muốn tiền! Lưu manh sao?”

Kỷ Tiểu Nhan ủy khuất che đầu: “Anh rõ ràng là xã hội đen....”

Sâm Bân trừng mắt nhìn cậu một cái, quay người ngồi lên trên bàn: “Xã hội đen là xã hội đen, lưu manh là lưu manh, gọi tôi là lưu manh là vũ nhục nhân cách của tôi, có hiểu hay không?”

Kỷ Tiểu Nhan bĩu môi cho là không đúng: “Có cái gì khác nhau chứ....”

Sâm Bân lập tức giơ nắm đấm lên, cậu sợ tới mức liên tục cúi đầu: “Không phải lưu manh không phải lưu manh, là xã hội đen....”

“Hừ!” Sâm Bân hừ lạnh một tiếng, lạnh băng nói: “Ai nói với cậu tôi là xã hội đen?”

“Đi? Không phải anh vừa nói sao?”

“Tôi căn bản chưa từng nói qua!”

“Nói qua rồi!”

“Lão tử nói chưa từng nói qua là chưa từng nói qua! Cậu muốn bị đánh a!” (Vũ phu a)

“Được rồi, chưa nói qua....” Người này thực xấu.....

“Hừ! Hôm nay bốn đại gia tạm tha cho xú tiểu tử cậu!” Thật sự là được tiện nghi còn khoe mẽ....

Kỷ Tiểu Nhan trong lòng bất mãn, thế nhưng không dám nói ra, cùng Sâm Bân hai người mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co tận hai phút.

“Cái kia.....bạn học Sâm.....”

“Cậu gọi lại một tiếng thử xem!” Ánh mắt Sâm Bân mị lên, tiểu quỷ đáng chết này thật là muốn trêu gã tức giận.

“Sâm.....”

Kỷ Tiểu Nhan thấy sắc mặt Sâm Bân, thật sự không dám nói ra, đành nói thầm: “Vậy gọi là cái gì? Chẳng lẽ gọi anh là Sâm ca a? Tôi cũng không phải đàn em của anh.”

“Thiết!” Sâm Bân xùy cậu một tiếng, vươn tay xoa bóp cánh tay cậu, “Với dáng người của cậu, khóc cầu gọi tôi là lão Đại tôi cũng không thu.” Trong lòng lại nghĩ, cảm xúc của tiểu tử này thật là không sai.

Kỷ Tiểu Nhan có chút không phục, thế nhưng bản thân cậu nói về thể dục đánh nhau hay vân vân, hiểu rõ cái gì cũng không được, tiếp tục suy nghĩ, “Vậy kêu là học trưởng thì sao?”

“Cút, lão tử nghe thấy từ này liền ghê tởm, đều là mấy từ buồn nôn xú lão nương dùng để gọi tên mặt trắng họ Đỗ kia, cậu dám gọi lần nữa, tôi sẽ đánh gãy răng cậu.” Sâm Bân hung hăng uy hiếp cậu.

“Mặt trắng họ Đỗ?”

Kỷ Tiểu Nhan tò mò hỏi, dường như đã ở chỗ nào đó nghe ai đó nhắc tới một người họ Đỗ.....

“Àn, chính là cái kẻ đội lốt hồ ly tinh.”

Sâm Bân nói tới đây, dừng lại, thỉnh linh nắm lấy cổ áo Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan bị gã lôi kéo, trực tiếp đến thật gần gã, vừa ngẩng đầu, mặt hai người cách nhau chưa quá 5cm.

Sâm Bân tiến lại gần nhìn vào mắt cậu, ánh mắt tựa như muốn đem cậu nuốt xuống, từng chữ một cảnh cáo cậu: “Cậu không được cùng hần ta có quan hệ, nhớ kỹ chưa?” (Chậm rồi anh ơi =)))

Sau đó ánh mắt nhú lại nguy hiểm, lộ ra hai chiếc răng nanh đầy mị lực, thanh âm trầm thấp mà thu hút quanh quẩn bên tai, lời nói mang theo hơi thở nam tính tinh khiết nhưng lại làm người ta sợ hãi đến cực điểm: “Để cho tôi biết cậu với hần ta có cái gì, tôi không tha cho cậu!”

Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu bị đe dọa, “Tôi không biết người nào họ Đỗ, anh nói với tôi điều này làm chi?”

“Cậu không biết hần ta là tốt nhất, bất quá sớm muộn gì cũng phải biết.”

Sâm Bân lãnh đạm trả lời, chần chờ một chút, tiếp theo không lộ dấu tích mà đẩy Kỷ Tiểu Nhan ra, quay đầu đi che dấu suy nghĩ trong lòng mình, hương thơm cùng xúc cảm của nhóc con này, tại sao lại làm mình

tâm loạn không dừng được?

Kỷ Tiểu Nhan còn muốn hỏi tiếp, bất quá không dám trêu Sâm Bân phát hỏa lần nữa, thành thành thật thật đứng thẳng.

“Cậu vừa rồi tại sao lại chạy nhanh như vậy?” Sâm Bân hỏi cậu.

“Mua thịt kho tàu, kết quả anh đến, mấy cô ấy không chịu bán cơm cho tôi.” Kỷ Tiểu Nhan có chút ủy khuất nói.

Sâm Bân đứng lên khỏi bàn, cà lơ phát phơ tiến lại chỗ bán cơm, khinh bỉ nhìn nhìn thịt kho tàu bên trong, “Thức rác rưởi này cậu cũng muốn ăn?”

“Uy! Không cho anh nói xấu thịt kho tàu!”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này có chút giống anh hùng, đối với Sâm Bân lúc này còn cung kích biến thành trợn mắt nhìn, người như thế, có thể nói cậu ta là đứa ngốc không?

Sâm Bân nhìn bộ dạng kia của cậu, rất giống một con mèo con giương nanh múa vuốt muốn hù dọa người, thật sự là đáng yêu đến mức làm người ta hận không thể sờ sờ da lông cậu, trêu trêu cậu, nghịch nghịch cậu....

Nghĩ như vậy, gã khề nhếch khóe miệng, một khi đã như vậy, thì khiến cho trò chơi tiếp tục cũng hay, dù sao cuộc sống quá mức nhàm chán, thứ gia vị này cũng không tồi, cùng lắm là lúc nào chán ngấy thì cho chút tiền vứt bỏ cũng được.

Nhẹ gõ vài cái lên cửa sổ, Sâm Bân lãnh đạm nói một câu: “Bán cho tôi một phần thịt kho tàu.”

Không đến ba giây, bảy tám phần thịt kho tàu nóng hổi được đem ra, một tên đàn em ân cần đến cực điểm nói: “Lão Đại, anh chọn một phần.”

Kỷ Tiểu Nhan đứng bên cạnh nhìn mà chảy nước miếng ròng ròng, Sâm Bân trong lòng cười trộm, cảm thấy thú vị, lại có chút hèn mọn, tựa như gọi mèo con mà hướng cậu vẫy tay, “Cậu chọn đi.”

“Cho tôi sao? Không cần tiền?” Kỷ Tiểu Nhan trừng mắt thật to.

Lộ Tùng bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã, tiền một phần thịt kho tàu, lão Đại cần của cậu sao? Trái Đất còn quay không vậy?

“Ân ”

Nhìn một cái, một phần thịt kho tàu liền kích động như vậy, quả nhiên là thật lãng phí, Sâm Bân quay đi, mặc kệ cậu, mang theo Lộ Tùng cũng đám đàn em đi ra ngoài.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị rời khỏi căn tin, nghe thấy từ sau truyền đến một tiếng là vui sướng: “Cảm ơn anh! Bạn học Sâm!”

.....

Lộ Tùng cùng tất cả lũ đàn em đều hóa đá.....

Sâm Bân khẽ cắn môi, cúi đầu phát thề: “Kỷ Tiểu Nhan, ta lần sau nhất định phải đánh ngươi!”

Còn Kỷ Tiểu Nhan được cho thịt kho tàu miễn phí, hạnh phúc tới cực điểm.

10. Chương 10

Cuộc sống đại học cứ mơ hồ như vậy mà bắt đầu, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy mấy ngày tiếp theo có chút tốt hơn, ít nhất trong một tuần đi học, Nhạc Húc Phong không có tới tìm cậu làm phiền, hơn nữa tựa hồ đối với sự kiện lần trước quá mức thăm thương, y cũng lười để ý đến cậu.

Trên thực tế là, Nhạc Húc Phong căn bản ngay cả liếc cũng không thèm liếc cậu một cái, hỏi cũng không có hỏi cậu, hoàn toàn coi Kỷ Tiểu Nhan như không khí. Điều này làm cho Trương Hiểu Ba quả thực hậm mộ muốn chết, cầm một đồng bùa khủng bố đến ép hỏi cậu.

“Hiểu Ba cậu không nên xằng bậy a! Mấy cái đồ chơi của cậu nhìn qua đã thấy ghê tởm muốn chết!” Kỷ Tiểu Nhan nhăn mặt lại, nhìn món “đồ chơi” không ra gì trước mắt mình kia, rống to, “Đừng lại gần tôi!”

Hiểu Ba tà ác cười gian, “Ha Ha a, đây chính là vũ khí kiểu mới tôi mua được! Nó là do nước tiểu của bốn con thần lần đực tạo ra, cho dù là có Sa Chức một chút, ta cũng cam đoan nàng lập tức biến thành mẹ vợ của Gia Cát Lượng!”

“Sa Chức(một nhân vật trong một phim hoạt hình TQ)?” Ngoại Tinh Nhân từ một đồng giáo trình cao cấp phức tạp của y ngắt đầu lên: “Cậu nói là nữ nhân ngu ngốc số một trong bộ phim hoạt hình cũ nào đó sao?”

“Mẹ vợ của Gia Cát Lượng thực xấu?” Kỷ Tiểu Nhan xen mồm vào, bị Trương Hiểu Ba một câu vô nghĩa đánh trở về.

“Nga! Athena! Nữ thần của lòng tôi!” Trương Hiểu Ba ôm ngực bắt đầu kêu gào, Kỷ Tiểu Nhan nhân cơ

hội tránh khỏi thứ đồ vật đáng ghét kia, trốn ra đằng sau máy tính của Ngoại Tinh Nhân.

“Theo quan sát cùng hiểu biết của tôi, cô ta chính là một con quái vật lãnh huyết mặc chiếc váy của Marilyn Monroe đứng ở Bắc Băng Dương lãnh buốt mấy giờ đồng hồ mà vẫn không chết cứng, sở thích lúc thường là từ trong biển vớt ra vài cái chỉ tay, còn khiến đàn ông vì cô ta mà đánh nhau vỡ đầu” Hỏa kế (từ này có nghĩ là người giúp việc ta cũng không hiểu lắm nên để nguyên từ Hán Việt nhé) trong tay Ngoại Tinh Nhân không ngừng, tiếp tục mĩa mai.

“Cậu cậu cậu! Không được vũ nhục nữ thần trong mắt tôi!” Trương Hiểu Ba phẫn nộ, đem cái đồ chơi gọi là dính nước tiểu thần lẩn đến bên Ngoại Tinh Nhân múa may, Ngoại Tinh Nhân lạnh lùng nhìn y.

Trương Hiểu Ba đang đắc ý, đột nhiên bị Ngoại Tinh Nhân một cước đá trúng chỗ yếu, ngã thẳng về phía sau, mà thứ đồ vật ghê tởm kia cũng không hề sai lệch mà rơi vào mặt y.

“Tự làm bậy không thể sống, yêu nhân làm bậy càng đáng chết.”

“Có lý, lời này ai nói vậy?” Kỹ Tiểu Nhan hơi giật mình nhìn Trương Hiểu Ba vẫn còn nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

“Không cần cần thận nhớ kỹ, thực hành những gì ghi trong sách vở, là kẻ hèn mọn tại hạ mà thôi.”

Ngoại Tinh Nhân mặt không thay đổi trả lời xong, tiếp tục làm việc

.....

“Trời ạ! Cậu bảo tôi làm sao có thể nhìn mặt người khác! Hôm nay là ngày hội học sinh tuyển thành viên mới! Tôi muốn đem hai cậu toàn bộ xé ra thành tám mảnh, sau đó ném vào formallin (một chất hóa học dạng lỏng, rất độc dùng để sản xuất keo hoặc nhựa), để còn đồ lưu manh quấy rối ***, để các cậu vĩnh viễn không thể sống yên ổn, để các cậu cả đời xuất tinh sớm (Premature ejaculation)!” Tên con trai mặt đầy mụn đang không ngừng kêu gào chính là Trương Hiểu Ba đại nhân của Hệ Hậu Cần.

“Đều là ngâm trong formallin, cậu còn muốn làm cái gì nữa?” Ngoại Tinh Nhân lạnh khốc đả kích y, liếc quá phía bên cạnh, thấy vẻ mặt mê mang của Kỹ Tiểu Nhan, đành ôn nhu an ủi một câu: “Nghe không hiểu thì không cần chú ý đến cậu ta.”

“Nga.”

Kỹ Tiểu Nhan gật gật đầu, tiếp tục nhìn khung cảnh điên cuồng trước mắt, chỗ nào cũng là hoa tươi cò màu, còn có một đồng mỹ nữ tuần nam mặc chế phục siêu cấp xinh đẹp đi qua đi lại, sinh viên năm nhất cũng đang nhìn ngó giống như bọn họ thì thành đàn thành đồng, càng không nói đám sinh viên mê gái kia đi đến đâu tay cũng không rời V8 với camera, tóm lại là náo nhiệt không gì bằng, Kỹ Tiểu Nhan có điểm trợn mắt há mồm.

“Hội học sinh tuyển thành viên mới làm đến phô trương như thế này sao?” Thật sự là rất khoa trương đi, mời cả ca sĩ nổi tiếng nhất nước đến biểu diễn, các loại tuyệt kỹ khiến con người ta luyến tiếc chớp mắt, nhưng ngya cả mấy thứ này, chỉ xem như “vật trang trí”, ngay cả sân bay phụ cận, đều đặc biệt tổ chức biểu diễn phi hành, nhìn hàng hàng máy bay tô vẽ đa dạng bay qua, Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc không thôi, Trương Hiểu Ba đã sớm đắm chìm trong đó.

Có điều khiến bọn họ vui vẻ chính là, từng bàn từng bàn đồ ăn và thức uống miễn phí, điểm tâm tinh tế ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua, kem “cao ngất tầng mây”, còn có người phục vũ ngọt ngào quyến rũ, mặc đồ siêu cấp đáng yêu, chỉ có thể thấy trong phim hoạt hình, từ lúc bắt đầu đã không thấy thân ảnh Cường ca, sáng sớm đã đến bắt chuyện cùng người khác rồi.

“Quả nhiên là trường của chúng ta a, chương trình lớn như vậy cũng làm được, thật sự là danh tác!” Trương Hiểu Ba che mặt, không ngừng tán thưởng.

“Rất khoa trương đi!” Kỷ Tiểu Nhan vỗ vỗ Trương Hiểu Ba: “Không phải cậu tới ứng cử sao? Bộ môn nào vậy a?”

Trương Hiểu Ba lúc này mới bắt đầu nhìn cái bảng bị vò thành một nhúm của y, “Ách, để ta xem xem, bộ Kế toán, bộ Tuyên truyền, bộ Sinh hoạt, bộ Học tập..... Rốt cuộc chọn cái nào thì tốt?”

“Không phải chứ? Cậu hiện tại mới bắt đầu nghĩ? Tôi tưởng cậu đã sớm chuẩn bị xong rồi!” Kỷ Tiểu Nhan vò đầu.

“Như thế nào được, tôi chính là nghĩ định đến nơi điều tra một chút, xem bộ nào tốt, thuận tiện nhờ người làm tham mưu!” Trương Hiểu Ba một chút cũng không thấy thẹn trong lòng.

“Đi? Ngoại Tinh Nhân đâu?”

“Cậu ta muốn tham gia bộ Internet, đã sớm đi phỏng vấn rồi.”

“Thiết, tốt lắm, chúng ta đi nhìn xem, ần..... bộ Văn nghệ không tồi, bên trong có nhiều mỹ nữ, bộ Đối ngoại cũng không kém, tối thiểu có thể nơi ăn uống..... Bộ Kỹ luật cũng tốt! Tùy lúc đến kiểm tra người, có nhiều phong cách.....”

“Uy! Uy! Hội học sinh không phải là nơi để người tìm kiếm cái riêng cho mình nha!” Kỷ Tiểu Nhan thực rất đau đầu.

“Hai bạn học này, muốn phỏng vấn mời đến bên này.”

Một vị học tử phi thường xinh đẹp mặc chế phục dẫn bọn họ đến trước một cái bàn, Trương Hiểu Ba bắt đầu điền đơn, Kỷ Tiểu Nhan nhàm chán liếc sang bên cạnh một cái, kết quả phiền toái kéo đến.

Trên thực tế, bên cạnh là một sạp hàng chuyên bán búp bê nhỏ, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy đáng yêu liền tiến tới xem, vừa mới cầm lên một con thỏ con, trước mắt đột nhiên tối sầm, một dải lụa che đi đôi mắt, vừa định quay đầu, đã bị một thân hình cao lớn cùng khí lực lớn hơn cậu ôm từ phía sau, bốn phía đều là tiếng hét chói tai.....

Kỷ Tiểu Nhan chấn động, bất quá ngửi thấy mùi nước hoa đặc biệt, tiếp theo cảm thấy bên tai ngứa ngáy, một giọng nói siêu cấp khêu gợi, “Bảo bối còn nhớ tôi không?”

“Ách?”

Kỷ Tiểu Nhan cùng người, những âm thanh vang vất xung quanh cũng có thể nghe thấy, hiện tại cậu sợ là đã thành hồng tâm sống trước mắt bao người đi?

“Không, không nhớ rõ!” Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu giãy dụa.

“Nói dối, thật là một bé con không thành thực, thân thể cậu còn nhớ rõ tôi nga” Nói xong, một bàn tay nghịch ngợm men theo vạt áo của Kỷ Tiểu Nhan đi vào trong, kỳ thật cũng không sờ cái gì, những đã tạo nên ảnh hưởng là Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy chung quanh có người té xỉu phải gọi cấp cứu.

“Anh anh anh buông tay!” Kỷ Tiểu Nhan giãy dụa mạnh mẽ, thế nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

“Cậu không nên lộn xộn nga! Nếu không tôi phản ứng thì cậu phụ trách tiêu hỏa ”

Vẫn là loại ngôn ngữ cố ý khiêu khích, thanh âm từ tính như thế, hơn nữa tư thế cực thân mật, Kỷ Tiểu Nhan mặt đỏ lựng, càng không nói đến nữ sinh vây quanh, hai má đã sớm đỏ bừng, nhiệt khí bốc hơi.

Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy có người kêu: “Thật là một hình ảnh hoàn mỹ!”

Mặt khác còn có người kêu: “Này! Tiểu Hạ! Cậu không sao chứ, máu mũi chảy thật nhiều a!”

“Cậu còn nói tôi, cậu không phải cũng thế sao! Nước miếng chảy hết ra rồi kìa!”

.....

Trương Hiểu Ba chết tiệt, như thế nào lại không đến cứu mình? Kỷ Tiểu Nhan nguyên rủa, không biết Trương Hiểu Ba đã sớm bị một vị học tỷ dẫn đi chỗ khác.

Người phía sau vẫn ôm cậu, Kỷ Tiểu Nhan giãy dụa không được liền đâm loạn đá loạn, người nọ thế nhưng vẫn tiếp tục ôm chặt cậu, còn chêm vô một câu trêu đùa: “Còn lộn xộn là tôi hôn cậu đó!”

Nói xong, thổi một luồng khí đến mặt Kỷ Tiểu Nhan, nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng đỏ đặc biệt khiến người yêu thương kia, nụ cười xấu xa của tên đầu têu càng thêm sâu sắc.

“Được rồi, xem cậu giờ ngoan hơn vừa rồi, chốc lát tôi sẽ hảo hảo ‘yêu thương’ cậu.”

“Hỗn đản! Anh nói bậy gì đó a!”

Kỷ Tiểu Nhan lại bắt đầu liều mạng giấy dựa, nhưng lại không ích gì để rồi bị người nọ ôm vào một căn phòng cực điểm xa hoa.

“Mau thả tôi ra! Biến thái! Thần kinh!”

Kỷ Tiểu Nhan hét lên, cánh tay vung loạn, kết quả chỉ nghe thấy ‘ba’ một tiếng. Ngay sau đó là một tiếng rên rỉ, mới ngoan ngoãn dừng lại.

Cậu được thả xuống, mảnh lụa trước mắt cũng rơi ra, mắt thích ứng lại với ánh sáng nên có chút không rõ lắm, nhưng cũng nhận ra là mình đã vào bên trong một căn phòng xa hoa không hiểu có ích lợi gì, bất quá người trước mắt lắc lắc một lúc liền rõ ràng.

Kỷ Tiểu Nhan không khỏi mở lớn miệng, một người rất khá a, nếu nói Nhạc Húc Phong là vẻ đẹp thần tiên không gần với nhân gian khói lửa, thì người trước mắt chính là vẻ đẹp của bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích mà mỗi người hướng tới.....Ách..... Chính xác mà nói, còn có chút vẻ tiêu sái của công tử đa tình.

Đối phương nháy đôi mắt đào hoa, bộ dạng chực khóc, khiến Kỷ Tiểu Nhan sợ tới ngây dại, “Anh anh anh làm sao vậy a?”

“Cậu đánh tôi, rất đau đó!”

Người nọ có chút ủy khuất nói, tay phải nâng má, nhưng vẫn có thể thấy ở khóe mắt một giọt lệ, khuôn mặt sáng lạn lại tăng thêm một cảm giác quyến rũ hoa lệ.

Kỷ Tiểu Nhan xấu hổ không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới một lần nữa mở miệng: “Anh sao lại lôi tôi vào đây a? Chúng ta không có quen biết đi? Nếu anh không ép buộc, tôi cũng sẽ không thất thủ đánh anh a.”

Nhìn đối phương quần áo xa hoa cùng dáng người hoàn mỹ, Kỷ Tiểu Nhan hiện tại xác định trông đầu cậu thực sự không có người này.

“Nga tiểu học đệ, cậu cư nhiên không nhớ tôi, điều này sao có thể chứ? Yên tâm, tôi sẽ hảo hảo giúp cậu nhớ lại.”

“A?”

Không đợi Kỷ Tiểu Nhan phản ứng, người nọ vươn tay tới ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cậu, vẫn là nụ cười tươi rói, nhưng tay trực tiếp đi xuống phía dưới, dọa Kỷ Tiểu Nhan thiếu nữa hét lên chói tai.

“Như thế nào? Như vậy còn chưa nhớ ra tôi sao? Tiểu học sợ ma? Như thế nào? Nhẽ nào còn có nam nhân khác làm chuyện thân mật này với cậu sao? Ân”

Lời nói ám muội, cùng thanh âm đầy từ tính, hơn nữa thân thể dán sát như vậy, nhìn cặp mắt đào hoa tràn ngập ý cười kia, Kỷ Tiểu Nhan chỉ cảm thấy khí nóng kéo hết lên mặt, đầu óc đều hồ hồ.

Nhưng cậu vẫn có ấn tượng, chỉ vào mặt đối phương nói: “Ngài chính là vị học trưởng trong WC ngày đó?”

“Ha ha xem ra thân thể cậu vẫn là nhớ rõ tôi nga”

Nói xong, thừa dịp Kỷ Tiểu Nhan vẫn còn đang cố gắng nhớ lại, bàn tay xấu xa kéo vạt áo của Kỷ Tiểu Nhan lên, giống như con rắn linh hoạt vọt vào, bắt được chỗ phần nộn màu hồng anh đào, nhẹ nhàng chà xát, như nguyện ý nghe thấy Kỷ Tiểu Nhan “A” một tiếng trong vô thức.

Ân.....Thật là một món đồ chơi thú vị.....

“Uy! Học trưởng! Anh đang làm gì a! Mau thả tôi ra đi!”

Đầu óc Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không thể lý giải loại hành vi vượt quá lẽ thường này, chính cậu cũng chưa từng sờ qua chỗ đó a, sao học trưởng lại thích bính chỗ kỳ quái đó? Lần trước cũng như vậy.....

Bất quá vị học trưởng quái quái này căn bản không muốn buông ra thú vui của hắn, trực tiếp đem cằm tựa vào vai cậu, từ sau ôm lấy cậu, khẩu khí tựa như đang nói với người yêu: “Chưa muốn, tôi rồi sẽ buông cậu ra.”

“Uy! Anh như vậy rất kỳ quái a!”

“Sao lại kỳ quái?”

“Nào có hai nam nhân ôm nhau như thế này!”

“Nhưng trong mắt tôi, cậu là sủng vật mà!”

“Học trưởng anh nói bậy bạ gì đó a!”

“Hửm? Mặt cậu đỏ a? Ha ha, nhóc con cậu không phải là đối với tô nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm chứ?”

“Học trưởng anh nói những lời này không thấy ghê tởm a!”

“Ha ha ha!”

Loạn nháo một lúc, học trưởng anh tuấn tiêu sái rất cực cũng buông Kỳ Tiểu Nhan ra, sửa sang lại quần áo, nhất thời biến thành một người bộ dạng nho nhã lễ độ, thế nhưng trên mặt vẫn thủy chung lộ ra nụ cười mê hồn, chết người không đền mạng.

Ân, nhìn nụ cười như vậy.....Kỳ Tiểu Nhan trong lòng có cảm giác rờn rợn.....

“Nột, tiểu học đệ, vừa rồi đều là cùng cậu nói giỡn, cậu không nên cho là thật a.”

Học trưởng lộ ra nụ cười ôn nhu, thật là mị lực vô cùng, có điều hấn hiện tại nhìn đứng đắn cực kỳ, tuyệt đối là phong cách sinh viên gương mẫu.

“Hôm nay tôi là nhìn cậu liền cảm thấy thực vui vẻ nên mới đem cậu ôm tới nơi này, vui đùa nho nhỏ cùng cậu, cậu sẽ không giận tôi chứ? Cho tôi xin lỗi.” Nói xong liền cúi người đứng tiêu chuẩn.

“Học trưởng anh làm tôi sợ muốn chết, gọi một tiếng không phải là được rồi sao? Như thế nào lại kéo tôi đến..... Đây là nơi nào vậy?”

“Đây là văn phòng của tôi.”

“Văn phòng? Học trưởng anh làm gì vậy a? Cư nhiên lại có văn phòng xa hoa như vậy!” Kỳ Tiểu Nhan giật mình nhìn chung quanh một vòng, tất cả đều là đồ trang trí đắt tiền, nhìn nhìn người trước mặt, có phần nghi hoặc.

“Ha hã, tôi ư, cũng chỉ là tùy tiện đảm nhiệm một chức trong Hội học sinh thôi, không có gì đáng tính.” Học trưởng khiêm tốn nói.

“Thật là lợi hại a!” Kỳ tiểu Nhan gật gật đầu.

“Đúng rồi, cậu còn chưa cho tôi biết tên là gì?”

“Tôi là Kỳ Tiểu Nhan.”

“Vậy tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Nhan được a ” Nói xong, làm bộ dạng anh trai ôm bả vai Kỷ Tiểu Nhan, còn Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu, cảm thấy vị học trưởng này thực bình dị cùng gần gũi a, từ lúc cậu tiến vào HB, người chung quanh đều rất ngạo khí, người có địa vị như học trưởng, cư nhiên đối với cậu mặc danh kỳ diệu nhận thức làm học đệ, thật đúng là người đầu tiên, bất tri bất giác, hảo cảm đối với hắn tăng lên không ít.

“Tiểu Nhan, có muốn tham gia Hội học sinh không?” Học trưởng đột nhiên thần thần bí bí nói.

“Không nghĩ qua, tôi là đi cùng bạn đến phỏng vấn.”

“Kia, gia nhập Hội học sinh sẽ có rất nhiều ưu đãi nga, muốn gia nhập thử xem không?” Học trưởng cười phi thường ôn nhu, “Nếu Tiểu Nhan muốn, tôi nghĩ nhất định không có vấn đề.”

“Đi? Tôi sao?” Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn mắt, nhìn đôi mắt đào hoa của người trước mắt, trong lúc vô ý đã bị mê hoặc,

“Đúng vậy, hơn nữa có tôi đề cử, Tiểu Nhan sẽ không cần phỏng vấn hay cái gì, trực tiếp đến là được rồi.”

“Như vậy không tốt, vẫn là cùng mọi người.....”

Nói còn chưa xong, đột nhiên cửa bị mở ra, một nam sinh mặc tây trang vọt vào hét lên: “Hội trưởng! Phỏng vấn sắp bắt đầu rồi!”

“Ngay cả một chút lễ phép cũng không có, không biết gõ cửa sao?”

Học trưởng vừa rồi còn thực ôn nhu bỗng nhiên trở nên đậm mạc, lạnh như băng rắn dầy, nam sinh kia lập tức sợ tới mức cúi đầu, sao đó xin lỗi lui ra.

Trong không khí có cảm giác hít thở không thông.....

Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên nhớ tới cái gì đó, một phen giữ chặt người bên cạnh: “Anh ta vừa rồi gọi anh là gì?”

“Ân?”

“Anh ta vừa gọi anh là hội trưởng đại nhân!”

“Ân.”

“Cái gì ân a! Anh không phải chính là chính là....” Kỷ Tiểu Nhan nói không nổi nữa, trợn tròn mắt, trời ạ!

Cậu lấp hỏi: “Không không không thể nào ! Anh không phải đúng đúng đúng không?”

“Cái gì không phải a? Được rồi, chuyện của chúng ta cứ như vậy đi, tôi phải đi phỏng vấn bọn họ, hẹn gặp lại! Tiểu Nhan”

Người nọ giả hoạt cười, trước khi đi còn hôn tóc Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan vọt tới cửa sổ phía trước, nhìn cái tên vừa nói với cậu có thể tùy tiện đảm nhận một chức vụ nào đó đang ở giữa đám người tiền hô hậu ủng, tiêu sái bước ra ngoài, kia gọi là có phong cách có phong độ.

Trời ạ! Hội trưởng hội học sinh..... Hẳn cư nhiên là hội trưởng hội học sinh.....

Thượng đế a, tôi còn sống hay không.....

Kỷ Tiểu Nhan chân nhũn ra, tựa vào cửa sổ trượt xuống mặt đất, ngón tay nhanh chết lặng, mà kinh ngạc ở chỗ không phải là thân phận của hắn, mà là tối hôm trước, Kỷ Tiểu Nhan thấy rành rành chữ ký lớn nhất trên đơn ứng tuyển của Trương Hiểu Ba.

Hội trưởng hội học sinh – Đỗ Linh Vũ.

11. Chương 11

Trong trường nhất định có rất nhiều người họ Đỗ, tuyệt đối không phải chỉ có Đỗ Linh Vũ họ Đỗ, cho nên, không chừng người Sâm Bản nhắc đến hoàn toàn là người khác, mình chẳng qua là buồn lo vô cớ mà thôi.....

Kỷ Tiểu Nhan không ngừng ở ký túc xá an ủi chính mình, làm cho Ngoại Tinh Nhân bên cạnh nhìn không được, khụ khụ vài tiếng, một chút hiệu quả cũng không có.

“Cậu sợ người tên Sâm Bản đến như vậy sao?”

“Không có, không có, tôi căn bản không sợ hắn, sợ hắn để làm chi a.”

Kỷ Tiểu Nhan vội vàng hoang mang rối loạn che dấu, nói thật, cậu đích xác đúng không phải rất sợ Sâm Bản, có thể bởi vì gã luôn đối với mình tiếng sấm mưa to, mỗi lần đều hung ác rống giận, nhưng cuối cùng chả những không có chuyện gì, còn có một kết quả thực không tồi.

Nhưng mà Nếu Đỗ Linh Vũ thật là người Sâm Bản chán ghét, chính mình chẳng phải là.....

Ai....

Trời biết cậu như thế nào mà mặc danh kỳ diệu quen phải mấy tên hoàn toàn không lương thiện kia, Sâm Bân, Nhạc Húc Phong, Đỗ Linh Vũ, quả thực là nhất cá đầu tám cá đại(chỉ sự việc phiền phức, không may mắn), bất quá cũng chỉ đến thế thôi đi? Đến thêm một người nữa, chắc thật sự khỏi cần sống đi.....

=. =. =. =. =

Lại nói, ngày bầu chọn lớp trưởng của lớp một hệ Hậu Cần nháy mắt đã tới.

Cuối cùng cũng tới lúc bắt đầu buổi họp lớp, Kỷ Tiểu Nhan lễ mà lễ mề theo đám người bước vào phòng học, trộm nhìn sắc mặt Nhạc Húc Phong, hoàn hảo, Nhạc Húc Phong căn bản không có nhìn cậu.

“Hôm nay vốn là ngày chọn lớp trưởng, nhưng do chút thay đổi gần đây, lớp trưởng liền do tôi chỉ điểm.” Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, Nhạc Húc Phong đột nhiên mở miệng, khe khẽ nói.

“Như thế nào? Có ai có ý kiến sao?”

Trong lớp lập tức lặng như tờ, Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu cảm thán, cái này gọi là cường quyền chính trị..... Bất quá cậu cũng không có gan nói ra, đến bây giờ, sự sợ hãi của cậu đối với Nhạc Húc Phong chỉ tăng không giảm, thế nhưng không biết nếu Nhạc Húc Phong phát hiện ra cậu bị Đỗ Linh Vũ ăn đậu hủ thì có tức đến hộc máu hay không.

“Lớp trưởng năm nay, sẽ do một học sinh lưu ban vào lớp ta đảm nhiệm.”

Nhạc Húc Phong như sợ dọa không chết người, lại tiếp tục dội đại bom, trong lớp lần này thật sự là bùng nổ a, Trương Hiểu Ba cực kỳ hưng phấn: “Có nghe thấy không! Học sinh lưu ban a!”

Cường ca nghi hoặc: “Làm sao mà ở HB lại có học sinh lưu ban?”

Kỷ Tiểu Nhan cũng lắc đầu, điều này cơ hồ là không có khả năng, cho dù là thành tích kém, nhưng đều là công tử tiểu thư có tiền có quyền, tuyệt đối không thể bị lưu ban, vậy vị học sinh lưu ban được chỉ định làm lớp trưởng này rốt cuộc là ai?

Vô luận là người hệ nào, nữ sinh vĩnh viễn là mê ‘zai’, lớp bọn họ cũng không ngoại lệ, nhân cơ hội ồn ào lớn tiếng: “Thầy ơi! Hần bộ dạng có đẹp trai hay không a?”

“Ngu ngốc!” Trương Hiểu Ba nói thâm.

Ngoại Tinh Nhân cũng lạnh lùng nghiêm mặt: “Kỳ thật các nàng chính là muốn nói chuyện cùng Nhạc Húc

Phong thôi.”

Đương nhiên, Nhạc Húc Phong không có trả lời, ngược lại lưu loát vươn tay chỉ, không khách khí điểm danh: “Kỷ Tiểu Nhan.”

Kỷ Tiểu Nhan cả kinh, đứng dậy, Nhạc Húc Phong không chút để ý liếc cậu một cái, nói: “Lớp trưởng hiện tại vẫn còn ở phòng kỷ luật, cậu đi dẫn hắn đến lớp tôi đi.”

Trong lúc Kỷ Tiểu Nhan đứng chờ ở cửa phòng kỷ luật liền cố gắng luyện cười, Nhạc Húc Phong đã bắt tri bắt giác cho mình một cơ hội, lần này nhất định phải làm thân với lớp trưởng, nếu không cuộc sống đại học của cậu sẽ hoàn toàn hỏng.

“Tốt rồi tốt rồi, cứ như vậy, giữ nguyên nụ cười, nói ‘xin chào, tôi là Kỷ Tiểu Nhan, là bạn học mới của cậu, có thể gọi tôi là Nhan tử, đi đi đi, tôi dẫn cậu đến lớp học.....’ ”

Kỷ Tiểu Nhan hướng về phía vách tường chăm chỉ luyện tập, cho nên ngay cả việc cửa phòng giáo vụ mở, có một người đi ra cũng không phát giác..... [Ta nói Kỷ Tiểu Nhan người sao lại bị ta viết ngu ngốc như vậy...]

Mãi đến lúc cậu lặp lại lần thứ chín, cuối cùng khó chịu nhìn nhìn đồng hồ, “Sao còn chưa đi ra a? Chậm quá.”

“Cái đó.....” Bỗng nhiên, một thanh âm từ sau lưng vang đến.

Di?

Kỷ Tiểu Nhan xoay mạnh người, sau đó chỉ nghe thấy trong khu hành lang dài lê thê tràn ngập tiếng kêu sợ hãi bèn nhón, hơn nữa không phải là một tiếng, là ba tiếng, một tiếng lại tiếp một tiếng, tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Theo nhân chứng sau này chứng thực, bạn học Kỷ Tiểu Nhan tuyệt đối có thiên phú hát opera Ý, hơn nữa nếu tham gia biểu diễn, tuyệt đối nổi tiếng hơn ba vị danh ca nam cao (là ba nam ca sĩ opera nổi tiếng: Placido Domingo, Luciano Pavarotti, Jose Carreras).

Người hỏi vì sao chỉ hét có ba tiếng, là bởi vì lúc hét tiếng thứ ba, đã vượt qua cực hạn của con người, trên thực tế Kỷ Tiểu Nhan thành công phá âm.....

Theo sát tiếng thét chói tai, là một trận âm thanh tạp tạp tạp tạp, tất cả các cánh cửa trên hành lang đều mở ra, từ sau mỗi cánh cửa lộ ra những khuôn mặt khiếp sợ đang hướng về bên này xem xét, trời biết trong các văn phòng trên hành lang này đều là lãnh đạo cao cấp của trường a.....

Kỷ Tiểu Nhan hơi giật mình thấy người khác nhìn mình, phản ứng kế tiếp sau đó là nhanh chân bỏ chạy, mà người bắt đắ dĩ đến cực điểm kia, đành phải một đầu đầy mồ hôi cùng hắc tuyến chạy theo phía sau cậu.....

“Này ”

Người phía sau hét, Kỷ Tiểu Nhan liều mạng chạy, chạy tới phòng truyền thông ở tầng năm mới nhớ ra phóng học của mình ở tầng hai, sau đó lại theo cầu thang chạy xuống, cực kỳ chật vật, cuối cùng phát hiện ra Nhạc Húc Phong tựa như vị cứu tinh đứng đó không xa đang lạnh lùng nhìn cậu.

Nhạc Húc Phong khoanh tay, cau mày, thân sắc rất chi là khó chịu, thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan không lo được nhiều đến như vậy, hiện tại trong mắt cậu, Nhạc Húc Phong quả thực đáng yêu như thịt kho tàu vậy, trực tiếp chạy vội qua, sau đó sống chết ôm lấy, tư thế giống như con kaola ôm lấy cây cọ, đầu còn dụi dụi lên bộ quần áo đắt tiền của Nhạc Húc Phong, hoàn toàn trở về thời đại động vật.

Nhạc Húc Phong cùng lớp trưởng tương lai ở trên hành lang nhìn nhau, trầm lặng xuống.....

Gió lạnh hiu hiu thổi qua.....

Cuối cùng Nhạc Húc Phong sau khi kiên trì rất lâu đã thật sự không chịu được, nổi giận rống lên một tiếng: “Cậu rốt cuộc muốn cọ ở người tôi bao lâu nữa!”

Cuối cùng cũng dừng lại.

Đây chính là trong truyền thuyết, xui xẻo càng xui xẻo, tại sao lớp trưởng lại là vị bá tước đại nhân giống quý a

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cuộc sống đại học của cậu thật sự có thể không qua nổi.....

Mà Nhạc Húc Phong lúc nào cũng là một kẻ ngại tình thế không đủ nghiêm trọng, kêu lớp trưởng bá tước Provence sau này có việc gì thì để Kỷ Tiểu Nhan giúp đỡ, khiến cả người Kỷ Tiểu Nhan phát run, Trương Hiểu Ba bên cạnh như đạt được mong muốn, vội lấy một chiếc kính chiếu yêu kiều mới ra, ở trên người lớp trưởng bọn họ mà thí nghiệm thí nghiệm.

=. =. =. =. =

Ngày vẫn cứ qua đi, khiến chúng ta gặp quỷ sát quỷ gặp, phạt sát phạt đi!

Thế nhưng trên thực tế, gặp quỷ khiến cho người ta sụp đổ, đặc biệt là con quỷ này lại thuộc loại siêu cấp thẹn thùng thì càng không xong!

“Đã nói rồi, cậu không cần theo tôi nữa!”

“.....”

“Tránh tôi xa ra một chút!”

“.....”

“Tránh ra tránh ra!”

“.....Ồ.....”

“Trời ạ! Đó là cái biểu hiện gì vậy!”

Kỷ Tiểu Nhan ôm đầu kêu khổ, vị bá tước đại nhân này từ khi vào lớp cậu tới giờ, mỗi giây mỗi phút đều đi theo cậu, đi học thì không nói, ngồi ngay cạnh cậu, ngay cả lúc đi WC cũng theo cậu, ăn cơm thì phải ngồi đối diện, chờ lúc Kỷ Tiểu Nhan điên cuồng chạy về ký túc xá đóng cửa lại há hốc mồm thở dốc, phát hiện đằng sau cánh cửa sổ của căn phòng đối diện, bá tước đại nhân đang im lặng nhìn nhìn cậu, hướng cậu vẫy tay, Kỷ Tiểu Nhan kéo màn lại, bốn tiếng sau mở ra, phát hiện y cư nhiên vẫn giữ nguyên tư thế.

Hơn nữa sau khi cậu không ngừng răn dạy y một chút, y sẽ phi thường thương tâm mà “.....Ồ.....” một tiếng, quả thật giống như con thỏ đáng thương bị người ta đá một cước, làm cho Kỷ Tiểu Nhan căn bản không hạ thủ được!

“Điên rồi điên rồi điên rồi, cứ như thế này, tôi mà không điên thì cũng sẽ có vấn đề.” Kỷ Tiểu Nhan khoanh tay lại, ở trong ký túc xá đi qua đi lại.

“Bây giờ là buổi sáng a, tại sao chúng ta lại phải đóng màn lại, cái gì cũng không thấy rõ a.” Tiểu Cường vẽ mặt giống y quả mướp đắng.

“Cậu đừng tới tới lui lui nữa được không? Tôi chóng mặt lắm rồi.” Trương Hiểu Ba bắt chéo chân, trong miệng đang nhai cơm cháy, bất mãn chỉ chỗ.

“Please, các cậu có chút khí phách được không, tôi đã muốn thảm lắm rồi!”

“Ai ai, cũng không có gì, chẳng qua là có một cái đuôi thôi.” Trương Hiểu Ba bắt cần phẩy phẩy tay.

“Nói thì nhẹ nhàng lắm, tôi đây đem cậu cho mấy cậu được thì khỏe rồi!” Kỷ Tiểu Nhan từ nỗi sợ hãi đến chết ban đầu, biến thành phiền muộn đến chết, “Cậu ta đi theo tôi như vậy, tôi thật sự sắp phát điên rồi! Cả người giống như gắn camera vậy, tôi hoài nghi mấy hình ảnh kia cuối ngày sẽ xuất hiện trong máy tính

của Nhạc Húc Phong!”

“Ân, tôi cũng thấy thế.” Ngoại Tinh Nhân vốn không mở miệng đáp lại một câu.

“Trời ạ! Đây là muốn tôi như thế nào tiếp tục sống a!” Kỷ Tiểu Nhan ôm đầu ngã xuống giường Trương Hiểu Ba, bỗng nhiên nhớ tới một câu thơ: “Hắc vân áp thành thành dục tời...” (Mây đen ép thành, thành sẽ tan vỡ dịch mặt nghĩa là như vậy ^^)

“Kỳ thật cũng không có gì là không tốt cả, cậu cứ coi như cậu ta không tồn tại, dù sao cậu ta đi đường hay ăn cơm đều không nói cái gì, cùng lắm là nói một chữ ‘Ồ’, mà cậu ta mặc một cái áo choàng, ngay cả mặt cũng không nhìn thấy đi?”

“Không được!”

Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên đứng lên, nắm chặt hai đấm, lớn tiếng thét lên: “Tôi phải đi tìm cậu ta để chấm dứt chuyện này!”

“Uy! Uy! Cậu không phải chứ? Cậu chắc không định đi một mình đấu với cậu ta chứ?”

“Này này! Nhan tử!”

.....

Kỷ Tiểu Nhan cứ như vậy hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiến đến cửa tòa nhà đối diện, gật gật đầu, âm thầm cho chính mình thêm dũng khí, cứ thế, nghĩ kỹ xem nên nói gì với y, cố lên!

Thế nhưng khi cậu bước vào tòa nhà mà bề ngoài không có gì đặc biệt, liền hối hận.

Vì cái gì mà Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều đứng trong đại sảnh, càng chết tiệt hơn nữa là bọn họ cùng lúc quay đầu nhìn thấy cậu.

“Tiểu quý!”

“Tiểu Nhan!”

.....

Hai người đồng thanh hô lên, không cần phải nói, sắc mặt Sâm Bân kém tới cực điểm, mà Đỗ Linh Vũ bộ dạng ra vẻ sợ hãi, còn đặc biệt lễ phép nói một câu: “Tiểu Nhan, cậu quen Sâm Bân, sao lại không nói cho

tôi biết một tiếng? Thật không thú vị, chúng ta là bạn tốt vạn lời không nói hết a!”

Ánh mắt Sâm Bân quả thực có thể giết người, từng lưỡi dao nhỏ bay qua, làm Kỷ Tiểu Nhan không dám ngẩng đầu lên.

“Cậu còn không nhanh chạy qua đây cho lão tử!”

Sâm Bân mãnh liệt quát một tiếng chói tai, Kỷ Tiểu Nhan run lên, không dám không nghe gã, vừa mới đi được hai bước, đã bị Đỗ Linh Vũ cực kỳ tự nhiên vươn tay kéo lại, ôm bả vai Kỷ Tiểu Nhan, mỉm cười nhìn Sâm Bân: “Như thế là không tốt, Tiểu Nhan rất nhát gan, Sâm Bân cậu hung như vậy, sẽ dọa chết cậu ấy đó.”

“Dem tay mày bỏ ra ngay cho lão tử!”

Sâm Bân quả nhiên tức giận, hung hăng túm tay Đỗ Linh Vũ quăng sang một bên, sau đó đem Kỷ Tiểu Nhan kéo lại bên người.

“Ai ai không nên tức giận a!” Đỗ Linh Vũ vãi hì hì cười, Kỷ Tiểu Nhan thực sự có điểm bội phục hắn, ánh mắt Sâm Bân chính là có thể giết chết người.

“Chậm rồi, ngươi đã làm cho ta tức giận rồi.” Sâm Bân lười biếng nói.

“Tiểu Nhan a, ngày mai qua phòng Kế toán làm việc nhé, tôi tuyển cậu làm kế toán của Hội học sinh.” Đỗ Linh Vũ hoàn toàn coi lời nói của Sâm Bân như gió thoảng bên tai.

“Cái gì? Cậu tham gia cái hội học sinh chó má này sao?” Sâm Bân nhanh nhìn chăm chăm Kỷ Tiểu Nhan, khẩu khí kia chính là, cậu dám nói phải, lão tử liền lột da cậu!

“Đương nhiên, tôi cùng Tiểu Nhan là bạn tốt nhất mà!” Đỗ Linh Vũ càng cười càng đắc ý, vằn này, hắn thắng.

Bất quá, Sâm Bân cùng nhóc con này, xem ra rất có ý tứ.....

Sâm Bân lần này không nói gì, môi mím chặt, sau đó lạnh lùng liếc Đỗ Linh Vũ một cái, thản nhiên nói: “Đỗ Linh Vũ, mày thật sự muốn chơi trận này phải không?”

Đỗ Linh Vũ lấy tay sờ sờ cằm, cười thực tiêu sái, “Nếu tôi nói phải thì sao?”

Sâm Bân nhìn chăm chăm hắn một lúc, hung hăng nói một câu: “Được! Chính mày muốn đấu thì sau này đừng hối hận!”

Gã nắm chặt tay Kỷ Tiểu Nhan, nếu đây là một trò chơi, quả cân của trò chơi này(quả cân ở đây có thể hiểu là ưu thế, lợi thế), gã sẽ không buông ra!

12. Chương 12

Mấy ngày tiếp theo của Kỷ Tiểu Nhan tương đối thống khổ, đầu tiên là Đỗ Linh Vũ không có một chút nghĩa khí hoàn toàn bỏ mặc ý nguyện cá nhân của cậu, cưỡng chế lôi cậu vào Hội học sinh, hơn nữa còn đảm nhiệm chức kế toán khiến người khác đỏ mắt (vì ghen tị), làm Trương Hiểu Ba cùng Cường ca được mở rộng tầm nhìn.

Kế tiếp là Sâm Bân vốn thấy cậu là khó chịu đột nhiên thay đổi thái độ, một chiều nào đó kéo cậu vào một gian phòng hội nghị đen kịt, để tất cả các anh em thủ hạ của gã nhận rõ Kỷ Tiểu Nhan, còn đại ngôn bắt tâm(huênh hoang không biết xấu hổ) nói cái gì mà, từ hôm nay trở đi Kỷ Tiểu Nhan là người của gã vân vân, dưới tình cảnh ánh mắt Lộ Tùng có thể giết người, Kỷ Tiểu Nhan cư nhiên không có một đầu đầy mồ hôi..... Mà cả người toàn mồ hôi lạnh. Cậu có trực giác, sớm muộn gì người trong cái bang này cũng bạo động đem cậu giết chết.

Cuối cùng, chính là bị bá tước đại nhân ngày nào cũng từng giây từng phút theo dõi cậu bán đứng, cậu có dây dưa gì với Đỗ Linh Vũ và Sâm Bân thì sáng hôm sau sẽ rơi hết vào tai Nhạc Húc Phong, kết quả là lão nhân gia giận dữ, xanh mặt tuyên bố về sau mỗi ngày lúc ăn cơm chiều, Kỷ Tiểu Nhan phải báo cho y tất cả chuyện xảy ra trong ngày.

Mà bá tước đại nhân, trước mắt chỉ có ba trường hợp là không nhìn chăm chăm Kỷ Tiểu Nhan

Trường hợp 1: Sâm Bân có mặt, gã chỉ cần đứng ở đó, bá tước nhát gan lập tức sẽ rời đi, bất quá Kỷ Tiểu Nhan biết y nhất định đang trốn ở góc nào đó nhìn bọn họ.

Trường hợp 2: Đỗ Linh Vũ có mặt, hắn liền đem bá tước đại nhân đùa giỡn một phen, khiến tên kia đỏ mặt đi qua một bên.

Trường hợp 3: Tất nhiên là lúc trong phòng Nhạc Húc Phong, đây là lúc duy nhất bá tước thực sự không nhìn cậu.

Có điều Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cậu tình nguyện để bá tước theo dõi, cũng không nguyện ý một mình chạm mặt ba người này, đương nhiên, so với việc để hai trong số ba người bọn họ giáp mặt, gặp mặt một mình vẫn tốt hơn.....

Đây chẳng lẽ là cuộc sống của những người dân thấp kém nhất trong xã hội cũ sao? Bang hội, người nước ngoài, còn có chính phủ quốc dân, còn thêm cả đặc vụ.....

Bất quá hình như tình trạng này có một điểm tốt duy nhất chính là, cuộc sống Kỷ Tiểu Nhan trở nên tràn

ngập hí kịch, dùng lời của bạn Trương Hiểu Ba mà nói, chính là “lực trường cực đại” cùng lực biểu hiện, mối quan hệ hiện tại của tên gia hỏa này với Ngoại Tinh Nhân đang trong trạng thái cực độ căng thẳng.

=.=.=.=.=.=.=.=

Thời gian: Cơm chiều

Địa điểm: Căn tin trường

Nhân vật chính: Kỷ Tiểu Nhan

Kỷ Tiểu Nhan vừa mới bê chén cơm ngồi xuống, vị trí bên phải lập tức bị chiếm, Đỗ thiếu gia mang theo nụ cười mê người của hắn tao nhã ngồi xuống, sau đó phi thường ân cần đem đồ uống của mình đưa cho Kỷ Tiểu Nhan.

“Tiểu Nhan, đến, uống cùng tôi.”

“Khụ khụ!”

Tiếng ‘khụ’ tràn ngập phần hân biểu lộ sự tức giận của người đang đứng bên cạnh bàn kia, tiếp theo, nghe thấy tiếng kéo ghế rầm rầm, Sâm Bân ngông nghênh an vị ở bên phải Kỷ Tiểu Nhan, cảm giác y hệt xe tăng rạt tới.

“Tiểu Nhan a, học trưởng dứt rau cho cậu.” Nụ cười của Đỗ Linh Vũ thực mê người, nhưng trong ánh mắt một chút ý cười cũng không có.

“Không, không, không cần.....” Kỷ Tiểu Nhan biết chuyện đã muốn phá hư đồ ăn, bữa cơm này sợ là cậu không ăn nổi.

“Hừ!” Sâm Bân đột nhiên cầm lấy đũa, nhanh nhẹn gấp lấy một miếng thịt, “thả” vào bát Kỷ Tiểu Nhan, sau đó hung hăng theo dõi cậu.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn hai miếng thịt tựa như có ma thuật mà xuất hiện trong bát, một miếng là do Đỗ Linh Vũ gấp, một là do Sâm Bân gấp, không biết nên ăn miếng nào trước, đành cười khổ.

“Cáp, cáp, hai người không cần chiếu cố tôi như vậy.....Tôi tự ăn cũng được rồi.....”

“Không được!”

Hai người đó lúc này lại trằm miêng một lời mà phản đối, hừ, thật không dễ dàng, hai người còn cùng lúc có suy nghĩ đen tối..... Cáp, cáp, cáp, đây có thể xem là một trò đùa hay không?

“Tiểu Nhan ăn rau cần, rau cần có nhiều xenlulo nga.”

“Nhanh ăn cây nấm mà lão tử gấp cho cậu đi!”

“Tiểu Nhan ngoan, ăn cà rốt đi!”

“Đừng nghe hắn, ăn thịt bò đi!”

.....

Cả nhà ăn, có bàn bọn họ là thu hút sự chú ý nhất, hai người đẹp trai nhất đại học HB đem Kỷ Tiểu Nhan ép ở giữa, không ngừng gấp thức ăn, mà ngồi đối diện cùng bàn, bá tước đại nhân hay thẹn thùng lại không chút hoang mang uống canh rong biển của y, bất quả lúc y ăn canh, áo choàng cũng không cởi ra.

“Cậu chỉ cho cậu ấy ăn mấy thứ rác rưởi đầy mỡ này, không hiểu có phải vì thế hay không, cậu mới biến thành một kẻ cơ bắp.”

“Cái gì? Tiểu cô nương mỗi ngày chỉ biết ăn rau xanh như cỏ không có tư cách nói tao đi? Phía dưới chả có thứ kia mà còn ở nơi này làm trang nam nhi!”

“Sâm Bân! Cậu tốt nhất ăn nói sạch sẽ một chút!”

“Nga! Không biết kẻ nào oa oa không ngừng như ếch ương chọc giận bốn thiếu gia!”

Ánh mắt hai người lập tức ở trong không khí chọi nhau nổ bùm bùm, sau đó Đỗ Linh Vũ động thủ phong độ mê người trước, hắn thuận tay cầm lấy đôi đũa, đẹp đẽ ném, mục tiêu phi thường chuẩn xác, hơn nữa độ mạnh yếu thực khéo, thế nhưng vẫn bị Sâm Bân dễ dàng đỡ được, sau đó Sâm Bân liếc mắt khiêu khích, Đỗ Linh Vũ một chân đá đổ ghế.

Hai người liền trong nháy mắt từ cuộc đấu võ mồm thành chuyện đao súng.....

“Uy! Uy! Hai người không phải chứ! Có gì thì hảo hảo nói chuyện, xúc động không tốt a! Đừng đánh đừng đánh!” Kỷ Tiểu Nhan nhìn chiêu thức của hai người bọn họ hoa cả mắt, miệng khô lưỡi khô khuyên can.

Trời biết vì sao trong căn tin nhiều người như vậy chẳng những không tiến lên ngăn cản, tất cả đều như đặt được mong muốn mà cầm camera chụp chụp, mà đội ngũ nữ sinh si tình càng ngày càng nhiều, vây quanh một cái làm trong ngoài tầng ba chật như nêm cối, nơi nơi đều liên tục “Manh a! Manh a! Hai đại tiểu

công đánh tiếp đề!”

Có ai giải thích cho cậu xem vì sao gọi là “tiểu công” không?

“Học trưởng mau dừng tay a!” Kỹ Tiểu Nhan kêu to, sao Đỗ Linh Vũ thân là hội trưởng hội học sin, cư nhiên mặt không đỏ, tâm không khiêu mà ở trước mặt công chúng đánh nhau a?

“Cậu muốn hấn dừng tay? Cậu con mẹ nọ nghĩ lão tử sợ hấn sao?” Sâm Bân hung ác trừng mắt nhìn Kỹ Tiểu Nhan một cái, động tác trên tay không có nửa điểm dừng.

“Vậy anh dừng tay đi.”

“Không có cửa đâu!” Đã sớm biết Sâm Bân sẽ trả lời như vậy, thế nhưng vì một câu của Kỹ Tiểu Nhan, hai người đánh nhau càng hăng.

Kỹ Tiểu Nhan thấy không được nhưng lại sợ chết, trong lòng tính toán: Ôi, thế này quả thực là sống mái với nhau, cậu không phải không nhận thấy trong đám người kia có thủ hạ của Sâm Bân, còn có tâm phúc của Đỗ Linh Vũ, xem ra cuối cùng chỉ sợ sẽ khiến chuyện trở nên thêm nghiêm trọng.....

Quản bọn họ làm chi! Không phải việc liên quan đến mình, là bọn họ không nên đánh a, ân, tốt nhất là chuồn đi, cứ để hai tên điên cuồng thừa tình lực này đánh nhau đi

Ai ngờ đúng lúc đấy, ba tước uống canh xong định tránh hai người, kết quả tay chân vụng về đụng phải bàn, vừa vụng bị Đỗ Linh Vũ đá một cái vào sườn, bá tước lập tức “Ồi” một tiếng ngã xuống.

Mà hai người đang chuyên chú đánh nhau đều là cao thủ giao đấu, làm sao có sức chú ý người khác, sau khi bá tước té xuống đất, bị thảm trở thành bao cát, liên tiếp bị đá mấy cái.

Kỹ Tiểu Nhan vốn định chuồn đi, nhưng nhìn thấy thân mình bá tước khoác áo choàng không động đậy nổi, lúc ngã xuống đất, ôm đầu cuộn mình lại, áo choàng của y vẫn còn rõ dấu giày, cố gắng muốn chạy trốn, người chung quanh chẳng ai để ý y, tình cảm quần chúng trào dâng vì Đỗ Linh Vũ hay là Sâm Bân mà hò hét trợ ury.

Trong đầu ‘ting’ một tiếng, từ từ, hình như đã có lúc nào đó nhìn thấy khung cảnh này, một đám nhóc con bắt nạt một đứa trẻ khác, sau đó có một bé nam cao cao vọt tới.....

Hình như là phản ứng tự nhiên, cảm giác bất bình cùng tức giận bùng lên, từ đáy lòng bùng lên tựa như Thần Châu VI(tên một tàu vũ trụ ở TQ) phóng lên trời, càng cháy càng vượng!

Kỹ Tiểu Nhan đột nhiên rống lên một tiếng: “Hai người các anh lập tức dừng tay lại cho tôi!”

Lúc Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ hơi sững sốt đồng thời nhìn về phía cậu, ‘Ba’ một tiếng, Sâm Bân cảm thấy mặt mình chợt lạnh, tiếp theo là Đỗ Linh Vũ, cũng cảm giác đó.

Đây là tiếng hai cái tát, nháy mắt sau đó, căn tin vừa nãy còn náo nhiệt trở nên tĩnh lặng không khác gì nghĩa trang.

13. Chương 13

Nhà ăn yên ắng đến dọa người, mọi người đều ngây dại, chưa từng có ai nghĩ đến việc có người dám đánh Sâm Bân hay Đỗ Linh Vũ, mà cậu nhóc nhìn qua có vẻ yếu đuối lại khúm núm trước mắt cư nhiên cùng lúc tát cả hai người.

Bá tước bị té trên mặt đất lúc này cũng bị dọa đến ngây dại, tận đến khi Kỷ Tiểu Nhan phụng phịu lại đi y, còn chưa phục hồi lại sức.

Kỷ Tiểu Nhan nâng bá tước dậy, dùng sức phui sạch dấu giày trên người y, mà trong lúc này, không ai nói chuyện.

“Cậu có bị thương không?”

Bá tước liên tục lắc đầu, tựa hồ thật sự bị đánh đến choáng váng, đứng ở nơi đó hơi giật mình, tuy rằng không nhìn thấy mặt y, nhưng cũng có thể biết rằng lúc này y nhất định đang ngơ ngác nhìn chằm chằm Kỷ Tiểu Nhan.

“Được rồi, cậu chạy nhanh đi, không cần tiếp tục theo tôi.” Kỷ Tiểu Nhan đẩy đẩy y, nếu hai người kia thực sự muốn trả thù, vậy đánh cậu một cái là được rồi, không nên đem bá tước nhát gan vô tội này ra trút giận.

Sau đó cậu hít sâu một hơi, xoay người, cùng hai người kia đối mặt.

Đỗ Linh Vũ lúc này đang nhướn mày nhìn cậu, còn Sâm Bân thì chỉ im lặng không nói lời nào, cả hai đều đang đợi cậu giải thích, mà Lộ Tùng cùng đám người của hội học sinh đã sớm chuẩn bị tiến lên đánh cậu, trong lòng ai cũng rõ ràng, Kỷ Tiểu Nhan chỉ là món đồ chơi mới của hai người thiên chi kiêu tử (người con kiêu ngạo của trời) này mà thôi, mà món đồ chơi này hiển nhiên không ý thức được thân phận của mình.

Kỷ Tiểu Nhan quét mắt qua đám người một cái, rồi nhìn lại Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, cuối cùng mở miệng: “Mấy người đều muốn nghe những gì tôi chuẩn bị nói phải không? Được, hôm nay tôi liền nói cho mấy người nghe.”

“Tôi không phải là người cao thượng gì, cũng chưa từng nghĩ sẽ làm một trang anh hùng, lá gan tôi rất nhỏ..... Thậm chí vừa rồi tôi cũng muốn chuồn đi, nhưng mà” Kỷ Tiểu Nhan dừng một chút, tựa như cảm

thấy trong ***g ngực có một luồng dũng khí vô cùng vô tận ủng hộ cậu, thanh âm cậu không lớn, nhưng từng từ đều leng keng hữu lực “Tôi không thể nhìn được nhất, chính là kẻ yếu vô tội bị bắt bạt!”

Đám người xôn xao một trận, Sâm Bản biểu tình không đổi, Đỗ Linh Vũ nhú mày, Kỷ Tiểu Nhan thanh âm cao có chút run rẩy: “Thực buồn cười phải không, các người có thể cười tôi, giống như tôi đang nói đạo lý lớn lao gì..... Chính là hai người đánh nhau, bạn học vô tội bị liên lụy. ngã rạp trên mặt đất, các người cư nhiên không thèm để ý..... Nếu người bị đánh kia là anh thì sao? Là bạn tốt của anh thì sao? Là người thích anh thì sao? Anh có phải hay không vẫn đứng nguyên tại chỗ, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.....”

Nói tới đây, thanh âm cậu trầm xuống, ánh mắt cũng hạ xuống, nhưng không một ai nói gì.

Kỷ Tiểu Nhan nở nụ cười tự giễu, “Lúc khác thường thường gặp phải loại chuyện này đi? Nếu không là bị đánh..... bạn bè đang trong lúc khó khăn, chính mình vì sao lại hờ hững như vậy? Vì cái gì không chịu đi giúp bọn họ? Vì sao không thể đứng ra nói một câu công đạo?”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn bọn họ, khẽ thở, giống như đang nói với chính mình: “Chuyện như ngày hôm nay, luôn phải có người đứng ra.....luôn phải có.....”

“Tôi dù sao cũng chỉ là học sinh mới, tôi cũng không rõ học trưởng cùng Sâm Bản là nhân vật nổi tiếng cỡ nào trong trường, cho dù như vậy, cũng không thể tùy tiện đả thương người khác đi? Mọi người nếu đã đến trường học..... bất luận gia thế thành tích như thế nào..... kỳ thực đều ngang hàng nhau, ít nhất, không ai có quyền vô duyên vô cớ thương tổn người khác!”

Kỷ Tiểu Nhan có chút kích động, nắm chặt tay lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, bất luận là ai cũng thấy cậu đang khóc, nhưng ánh mắt cậu lại quá mức kiên định cùng dũng cảm, loại ánh sáng làm cảm động lòng người này cứ như vậy làm lóa mắt, làm cho mọi người ở đây đều rung động.

Chỉ thấy cậu nhóc có ánh mắt xinh đẹp nhất trên thế giới, nắm chặt tay, hơi cúi mình, tựa như tuyên thệ mà nói: “Trên thế giới này, vô luận người khác trở nên tàn khốc cỡ nào, lạnh lùng cỡ nào..... Vẫn phải có người đứng ra!”

Yên tĩnh, yên tĩnh, trong đại sảnh cứ yên tĩnh như thế, tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng một vài nữ sinh rơi nước mắt, Sâm Bản mím môi, một câu cũng không nói, nhưng ánh mắt gã thay đổi, mà người thay đổi không chỉ có gã, Đỗ Linh Vũ cũng thế.

Kỷ Tiểu Nhan không có nhìn bọn họ, trong đầu ong ong vang lên, cũng không biết chính mình cuối cùng như thế nào mà đi ra ngoài, có lẽ là mọi người tránh đường cho cậu, cậu nghe thấy phía sau có tiếng người thu dọn bàn ghế, sau đó cậu liền chạy, càng chạy càng nhanh, nước mắt tựa như vòi nước hồng, ào ào lăn xuống hai má, cậu dùng một cánh tay lau lau mặt, chạy vọt vào phòng Nhạc Húc Phong, lại một lần nữa không nói gì mà bổ nhào vào ***g ngực Nhạc Húc Phong.

“Lại làm sao vậy? Khóc cái gì? Nhóc ngốc.” Nhạc Húc Phong ôm cậu, giống như người anh ôm lấy cậu em nhỏ của mình, an ủi vỗ vỗ đầu cậu, ôn nhu nói.

“Em..... Em..... Ô.....” Kỹ Tiểu Nhan vẫn khóc, làm áo sơ-mi của Nhạc Húc Phong ướt sũng.

“Đừng khóc, tiếp tục khóc cậu sẽ không hít thở nổi.”

“.....”

“Được rồi được rồi, tôi vừa nghe Liêm Tử Toàn(tên Hán của em bá tước) kể hết rồi, cậu đánh hai tên hỗn đản kia phải không?”

“Em.....” Kỹ Tiểu Nhan nắm cổ áo Nhạc Húc Phong không buông, làm Nhạc Húc Phong có chút khó thở.

“Khóc cái gì a, khụ khụ, cậu làm đúng mà, giáo huấn hai tên hỗn đản vô pháp vô thiên thì phải cao hứng mới đúng, sao lại khóc không dứt thể này, nhanh lau đi.”

Nhạc Húc Phong cuối cùng cũng gỡ được tay cậu ra, sau đó đem cậu đặt xuống ghế sofa, lấy một tờ giấy đưa cho cậu, Kỹ Tiểu Nhan liền dùng từng tờ từng tờ, rất nhanh, trong văn phòng không nhiễm một hạt bụi của Nhạc Húc Phong là một tập đoàn giấy ăn.

Nhạc Húc Phong cuống kiết phích nhãn mày, cố gắng nhẫn nại, võ lưng Kỹ Tiểu Nhan, không ngừng an ủi, nhưng trời biết y vốn không phải người của Hội an ủi, lần qua lộn lại cũng chỉ có thể nói được hai câu, bình thường đều là một cước trực tiếp đá văng đi, làm sao có khó khăn như vậy! Nói hai câu không có tác dụng khuyên giải kia, biến thành chính y tâm phiền ý loạn muốn chết.

Chờ đến lúc Kỹ Tiểu Nhan dùng hết một tập giấy, Nhạc Húc Phong thật sự không chịu nổi, răn dạy: “Khóc cái gì mà khóc, chưa thấy ai không có tiền đồ như cậu! Lập tức ngừng cho tôi!”

Kỹ Tiểu Nhan nhìn nhìn y, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, ánh mắt ủy khuất cực kỳ, sau đó nước mắt rầm rầm chảy ra, khiến Nhạc Húc Phong đau lòng không thôi, chỉ thiếu không mắng chết bản thân.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào mới ngừng khóc a? Tôi biết hai người kia bắt nạt cậu có phải không? Tôi giờ đem bọn họ giam lỏng lại được không?” Nhạc Húc Phong phát hiện ra mình quả thực là một thầy giáo vô lương tâm không có đạo đức nghề nghiệp còn làm dụng chức quyền để dễ dàng trề con.

Không đợi Kỹ Tiểu Nhan trả lời, Nhạc Húc Phong cầm di động, bấm nhanh một dãy số: “Anh bây giờ lập tức phạt Sâm Bản cho tôi, sau đó đem giam nó lại!”

.....

“Vì cái gì? Không có vì cái gì cả!”

.....

“Lòng tôi đang rối loạn, ít làm tôi tức giận, chìa khóa phòng tạm giam anh đưa ta giữ, có nghe hay không, làm ngay lập tức!”

Thanh âm Nhạc Húc Phong giảm xuống đến độ 0 tuyệt đối, lạnh băng như bộ đội, Kỷ Tiểu Nhan ngồi trên sofa ngừng khóc, bị y dọa cho ngây người.

Mà thời điểm Nhạc Húc Phong quay sang Kỷ Tiểu Nhan tuy thanh âm vẫn như vậy nhưng thái độ rõ ràng khác hẳn: “Được rồi, tôi giam lỏng bọn họ, cậu đừng khóc nữa.”

“Thầy, thầy giam lỏng bọn họ?” Kỷ Tiểu Nhan chỉ vào y, ánh mắt trừng thật to.

“Đúng vậy.” Nhạc Húc Phong hơi nhú mi, gật đầu.

“Ngài cư nhiên giam lỏng bọn họ?” Kỷ Tiểu Nhan lúc này từ sofa nhảy dựng lên, kích động kêu: “Em đã chọc giận hai người bọn họ rrooif! Vốn có thể bị đánh đập một chút còn có đường sống, thầy còn giam lỏng bọn họ, thầy là muốn em chết không toàn thây a!”

Nhạc Húc Phong hiện tại phát hiện, phương thức y dạy học sinh thực sự là thất bại, đẩy kính mắt, bắt đắc dĩ tức giận nói: “Tôi. căn. bản. không. có. gọi. điện. cho. Đỗ. Linh. Vũ!” Sau đó tiêu sái hất tóc, cao ngạo nói: “Chẳng qua là đồ cậu mà thôi, nếu không cậu cho là hai người bọn họ sẽ ngoan ngoãn để bị giam lỏng sao?”

=. =. =. =. =. =. =

Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên ngừng ăn.....

“Nhan tử! Nhan tử!”

Tiểu Cường vừa mới chuẩn bị cùng người đẹp ngọt ngào từ cửa phòng vọt tới, sau đó tựa như con mèo rừng, nhanh như cắt nhảy lên giường cậu, quỳ dị nhìn cậu một cái, sau đó thần kinh hề hề từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp plastic không lớn lắm, hàng Tupperware(một thương hiệu đồ gia dụng nổi tiếng thường sản xuất cốc, chén, hộp đựng đồ ăn), đưa tới dưới mũi Kỷ Tiểu Nhan.

“Đây là cái gì?” Kỷ Tiểu Nhan kỳ quái tiếp nhận, nhìn nhìn, không rõ ràng.

“Cậu đoán đi.”

“Thuốc lá?”

.....

“Bàì tú lơ khơ?”

.....

“Bật lửa?”

.....

“Cậu đoán lại đi.”

“Kháo, cậu không để yên được à, tôi hôm nay mệt muốn chết, cơm chiều lại không được ăn, hiện tại sắp tắt đèn cậu lại tới đây gây sức ép với tôi sao?” Kỷ Tiểu Nhan vươn tay đẩy y.

“Ai, ai, đừng đẩy tôi a, đây là do cái tên giống quỷ kia đưa tôi, nhờ tôi giao lại cho cậu.”

Tiểu Cường xoa xoa mắt, sau đó bắt đầu oán giận: “Thật là, tên đó chờ ở cửa ký túc xá, sau đó còn không tiến vào, mắt vừa thấy y liền muốn phun nước vào tôi, y còn cư nhiên giữ chặt tay tôi, hại tôi cùng y phải tranh nhau, chen vào cái cửa kia tôi suýt thành con cá khô...”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này vẫn không có phản ứng gì, Tiểu Cường liền vỗ mạnh đầu cậu, “Là cái tên bá tước gì đó ấy!”

“Cái gì!”

Kỷ Tiểu Nhan phản ứng mạnh mẽ, đem cái hộp ném đi, kết quả rơi ngay xuống đỉnh đầu Trương Hiểu Ba vừa mới rửa mặt xong, Trương Hiểu Ba ‘ngao’ một tiếng, ngã về phía sau, Ngoại Tinh Nhân vốn bị đụng trúng kịp thời tránh sang bên cạnh, Trương Hiểu Ba đặt mông ngã vào chậu nước rửa chân đầy xà phòng của Ngoại Tinh Nhân.

“Hỗn đản! Tôi không để yên cho cậu!”

Bạn Trương Hiểu Ba chỉ mặc mỗi cái quần lót, mà phía trước quần còn vươn ướm cầm lá bùa trừ quỷ cùng vòng tỏi xông lên, cuối cùng bị Ngoại Tinh Nhân đá cho một cước, lại rơi vào chậu, nước rửa chân bắn tung tóe, Trương Hiểu Ba oa oa kêu lên.

Mà cái hộp kia, cũng bị bọn họ đá qua đập lại, nắp bị bung ra, rơi xuống nền nhà ướt sũng, Kỷ Tiểu Nhan nhìn thở mở cái hộp ra, ngây người.

Trương Hiểu Ba vừa thấy liền giật mình, ngây dại.

Thịt kho tàu!

.....

Thịt kho tàu ngâm nước rửa chân...

“Mẹ ơi! Số con sao mà khổ thế! Con không muốn sống! Con phải nhảy lầu!”

“Ừ! Nhan tử cậu bình tĩnh a!” Tiểu Cường đuổi theo, kết quả phía trước Kỷ Tiểu Nhan là một cái cửa ban công bằng thủy tinh, y đứng phải liền ngã chổng vó.

“Đồ đáng chết! Cậu ngã ra ở đó làm gì, nhanh ra ngăn cậu ta lại a!”

Trương Hiểu Ba run lấy bẫy, chặt vật hét lên với Ngoại Tinh Nhân, mà tên kiêu ngạo kia chỉ liếc y một cái, sau đó chậm rãi tiêu sái bước vào ban công, thấy Kỷ Tiểu Nhan đứng đó chân ngừng ngược lạng, loại tình cảm thương tâm không lời nào diễn tả được, sau đó đúng lúc Trương Hiểu Ba đang mặc quần, thuận tay đóng cánh cửa thủy tinh lại, khiến y ngã chổng vó.

Mà Bá tước đại nhân vẫn ngồi bên cửa sổ, nhìn chằm chằm sang ký túc xá của Kỷ Tiểu Nhan, kinh ngạc phát hiện bỗng nhiên có một người leo lên ban công, dùng ngôn ngữ cơ thể biểu đạt nửa ngày, rốt cục mới hiểu là muốn nhảy lầu, sau đó có hai người một cao một thấp sống chết kéo y lại, còn có một người, khoanh tay đứng bên cạnh nhìn bọn họ hồ háo...

Khóe mắt chậm rãi nhấc lên, nhìn đám người đối diện, tâm tình bản thân tựa như cà phê ngâm, chậm rãi tràn ngập ảm áp, ngẩng đầu nhìn ánh trăng vàng trên bầu trời, đêm nay, có lẽ nhiều người không ngủ?

=. =. =. =. =. =. =

Sáng hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan vì sợ lọt phải tập kích, đi theo tập thể ký túc xá, bên trái Trương Hiểu Ba, bên phải Ngoại Tinh Nhân, chỉ có tiểu Cường đi tìm người đẹp của y, bất quá không biết y chạy đi chỗ nào, Trương Hiểu Ba và Ngoại Tinh Nhân tựa như dây đàn kéo căng, mà cậu trước mắt đang ở ngay giữa dây đàn...

Trong lòng bất an không yên, trời biết Sâm Bân với Đỗ Linh Vũ có báo thù cậu hay không... Lúc lòng đang không yên, hai người bên cạnh bỗng nhiên dừng lại, chỉ có cậu tiếp tục đi thẳng về phía trước, mới đi hai bước, liền bị khuôn mặt trước mắt dọa kêu to một tiếng.

“Sâm, Sâm Bân!”

“Ô? Khi nào sửa tên thành Sâm Sâm Bân vậy?” Một tiếng trêu đùa, Kỷ Tiểu Nhan quay đầu lại, thấy Đỗ Linh Vũ một thân âu phục trắng tào nhũ, từ phía sau đi tới, không cần nói, Sâm Bân lập tức nheo mắt, thật là khó nói.

“A? Học trưởng?”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhìn phía trước rồi nhìn nhìn phía sau, nhất thời cảm thấy không tốt, sau đó liều mạng đẩy Trương Hiểu Ba, thấp giọng kêu: “Chạy mau a!”

Ai ngờ Trương Hiểu Ba lại không nhúc nhích, giống như bị sư phụ trong bảo tàng tượng sáp đúc thêm lần nữa, ngơ ngác chỉ chỉ bên kia.

Tiếp theo, một trận pháo mừng đình tai nhức óc, đầu tiên là cái loa phóng đại... hai bên cửa, sau đó là... Ân? Bộ khuếch đại... tiếp theo là... kẹo que? (@.@)

Kỷ Tiểu Nhan nhận ra, nguyên lai xuất hiện trước mặt cậu, là đại nhân vật quan trọng nhất trong lịch sử, ý khí phong pháp (hăng hái can đảm), Tây trang giày da, mắt kính gọng vàng... Nhìn thế nào cũng thâm nghĩ muốn khóc lớn...

BOSS lớn nhất trong HB...

Rốt cục đã hoa lệ ra mắt rồi...

14. Chương 14

Người đến chính là BOSS lớn của HB, nhân vật tối truyền kỳ, cũng là hiệu trưởng đại nhân!

Thế nhưng, gặp hiệu trưởng là như vậy sao...

Người đại khái chưa quá bốn mươi tuổi, mị lực phu thường, lúc còn trẻ nhất định là mỹ nam tử, còn hiện tay, Tây trang giày da, đầu tóc bóng loáng, thần thái sáng láng, chỉ là nhìn thế nào cũng thấy trong tay y là một que kẹo siêu lớn không tương xứng.

Sau đó que kẹo rực rỡ đầy màu sắc được đưa tới trước mặt Sâm Bân, chủ nhân đang cầm nó cười hì hì nói: “Tiểu Bân Bân, đây là tặng cậu nga, có phải rất đáng yêu không a?”

“Đáng yêu cái đồ quý nhà ông a! Ông vì cái gì lại ở đây!” Sâm Bân quả rất tức giận, chỉ còn thiếu đem tên lửa bắn phá.

“Đi? Đây là trường của tôi sao tôi lại không đến được a?”

Hiệu trưởng địa nhân mặc danh kỳ diệu vuốt vuốt tóc, sau đó chuyển hướng sang Kỷ Tiểu Nhan, “Cậu hẳn là Kỷ Tiểu Nhan đi? Nghe nói hôm qua cậu ở trong căn tin đánh người?”

Kỷ Tiểu Nhan đã hoàn toàn trong trạng thái khiếp sợ, máy móc gật đầu, mà Trương Hiểu Ba, Ngoại Tinh Nhân cùng hai người kia đều trong bộ dạng gặp đại địch.

“Cậu đánh Tiểu Bân Bân đáng yêu cùng Tiểu Vũ Mao đẹp trai của chúng ta?” Hiệu trưởng đại nhân tiếp tục cười cười hỏi.

“Khụ!” Ngay cả Đỗ Linh Vũ vẫn đang mỉm cười cũng lộ ra vẻ xấu hổ, “Cái kia... không cần gọi tôi là Tiểu Vũ Mao...”

“Dựa vào cái gì mà hẳn đẹp trai còn tôi đáng yêu! Lão tử có điểm nào kém tên mặt trắng kia!”

Sâm Bân nổi giận, đột nhiên bị que kẹo tống vô miệng, sau đó Kỷ Tiểu Nhan thấy một kỳ quan người, Sâm đại thiếu gia cư nhiên vẻ mặt thống khổ, phun kẹo que ra hầy còn chưa hồi phục lại tinh thần.

“Mẹ nó! Biết tôi ghét đồ ngọt còn tra tấn tôi như vậy...” Sâm Bân vẻ mặt khó chịu.

“Được rồi, nếu Kỷ Tiểu Nhan đã chịu thừa nhận, vậy theo tôi lên văn phòng một chuyến.” Nhưng hiệu trưởng đại nhân căn bản không để ý tới, tay muốn kéo Kỷ Tiểu Nhan, kết quả bị hai người đồng thời ngăn lại.

“Ông không thể dẫn y đi! Chuyện y đánh bọn ta đã giải quyết xong rồi.” Sâm Bân đầu tiên rống lên.

“Đúng vậy, tôi nghĩ cái này chỉ là hiểu lầm, hoàn toàn không cần... ngài đại giá tới giải quyết.” Đỗ Linh Vũ cũng nghiêm túc đến cực điểm.

Thần kỳ a thần kỳ, Kỷ Tiểu Nhan mở to hai mắt, hai người này cư nhiên đứng trên cùng chiến tuyến, dường như chỉ đối với mình.

“Các cậu yên tâm, tôi chỉ muốn nói chuyện cùng cậu ấy thôi, được không? Em Kỷ Tiểu Nhan? Cậu chắc cũng nên giải thích cho tôi chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan vừa bước tới trước hai bước, lập tức bị người hai bên gắt gao giữ chặt.

“Hóa ra em Kỷ Tiểu Nhan cũng có chỗ dựa vững chắc a” Hiệu trưởng đại nhân cười cười.

“Không phải!” Kỷ Tiểu Nhan ra sức hất cánh tay hai người kia ra, hung hăng trừng mắt nhìn hai tên đầu sỏ gây chuyện, giờ này còn giả vờ như vậy làm gì a, sau đó không thèm quay đầu tiến lên phía trước, “Tôi tự gánh vác việc của mình!”

Khóe miệng hiệu trưởng nhẹ chậm rãi cong lên, gật đầu nói: “Quả là một đứa nhỏ có cốt khí a.....”

Cứ như vậy, Kỷ Tiểu Nhan sáng sớm đã có vinh dự được mới đến văn phòng hiệu trưởng đại học HB, vào phòng, đã bị dọa sợ, đầy phòng đều là thú bông, còn có hàng ngăn tủ đựng kẹo, rực rỡ muôn màu, làm người ta hoa cả mắt.(@o@ phòng làm việc của bác ý mà đã thế này thì không hiểu nhà như thế nào nhỉ???)

“Được rồi, Tiểu Tiểu a, chúng ta không cần khách khí, vừa rồi là giả bộ để hù dọa hai tên tiểu bại hoại kia, bây giờ chúng ta thoải mái đi!” Hiệu trưởng đại nhân bỗng nhiên trở nên vô cùng thân thiết, tự mình rót cho Kỷ Tiểu Nhan một ly trái cây, còn lôi ra từng hộp từng hộp chocolate, không ngừng nói, đến đến đến, ăn ăn ăn, hoặc là, ném thử cái này, ăn thêm cái kia....

Kỷ Tiểu Nhan không hiểu chuyện gì cùng hiệu trưởng đại nhân cổ quái đến cực điểm ăn kẹo, trong lòng cảm thấy mình như đang mộng du, sao lại trở nên như vậy a, không phải là muốn phạt mình sao?

“Thầy hiệu trưởng Em.....”

“Không cần gọi tôi là thầy hiệu trưởng, khách khí quá a, cậu chắc cũng biết tên tôi nhỉ? Gọi là Đường thúc thúc là được rồi ”

Kỷ Tiểu Nhan tiếp tục đổ mồ hôi lạnh, đã sớm biết hiệu trưởng tên Ngải Trì Đường, hiện tại mới hiểu ra, nguyên lai là ý ‘thích ăn đường’..... Đường thúc thúc? Tên gì đây a! (Tên của bác hiệu trưởng là [ai chi tang] cách đọc giống với [ai chi tang] – thích ăn đường)

“Di? Sao không ăn, chẳng lẽ không thể ăn cái này sao? Đến đến đến, ném thử cái này, đây là bánh quy mang từ Italy về, tuyệt đối khiến cậu vừa lòng!”

Kỷ Tiểu Nhan lại bị bánh quy chặn miệng, giây phút kết tiếp sau đó quả là tra tấn, dù là ăn kẹo điểm tâm, cũng không ăn nhiều được như vậy a, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy miệng mình nhanh trở nên dính dính.

“Thầy hiệu trưởng..... Em thực sự ăn không vô.....” Kỷ Tiểu Nhan xanh mặt, cố nén cảm giác buồn nôn, thành thật nói.

“Ăn không vô? Cậu thật sự không muốn ăn?”

Kỷ Tiểu Nhan mạnh mẽ gật đầu.

“Được, vậy trả lời câu hỏi của tôi, tôi vừa lòng, liền cho cậu rời đi, không vừa lòng, liền tiếp tục ăn đi đem

toàn bộ ăn hết, còn có thể chơi thú bông nga!”

..... Ai muốn mấy con thú bông biến thái của ông.....

Ngải Trì Đường vẫn tủm tỉm cười, bắt quả Kỷ Tiểu Nhan đã nhìn ra, người này giống Đỗ Linh Vũ, đều là hồ ly lắm mưu nhiều kế.

“Được rồi, giờ chúng ta bắt đầu..... Cậu rốt cục thế nào mà quen được Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ?”

.....

Đau khổ quá..... Sao tôi lại bất hạnh như vậy... Kia thực là người trong truyền thuyết đại học HB sao? Vì cái gì mà người phía trong đều là có chút thần kinh a!!!!!!

Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng đẩy mở cửa văn phòng hiệu trưởng, sau đó ôm lấy cái bụng bị chịu đủ tra tấn của mình, đo ra, trong tay còn mang một túi lớn.

Canh ở trước cửa, là Sâm Bân siêu cấp mê người đã chờ hồi lâu, mắt không chớp nhìn cậu.

“Nhìn cái gì a, tôi đã thành như vậy, anh không thể qua đây giúp tôi một chút?” Kỷ Tiểu Nhan phát hiện gan mình thật lớn, sau khi trải qua sự tra tấn ‘ngọt ngào’ khủng bố kia, nhìn thấy Sâm Bân cũng không còn sợ hãi, có câu này thật đúng: “Không có độc nhất, chỉ có độc hơn, lấy độc trị độc, độc càng thêm độc!”

Sâm Bân sững sốt, bắt quả vẫn lập tức đi tới, đỡ lấy cái túi lớn trong tay Kỷ Tiểu Nhan, vừa nói: “Đây là ý gì.....” liền toàn thân không dám cử động.

Bởi vì lúc này Kỷ Tiểu Nhan đang nhẹ nhàng nằm úp sấp trên ngực gã, hai tay kéo cổ áo gã, thân thể đột nhiên sát lại gần, làm Sâm Bân trở tay không kịp, cảm giác giống như bị giật điện.

“Cậu.....” Sâm Bân phát hiện mình quả thực giống tiểu tử chó má ngọc chưa từng thấy này, ngay cả nói cũng nói không được, mặt cũng không khống chế được mà đỏ lên.

Mẹ nó! Lão tử cư nhiên cũng đỏ mặt sao? =))

Con mẹ nó! Mặt lão tử cư nhiên cũng sẽ đỏ sao? =)))

Con bà nó! Cư nhiên lão tử cũng sẽ đỏ mặt sao? =))))

Hỗn đản! Lão tử làm cái gì vậy! Phát triển tính đa dạng của ngôn ngữ văn hóa Trung Quốc sao? =))))))

“Sâm Bân.....”

“A?” Sâm Bân khẩn trương đáp lại, “Sao, làm sao vậy?”

“Hiếu Ba bọn họ về phòng học chưa?”

“Rồi.....”

Lại trầm mặc trong chốc lát, tư thế hai người cũng giữ nguyên bất động, Kỷ Tiểu Nhan lại mở miệng:
“Sâm Bân.....”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn.....”

“Muốn..... cái gì?” Sâm Bân phát hiện chính mình khẩn trương khó nói.

“Tôi muốn..... hôn..... ra.....”

.....

“TNND! Thằng nhãi kia! Cậu cứ nhiên ói lên người lão tử!?”

.....

Lúc này, không khí lãng mạn ban đầu hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh, Sâm lão Đại của chúng ta bị Kỷ Tiểu Nhan hôn đầy người, một thân hàng hiệu bị hủy hoại hoàn toàn, mà hiệu trưởng đại nhân làm chuyện ác thành công, ở bên cửa nghe lén vui cười hơn hử, lại cho vào miệng mình cục đường thứ 101, hạnh phúc nhai nhai...

Sau khi nói chuyện với hiệu trưởng đại nhân, trong ký túc xá Kỷ Tiểu Nhan xuất hiện thêm một đồng thú bông, không cần nói, tất cả đều do kẻ mê đường kia tặng, thời điểm Kỷ Tiểu Nhan mang về cái bọc to đùng rồi lôi từ đó ra một đồng thú bông, mắt Trương Hiếu Ba sáng trưng, giây tiếp theo điên cuồng vỗ lấy hôn trái hôn phải, ôm không buông tay, làm Kỷ Tiểu Nhan sợ thiếu chút là ói ra lần nữa.

=. =. =. =. =. =. =

Kỳ thật cuộc sống trên cơ bản không có thay đổi gì, chỉ là số lần Nhạc Húc Phong giáo huấn so với trước kia thường xuyên hơn, bá tước trở nên ‘da trâu’, Trương Hiếu Ba cùng Ngoại Tinh Nhân vẫn là đánh chửi

nhau càng ngày càng dữ, dần dần, Kỷ Tiểu Nhan đã thích ứng với cuộc sống như vậy.

Kỳ quái chính là, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ sau khi bị cậu đánh, chẳng những không giống trước ngày ngày giả mù sa mưa mà quần lấy cậu, hơn nữa cũng không trả đũa gì, người trong trường vẫn duy trì trầm mặc, Kỷ Tiểu Nhan không biết chính mình có phải đã đụng phải đại vận hay không.

Hiện tại hiệu trưởng đại nhân là thần tượng của Kỷ Tiểu Nhan, nhớ đến căn phòng biến thái kia, Kỷ Tiểu Nhan tuyệt đối có thể liên tiếp mấy buổi tối gặp ác mộng, bất quá hiệu trưởng đại nhân quả thật thân thiết vô cùng, đối với em học sinh là đầu tiên gặp mặt, vẫn hảo tâm chỉ điểm a!

Kỷ Tiểu Nhan mỗi ngày đều niệm lời ngăn chặn vận dỏ của hiệu trưởng đại nhân ngày đó:

“Tiểu Tiểu, nếu cậu muốn có những ngày bình an trong trường học, cậu phải nhớ kỹ, vô luận là ai cùng cậu ở chung, cậu đều phải lộ ra bộ dạng vô tâm vô phế.....”

Vô tâm vô phế Vô tâm vô phế Vô tâm vô phế Vô tâm vô phế Vô tâm vô phế.....

Ân, kiên quyết thực hiện lời chỉ đạo của hiệu trưởng đại nhân, hiệu trưởng đại nhân nhất định đúng!

=. =. =. =. =. =

« Đại tác phẩm hiệu trưởng đại nhân nhất định đúng »

Nhân vật: Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan

Địa điểm: Văn phòng Nhạc Húc Phong

“Hôm nay thế nào? Có vấn đề gì sao?”

Nhạc Húc Phong ngồi sau bàn làm việc, lạnh như băng hỏi.

Bình thường, Kỷ Tiểu Nhan đều rón ra rón rén tiến vào, sao đó ngại ngùng nói quanh co, thậm chí ngẫu nhiên có thể nói vài câu trả lời khiến người ta bật cười, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ lệnh Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong sẽ đem thời gian này kéo thật dài, có thể tận tình nhìn vẻ đáng yêu của Kỷ Tiểu Nhan trước mắt, hơn nữa bộ dạng mèo con chờ lệnh chủ kia cũng khiến kẻ khác mỉm cười.

Chỉ là hôm nay tuyệt đối có điểm không như vậy, từ lúc Kỷ Tiểu Nhan mở cửa bước vào, liền cúi đầu, sau

đó hết như cương thi đi đến trước mặt Nhạc Húc Phong, may móc gật đầu, hét to: “THẦY Em THỰC TỐT!”

Nhạc Húc Phong kinh ngạc ngẩng đầu, trông kính lóa lóa sáng, cuối cùng phun ra một câu: “Cậu ngồi xuống.”

Kỷ Tiểu Nhan đỉnh đạc ngồi trên ghế sofa, sau đó cầm chén của Nhạc Húc Phong lên, ‘ực’ một tiếng uống hết chất lỏng màu vàng phía trong.

Nhạc Húc Phong còn chưa kịp kêu, thân thể Kỷ Tiểu Nhan liền ngã xuống mặt đất.

“Kỷ Tiểu Nhan! Kỷ Tiểu Nhan!”

Nhạc Húc Phong kinh hãi thất sắc, vội vàng chạy lại xem, gọi vài tiếng Kỷ Tiểu Nhan đều không phản ứng, sau đó Nhạc Húc Phong nhớ trong chén mình là cái gì.....

Rượu Remy nồng độ cao a...

Kết quả Nhạc Húc Phong ôm Kỷ Tiểu Nhan vọt như gió xoáy đến bệnh viện trường, ngay sau đó là một trận hỗn loạn... Chờ Kỷ Tiểu Nhan nôn hết rượu xong, đối mặt chính là Nhạc Húc Phong sắc mặt đen hệt Bao Công.

“Cậu ngu à!” Tiếng rống giận của Nhạc Húc Phong làm đồ thủy tinh trong phòng bệnh đều rầm rầm vỡ tan, Kỷ Tiểu Nhan thấy đám y tá mũ hồng ở phía sau cầm di động thu âm.

Sau đó nghe thấy một đồng di động liên tiếp tuần hoàn vang lên: “Cậu ngu à! Cậu ngu à! Cậu ngu à!”

Nhóm y tá hai mắt thành hình tim hồng: “Nga! Thanh âm thật khêu gợi a!”

=. =. =. =. =. =

Cuối cùng Kỷ Tiểu Nhan ôm bụng, được bá tước đại nhân tốt bụng đỡ về ký túc xá, còn không ngừng lải nhải: “Tôi chỉ vô tâm vô phế một chút thôi! Làm gì có nghiêm trọng như vậy a! Không phải là cái cầu đầu mã gì đó sao, Nhạc Húc Phong kia cũng quá keo kiệt! Chờ ngày mai em liền cho thầy một lọ...”

Bá tước đại nhân trầm mặt, rốt cục không chịu được, cúi đầu nói một câu: “Đó là Remy...”

“Cái gì!” Kỷ Tiểu Nhan dừng bước.

“Ta nói Remy chính là Remy!”

“.....”

“Cái gì mà nhân đầu mã, đầu người là đầu người, đầu ngựa là đầu ngựa, đầu người không phải đầu chó, đầu ngựa không phải bồn cậu..... Rõ ràng là thùng đầu người, đừng nói với tôi là đầu chó ngựa... Cậu cứ nhiên gạt tôi!”

“.....Kỷ Tiểu Nhan..... Cậu không phải đang say chứ?” Bá tước đại nhân nơm nớp lo sợ hỏi.

“Tôi căn bản không có say! Tôi rất tỉnh, tôi hôm nay không phải là uống một ly thùng đầu người đầu chó ngựa sao! Còn mắng tôi ngu... Quý họp hời!”

“.....”

“Uy! Cậu cho tôi mượn bả vai một chút!”

“A?!”

Kỷ Tiểu Nhan ngay sau đó cả người bổ nhào vào áo choàng của bá tước, hai người đồng thời té ngã trên đất, bá tước bất hạnh biến thành đệm thịt.

“Kỷ..... Tiểu Nhan.....”

“Hơ hơ hơ.....”

Bá tước đáng thương cứ như vậy bị đè trên mặt đất, mãi đến khi Tiểu Cường đưa người đẹp về ký túc xá trở về, mới đem Kỷ Tiểu Nhan đưa lên lầu.

Mà sáng hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không nhớ có chuyện như vậy, về mặt bình tĩnh thiện lương nói với bá tước: “Là cậu tặng tôi sao? Cảm ơn cậu nhé!” Sau đó còn lộ ra một nụ cười tựa ánh mặt trời, làm bá tước hoàn toàn chết lặng.....

Vì sao sau khi Kỷ Tiểu Nhan uống rượu lại khùng bố như vậy!

Chuyện Kỷ Tiểu Nhan say rượu nhanh chóng vào tai Sâm Bân, Sâm lão Đại tất nhiên giận dữ, sau đó hung thần ác sát đi ‘giáo huấn’ Kỷ Tiểu Nhan, kết quả đụng phải Đỗ Linh Vũ đang lừa gạt Kỷ Tiểu Nhan đi tham gia lễ hội ăn uống của học viện, hai đối thủ một mất một còn chạm mặt, lần này lại nổ bom lớn.....

15. Chương 15

Kỷ Tiểu Nhan không có việc gì ngồi trong phòng kế toán của hội học sinh, tay lạch cạch đưa các đề mục vào máy tính, hoàn toàn không phát hiện phòng kế toán im ắng, chỉ còn lại mình cậu... cùng một người...

“Tháng này bộ văn nghệ còn dư lại bao nhiêu tiền?”

“Nga, để tôi xem xem, đại khái là còn từng này.” Kỷ Tiểu Nhan di con trỏ lên chỗ hiện số tiền trên màn hình.

“Àn, để tôi xem nào.” Đỗ Linh Vũ đứng đằng sau thần sắc bình tĩnh rướn người về phía trước, tay phải nắm lấy chuột, nhưng lại đặt trên bàn tay chưa rút ra của Kỷ Tiểu Nhan, mà hần cứ rướn lên trước như vậy, đầu Kỷ Tiểu Nhan cơ hồ dựa lên vai hần, mặt hai người gần đến dị thường, Kỷ Tiểu Nhan tự nhiên ngửi được mùi nước hoa, không phải hương thơm tươi mát từng ngửi được, là cái mùi siêu cấp làm người ta choáng đầu.

“Nga, còn dư nhiều như vậy sao, hần là cuối tháng 11 nên làm một hoạt động gì đó mới được, Tiểu Nhan cậu thấy thế nào?” Nụ cười của Đỗ Linh Vũ luôn luôn là lực sát thương mười phần.

“Ách?” Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một lúc, lẽ nào tổ chức các hoạt động đều là do vậy sao? Trong đầu cậu trống trơn, chuyện này nên để mấy vị học trưởng quen thuộc mọi chuyện lại còn biết hưởng thụ bàn bạc chứ? Chỉ có thể căng thẳng nói: “Tôi không biết.”

“Tiệc tối hay gì đó khẳng định là không được, tiệc Giáng sinh đã đủ khiến mọi người phiền lòng, hơn nữa liên tục trong hai tháng thì rất nhàm chán.”

Đỗ Linh Vũ nhấn chuột, xem xét hoạt động đã tổ chức năm nay, tay trái cũng lơ đãng chống lên bàn, đem cả người Kỷ Tiểu Nhan vây giữa hai cánh tay.

Tuy là có chút tính phong lưu, nhưng Đỗ Linh Vũ thật sự không muốn làm việc gì quá phận, hần chỉ muốn tới gần cậu, thân thiết ở cùng một chỗ với cậu thôi.

Nói thật, chính hần cũng không sao hiểu được vì cái gì lại có thứ cảm giác ‘kỳ quái’ này với Kỷ Tiểu Nhan, cũng không phải đối tượng kiêu diễm để sẵn đón, cũng không giống dạng người được mọi người yêu quý, đơn giản như xuất phát từ sự thúc đẩy của nguyện vọng trong lòng.

Lúc ban đầu, bản thân chỉ vì muốn đối đầu với Sâm Bân, cố ý tiếp cận Kỷ Tiểu Nhan, sau đó cảm thấy sự ngây ngốc của cậu thật đáng yêu, ngẫu nhiên chiếm tiện nghi của cậu, nhưng sau chuyện ở nhà ăn, ngục quân tử Đỗ Linh Vũ vốn xem thường tất cả những gì thiện lương chính nghĩa, trong tim giống như có gì đó rung động, khiến hần phải thật sự nghĩ về Kỷ Tiểu Nhan.

Đỗ Linh Vũ cũng từng nghĩ, liệu Kỷ Tiểu Nhan đối với khẩu vị của hắn, có giống như mấy tình nhân trước hay không. Đỗ Linh Vũ không keo kiệt, không giống Sâm Bân, hắn luôn đem nụ cười cùng mọi lực của mình bố thí cho rất nhiều nữ nhân, bất quá những người này cũng phần lớn đều là hảo tử hảo tán, mọi người đều tìm hoan mua vui, không có gì to tát, cho dù Kỷ Tiểu Nhan thoát nhìn không giống loại người này, nhưng nếu hắn muốn có được cậu, Đỗ Linh Vũ cho rằng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng, điểm mấu chốt ở đây, kỳ quái chính là hắn không muốn làm như vậy, cũng không muốn đối đãi với Kỷ Tiểu Nhan như đối với nữ nhân, cũng không có lý do gì.

Muốn nói thật sự có cái gì, hắn cũng chỉ ‘đơn thuần’ nghĩ muốn tiếp cận Kỷ Tiểu Nhan thôi, về phần vì sao, nghĩ thế nào, Đỗ Linh Vũ cũng không nghĩ ra được, nhưng hắn lại quyết định làm vậy, cứ chờ xem, Sâm Bân cũng sẽ không buông tay, nếu thế, không bằng cứ ra tay trước, bởi vì Đỗ Linh Vũ hắn, thích nhất chính là, đem mọi chuyện biến trở nên càng ngày càng thú vị.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này sắp bị mùi nước hoa của Đỗ Linh Vũ làm té xỉu, căn bản không còn lực chú ý tư thế này có gì không đúng, lần đó Nhạc Húc Phong đã dạy cậu rất kỹ, chỉ là Kỷ Tiểu Nhan có học mà không biết sử dụng.

“Để tôi nghĩ xem, lần trước hình như có hoạt động gian hàng đồ chơi... Phản ứng thu về cũng không tồi.....”

Nghĩ đến đây, Đỗ Linh Vũ bỗng nhiên cúi đầu, tiến đến bên cạnh tai Kỷ Tiểu Nhan, “Cậu thấy sao?”

“A!”

Kỷ Tiểu Nhan bị quấy rối bất ngờ dọa kêu lên một tiếng, sau đó nhìn lại ánh mắt đầy ý cười của Đỗ Linh Vũ.

Cậu cố nghĩ nghĩ, nói: “Kỳ thật hoạt động gì tôi cũng không quan tâm, chỉ cần có ăn là được, giống như buổi tuyển thành viên của Hội học sinh ấy, nơi nơi đều là đồ ngon....”

Nhìn thấy Đỗ Linh Vũ hé miệng cười trộm, Kỷ Tiểu Nhan biết mình đã nói đến thứ không nên nói, “Ai, ai, tôi là người không hiểu biết nhiều, học trưởng anh không cần cười a!”

Ở sau đầu cậu đập nhẹ một cái, Đỗ Linh Vũ không đứng đắn, dùng ngữ khí trêu đùa nói: “Nhóc con, hồ đồ chỉ nghĩ muốn ăn sao? Rõ ràng còn thứ trân quý vạn phần đó!”

“A? Cái gì?” Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn mắt, không rõ hắn nói gì.

Nhìn một cái, đôi mắt trừng lớn đáng yêu nhất này, giống với con vật nào đó...

“Ngu ngốc, tất nhiên là bốn hội trưởng, lễ tuyển thành viên của Hội học sinh, đáng giá nhất chính là ưu ái

của bốn hội trưởng nga ” Đỗ Linh Vũ cười nói.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới nhận ra hắn đang trêu mình, mặt nóng hầm hập, bất đắc dĩ xem thường quay đi, bĩu môi.

“Học trưởng.....”

“Ha ha, đây là vẻ xấu hổ của cậu sao?”

Đỗ Linh Vũ cười cúi đầu nhìn cậu, không thể không thừa nhận, lúc gặp Kỷ Tiểu Nhan, là thời điểm vui vẻ nhất, mỗi hành động của cậu, đều khiến chính mình cảm thấy thực mới mẻ.

“Học trưởng!”

“Được rồi được rồi, nếu vậy, không bằng chúng ta tổ chức lễ hội ăn uống đi!” Đỗ Linh Vũ tràn đầy tự tin nói.

“Lễ hội ăn uống?”

“Đúng vậy, dùng cách tổ chức gian hàng đồ chơi hồi trước, biến thành đủ loại gian hàng, sau đó tiến hành đánh giá, đến lúc đó cậu đi cùng tôi, đi đến các gian hàng miễn phí nhấm nháp nga ”

Đỗ Linh Vũ nói tới đây, cố tình trầm giọng, ra vẻ thần bí nói: “Tôi bổ nhiệm cậu làm nhân viên giám định và thưởng thức thức ăn.”

“Học trưởng anh lại nói giỡn!”

“Ha ha!”

Hai người đang đùa giỡn, không biết trên hành lang có tiếng bước chân đang ngày một gần, không phải ai khác, chính là Sâm Bân nghe tin Kỷ Tiểu Nhan uống say mà giận dữ.

“Rầm!”

Một tiếng vang, Sâm Bân một cước đá văng cửa, nhìn tư thế của hai người, hoàn toàn sững sốt.

Đỗ Linh Vũ cũng ngây ra một chút, nhưng nhìn thấy biểu tình của Sâm Bân, hắn liền hiểu được.

Xem ra mọi chuyện càng ngày càng thú vị rồi.....

“Hồn đản! Lão tử hôm nay sẽ ở đây giết chết mày!” Sâm Bân lửa giận bùng cao, tiến lên hai bước rồi nắm lấy cổ áo của Đỗ Linh Vũ.

Đỗ Linh Vũ lại như không có chuyện gì mà cười nói: “Sâm Bân, cậu chạy đến Hội học sinh để đánh hội trưởng, thế sao mà nghe được?”

“Con mẹ mày nghe được!”

“Uy uy! Đừng xúc động thế ”

.....

Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu nhìn hai người ở trong phòng vung tay qua lại, đều nhanh khó tả... Chỉ có thể vô lực thở dài một tiếng, “Uy..... Hai người các anh..... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?”

“Sao lại thế này? Cậu còn dám hỏi! Xem ra cậu cũng cần được dạy dỗ!”

Sâm Bân bỗng thu tay lại, xoay người, vươn tay vác Kỷ Tiểu Nhan lên vai, hoàn toàn không tốn sức, sau đó đạp ngã Đỗ Linh Vũ đang tấn công, hung hăng nói: “Họ Đỗ! Lát nữa tao đến tính sổ với mày!”

“Uy! Uy! Anh đem tôi đi đâu a! Mau buông tôi ra!”

.....

“Đồ đầu mì ăn liền đáng chết! Mau buông!”

.....

“Sâm Bân! Anh đánh nhau với Đỗ Linh Vũ có liên quan đến tôi sao!”

Ba! Cặp móng tròn vo bị vỡ mạnh một phát.

“Oa! Đau muốn chết! Anh là người xấu!”

“Ai cho cậu gọi lão tử là xã hội đen?”

“Uy! Sao anh nhớ kỹ vậy a! Buông tôi xuống!”

“Còn gọi bậy, lão tử sẽ cường bạo cậu!”

“.....”

.....

Nhìn thân ảnh hai người biến mất sau hành lang dài, cùng với văn phòng bị làm náo loạn, Đỗ Linh Vũ thở dài, miệng cười, tự cầu phúc thôi!

Dạ dày Kỷ Tiểu Nhan vốn không được tốt, nếu không cậu ăn nhiều như vậy, sao có thể gây thế này. Hôm nay, dạ dày đáng thương này không biết là do căng thẳng hay làm sao, không báo trước mà quặn lên, Kỷ Tiểu Nhan đau đến chau mày, ngay cả nói cũng không nổi, đành phải ngoan ngoãn nghe mắng, sao mỗi khi gặp Sâm Bân lại bất hạnh thế này!

Sâm Bân một bụng lửa giận, hôm nay thấy cảnh Đỗ Linh Vũ cũng nhóc con này thân mật, đầu óc gã không chịu khống chế mà rối loạn, gã mất đi lý trí vốn luôn bảo trì ổn định, dù cùng Đỗ Linh Vũ long tranh hổ đấu nhiều năm, thủ đoạn của hồ ly kia bản thân quen thuộc nhất.

Đem Kỷ Tiểu Nhan đến một góc hoa viên, buông cậu xuống, kỳ quái, nhóc con này sao không hé răng, nhẽ nào bị mình dọa choáng sao?

“Uy! Xú tiểu tử!”

Sâm Bân hô một tiếng, đầu Kỷ Tiểu Nhan vẫn cúi thấp, kỳ thật cậu hiện tại đã đau không chịu nổi, trời biết sao lại bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng, chẳng lẽ do căng thẳng quá?

“Uy! Cậu choáng váng hay cảm điếc..... Sao lại thế này!” Sâm Bân vươn tay nâng cằm cậu, nhìn về mặt thống khổ của cậu, cũng hoảng sợ.

“Đau dạ dày.....”

“Đau dạ dày sao cậu không nói sớm!”

“Hừ.....”

Tôi nói sớm anh cũng không tin.....

Kỷ Tiểu Nhan hữu khí vô lực trừng lại cặp mắt đen tủa sáng của Sâm Bân, hừ, nếu không bị anh ép, tôi sao lại đau dạ dày.

Nhưng cậu đâu biết bộ dạng muốn chết không sống này của cậu trong mắt Sâm Bân lại vô cùng điềm điềm đáng yêu, thế là nguy rồi! Khiến Sâm Bân thiếu gia của chúng ta lập tức đau lòng tay chân luống cuống.

“Thế nào? Có cần tôi đưa cậu đi bệnh viện trường không a?” Ngữ khí Sâm Bân trở nên mềm mỏng, thấp giọng nói với cậu.

Kỷ Tiểu Nhan coi thường trở mình, tiếp tục hữu khí vô lực nói: “Đâu có nghiêm trọng như vậy.....”

“VẬY.....”

“Àn?”

“Cậu uống chút canh chứ? Không thì sữa ấm?” Sâm Bân liều mạng lôi ra chút kiến thức sống hạn hẹp đến đáng thương của mình.

“Không cần, một chút là ổn.” Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy bụng đã đỡ hơn một chút, nhưng nhìn thấy bộ dạng luống cuống tay chân của Sâm Bân, thật thú vị.

Vì thế Kỷ Tiểu Nhan cố ý ôm bụng, cúi đầu kêu to: “Đau muốn chết! Đau muốn chết!”

“Sao đau a? Để tôi xem xem!” Sâm Bân bị cậu làm cho cuống, gã hiện tại chỉ cần thấy Kỷ Tiểu Nhan, lòng liền trở thành ách tắc giao thông ở New York, rối loạn vô cùng.

“Nơi này có sao không?”

Thấy Sâm Bân lo lắng hỏi, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện chính mình ngay cả chữ mắng cũng không nổi.

“Tôi đau dạ dày.”

“Tôi biết a.”

“Anh biết sao còn đặt tay trên chỗ tim tôi?”

“Dạ dày không phải ở dưới tim sao?”

.....

Kỷ Tiểu Nhan thần kỳ phát hiện dạ dày mình ngừng đau, có lẽ bị tức khí.

Cậu thực kiên nhẫn thực kiên nhẫn nói với Sâm Bân đang nửa quỳ trên mặt đất: “Lão Đại anh rốt cục có chút kiến thức sống nào không vậy?”

“Tôi không phải bác sĩ, sao có thể biết dạ dày ở đâu?”

.....

Sâm Bân cư nhiên còn hợp tình hợp lý trả lời, Kỷ Tiểu Nhan bị gã làm cho dở khóc dở cười, nắm lấy tay gã, đặt lên chỗ dạ dày, “Dạ dày nằm ở chỗ này!”

Thật sự là ngốc!

Kỷ Tiểu Nhan nói thầm, nhưng giây tiếp theo cậu phát hiện có chút không phải, tay Sâm Bân đặt phía trên dạ dày cậu, nửa quỳ trước mặt cậu, vẫn không nhúc nhích, không khác gì hóa thạch.

Người này dù lần đầu tiên biết dạ dày ở đâu, cũng không nên khiếp sợ như vậy chứ?

“Này! Anh.....” Kỷ Tiểu Nhan đẩy tay gã ra, lại bị bắt lại.

“!”

Hai cổ tay Kỷ Tiểu Nhan bị giữ chặt, nháy mắt sau đó bị ấn về phía sau, tay đều bị Sâm Bân chế trụ, gã đứng lên, ánh mặt trời liền bị che khuất, khuôn mặt anh tuần đến cực điểm của Sâm Bân trông không rõ ràng, sau đó gã cúi đầu, cách Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng gần, con ngươi đen thâm thúy giống như nam châm hấp dẫn người khác, chiếc khuyên tai yêu dị lóe sáng, Kỷ Tiểu Nhan đã bị dọa đến choáng váng, một chữ cũng nói không ra, mãi đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau.....

“Sâm, Sâm Bân!”

Kỷ Tiểu Nhan xấu hổ kêu, đây đây đây là muốn làm gì? Tuy đầu óc cậu có phần trì độn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy trong ánh mắt Sâm Bân có thứ khiến cậu thực sợ hãi, giống như sự sợ hãi khi bị sói nhìn thẳng, chỉ là cặp mắt kia còn mang một cái gì khác, Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không hiểu,

“Làm sao?” Sâm Bân lại bình tĩnh đến đáng sợ, cách gần như vậy nhìn cậu, khẩu khí vẫn rất thản nhiên.

“Anh anh anh buông.....” Kỷ Tiểu Nhan phát hiện chính mình nói lấp đến lợi hại, căn bản không dám nhìn vào mắt Sâm Bân, còn mặc danh kỳ diệu thấy mặt nóng lên, quay đầu đi.

“Đáng chết!”

Ách? Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy Sâm Bân thấp giọng mắng một câu, nháy mắt quay đầu, môi đã bị chiếm lấy, đại não nhất thời một mảng trắng xóa.....

Đúng lúc.....

Trời ạ!

Mình mình mình.....

“Jesus có phải là do Maria sinh ra không a? Căn bản là Thượng Đế đơn tính thụ thai sao?”

Kỷ Tiểu Nhan thừa nhận, lúc ấy trong đầu cậu bỗng nhiên hiện lên chính là câu này.

.....

Hôn môi cậu thực bá đạo, tràn ngập hương vị nam tính dương cương, còn có mùi khói mờ nhạt, hôn môi, mút lấy, đầu lưỡi Sâm Bân tiến vào, ở giữa làn môi ngọt ngào chiếm lấy tất cả, mười phần muốn chiếm giữ cũng mười phần muốn bảo hộ, kỹ xảo cao siêu cùng tình cảm mãnh liệt làm Kỷ Tiểu Nhan hoa mắt chóng mặt, trước mắt là đầy đủ mọi loài bướm sắc sỡ bay nhảy

Ngạn ngữ Trung Quốc đặc biệt nhiều, hơn nữa người dân cổ đại Trung Quốc trí tuệ rất thần kỳ.....

Nền văn minh cổ đại Trung Quốc có lịch sử lâu đời, các nền văn hóa ngôn ngữ rực rỡ trên thế giới mãi mãi không bằng.....

Người dân quảng đại của Trung Quốc đều cần cù, vĩ đại, thông minh.....

Cho nên, câu ‘người dân cổ đại Trung Quốc sinh ra người dân quảng đại của Trung Quốc’ nhất định là chính xác!

Vui quá hóa buồn, thế đạo vô thường.....

Ngay khi Kỷ Tiểu Nhan bị Sâm Bân hôn, lúc sắp ngất xỉu, vì Sâm Bân cúi người ngăn cậu, quá trình hôn môi, hai người không ngừng lui về sau không ngừng lui về sau không ngừng lui về sau.....

Rốt cục, ‘ầm’ một tiếng!

Ghế dựa gỗ trong hoa viên đổ xuống.....

Kỷ Tiểu Nhan ngửa mặt nhìn lên trời, trạng thái hoàn toàn si ngốc, mà tư thế Sâm Bản rất là bất nhã nằm trên người cậu, mặt trực tiếp đập xuống bùn đất.

May mắn, khi hai người ngã xuống, miệng đã buông ra.

Đây là hình ảnh phấn khích mà Trương Hiểu Ba cùng Lộ Tùng đại ca đi ngang qua nhìn thấy.

16. Chương 16

“Sâm ca, anh trông không tệ chút nào.....” Tên đàn em bên cạnh nơm nớp lo sợ đưa gương soi, đám đàn em đằng sau một loạt cúi đầu, quả nhiên, Sâm Bản lập tức quát to.

“TNND! Đây là cái mặt đẹp trai của lão tử sao! Đây rõ ràng là cái đầu heo!”

“Sâm ca, anh soi gương a....” Tên đàn em tội nghiệp nhắc nhở gã.

“Vô liêm sỉ!” Sâm Bản đem gương đập loảng xoảng xuống đất, quơ tay bắt đầu đi quanh ở trong phòng, ai cũng nhìn ra gã đang rất bất mãn, ai cũng không dám hé răng, tất cả đều khấn thưng.

Vì bị đập đầu, hiện tại mặt Sâm Bản quần đầy băng gạc, khó coi đến cực điểm, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng lão Đại của gã, mà đây cũng có thể trách ai a, nghe Lộ Tùng đại ca mang Sâm ca về nói, Sâm ca là đi đường ngã, trời ạ! Sâm ca anh minh thần võ của bọn họ cứ nhiên đi đường có thể ngã sao? Vậy vậy cái người từ lúc mặc quần yếm đánh nhau chưa từng bị thương là ai a!

Sâm Bản rầu rĩ đi lại một lúc, rất khó chịu, nhưng không có cách nào, khổ chính là Kỷ Tiểu Nhan, vết thương so với ả hán nặng hơn, không phải đập mặt, mà là đập gáy, Sâm Bản sờ sờ mũi, cứ nghĩ là khó chịu.

Lão tử không phải là hôn nhóc con kia một chút thôi sao, sao lại trở thành như vậy, bị thương không nói, còn cực kỳ mất mặt, đương nhiên, trong cảm nhận của lão Đại Sâm Bản của chúng ta, mặt mũi so với thân thể quan trọng hơn nhiều. Sớm biết vậy, cũng làm chút lãng mạn, đem tiểu tử kia lừa đi khách sạn.....

Đi đi đi! Nghĩ cái gì vậy!

Thật đúng là không bình thường? Mẹ nó! Ngã đến ngu a!

Sâm Bân cau mày, một tay chống cằm, trong lòng rối loạn, có điều gã thật sự hiểu được một chuyện, gã trước kia vừa thấy Kỷ Tiểu Nhan, bất luận nguy trang thế nào, trong lòng đều loạn, toàn bộ đều do gã đối Kỷ Tiểu Nhan có dục vọng.

Có dục vọng với một đứa nhóc, đối với một người cái gì cũng biết một chút mà nói, không đáng ngạc nhiên lắm, chuyện hoang đường hơn, bản thân đại khái cũng từng làm qua.

Gã trước kia vẫn cho rằng, bản thân chỉ coi Kỷ Tiểu Nhan như một thứ gia vị, một món đồ chơi, công cụ trung gian để tranh giành cùng Đỗ Linh Vũ, nhưng dường như có gì thay đổi..... Vì cái hôn kia, đột nhiên làm Sâm Bân sợ hãi nhận ra, có lẽ bản thân cũng không phải là mang tâm tính vui chơi, mà là một loại xúc động không ức chế được, làm gã không thể tự kiềm chế chú ý tới Kỷ Tiểu Nhan, sinh ra ước muốn độc chiếm mãnh liệt.

Mọi chuyện hình như bắt đầu mất kiểm soát rồi..... Vô cùng khủng hoảng, chưa từng có cảm giác như vậy, mình rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Sâm Bân lần đầu tiên rơi vào phiền não tình yêu, nhưng bản thân gã không có chút cảm kích nào, mà tình huống của Kỷ Tiểu Nhan ngốc nghếch so với gã còn thảm thương hơn gấp vài lần.

Vết thương của Kỷ Tiểu Nhan hơi nặng, nhưng tất cả đều nằm ở lưng với sau gáy, thuốc đỏ đều sát vào đó, vì mấy hôm trước đã tới một chuyên, mấy y tá vốn sớm có ý đồ với cậu còn loạn vô giúp vui, khiến Kỷ Tiểu Nhan choáng váng đau đầu.

“Bé xinh đến gần một chút, để chị xoa thuốc cho em.” Một nữ y tá mặt mũi khiêu tâm(xinh đẹp) tay cầm bông băng, bắt đầu dụ dỗ Kỷ Tiểu Nhan.

“Bé xinh trên bụng có bị thương không a?” Lại một đại tỷ khác, tự nhiên cởi áo cậu còn chưa đủ, vươn tay định cởi thắt lưng cậu.

“Vì sao tiểu thụ trường ta đều đáng yêu như vậy? Làm các chị cũng xót lòng!”

“Uy! Uy! Cô sờ vào đâu a!” Kỷ Tiểu Nhan chặt vật co lại, đáng thương bị đám lang nữ tấn công, “Trương Hiểu Ba! Cậu mau tới cứu tôi a!”

“Cứu cậu? Tôi đến thân còn khó bảo toàn a!” Quần áo Trương Hiểu Ba cũng bị cởi sạch, bị một dì mang theo nụ cười ngọt ngào ấn xuống giường bệnh.

“Àn, tiểu thụ này cũng thực đáng yêu, để dì hảo hảo kiểm tra kiểm tra, dì nói cháu nghe a, muốn trở thành một tiểu thụ hoàn mỹ, phải có thắt lưng, phải có mông.....”

Bác sĩ phụ trách cư nhiên đi đâu, cười tủm tỉm ‘dạy dỗ’ Trương Hiểu Ba, mấy dì khác đã sớm động thủ.

“Cái gì thất lưmg a! Mông a! Tôi bệnh gì cũng không có a! Không cần nhìn tôi..... Má ơi!”

Trương Hiểu Ba khóc không ra nước mắt, đây là bệnh viện gì a? Tuy từng nói thái độ của bác sĩ đều rất tốt..... cũng tốt thái quá rồi!

“Bé con, chữa bệnh không cần chờ có bệnh mới trị, phải phòng cơn hỏa họa chưa xảy ra, đến cho dì xem nào.”

Cư nhiên nói thế rồi tới sờ, sờ, sờ ngực y..... Oa

Rõ ràng là đáng vẽ đạo mạo!

Tình trạng Trương Hiểu Ba không kém Kỷ Tiểu Nhan là bao nhiêu, tất cả mấy dì y tá đều thích dạng nam sinh có khuôn mặt búp bê đáng yêu, ba chân bốn cẳng tới sờ y, trên y.

Chỉ lát sau, quần Trương Hiểu Ba đã bị cởi xuống, chỉ chừa lại chiếc áo sơ mi trắng bị cởi sạch nút, áo len đã sớm không biết đi đâu rồi, còn Kỷ Tiểu Nhan phía trên đã hoàn toàn bị cởi sạch, hiện tại đang tranh đoạt giữ quần cùng hai nữ y tá.

“Không nên lộn xộn, không nên lộn xộn, chị còn phải xoa thuốc!”

Nói xong, vài miếng bông dính đầy thuốc đỏ xát xuống, “A!!” Kỷ Tiểu Nhan cả người run lên, hai nữ y tá quỷ kế đa đoan thừa cơ, sét đánh không kịp bưng tai cởi quần cậu ra.....

Kỷ Tiểu Nhan buồn bực, nhẽ nào đây đều là được huấn luyện mà ra..... Trời ạ..... Vốn không thể hét, hai mắt cậu ngập nước sắp khóc lên.

“Em không cần ủy khuất như vậy được không? Được làm tiểu thụ cho tập thể đồng nghiệp nữ HB chúng ta, đó là vinh hạnh cao nhất, tối nay em liền nằm lại đi!

Nằm lại nằm lại nằm lại.....

Vậy còn có thể sống đến ngày mai để nhìn ánh mặt trời không?

“Vậy đi vậy đi, thật không cẩn thận, kiss người yêu còn khiến em bị thương, các chị sẽ chiều cổ em!”

Kisskisskiss.....

Ai, ai, ai kkkiss a, a, a!

.....

Đầu óc Kỹ Tiểu Nhan đã hoàn toàn ngừng hoạt động, tròng to mắt, bộ dạng chịu khổ bị lẳng nhục, hai tay chần trước ngực, thỉnh thoảng run run lúc thoa thuốc đỏ, đây thật là người nhìn người thương a, tự nhiên có một loạt y tá lơ đãng di động ra chụp chụp, lẩm bẩm: “Bức ảnh này thật rung động lòng người a, đăng lên diễn đàn XX để các chị em thưởng thức, tuyệt đối đứng đầu a!”

“Vây đi vây đi, tôi thấy trong số nhiều tiểu thụ, đây là người có tiềm chất bị ngược nhất! Để chị ôn nhu SM em đi!”

“Thật sự muốn biết thành một anh đẹp trai để đem bé áp xuống rồi mỗi ngày OOX một vạn lần!”

.....

!@#\$\$%^&

Bên cạnh, Trương Hiểu Ba cũng bị một tập đoàn các dì thủ đoạn cao tay tra tấn đến mất hồn mất vía, đầu tiên là bị trói chặt bởi băng gạc, lại bị ống nghe lạnh băng di chuyển lung tung trên người, còn chạm vào những nơi khó nói.... Trương Hiểu Ba sớm đã muốn khóc lớn....

‘Bang!’ một tiếng, cửa phòng bệnh mở ra, y tá trưởng đại nhân giá lâm, “Mấy đang làm cái gì!”

Người trong phòng toàn bộ lập tức ngẩn ra.

Được cứu rồi được cứu rồi!

“Ngài chính là Mona Lisa của tôi a!”

Trương Hiểu Ba thấy y tá trưởng đại nhân như một thiên sứ có cánh!(Em quên mấy chị y tá trên đều do bác y tá trưởng huấn luyện sao =))))))

“Bình thường được dạy thế nào! Điều giầy vò bốn mươi phút, siêu âm hậu môn nhanh để tôi làm!”

Gió lạnh hiu hiu thổi qua.....

Thật sự rất lạnh a.....

Kỹ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba hai người tội nghiệp ôm chặt lấy nhau, bỗng nhiên hai người đồng thanh hô to: “Chúng tôi muốn đi vệ sinh!”

Sau đó tựa như gió xóa lao ra khỏi bệnh viện trường, ngay cả quần áo cũng không lấy, dưới trời đông giá rét tháng 11, chỉ mặc độc chiếc quần lót tứ giác, hai tất, trối chết chạy ra ngoài.

“Cứ để bọn họ chạy như vậy sao?” Nữ y tá còn chưa chơi đủ thất vọng nói.

“Được rồi, mấy người nháo còn chưa đủ sao, thuốc của bé con kia đã thoa xong chưa?” Y tá trưởng thu dọn phòng, mọi người lập tức thu dọn.

“Đều thoa xong rồi, đều là thương bên ngoài, không có gì đáng lo.” Hai nữ y tá cầm bông băng cười nói.

“Ừ, vậy là được rồi, thu dọn quần áo của hai người bọn họ lại, tìm nam y tá đưa về đi!” Y tá trưởng đại nhâm phất tay, đột nhiên mỉm cười, thực âm trầm nói: “Kỳ thật tôi vừa từ trên cửa sổ nhìn thấy, thầy Nhạc đang đến khu bệnh viện, hai bé con kia không biết trên đường có gặp hấn không?”

“Manh a ”

Nhóm nữ y tá trong phòng y tá lại hét ầm lên.....

Thật là bất trị.....

Lại nói Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba ngay cả giày cũng không có, dưới ánh đèn mờ ảo cố gắng chạy về ký túc xá, lạnh đến sắp biết thành kem, Trương Hiểu Ba liên tiếp hắt hơi.

“Nhan tử a, tôi, tôi tôi lạnh...”

Kỷ Tiểu Nhan cũng sắp đông cứng, nhưng vẫn vươn tay ôm vai Trương Hiểu Ba, an ủi y: “Người anh em, kiên trì nhẫn nại, nhất định chiến thắng.....”

“Tôi đây muốn thất bại được không?”

Trương Hiểu Ba hai mắt hồng hồng giống con thỏ, nhào vào trong vòng tay Kỷ Tiểu Nhan, thân thể hai người đều một chút cũng không có, ngay cả xúc cảm cũng trì độ.

“Thất bại, thất bại là mẹ thành công..... Không phải quá quá quá tốt...”

Kỷ Tiểu Nhan đang muốn thuyết phục Trương Hiểu Ba nhanh chạy về ký túc xá, chợt nghe thấy một thanh âm hù chết người thấp hơn không độ vang lên: “Tôi nên hiểu đây là đang làm cái gì vậy?”

Ách?

Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía trước, Trương Hiểu Ba oa một tiếng khóc lên, “Thầy a! Ngài đã tới a! Y tá trong bệnh viện trường khi dễ bọn em a!”

Nhạc Húc Phong mãi không nói gì, nhìn chăm chăm mặt Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan đành phải cố gắng làm ra biểu tình ‘chính là như thế’, giống như muốn giành lấy sự đồng cảm mà nhìn hắn,

Một lúc sao, đến lúc đồng chí Trương Hiểu Ba nghĩ mình sắp thăng thiên, Nhạc Húc Phong đi tới, cởi áo khoác, ném lên người y, ngữ khí xem như là hòa ái nói: “Mau về ký túc xá đi.”

Trương Hiểu Ba cảm động ướt cả nước mắt, hoàn toàn không để ý đến khí phách để Kỷ Tiểu Nhan lại cho Nhạc Húc Phong, điên cuồng chạy đi.....

“Này.....” Kỷ Tiểu Nhan không lời hỏi trời xanh, sao người anh em của cậu lại như vậy a!

“Kỷ Tiểu Nhan, lát nữa cậu tốt nhất nên giải thích rõ ràng cho tôi!”

Nhạc Húc Phong biến sắc, nghiêm khắc vô cùng rống lên, dọa Kỷ Tiểu Nhan run rẩy, tiếp đó, tự nhiên bị Nhạc Húc Phong xách đi như xách gà con đến một văn phòng gần đó.

Ở chỗ khác, Trương Hiểu Ba mặc áo khoác lớn trị giá vài vạn nguyên được Nhạc Húc Phong ban cho, cuối cùng cũng trở về ký túc xá, một cước đá văng cửa, đỉnh đặc tiến vào, oa! Thật ấm áp thật thoải mái thật hạnh phúc! Y không nói hai lời, lập tức ngã lên giường, vừa định an ủi tâm hồn chịu tra tấn hôm nay của mình, bị Ngoại Tinh Nhân từ lúc vừa vào cửa đã dùng tia nhìn chết chóc nhìn y lôi dậy.

“Uy uy! Cậu làm gì a!” Trương Hiểu Ba rống giận, không thấy y đang tìm thí nghiệm tâm lý sao?

“Cậu đi đâu?”

Kỳ quái, người này âm trầm hỏi mình để làm chi? Y đâu phải cha mình mẹ mình anh trai mình a? Trương Hiểu Ba gạt bỏ tay y: “Tôi đi đâu làm gì cần nói với cậu sao!”

“Quần áo cậu đâu?”

Nga, chó má! Quần áo của tôi bị lũ y tá vô lương lấy mất rồi..... Thế nhưng Ngoại Tinh Nhân hôm nay thần kinh a, đột nhiên quan tâm mình như thế? Không bình thường! Hừ!

“Bị người ta lấy mất được chưa? Chuyện của tôi không cần cậu lo!” Trương Hiểu Ba lại cúi đầu đi tìm đồng đồ rách nát của y, giây tiếp theo bị một lực mạnh mẽ đè xuống giường.

Thiên hôn địa chuyển..... Trời ơi! Đây đây đây là chuyện gì a!

Trương Hiểu Ba trừng to hai mắt, một lần nữa nhìn Ngoại Tinh Nhân đang đè trên người mình, này vừa nhìn đã hãi, dọa đến hồn vía bay mất, y chưa từng thấy biểu tình khủng bố như vậy của Ngoại Tinh Nhân, quả thật như muốn giết người.

“Này này này! Cậu cậu làm sao vậy? Áp lực học tập lớn, cuộc sống cũng buồn bức do dự cảm tình không thuận, nhưng nhưng nhưng ngàn vạn lần không cần giết người cho hả giận a!” Trương Hiểu Ba lúc này thật sợ hãi.

“Áo khoác này của Nhạc Húc Phong.” Thanh âm Ngoại Tinh Nhân gần như hư vô, một chút cảm tình cũng không có.

“Đúng, đúng.” Trương Hiểu Ba vội vàng gật đầu, hai cổ tay y bị Ngoại Tinh Nhân giữ chặt, đều nhanh đau muốn chết, trời biết y sao lại không may như vậy!

Vừa trả lời xong, Trương Hiểu Ba đau đớn hét lên một tiếng, Ngoại Tinh Nhân giật lấy hai chân y, đây chẳng như bị kéo đứt, bình thường thế nào cũng nhìn không ra, khí lực của Ngoại Tinh Nhân lại lớn như vậy.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Ngoại Tinh Nhân luôn yên lặng quát chói tai một tiếng, Trương Hiểu Ba sợ tới mức khóc lên, con bà nó, hôm nay mệnh phạm long vương, khóc đến ba lần.....

“Đau đau..... O.....”

Trương Hiểu Ba đầu óc rối loạn, hôm nay tinh thần y bị chịu nhiều đả kích, cả mặt đều là nước mắt, cánh tay vừa bị siết đỏ quạch lung tung, “Buông..... Đau..... “

Ngoại Tinh Nhân hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, buông lỏng tay, Trương Hiểu Ba lập tức co tròn, ủy khuất khóc liên tục.

“Đừng khóc, ẻo lả!”

Ngoại Tinh Nhân quay lưng về phía y, bình tĩnh một chút, tự hỏi, không đúng, người Nhạc Húc Phong coi trọng rõ ràng là Kỷ Tiểu Nhan, không có khả năng lại như thế với Trương Hiểu Ba..... Bất quá, đã hơn tám giờ, Kỷ Tiểu Nhan sao còn chưa về..... Lê nào.....

Y suy nghĩ một lát, vẫn nên hỏi Trương Hiểu Ba không có đầu óc kia, xoay người lại, mặt nhất thời hung hăng mở to.

“Trương Hiểu Ba! Cậu cứ nhiên còn dám xem thí nghiệm tâm lý!”

17. Chương 17

Nếu nói Trương Hiếu Ba vừa ra chảo dầu lại tiến địa ngục, Kỷ Tiểu Nhan chính là trước vào hố lửa sau nhập động băng, sắc mặt Nhạc Húc Phong cực kém, cùng với trạng thái không nói lời nào, làm cậu khẩn trương không thôi.

Vừa vào văn phòng Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan đầu tiên là bị cưỡng chế ép ngồi lên sofa, sau đó Nhạc Húc Phong ‘ném’ cho cậu một cái chăn lông dê cực dày, tiếp đó hai người liền tiến vào trạng thái tĩnh lặng, Kỷ Tiểu Nhan cũng không khỏi buồn bực mà phát hiện ra, cậu ở cùng Sâm Bản, là vô nghĩa không dứt, ở cùng Đỗ Linh Vũ, là nói hàng tấn câu buồn nôn, mà ở cùng Nhạc Húc Phong, là ngoài mặt nóng nảy, một câu đều không nói được.

Liều mạng dùng chăn lông dê bao lấy chính mình, Kỷ Tiểu Nhan chỉ để lộ ra hai mắt, trộm nhìn Nhạc Húc Phong đang quay lưng về phía cậu, không biết biểu tình của y là gì, nhưng cẩn thận ngấm lại, bản thân cũng không có lỗi sai gì a?

Không phải là hôm trước ở đây trộm uống của y một chai rượu Remy gì đó, tuy nghe nói rượu đó không rẻ, nhưng Nhạc Húc Phong nhìn thế nào cũng không phải là người vì chuyện như vậy mà tức giận, ngoài ra..... chẳng lẽ nói bị nhóm y tá trong bệnh viện trường tấn công là sai sao?

Trong đầu suy nghĩ qua lại, không nghĩ ra được lý do gì, bỗng cảm thấy hơi khát nước, cũng phải, bị chèn ép lâu như vậy, cậu còn chưa ăn cơm chiều a.

“Thầy ơi.....”

Em có thể uống miếng nước..... Kỷ Tiểu Nhan vừa nghĩ muốn mở miệng, đã bị Nhạc Húc Phong xoay người nhìn chăm chăm dọa sợ.

Nhạc Húc Phong thật rất tức giận, Kỷ Tiểu Nhan cũng biết, nếu y không nói một lời mà nhìn chăm chăm người, vậy nhất định là lỗi sai nghiêm trọng.

“Kỷ Tiểu Nhan, tôi nhớ rõ ở trong này, cậu cũng từng như vậy một lần?” Nhạc Húc Phong ánh mắt âm lãnh, thanh âm cũng là lạ.

“Cái gì?” Kỷ Tiểu Nhan không hiểu.

“Có một lần, vẫn là ban ngày, cậu cũng như vậy ngồi trên sofa này, chỉ là...”

Nhìn cậu từ trên xuống dưới một lần, Nhạc Húc Phong đột nhiên cúi người, giọng lạnh như băng cơ hồ dán trên mũi Kỷ Tiểu Nhan, mang theo thanh âm khàn khàn thực tàn ác khiến kẻ khác sợ hãi.

“Khác ở chỗ, cậu tự động cởi quần cho tôi xem.”

Kỷ Tiểu Nhan mắt trắng bệch, một chút huyết sắc cũng không có, ngón tay vô thức buông ra, chân lông hơi rơi xuống, lộ ra bả vai cùng làn da sáng bóng tựa trần châu, mà cậu hoàn toàn không chú ý đến điều này, chỉ kinh hoàng nhìn Nhạc Húc Phong.

Lần trước, lần trước..... Kỷ niệm bị Nhạc Húc Phong ra lệnh cởi quần, bản thân thật sự bị kích thích, tuy nói sau đó chưa bao giờ nhớ lại, nhưng loại cảm giác khó có thể chịu nổi đó sao có thể biến mất?

Thân thể vốn thực tự nhiên lỏa lồ, tựa hồ cũng thấy vô cùng xấu hổ, ánh mắt Nhạc Húc Phong mạnh mẽ như vậy, khiến Kỷ Tiểu Nhan giống như một cô bé, thấy thẹn thùng không có chỗ ẩn nấp.

“Tôi hẳn đã cảnh cáo cậu, không được tùy tiện để lộ cơ thể mình! Cậu thật giỏi! Mặc độc cái quần lót đứng giữa sân trường sao?”

“Không phải không phải.....”

Kỷ Tiểu Nhan bị dọa liên tục quơ tay, Nhạc Húc Phong cách cậu thật gần, cả người đều ở trên cậu, cảm giác giống như kim cương.....

“Cậu có phải muốn để tên đàn ông khác nhìn cơ thể cậu không? Nói cách khác, cũng là cậu thích chọc tôi giận?”

“Không có a.....”

Cuộc đối thoại này thật kỳ quái, Trương Hiểu Ba cũng được tính là ‘tên đàn ông khác’ sao? Mà thật ra, Trương Hiểu Ba được Nhạc Húc Phong anh coi là ‘tên đàn ông khác’, lại là bạn từ nhỏ của tôi!

Tuy lúc Kỷ Tiểu Nhan nghe rất sợ hãi, nhưng cũng có chút không tâm phục khẩu phục.

Nhưng dường như Nhạc Húc Phong càng nói càng giận, hai tay chống lên chỗ dựa lưng của sofa, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy bản thân lúc này như mảnh giấy nhỏ dán trước cửa thông gió tủ lạnh, không lúc nào là không run rẩy.

“Cư nhiên còn dám ôm Trương Hiểu Ba, tôi thật sự nên.....”

Nghiêm khắc rắn dạy đến đây, Nhạc Húc Phong đột nhiên dừng lại, ánh mắt bạo ngược tựa như tràn ngập băng đá nhìn Kỷ Tiểu Nhan, sau đó mím mím môi, lùi chân lại không thềm nhìn cậu nữa.

Kỷ Tiểu Nhan bị dạy dỗ mà cúi đầu, sợ tới mức không dám lên tiếng, một lúc lâu sau, thấy Nhạc Húc

Phong không nói gì, mới sợ hãi giải thích: “Không phải thế, em ngã đập lưng, đi khám, kết quả nhóm y tá.....”

“Cậu bị thương?”

Nhạc Húc Phong hỏi một câu phi thường ngoài ý muốn, sau đó hỏa tốc vươn tay vén chăn của Kỷ Tiểu Nhan lên, vừa nhìn một cái, nhất thời nuốt một ngụm lạnh khí, cả tấm lưng tuyết trắng của Kỷ Tiểu Nhan đều là nước thuốc đỏ đỏ.

Kỳ thật cậu không có bị thương nhiều như vậy, nhưng nhóm y tá thích đùa dai đổ cho cậu một đồng, nhưng trong mắt Nhạc Húc Phong lại hoàn toàn không như vậy.

“Đây là có chuyện gì!”

Quả nhiên..... Càng thêm tức giận, nếu biết đây là cùng Sâm Bân..... Khụ khụ..... Nhạc Húc Phong nhất định không cho cậu qua lại với Sâm Bân, có lẽ còn phát cuồng.....

“Không, không có gì..... Ha ha.....” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng giả bộ ngốc hô hô cười, lại bị Nhạc Húc Phong vô tình mắng lại.

“Cái gì mà không có gì! Đây là vết thương! Tôi không phải đã cho Liêm Tử Toàn theo cạnh cậu mỗi ngày, cứ nhiên còn bị thành thế này!”

“Liêm Tử Toàn? Thầy nói bá tước đại nhân?” Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc kêu, “Trời ạ! Hóa ra y cũng có tên, em còn đang nghĩ y tên Bá Tước.... nào Liêm nào Tử nào Toàn?”

“Đừng nói linh tinh, để tôi xem xem.”

Ồ..... Kế điệu hồ ly sơn hoàn toàn vô dụng rồi.....

“Không cần nhìn, cái gì cũng không có, không đau không ngứa, rất ổn!”

Kỷ Tiểu Nhan toe toét vỗ ngực mình, giả bộ hoàn toàn không sao.

Nhạc Húc Phong chăm chú nhìn cậu một lát, đột nhiên mở miệng: “Ai muốn nhìn cậu, tôi muốn xem chắc có bị nước thuốc ghê tởm của cậu làm bẩn hay không?”

.....

Ai..... Thật sự là quá đả kích, Kỷ Tiểu Nhan móp miệng, thấy Nhạc Húc Phong đang tỉ mỉ cẩn thận kiểm tra chần lông, trong lòng có chút cảm giác buồn, tức giận bất bình.

Hừ! Chần! Chần với tôi..... Ai ai ai đáng giá hơn a!

Không cần nghĩ!

Khăng định là chần.....

Nhưng tôi có không đáng giá như vậy sao?

Kỷ Tiểu Nhan ai oán liếc chiếc chần kia một cái, Nhạc Húc Phong tựa hồ để ý, cho rằng cậu lạnh, kỳ thật nhiệt độ trong phòng rất nóng, chẳng qua trong lòng Kỷ Tiểu Nhan không hề ấp áp.

Nhạc Húc Phong tiện tay đưa chiếc chần cho cậu, sau đó coi như không có việc gì nói: “Dù sao chần này cũng không phải của tôi, dơ liền ném vào thùng rác là được.”

Kỷ Tiểu Nhan cầm lấy chiếc chần siêu cấp mềm mại, trừng mắt nhìn con người tao nhã cao quý đang ghét kia cầm lấy chiếc ly chân dài ở bên bàn rót rượu nho, mà bụng mình lại đói, người lại lạnh, còn tức muốn chết.....

Vì thế, giây tiếp theo, cũng không qua đại não(không suy nghĩ), Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên đứng dậy, hung hăng ném chần về phía Nhạc Húc Phong, sau đó cậu thấy chiếc chần vô tội rơi xuống nền nhà, còn có vẻ ngạc nhiên quay đầu của Nhạc Húc Phong.

“Trả chần bản lại cho anh! Tôi vẫn là không quý giá! Nhạc Húc Phong, tôi ghét anh nhất!”

Kỷ Tiểu Nhan hét xong hai câu này, mở cửa ra, đầu không quay lại chạy ra ngoài.

Nhạc Húc Phong đứng tại chỗ, trong tai không ngừng âm vang.

“Nhạc Húc Phong, tôi ghét anh nhất!”

“Nhạc Húc Phong, tôi ghét anh nhất!”

‘Ba’ một tiếng, chiếc ly tinh mỹ vỡ nát, mảnh vụn rơi xuống.

Kỷ Tiểu Nhan giống như gió xoáy chạy về ký túc xá, trên đường còn gặp y tá nam đang đi trả quần áo, cậu khoác thêm áo khoác, mặc tạm quần, ôm quần áo Trương Hiểu Ba tiếp tục chạy về, càng chạy càng chảy

mồ hôi lạnh, trời ạ, trời ạ! Cậu đã làm gì? Cậu cứ nhiên dảm mắng Nhạc Húc Phong! Đó là Nhạc Húc Phong a.....

Kỷ Tiểu Nhan không khỏi nhớ tới Sâm Bân giường nanh múa vuốt, nếu dùng lời của hắn, nhất định là: “Tiểu tử cậu con mẹ nó là đầu heo a?”

Nhưng đầu heo cũng không ngu như vậy a!

Mắng Nhạc Húc Phong..... Hậu quả thực không tưởng tượng nổi, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cậu vào HB, khủng hoảng liên đến không ngừng, lần này, cũng không tốt hơn lần khác!

Chạy, mắt thấy một bước là đến ký túc xá, đằng sau lại có người kéo lại, Kỷ Tiểu Nhan lùi về phía sau một bước, dựa vào trong ngực một người, nhưng lưng cậu lúc này bị thương, nhất thời kêu ‘ai’ một tiếng.

“Sao vậy?” Thanh âm người nọ quan tâm vô cùng, không phải bá tước thì còn là ai, cũng chính là y, đen tuyền ẩn mình trong đêm tối....

“Uy! Kéo tôi làm gì! Lúc này thì theo tôi, lúc ở bệnh viện trường cậu chạy đâu vậy?” Kỷ Tiểu Nhan hồn dỗi, cũng không hòa nhã với y.

Nhưng bá tước bị đối đãi như vậy lại ngây người, sau đó thực bị thương không hé răng, Kỷ Tiểu Nhan có chút ngượng ngùng.

“Nói với cậu đó! Tìm tôi làm gì?”

“Không..... Chỉ là không thấy cậu đâu, có chút lo lắng.....” Bá tước vẫn ấp úng.

“Vậy tôi liền đi lên tầng, đến tối liền đóng cửa!” Kỷ Tiểu Nhan nói xong liền đi, lại bị bá tước kéo về.

“Cậu rốt cục là muốn gì?”

“Cậu, cậu không sao chứ?”

“Không sao, tôi mắng sếp cậu Nhạc Húc Phong, mai đi học nhất định gặp chuyện lớn!” Kỷ Tiểu Nhan chỉ vút cho y câu này, nhanh chóng chạy về ký túc xá cùng Trương Hiểu Ba ôm đầu khóc rống, cậu sẽ không nghe lời Nhạc Húc Phong, cùng bạn bè bảo trì cái gì mà khoảng cách thân thể..... Bất quá, cậu sẽ thực chú ý bảo trì khoảng cách thân thể với Nhạc Húc Phong.

Bá tước không động, mãi đến khi thân ảnh Kỷ Tiểu Nhan biến mất chỗ cầu thang, mới chậm rãi xoay người trở về, thở dài một tiếng, Nhạc Húc Phong sai y làm nhiệm vụ trông coi Kỷ Tiểu Nhan này, xem ra

thực khó khăn.....

=. =. =. =. =

Thần kỳ a thần kỳ, ngày hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện, rất có thể bản thân đang nằm mơ, đầu tiên là Nhạc Húc Phong căn bản không có phản ứng gì, lên lớp với khuôn mặt giống như điêu khắc, hết giờ, hoàn toàn làm như không thấy Kỷ Tiểu Nhan, không khác gì trước kia.

Tiếp theo là giữa trưa đứng phải Sâm Bân, Sâm lão Đại hút thuốc, bộ dạng bụi bụi, tùm tùm gập đầu với cậu, xem như chào hỏi, sau đó lại không thấy gã liếc một cái, Kỷ Tiểu Nhan trong lòng có chút khó chịu.

Quên đi, mình là một con trai, bị hôn thì bị hôn, cũng không thể nói gì.....

Ai.... Ai cái đầu a!

=. =. =. =. =

Hai tuần nữa qua đi, Kỷ Tiểu Nhan rầu rĩ kéo thân thể mình đến thư viện, mấy ngày nay cậu chưa gặp Nhạc Húc Phong, Nhạc Húc Phong cũng không gọi cậu, cậu đương nhiên mặc kệ, thế nhưng bá tước lại đuổi không đuổi nổi.

Cậu đọc sách, bá tước ngốc lẳng đứng im lẳng bên cạnh, người này có điểm ấy rất tốt, tuyệt đối không phát ra tiếng gì, bạn hoàn toàn có thể coi như y không tồn tại!

Thư viện của đại học HB tuyệt đối là thứ nhất thế giới, lớn, rộng, nhiều, không nói làm gì, chất lượng phục vụ cũng nhất của nhất, giữa lầu Chính Đông rộng lớn là một đại sảnh tròn, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ trên mái nhà chiếu xuống, rất có không khí đọc sách.

Nhưng hiện tại Kỷ Tiểu Nhan không có tâm tư đọc sách, không vì gì khác, chính vì cuối tuần cậu rõ ràng đã đáp ứng cùng Đỗ Linh Vũ đi tham gia lễ hội ăn uống mà Hội học sinh tốn không ít tâm tư tổ chức, nhưng sáng hôm đó, Trương Hiểu Ba kêu cậu: “Tiểu Nhan! Theo tôi đến quảng trường trung tâm thành phố phát tờ rơi đi! Một ngày có thể kiếm được 100 đồng a!”

Vừa nghe thấy có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, đầu óc Kỷ Tiểu Nhan liền sôi sục, toe toét vỗ vai người anh em: “Đương nhiên đi! Tối hôm nay về ăn thịt kho tàu!”

Hai người đánh răng rửa mặt, hỏa tốc làm việc, cuời xe đạp tiến vào trung tâm thành phố, một giờ sau, người Đỗ Linh Vũ sai đi đến tìm Kỷ Tiểu Nhan, chức vụ không nhỏ, đội trưởng đội kỷ luật, nhưng cửa vừa mở ra, phát hiện Kỷ Tiểu Nhan đã đi mất, lộ ra hai chiếc bánh mì còn chưa gặm hết.

Đỗ Linh Vũ liên tục gọi điện, Kỷ Tiểu Nhan đứng trong nội thành ồn ào, căn bản không nghe thấy, mãi

đến lúc chàng vạng, vừa nhìn di động, ước chừng có 50 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Đỗ Linh Vũ, Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới nhớ tới chuyện lễ hội thức ăn.....

Xem ra mình lại gặp phải đại họa.

Đợi đến lúc Kỷ Tiểu Nhan trí nhớ kém này mệt mỏi muốn chết trở về, Đỗ Linh Vũ liền đứng ở cửa ký túc xá bọn họ, hai tay đút túi, mặc chiếc áo gió đắt tiền, phong độ vẫn vậy, vẫn mỉm cười, thực ôn nhu nói, Tiểu Nhan cậu có mệt hay không, sớm nghỉ ngơi một chút đi.

Dù Kỷ Tiểu Nhan có ngốc cũng nhìn ra được, nụ cười của Đỗ Linh Vũ thực mệt mỏi, cậu áp úng định giải thích, lại bị ngăn lại.

“Không sao, lần sau đi, tôi chờ cậu bao lâu cũng được.” Đỗ Linh Vũ thản nhiên nói.

Nói xong, còn xoa xoa đầu Kỷ Tiểu Nhan, tay hắc thật lớn, thật dài, đã có chút lạnh buốt.

Sau đó hắc cười cười, vẫy vẫy tay bước đi, nhìn thấy bóng lưng dài của hắc, tuy hắc một chút đều không tỏ ra, nhưng Kỷ Tiểu Nhan biết hắc giận.

Trên thế giới này có người như vậy, nụ cười của hắc vẫn rất tuyệt mỹ, hắc nói không sao, nhưng lại khiến bạn cảm thấy như trẻ con mắc lỗi, trong lòng khó chịu.

Trên thế giới này có người dám thả chú bồ câu Đỗ công tử tuần mỹ phi thường phong thái tuyệt luân sao?

Có, Kỷ Tiểu Nhan của đại học HB.

Kỳ thật Kỷ Tiểu Nhan vẫn cảm thấy Đỗ Linh Vũ là người đối với cậu ôn nhu nhất, tuy Đỗ Linh Vũ thực giả tạo, thế nhưng luôn khiến người khác như người phải mê hồn hương, cam tâm tình nguyện bị thao túng, mà hắc vĩnh viễn mang theo nụ cười, chính điểm này, so với Sâm Bân mồm miệng hung tợn và Nhạc Húc Phong mặt như tảng băng tốt hơn trăm ngàn lần!

Chỉ là, mình sao lại mơ hồ đặc tội người này như vậy?

Đều do tờ rơi đáng chết! Đương nhiên còn có 100 đồng chết tiệt kia.....

Nhớ lại ánh mắt cùng dáng người Đỗ Linh Vũ, phiền quá..... Quyển sách vừa mở ra lại gấp lại, Kỷ Tiểu Nhan ngáp một cái, bá tước vốn đang chuyên tâm đọc sách lập tức để ý đến cậu, cẩn thận hỏi: “Mệt sao?”

“Ân, có chút.”

Kỷ Tiểu Nhan miễn cưỡng trả lời, sau đó đẩy sách ra, vừa định nằm úp sấp lên bàn, đột nhiên gương mặt thấy bá tước đang nhìn cậu, bộ dạng thật giống chó con.

Kỷ Tiểu Nhan tâm tính rất tốt liền ngoắc ngoắc ngón tay, kêu y ngồi lại đây, sau đó da mặt siêu dày tựa lên vai y, vù vù chìm vào giấc ngủ, bá tước đáng thương không dám cử động, ngay cả lật sách cũng không thể, sợ đánh thức cậu.

Cứ như vậy ngủ, liền qua đến chiều, mặt trời buổi ban chiều đã đi đến chỗ đường chân trời, thư viện sớm đã không còn ai, bá tước cố gắng rất lâu, cũng đã ngủ, ngược lại Kỷ Tiểu Nhan lại tỉnh dậy.

Khẽ dụi mắt, nhìn đồng hồ, thấy bản thân đã ngủ khá lâu, Kỷ Tiểu Nhan xoay cổ, nhìn bá tước đang khoác áo choàng, trong lòng thầm nói: Mỗi ngày đều mang cái áo choàng này, rốt cục là vì cái gì a?

Chẳng lẽ y xấu đến không nhìn nổi?

Nhê nào là Tam độ mai: Người chồng ma(Tên một bộ tiểu thuyết của tác giả Quỳnh Dao) bản vườn trường sao?

Thiết! Quân y xấu hay không.... Thế nhưng... Lòng hiếu kỳ thật sự khó kiềm chế a.....

Kỷ Tiểu Nhan do do dự dự, vươn tay, muốn gạt mũ của bá tước xuống.

Một, hai, ba!

Trời ạ!

Cậu đang nhìn thấy cái gì a!

Đây đây đây là tướng mạo vốn có của bá tước?

18. Chương 18

Kỷ Tiểu Nhan hai mắt mở lớn, miệng thành hình chữ O, u linh bá tước Liêm Tử Toàn, cư, cư nhiên là mỹ thiếu niên tóc vàng!!!

Oa oa, nhìn mỹ thiếu niên này, giống như thiên thần trong truyện cổ tích, tuyết phủ hoa mạo(da trắng như tuyết, mặt đẹp tựa hoa), hơn nữa còn là dạng ngấm thể nào cũng không nhận ra là nam hay nữ.

Ông trời của tôi ơi!

Mặt mũi như vậy, còn mỗi ngày mặc áo choàng, đầu óc Liêm Tử Toàn bị xe đụng sao ?

Thế nhưng Liêm Tử Toàn như vậy, sao lại có chút quen mắt a? Giống giống giống..... Nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là giống ai.

Chẳng lẽ mình xem quá nhiều phim hoạt hình sao?

Kỷ Tiểu Nhan trợn mắt há mồm ngẩn, Liêm Tử Toàn chậm rãi tỉnh dậy, nhìn thấy vẻ mặt của Kỷ Tiểu Nhan, phản ứng lại, đột nhiên hét lên một tiếng, muốn đội mũ lên, lại bị Kỷ Tiểu Nhan mạnh mẽ ngăn lại.

“Buông, buông, buông tay!” Liêm Tử Toàn gấp đến độ nói không nên lời, thầm nghĩ muốn đội mũ lên, mặt cũng nghẹn đỏ.

Kỷ Tiểu Nhan sống chết không buông tay, nhưng đừng thấy bá tước giống con gái, sức cũng mạnh hơn Kỷ Tiểu Nhan một chút, cuối cùng vẫn đem mũ đội lại.

“Uy! Bộ dạng cậu rõ ràng đẹp như vậy, sao còn muốn che mặt a?” Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu.

Liêm Tử Toàn không nói lời nào, đầu vẫn cứ cúi thấp, giống như chịu nhiều ủy khuất, Kỷ Tiểu Nhan đành phải giải thích: “Rất xin lỗi, tôi mỗi khi tò mò là như vậy.....”

“Không, không cậu đừng giải thích.....” Liêm Tử Toàn vội vàng xua tay.

“Không thể nói cho tôi biết lý do sao?”

“.....”

“Được rồi, tôi sẽ không nói với người khác, thế nhưng cậu mỗi ngày đều mang áo choàng, rất không thoải mái a, tôi chỉ nghĩ vậy chứ không có ý gì khác.” Kỷ Tiểu Nhan giải thích một chút, dù sao cũng là chuyện riêng của người ta.

“Cậu thực muốn tôi không mang áo choàng sao?” Liêm Tử Toàn nhỏ giọng hỏi một câu.

“A? Muốn? Người không mang đương nhiên rất tốt, ngày ngày bó buộc hẳn khó chịu a, tuy bây giờ là mùa đông ” Kỷ Tiểu Nhan gãi gãi đầu.

“Không vì lý do gì khác sao?” Vẫn là thanh âm rất nhỏ.

“A? Lý do gì?” Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt ngu ngốc.

Liêm Tử Toàn thở dài, nói: “Được rồi, tôi từ nay về sau ở trước mặt cậu sẽ không mang áo choàng nữa.”

Kỷ Tiểu Nhan đối với lời đồng ý sáng khoái của y có chút ngoài ý muốn, nhìn bá tước cởi áo choàng, nháy mắt từ u linh quỷ bá tước biến thành thiên sứ mỹ thiếu niên, vẫn có chút không quen nha

“A, cậu thật sự rất đẹp.” Kỷ Tiểu Nhan vươn tay chọc chọc mặt y, lộ vẻ tươi cười, đối với khuôn mặt đáng yêu dên phát điên này, như thế nào cũng không liên hệ nổi tới cái đuôi theo chân đáng ghét kia.

Mà Liêm Tử Toàn bỗng nhiên ngây dại, hơi giật mình nhìn cậu, vươn tay sờ mặt mình, chỗ vừa bị Kỷ Tiểu Nhan chọc vào.

“Cáp! Cậu tuy rất đẹp, nhưng lại ngốc như vậy a!” Kỷ Tiểu Nhan tâm tình tốt lên một chút, vỗ vỗ y.

Liêm Tử Toàn có chút ngây ngô: “Cậu thấy tôi rất ngốc a.”

“Ồ ngốc! Cậu không ngốc sao lại lưu ban a? Đây là đại học đó, cậu cư nhiên còn lưu ban, thật sự là quá ngốc.”

“Đúng vậy, tôi thực ngốc, ngay cả kỳ thi cũng không vượt qua..... Con người tôi không có ưu điểm gì.” Liêm Tử Toàn thấp giọng nói, uể oải cực kỳ.

Kỷ Tiểu Nhan an ủi y: “Ở trường đại học học cũng không phải là điều tuyệt đối, ví dụ người rất thích học a, đây cũng là lợi thế..... Đương nhiên, học tập cũng cần cố gắng mới được.”

“Ân. Tôi sẽ cố.” Liêm Tử Toàn gật gật đầu.

Kỷ Tiểu Nhan ra hiệu, đứng đắn một chút: “Không nói chuyện học hành, nói quan hệ giữa mọi người đi, bình thường cậu không thích nói chuyện, như vậy không tốt đâu.”

Liêm Tử Toàn trầm mặc rất lâu, mới nói: “..... Đôi khi cũng muốn nói chuyện với người khác hay kết bạn gì đó, nhưng lại luôn không có dũng khí, tiến lên một nửa liền lùi bước, mãi đến lúc tôi gặp cậu.”

“Đúng vậy, cậu đối với tôi thực rất có dũng khí, đuổi cũng đuổi không nổi!” Kỷ Tiểu Nhan ôm vai bất mãn vô cùng.

“Đó là lệnh của thầy Nhạc a, thế nên mỗi lần oi muốn lùi bước, sẽ dùng ‘đây là lệnh’ cổ vũ mình, thấy có lại dũng khí, dần dần, tôi cảm thấy cậu kỳ thực không có ghét tôi như vậy.”

“Tôi khi nào thì ghét cậu.” Kỷ Tiểu Nhan mạnh mẽ chụp lấy y, “Tôi chỉ không thích cậu đi theo tôi thôi!”

“Thật sao!” Liêm Tử Toàn trông rất kích động, đôi mắt to đáng yêu mở lớn, ha ha, thật giống cá vàng.

“Đúng, tuy cậu luôn đi theo tôi, tôi cũng chưa nói cái gì không phải, hừ, nói cũng vô dụng.” Kỷ Tiểu Nhan có chút buồn cười nhìn y.

“Nhưng tôi chỉ muốn làm bạn với cậu a, bởi vì lần trước, Kỷ Tiểu Nhan dùng cảm như vậy đứng ra bảo hộ tôi, tôi thật sự không biết làm sao mới cảm ơn được, chưa từng có người đối tốt với tôi như vậy.”

“A? A? Đó đó không có gì đâu.”

Kỷ Tiểu Nhan ngưỡng ngừng gãi đầu, mình vĩ đại như vậy sao? Bất quá nhìn bộ dạng Liêm Tử Toàn, thật sự là sùng bái cậu đến hồ đồ rồi.

“Thế mới nói, tôi nhất định phải làm bạn cậu..... Tôi cũng không có bạn bè nào khác.” Liêm Tử Toàn có chút cô đơn nói.

Kỷ Tiểu Nhan nghĩ nghĩ, quả thật, Liêm Tử Toàn ngoài mình ra, hình như không có một người bạn nào khác, hồi nhỏ đọc Thủy Hử Tam Quốc đọc nhiều đến nỗi để lại cả di chứng, hào khí ngút trời nói: “Nghĩ cái gì! Hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho cậu một đồng bạn bè trong lớp của tôi.”

Không cần phải nói, Liêm Tử Toàn liền bày ra vẻ sung bái, Kỷ Tiểu Nhan nhìn đồng hồ, gấp sách lại, hét lên: “OK! Sweetheart Chúng ta đi thôi!”

Liêm Tử Toàn sùng sốt, nháy mắt đỏ mặt: “Không, không cần gọi tôi là Sweetheart!”

“Cáp! Sweetheart Sweetheart Sweetheart!”

“Xin đừng gọi tôi bằng cái tên đó!”

“Đã gọi!”

.....

Kỷ Tiểu Nhan trở về ký túc xá mới biết, danh sách nhiệm vụ trong vũ hội Giáng Sinh đã được gửi đến, cậu cùng Trương Hiểu Ba đều bị phân làm người phục vụ, cũng chính là người khác nhảy bạn đứng, người khác ăn bạn nhìn, người khác uống rượu bạn bưng, khiến tâm tình vừa mới tốt lên của Kỷ Tiểu Nhan lại rối tinh rối mù.

“Không phải chứ, vì sao tôi phải làm việc này a, tôi mong đợi vũ hội Giáng Sinh rất lâu rồi.” Kỷ Tiểu Nhan buồn bực.

Trương Hiểu Ba ôm đầu kêu gào: “Tôi biết vì sao tôi biết vì sao! Đều do lần trước lúc đi ngang qua giáo đường tôi đánh rắm một cái, còn đem tấm nệm truyền thuyết của Lý Thời Trân(một danh y và nhà được học nổi tiếng thời Minh TQ) trong thư viện để chung với đồng nệm kê chậu nước rửa chân.”

“Đây liên quan gì đến Lý Thời Trân a?” Cường ca tò mò, mệnh y thật tốt, được phân tới đội nhảy.

“Cái mông cậu! Lý Thời Trân nổi giận, cho nên đã sử dụng oán chú(lời nguyền oán hận) cường đại, sau đó cùng ma pháp phương Tây của Jesus Kito ở thời gian và không gian khác biệt đan xen trộn lẫn, mọi thứ kết hợp, uy lực tăng lên 1.5 lần, choang choang choang! Chúng ta liền thành bồi bàn.....” Trương Hiểu Ba giương nanh múa vuốt, khoa tay múa chân.

“Cậu thôi đi.” Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy khó tin.

“Sao có thể thôi? Tôi phải lập tức tìm ra trận thuật phá giải, tình huống này chỉ có thể dùng bùa chú đặc biệt của người Anh-điêng.....”

Trương Hiểu Ba còn tiếp tục lải nhải lẩm bẩm, Ngoại Tinh Nhân gõ máy tính, lạch cạch, Kỷ Tiểu Nhan cũng không hỏi y được phân làm gì, trong kỳ tức xá bọn họ, người khó trêu vào nhất, chính là y a.

Mấy ngày tiếp theo, đều là ngày ngày tham gia đặc huấn, một tháng sau, Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba thoát thai hoàn cốt(tái sinh aka thay đổi 100%), biến thành hai phục vụ nam đạt tiêu chuẩn, mặc vét đen, áo sơ mi trắng bằng vải lạnh, đứng thẳng, đặc biệt tinh thần, ngay cả cười cũng được huấn luyện để lộ ra tám chiếc răng.

Thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan biết, trong lòng Trương Hiểu Ba đang thầm đọc bùa chú của người Anh-điêng, quả nhiên, có lần bê chén đĩa bên cạnh Trương Hiểu Ba, chợt nghe thấy: “Ta đại diện thần linh giao cho người sứ mệnh quan trọng, người nhanh tự mình bay đến bàn số 19.”

“Cậu nói chuyện với ai vậy?” Kỷ Tiểu Nhan thấp giọng hỏi y.

Trương Hiểu Ba chỉ chỉ vào khay, mặt không biến đổi nói: “Món mứt tím kiểu ốc sên của Pháp.”

.....

Lưng đau chân rút gân, chính là kết cục của việc làm người phục vụ, vì lễ Giáng Sinh long trọng nhất của HB, Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan bị rèn luyện sắp trở thành người máy, dùng lời của bạn Trương Hiểu Ba, chính là: “Sắt thép là làm sao mà luyện thành? Làm bồi bàn luyện nên!”

Kỷ Tiểu Nhan tuy là người thích ứng được mọi hoàn cảnh, nhưng cũng mệt mỏi đến chết, thật vất vả nhìn đến ngày cuối cùng, 23/12, tối mai chính là vũ hội đêm Giáng Sinh, cuối cùng đã hoàn thành huấn luyện ma quỷ, được thay quần áo bình thường.

Trương Hiểu Ba không cùng đi với cậu, mà đi với Liêm Tử Toàn mất rồi, vứt lại Kỷ Tiểu Nhan một mình. Liêm Tử Toàn nhóc con này gần đây có tiến bộ, dưới sự cổ vũ của Kỷ Tiểu Nhan, quan hệ cùng Trương Hiểu Ba dần tốt, đề tài chung của hai người là thí nghiệm tâm lý cùng thuật tướng số, ngày ngày bàn luận, hôm nay cũng không ngoại lệ, lại không biết đi đâu làm thí nghiệm dọa người.

Kỷ Tiểu Nhan vừa đi khỏi sân huấn luyện, còn chưa đi qua vườn hoa trước cửa, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương, đây là mùi trên người Đỗ Linh Vũ.

“Đang tìm tôi sao? Bảo bối?”

Quả nhiên, giây tiếp sau một cơ thể ấm áp dựa vào, cộng thêm thanh âm ngọt ngào như mật, Kỷ Tiểu Nhan nhìn gần hơn, suýt nữa cười chết, Đỗ Linh Vũ thật không hổ danh ‘tình thánh’, ngay cả một tối không phải long đông (ngày lạnh nhất trong mùa đông) cũng mặc lễ phục dạ hội lấp lánh ngân quang, còn có một nhánh hồng đỏ phủ lớp nhũ bạc.

“Học, học học trường hảo.” Kỷ Tiểu Nhan ngẩn ngơ chào hỏi, từ lần lỡ hẹn trước, liền cảm thấy rất có lỗi với Đỗ Linh Vũ.

“Không ngoan, không ngoan, Tiểu Nhan gọi tên tôi là được.” Đỗ Linh Vũ cười vươn một ngón tay, khẽ nâng cằm Kỷ Tiểu Nhan, thừa dịp Kỷ Tiểu Nhan ngây ngốc, nhẹ nhàng thổi một luồng hương khí.

“Học trưởng..... Anh có thể đừng đứng sát tôi thế được không a?” Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phát hiện, Đỗ Linh Vũ cơ hồ muốn ‘dính’ lấy cậu, hai người dựa vào quá gần.

“Nhưng hai người tựa vào nhau ấm áp hơn a, tối nay rất lạnh đó.” Đỗ Linh Vũ nở nụ cười thiện lương vô tội.

“Học trưởng anh lạnh sao?”

Kỷ Tiểu Nhan không rõ hỏi lại, đánh giá một chút, cậu biết quần áo Đỗ Linh Vũ luôn là hàng hiệu, chất liệu đều tốt không có gì để nói, ngược lại quần áo mình đang mặc là hàng giảm giá 50 đồng không thể giữ ấm.

Giống như biết trong lòng cậu nghĩ gì, Đỗ Linh Vũ nói: “Đúng vậy, tôi rất lạnh, đừng nhìn quần áo này trông không tồi, nhưng một chút cũng không thể giữ ấm.”

Ân, có thể thật là như vậy, biểu tình của học trưởng thoát nhìn thật rất lạnh a, học trưởng thật sự đáng thương, vì bảo trì hình tượng, còn phải chịu lạnh.

Đầu óc Kỷ Tiểu Nhan luôn đơn giản hóa, không nói hai lời, lập tức cởi áo khoác đưa cho Đỗ Linh Vũ, còn lải nhải nói: “Học trưởng mau mặc thêm đi, tuy quần áo này không phải quá tốt, nhưng còn có thể ngăn gió, tránh lạnh quá bị cảm.”

“Tiểu Nhan, cậu thật rất tốt bụng.” Đỗ Linh Vũ nhận lấy áo khoác, lộ ra vẻ cảm động đến cực điểm, sau đó bàn tay to chụp lấy, trực tiếp ôm Kỷ Tiểu Nhan vào lòng mình, còn ra vẻ đặc biệt trượng nghĩa: “Nhưng tôi cũng không thể khiến cậu bị lạnh a, cho nên, để tôi ôm cậu về, như vậy hai người chúng ta cùng không lạnh a!”

“Ách.... Nhưng....”

“Không nhưng, ngoan, nghe lời học trưởng.” Đỗ Linh Vũ không buông tha mà ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Kỷ Tiểu Nhan, còn đặt cằm mình lên vai cậu, kể tai Kỷ Tiểu Nhan nói nhỏ, không quên mang theo nụ cười tỏa nắng đi ăn đậu hủ.

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng mà, chẳng lẽ cậu thật ra không muốn cho tôi mượn áo khoác?”

“Không không!” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng phủ nhận.

“Vậy là tốt rồi, tôi đưa cậu về.”

“Nga.....”

Cứ như vậy bị Đỗ Linh Vũ ôm về ký túc xá, hai người đi tầm nửa giờ, dọc đường Đỗ Linh Vũ ôn nhu tựa thủy, thanh âm nói chuyện đều là loài gọi cảm câu dẫn người khác, mắt Kỷ Tiểu Nhan đỏ đến lợi hại.

“Được rồi, được rồi, đến nơi rồi.” Kỷ Tiểu Nhan khẽ giãy dụa.

“Ân, được.” Đỗ Linh Vũ cũng thực sáng khoái buông cậu ra, ôn nhu cười nói: “Sứ mệnh của kỳ sĩ đã hoàn thành, mời công chúa lên lầu.” Còn làm một động tác siêu cấp quý ông.

Kỷ Tiểu Nhan hơi xấu hổ tiến vào ký túc xá, cảm thấy là lạ, học trưởng hôm nay, tâm tình không phải tốt bình thường a.....

“Trong quần cậu cài gì vậy? Lộ ra hết rồi.” Câu đầu tiên Ngoại Tinh Nhân ngẩng đầu lên khỏi máy tính nói là đây.

“A?” Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một lúc, móc móc túi, lôi ra một tấm thiệp mạ vàng.

Phía trên là thể chữ duyên dáng sáng lạn tựa hoa đào, rành mạch viết:

“Công chúa thân ái của tôi:

Hy vọng người có thể đáp ứng lời mời của tôi, cùng tôi khiêu vũ trong vũ hội Giáng Sinh.”

.....

Kỷ Tiểu Nhan có chút choáng váng, lại cúi đầu nhìn, còn có một hàng chữ nhỏ:

“Nếu tối nay người cho tôi mượn áo, chính là đã đáp ứng thích cầu của tôi, phi thương cảm tạ lọt vào mắt xanh của người.”

.....

Kỷ Tiểu Nhan phát hiện mình không lời hỏi trời xanh.....

19. Chương 19

Câu lạc bộ VIP xa hoa nhất ở trung tâm thành phố, cũng là khách sạn xa hoa nhất của xí nghiệp Sâm Thị, trong căn phòng Uy Âu Ma Đan sang trọng trên tầng cao nhất.(câu này ta chém bản thân ta đọc bạn raw cũng không hiểu)

“Sâm ca, xin anh đừng đi nữa, anh cứ tới tới lui lui như thế hơn 40 lần rồi, em vốn viễn thị, giờ đã thành cận thị mất rồi!”

“Câm miệng.”

Sâm Bàn tức giận liếc tên đàn em kia một cái, nhưng đám đàn em theo gã đã lâu đều biết, Sâm ca lúc này một chút cũng không đáng sợ.

“Sâm ca, tiểu Lục nói đúng a, anh có chuyện phiền lòng gì, cứ giao cho anh em làm, đừng buồn bực một mình a.” Một tên đàn em tiến lên khuyên bảo.

“Đúng vậy đúng vậy, vì Sâm ca, chúng ta lên núi đao xuống biển lửa đến tận cùng trời cuối đất bị dao đâm vào sườn gan dạ tương trợ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không tiếc.....”

“Câm miệng.”

“Dù đó là đàn hổ đói sài lang hay Bàn ti động Nữ nhân quốc(tên hai trướng ngại vật mà 4 thầy trò Đường Tăng phải vượt qua khi lên đường sang Tây Thiên)....” Lại một tên đàn em khác xen mồm.

“Câm miệng.”

“Chúng ta đều cúc cung tận tụy đến lúc chết.....”

“Câm miệng!”

“Sau sau sau sau..... đó.....”

“Lão tử nói câm miệng! TNND lũ không có lỗi tại các người! Thích lên mặt à!”

“Thực xin lỗi Sâm ca ”

Cả lũ đàn em trăm miệng một lời xin lỗi, cộng thêm đồng loạt cúi đầu đúng tiêu chuẩn 90o.

“Hừ! Hỗn loạn!” Sâm Bản tức giận gõ lên một cái đầu trong số đó, mắng: “Các cậu biết cái gì!”

“Đúng đúng đúng, Sâm ca giáo huấn rất đúng.”

Đàn em lập tức tiếp lời: “Không không, chúng ta ngay cả thí cũng không hiểu.”

“Hừ!”

Sâm Bản trừng mắt nhìn bọn họ vài lần, lại ngồi xuống lần nữa, một mình một người chiếm cả chiếc sofa dài, đảo mắt, lập tức có một tên đàn em lạnh lợi rót rượu, nâng ly lên một hơi cạn sạch, trong lòng càng khó chịu.

Trời biết gã sao lại hành động như vậy, nói ra thật mất mặt, cũng đã một tháng rồi, từ lần trước ‘hôn’ Kỷ Tiểu Nhan, gã, đường đường Sâm đại công tử, Sâm Bản từ lúc 13 tuổi đã khiến vô số nam nữ quỳ gối dưới đũng quần, cứ nhiên có mộng xuân(mơ thấy chuyện abcdxyz)!

Chuyện cười lớn nhất trên đời!

Không phải đùa trẻ ba tuổi, dạng đầu gối không hề có chút kinh nghiệm, Sâm Bản gã từng ngủ với không ít

người, bản thân cũng không nhớ rõ, lại cứ nhiên có xuân mộng! Cùng vì mỗi tối đều gặp phải chuyện này, khiến Sâm lão Đại hiện tại mỗi ngày đành phải chơi điện tử đến ba bốn giờ sáng, sau đó liều mạng uống thuốc ngủ, còn không ngừng cầu nguyện đêm nay sẽ không nằm mơ.

Sâm Bản gã từ khi nào lại suy yếu như vậy a!

NND, còn Jesus thượng đế Maria, trời mới biết hoàng mao lão ngoại(hoàng mao lão ngoại tiếng Hán là ta đã kiểm thử trên web TQ nhưng vẫn không hiểu nó là cái gì) là cái what gì? Lũ đàn em còn vào giúp vui, tặng gã một đồng bùa trừ tà, chú an thần, làm phòng ngủ Sâm Bản không khác gì phòng nghiên cứu tôn giáo mê tín...

Hơn nữa Lộ Tùng mang đến cho gã một đồng phụ nữ, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn gợi cảm có gợi cảm, dáng người nóng bỏng có, vẻ ngoài thanh thuần có, tất cả đều không hiệu quả, gã liếc một cái liền phiền lòng, ngay cả chạm cũng không muốn chạm.

Mang đàn ông đến, càng chán, ngây thơ cừ non có, yêu tinh kiều mị cũng không thiếu..... Cuối cùng Lộ Tùng bị bức đến nhức đầu mang đến cho gã một đại thúc, khiến Sâm Bản ba đêm liên tục uống cái gì phun cái đó.

Về nội dung của giấc mơ, Sâm Bản lại càng không dám nói rõ, người trong mộng của gã, không phải ai khác, chính là Kỷ Tiểu Nhan, hơn nữa mỗi lần mơ đều không khác nhau, đều là gã vuốt ve làn da trắng nõn thủy nõn kia, sau đó hôn lên đôi môi câu hồn kẻ khác kia, nhìn Kỷ Tiểu Nhan ở dưới thân mình run rẩy khóc.....

Tuyệt vời đến mức khiến con người ta thấy như đang trên thiên đường.....

Chỉ là vì sao mỗi lần đến thời điểm muốn chân chính làm thì lại dừng lại a a a a a a a!!!

Lửa giận ngút trời!

Cảm giác của Sâm Bản, không cần lâu, cứ bị gây sức ép một tháng như vậy, gã kiểu gì cũng vì cảm dục mà ghen chết.....

Nhưng gã không dám đi tìm Kỷ Tiểu Nhan, cũng vì thấy bản thân mất mặt, hừ! Nhóc kia có gì tốt? Mơ thấy cậu thực là mệt mỏi vô cùng....

Tên đàn em thấy Sâm Bản càng nhăn mặt, tay nắm lại càng chặt, khô khan tiến lên hỏi một câu: “Sâm ca? Anh muốn uống thêm rượu không?”

“Sâm ca?”

Rốt cục cũng đem Sâm Bân đang bồn thần suy nghĩ kéo về, không phải nói, lập tức ăn mắng: “Hỗn đản! Lão tử bảo câm miệng!”

.....

Tối đêm Giáng Sinh, vừa mới 6 giờ, đèn đóm trong đại học HB đều đã bật sáng, Kỷ Tiểu Nhan cũng Trương Hiểu Ba thành thành thật thật đứng trong đại sảnh vũ hội, mang quần áo trắng đen đan xen của bồi bàn, nhìn quả thật rất đáng yêu.

Kỷ Tiểu Nhan thanh tú, Trương Hiểu Ba là bộ dạng cục cưng ngoan ngoãn, lúc này hai người đều phụng phịu, trong lòng đều đang mắng vì sao tôi phải làm cái này vì sao vì sao vì sao

Cửa lớn mở ra, nam nữ nối đuôi nhau bước vào, không cần nói tất cả đều là cậu ấm cô chiêu lăm tiền, nhìn mắt Trương Hiểu Ba đầy tức giận, miệng không ngừng, lời nguyên rửa hắc ma pháp chắc cũng nói ra cả sọt.

Kỷ Tiểu Nhan cũng thấy tiểu Cường, tên ngốc tử này mặt mũi rạng rỡ kéo người đẹp nép vào lòng, bộ dạng thoải mái khoái trá vô cùng, làm cho người ta buồn cười.

“Kỳ quái a, sao không thấy tên hỗn đản thoải mái kia a?” Trương Hiểu Ba làu bàu.

“A? Cậu nói Ngoại Tinh Nhân a? Y chắc không đến đâu.” Kỷ Tiểu Nhan nghĩ nghĩ, Ngoại Tinh Nhân có vẻ không phải là người thích đến đây vui đùa cũng bọn họ.

“Không đâu, tôi tận mắt thấy hắn nhận được giấy phân công mà.” Trương Hiểu Ba khẳng định đáp, sao đó lại tự ảo tưởng. “Không biết tên hỗn đản kia phải làm gì? Tốt nhất là đi làm lao công.....”

“Đó cũng không thể đâu, phương diện này cấp thấp nhất không phải là chúng ta sao.” Kỷ Tiểu Nhan không hiểu ý đáng gây lời tự an ủi của y.

“Ai, nói cũng phải, may mà hắn không tới, nếu không thấy bộ dạng của tôi, nhất định sẽ châm chọc tôi.” Trương Hiểu Ba thở dài.

“Di? Hiểu Ba, cậu nhìn người kia!” Kỷ Tiểu chỉ tay về phía quầy bar đối diện.

Một thân trang phục nghiệp vụ tiêu chuẩn, người có ánh mắt tựa kim loại, không chút biểu tình kia, không phải là Ngoại Tinh Nhân sao?

“A a a a a!”

Trương Hiểu Ba lập tức hỗn loạn hét lên, bị Kỷ Tiểu Nhan bịt miệng lại, cuối cùng y nhỏ tiếng nói với Kỷ

Tiểu Nhan: “Trời ạ! Sao hắn lại là người điều chế rượu? Máy người tham gia vũ hội có phải không muốn về nhà nữa không vậy?”

.....

Hai người còn đang thăm thì, bỗng nhiên cửa lớn được người phục vụ mở rộng, một đám nữ nhân quần áo hoa lệ đồng loạt chen lên, hơn nữa bộ dạng đều phi thường nghiêm chỉnh, tất cả đều có thể lên quảng cáo được, Kỷ Tiểu Nhan nhìn thẳng, liền phát hiện đám mỹ nữ này chẳng qua có hiệu quả chóng tỉnh cũng nguyệt (làm phong nền), cái người sau đó được các nàng ân cần mời vào, mới thật sự là viên ngọc lộng lẫy trong bảo khố.

Kỷ Tiểu Nhan chớp mắt chớp mắt, choáng váng, Trương Hiểu Ba cũng chớp mắt chớp mắt, choáng váng.

Hội trưởng đại nhân Đỗ Linh Vũ thật sự không chút nào không tốt, hôm nay hắn cư nhiên mặc một bộ lễ phục trắng bó sát người khêu gợi, trên cổ áo còn gắn một bông hồng vàng, mỗi bước đi, đong đưa mạnh mẽ, khiến mọi người trong phòng đều thở hổn hển, hơn nữa bất luận nam hay nữ, thất lưng kia, bờ vai kia, đôi chân kia, quá thực là không muốn cho ai sống!

Lại càng không nói đến khuôn mặt bình thường cũng rất kinh diễm kia, còn có hai tròng mắt ngập ánh mắt trời nóng bỏng, đêm nay hắn cố ý đeo kính sát tròng, ánh mắt nhìn qua có chút giống màu hổ phách, đúng là giống như chất lỏng đang lưu động trong ly rượu lóng lánh mê hoặc, đơn giản tổng kết thành sáu chữ:

Mê chết người không đền mạng.

Kỷ Tiểu Nhan choáng váng nửa ngày mới nói với Trương Hiểu Ba: “Thật không ngờ tới, học trưởng cư nhiên đẹp như vậy.....”

“A? Cậu muốn nói gì?” Trương Hiểu Ba cảm thấy có điểm không thích hợp, quay đầu hỏi cậu.

Kỷ Tiểu Nhan không có nhìn y, vẫn chăm chăm nhìn Đỗ Linh Vũ, lẩm bầm lâu bâu nói.

“Tôi nói, tôi đột nhiên muốn chuyển giới.”

Hội trưởng đại nhân lúc này đang chào hỏi đám nữ sinh bên cạnh, Kỷ Tiểu Nhan thấy có rất nhiều nữ sinh trộm chụp ảnh, còn chuẩn bị cả sổ ký tên, dù sao được gặp Đỗ Linh Vũ ở HB cũng là một chuyện phi thường vinh hạnh.

Hai phút sau, hồn Trương Hiểu Ba quay về.

“Chuyển giới..... Từ từ! Cái gì! Cậu là đồng tính luyến ái!” Trương Hiểu Ba ôm đầu hét lớn.

“Không phải a, sao có thể, tôi chỉ là.....”

“Cậu cái gì cũng đừng nói! Tôi đã biết toàn bộ!”

Kỷ Tiểu Nhan buồn bực phát hiện bản thân mình thế nào cũng không thể giải thích rõ với y, vì Trương Hiểu Ba giống như chịu kích thích quá độ, vẫn lắc đầu.

“Cậu là đồng tính luyến ái? Nhan tử cậu cư nhiên là đồng tính luyến ái? Tôi quen cậu lâu vậy mà tôi cũng không biết, trời ạ! Tôi còn đi nhà tắm công cộng với cậu? Nga! Thân thể thuần khiết của tôi!”

Trương Hiểu Ba tâm thần lẫn nhải không ngừng, Kỷ Tiểu Nhan đơn giản quay lưng về phía y, thấy Đỗ Linh Vũ đã chậm rãi đi ra khỏi vòng vây phụ nữ, vẫn mang theo nụ cười ôn nhu, khiến người ta thấy ấm áp trong lòng.

“Nhưng mà, cậu sao lại có thể là đồng tính luyến ái? Rõ ràng hồi nhà trẻ còn cướp tay bạn gái với tôi..... Đúng rồi! Tôi biết rồi! Tôi biết rồi!”

Cái tên Trương Hiểu Ba không có đầu óc này nhảy cao ba thước, hét lớn như muốn báo động cho cả phòng: “Dù Đỗ Linh Vũ có đẹp trai, cậu cũng không thể vì hấn mà biến thành đồng tính luyến ái a!”

.....

Cả dải sảnh đột nhiên trở nên im ắng, mọi người đều nhìn về phía bọn họ, Đỗ Linh Vũ cũng không ngoại lệ.

Kỷ Tiểu Nhan chưa bao giờ giống lúc này, rất muốn biến thành con ruồi, bay nhanh đi.

Đỗ Linh Vũ ngây ra một lúc, bất quá nhanh chóng lại nở nụ cười, nụ cười kia phi thường ngọt, phi thường đặc ý, sau đó hấn liền mang nụ cười này đến trước mặt Kỷ Tiểu Nhan, tao nhã đến cực điểm quỳ một gối xuống, giống như biến ma thuật đưa lên một đóa hồng, tất cả hành động đều hoàn mỹ không chút tỳ vết, đẹp trai đến mức khiến người ta muốn đập đầu vào tường.

Đỗ Linh Vũ mở miệng, thanh âm dễ nghe thâm tình mời: “Công chúa thân ái, tôi tới đón người.”

Mọi người vỗ tay!

Kỷ Tiểu Nhan còn muốn biến thành ruồi hơn lúc trước.....

Cuối cùng, Kỷ Tiểu Nhan biểu tình thống khổ cực độ nắm lấy bàn tay đang giơ lên của Đỗ Linh Vũ, lập tức bị kéo vào trong lòng ngực ngập mùi nước hoa quen thuộc, Đỗ Linh Vũ mở rộng vòng tay ôm lấy cậu, một chút mất tự nhiên cũng không có.

Kỷ Tiểu Nhan đổ mồ hôi lạnh, chẳng lẽ mọi người trong trường không thấy sao? Hai nam nhân ôm nhau, không kỳ quái sao?

Sau lại nghe từ một bạn học nữ trong lớp, Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bản nổi tiếng nam nữ đều ăn, căn bản không có gì ngạc nhiên.....

Tiếng nhạc vang lên, Kỷ Tiểu Nhan bị Đỗ Linh Vũ mạnh mẽ kéo ngồi lên sofa, vẫn ôm cậu trong lòng như trước.

“Học trưởng! Anh sao có thể như vậy!”

“Nga? Tôi sao?” Đỗ Linh Vũ giả hoạt cười nhìn cậu, ánh mắt kia vô cùng đắc ý.

“Anh anh anh anh anh!” Kỷ Tiểu Nhan bị hấn chọc giận đến nói không nên lớn, trong lòng mắng lớn: Anh hủy hoại hình tượng của tôi tổn hại danh dự của tôi tổn thương tâm hồn tôi.....

“Àn? Cậu nói a?”

Đỗ Linh Vũ tựa hồ thấy cậu dễ bị khi dễ, rõ ràng đang đùa giỡn cậu!

Ách..... Tuy dùng từ ‘đùa giỡn’ cũng không đúng lắm.....

Nhưng, nhưng người đứng đắn khi ôm người khác sẽ sờ ‘nơi đó’ sao!

Tâm tình Đỗ Linh Vũ hôm nay rất tốt, thấy Kỷ Tiểu Nhan mặc loại quần áo của bồi bàn này, càng kích thích dục vọng muốn khi dễ cậu, nắn nắn eo nhỏ, sờ sờ khí quan ngay ngô, nhìn mặt Kỷ Tiểu Nhan đỏ lên, hai mắt đảo qua đảo lại, bộ dạng đáng yêu giống như sắp khóc lên, Đỗ Linh Vũ cười hạnh phúc.

Hoàn toàn tương phản với hấn, Kỷ Tiểu Nhan siêu cấp muốn khóc nhấn chìm mình, trời ạ, nơi này có nhiều người đang nhìn như vậy, học trưởng cư nhiên..... Cậu cũng không muốn hỗn a!

“Công chúa chẳng lẽ rất không hài lòng với tôi sao?” Đỗ Linh Vũ cuối cùng cũng buông cậu ra, tay vịn vào thành ghế sofa, vô cùng mê người.

“Ách..... Cũng không phải, chỉ là anh không cần kỳ quái như vậy.....” Kỷ Tiểu Nhan ấp úng nói.

Vốn muốn mắng hấn, kết quả nhìn vào mắt hấn, lời khỏi miệng liền thay đổi, trong lòng thầm mắng mình không có cốt khí, nhưng nhìn đến biểu tình điên đảo chứng sinh của Đỗ Linh Vũ, cái gì cũng không nói được.

“Thật không, nếu như vậy, công chúa thực vừa ý với tôi.”

Đỗ Linh Vũ nhẹ nhàng cười, diễm lệ vô cùng, tâm hồn bay lên, ánh đèn thủy tinh trong đại sảnh toàn bộ thất sắc, Kỷ Tiểu Nhan ngây ngốc, xem ra miễn dịch kém với người đẹp cũng là nhược điểm trí mạng của con người.....

“Thật sự không muốn khiêu vũ sao?” Đỗ Linh Vũ tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không cần, tôi cũng không biết, tay chân vụng về.” Kỷ Tiểu Nhan liên tục xua tay.

“Tôi có thể dạy cậu.”

Nói xong, Đỗ Linh Vũ đứng dậy, vươn tay ra, kéo Kỷ Tiểu Nhan lên sàn nhảy, nam sinh nữ sinh đều nhường đường cho họ, hai người lập tức trở thành tiêu điểm.

Kỷ Tiểu Nhan từ chối nửa ngày, đều tránh không được, đành phải trong trạng thái nhiệt độ cơ thể có thể luyện gang(khoảng 1150o đến 1200 o), khổ sở nhảy một bài cùng Đỗ Linh Vũ, thỉnh thoảng đá Đỗ Linh Vũ mấy cái, hẳn là rất đau, nhưng Đỗ Linh Vũ đều cố nén, còn ôn nhu nói không sao, khiến Kỷ Tiểu Nhan thấy khó chịu.

“Bây giờ hãy hôn bạn nhảy của các bạn!” Người chủ trì đột nhiên hô lên, Kỷ Tiểu Nhan đơ ra một lúc.

Hôn? Kiss? Không phải chứ? Sao có thể như vậy a a a a a! Kỷ Tiểu Nhan hỗn loạn muốn chạy trốn, lại bị Đỗ Linh Vũ sớm đoán trước được mà ôm chặt thắt lưng.

“Ân, ân, đã quên nói, điệu nhảy này là phải hôn bạn nhảy của mình.” Thanh âm Đỗ Linh Vũ nhẹ như lướt trên mặt nước, nhưng Kỷ Tiểu Nhan nghe thế nào cũng thấy mình đã rơi vào cạm bẫy,

“Này này này! Anh không phải thật sự muốn hôn chứ?” Thấy Đỗ Linh Vũ đang nhìn miệng mình, Kỷ Tiểu Nhan sợ tới mức đẩy hẳn ra.

“Tất nhiên là muốn.” Đỗ Linh Vũ cười nói, sau đó vươn tay nâng cằm Kỷ Tiểu Nhan đang bày ra vẻ ngốc lẳng lên, tư thế đúng tiêu chuẩn tình thánh, ôn nhu cúi đầu,

Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn mắt, nhìn khuôn mặt giống như được vẽ nên của Đỗ Linh Vũ ngày một lớn, đại não hoàn toàn sụp đổ, nhưng ngay giây phút môi hai người chạm vào nhau, cửa lớn ‘âm’ một tiếng mở ra, một cơn gió lạnh vô tình thổi vào.

“Mày dám chạm vào cậu ấy, đừng nghĩ sống mà ra khỏi đây.”

Tất cả mọi người bất động.

Giọng nói lạnh lùng như vật chất vô cơ, chiếc áo gió đen theo cơn gió cũng nhưng bông tuyết phiêu động, còn có thân ảnh cao lớn khí phách, hết thấy đều làm mọi người không khỏi liên tưởng đến tử thần.....

Sâm Bân.

20. Chương 20

Cả hội trường yên tĩnh, trong đầu Kỷ Tiêu Nhan lúc này như dây đàn căng chặt, tâm trạng càng lúc càng gấp, khi cậu nhìn thấy Sâm Bân, đại não đơ ra, vì sao gã lại đến? Không phải Sâm Bân không bao giờ tham dự vũ hội Giáng Sinh sao?

“Nga? Nói vậy, bạn Sâm Bân là muốn tranh giành tình yêu sao?” Đỗ Linh Vũ đột nhiên buông Kỷ Tiêu Nhiên ra, khoanh tay nhàn nhã cười nói.

Kỷ Tiêu Nhan bị dọa đổ mồ hôi lạnh, vì ánh mắt Sâm Bân thật sự rất đáng sợ, hơn nữa gã cưỡi đôi giày da đen thượng đẳng ra, răng rắc rắc rắc bước lại, áo gió đen khiến thân ảnh cao lớn của gã càng thêm cao ngất..... cũng càng thêm uy nghi.

Sâm Bân đi tới, một phen kéo Kỷ Tiêu Nhan lại, không cần nói, cánh tay Kỷ Tiêu Nhan nhất thời thâm tím một mảng.

Sâm Bân kéo cậu lại bên cạnh, âm lãnh nói: “Họ Đỗ kia, tao đã nhắc nhở mày nhiều lần, nhóc này là của tao, mày tốt nhất đừng chọc tao giận!”

“Ai nha nha Có điều tôi muốn chọc cậu giận a Thế nhưng không thể nói như vậy, mọi người có tình yêu riêng, không phân cấp bậc, nếu tôi cũng thích Tiêu Nhan, cậu lại vô duyên vô cớ muốn tôi từ bỏ?”

Đỗ Linh Vũ thốt ra lời này, cả hội trường ‘oanh’ một tiếng nổ tung, Kỷ Tiêu Nhan nhất thời trở thành đối tượng hâm mộ cùng mục tiêu bắn chết của mọi người.

“Mày cũng?” Sâm Bân hung hăng nhăn mi, “Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Đỗ Linh Vũ cười càng thêm tỏa nắng, bất quá cặp mắt hoa đào lại giảo hoạt vô cùng.

“Học trường!”

Kỷ Tiểu Nhan rốt cục nhìn không được kêu lên: “Học trưởng anh không cần nói giỡn! Trêu tôi vui vậy sao!”

“Đương nhiên!” Đỗ Linh Vũ giả hoạt nháy mắt với cậu, Sâm Bản lập tức bẻ tay ‘crắc’ một tiếng, đau đầu a! Kỷ Tiểu Nhan biết khuyên Đỗ Linh Vũ thu tay là không thể, hiện tại cậu cũng đại khái biết học trưởng có tính cách không sợ thiên hạ đại loạn này, nhưng kêu cậu đi khuyên nhủ Sâm Bản, không bằng kêu cậu nói chuyện với tăng đá!

Sâm Bản cùng Đỗ Linh Vũ nhìn nhau hồi lâu, ánh mắt hai người không ngừng biến hóa, Kỷ Tiểu Nhan ở bên cạnh sốt ruột, sao lại thành ra như vậy, cứ như thế chỉ cần Sâm Bản Đỗ Linh Vũ đứng cùng mình, chính là ngòi nổ, mỗi lần đều là dùng bạo lực chấm dứt, cho nên lúc này Kỷ Tiểu Nhan sợ hai người kia lại đánh nhau.

“Sâm Bản anh không nên xúc động! Xúc động là ma quỷ!” Lôi kéo tay Sâm Bản, Kỷ Tiểu Nhan yếu ớt nói.

“Phi! Lão tử là ma vương!” Sâm Bản căn bản không thèm để ý, “Buông tay!”

“Đừng bày ra bộ dạng hung ác kia, cậu sẽ dọa Tiểu Nhan sợ đó.”

Đỗ Linh Vũ nói vậy, Sâm Bản quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Kỷ Tiểu Nhan sắc mặt tái nhợt, lập tức đổi thành một vẻ mặt tốt hơn, thế nhưng ngữ khí vẫn rất khó chịu: “Cậu sợ cái gì! Đánh nhau không liên quan đến cậu, yên tâm, lần này không đánh đến người vô tội, thiết! Rúm rúm ró ró như lũ đàn bà, không có tiền đồ!”

Kỷ Tiểu Nhan bị mắng oan, sắc mặt càng kém, không phục mà nhỏ giọng nói: “Lại chuyện không liên quan đến tôi....”

“Chuyện không liên quan tới cậu?” Sâm Bản quét mắt một cái liền đốt cháy người, nắm lấy cổ áo Kỷ Tiểu Nhan rống lên với cậu: “Lão tử bảo hộ cậu không tốt sao? Cậu muốn bị tên hỗn đản họ Đỗ này hôn à!”

Kỷ Tiểu Nhan bị rống đến choáng váng, còn chưa nói gì, Đỗ Linh Vũ sợ lửa giận của Sâm Bản không đủ thiêu hủy cả HB, tiếp tục châm chọc: “Đa? Đây cũng không phải, Tiểu Nhan nếu đã đáp ứng lời mời của tôi, tự nhiên là cam tâm tình nguyện, là Sâm Bản cậu làm chuyện thừa thãi chẳng?”

“Cái gì! Cậu cư nhiên đáp ứng lời mời của hắn?!” Sâm Bản hiện tại đã phát điên đến cực điểm.

“Không không không phải thế.....” Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút là sủi bọt mép.

“Cậu có biết tên này là kẻ mặt người dạ thú, thực tế là sắc lang ăn tươi nuốt sống hay không a!” Sâm Bản bộ dạng vô cùng vô cùng đau đớn, giống như Kỷ Tiểu Nhan là thiếu niên buông thả trầm mê Internet, buôn bán ma túy.....

Kỷ Tiểu Nhan bị gã rống đến tâm loạn ý phiền, cậu mới là một bụng tức giận! Tốt bụng cho Đỗ Linh Vũ mượn áo, kết quả mơ hồ được mời, sau đó lại mơ hồ khiêu vũ, sau sau đó liền mặc danh kỳ diệu trở thành mục tiêu tranh đoạt của người đứng đầu HB hắc bạch lưỡng đạo, cuối cùng lại vô cùng oan khuất bị Sâm Bản rống giận.....

Tôi chịu đủ rồi!

Đây đều là một đồng chuyện rách nát!

NND!

Lão hổ không phát uy thì mấy người cho tôi là mèo bệnh à!

Kỷ Tiểu Nhan hung hăng tránh về phía sau, sau đó xoa eo nhỏ, chửi ầm lên: “Hừ! Còn nói người khác là sắc lang, chính anh không phải cũng làm chuyện như vậy a!

Cái này không chỉ người chung quanh, Sâm Bản cùng Đỗ Linh Vũ cũng ngây người.

Nhớ tới nụ hôn đầu của mình loạn thất bát tao như thế, cơn giận của Kỷ Tiểu Nhan không đánh vào một chỗ, cũng không nhìn sắc mặt Sâm Bản, càng nói càng tức, lải nhải lâu bầu: “Lần trước cũng không phải tôi nguyện ý, bị ép buộc không nói, còn hại tôi thương tích khắp người, kết quả anh không có việc gì vô vô mộng rồi đi, lúc sau nhìn thấy tôi thì gật gật đầu quay người bước đi, anh nghĩ anh là ai a? Tổ về bạo ngược cái gì a!”

“Không phải xã hội đen sao! Không phải trong nhà có tiền sao! Sao Hỏa nổ cũng không bằng nhà anh mua được Europa(vệ tinh thứ sáu, tính theo quỹ đạo từ trong ra ngoài của sao Mộc được Galileo Galilei và Simon Marius phát hiện ra năm 1610) a! Ai ai ai sợ anh a!

Kỷ Tiểu Nhan đỏ bừng mặt thét lên, do nói chuyện quá nhanh mà không hít thở nổi, đôi mắt đáng yêu trừng lớn, thực mê người, nhưng là bộ dạng vô cùng đứng đắn.

Sâm Bản hiện tại đã muốn trợn mắt há mồm, người khác thì ghen hợm nhìn trần trối, ngay cả Đỗ Linh Vũ cũng thành hóa thạch.

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan nói càng thêm hăng, còn oán giận: “Bây giờ còn nói phải cứu tôi? Quý mới tin anh..... Tóm lại..... Nụ hôn đầu cho anh là sai lầm nghiêm túc nghiêm trọng nghiêm khắc nhất trong đời tôi!”

Cuối cùng còn không quên thêm vào một câu kết luận: “Sâm Bản! Anh không chịu trách nhiệm là kẻ xấu!”

“Cái..... gì?”

.....

Vì thế, Sâm lão Đại vốn rất nhiệt huyết của chúng ta đã bước theo bước chân của Nhạc Húc Phong, bị tiểu Kỷ khinh miệt sâu sắc.....

Cõi lòng tan nát không vết tích, trái tim Sâm Bản lầm rầm tan vỡ, một câu cũng không nói được, trong đầu âm vang “Anh không chịu trách nhiệm là kẻ xấu kẻ xấu kẻ xấu kẻ xấu.....” một vụn lần a một vụn lần

Đỗ Linh Vũ cũng hoàn toàn không đoán trước được chuyện sẽ thành ra như vậy, sau khi hồn trở về đây lòng lại không biết vì sao mà phần hận, nộ hôn đầu của Tiểu Nhan bị tên hỗn đản Sâm Bản cướp đi sao?

Bạo động của nhóm người xung quanh lúc này đã đến đỉnh điểm, bỗng nhiên thanh âm Đỗ Linh Vũ xuyên qua hội trường.

“Tôi đổi ý, Sâm Bản, chúng ta sẽ quanh mình chính đại tỷ thí một lần đi!”

Đỗ Linh Vũ vươn thẳng cánh tay về phía nam nhân đối diện, trên mặt là vẻ yên bình trước nay chưa từng có: “Thắng làm vua thua làm giặc, ai thắng, tối nay người đó được mang Kỷ Tiểu Nhan đi!”

Đối mặt với lời tuyên chiến của Đỗ Linh Vũ, Sâm Bản chỉ cười lạnh một tiếng, rành mạch nói: “Được! Lão tử sẽ khiến mày cõng trường chạy về nhà!”

Giây tiếp theo, lập tức có người lôi ra một đồ trạc(chiếu bạc, bàn đánh bạc) thật lớn, khiến Kỷ Tiểu Nhan vừa rồi còn bùng nổ trong tiểu vũ trụ sợ tới mức run rẩy, không phải chứ, đây là muốn làm gì a? Cư nhiên mở sòng bạc ngầm sao?

“Sao vậy? Vừa nãy lúc mắng tôi là người xấu không phải còn rất đúng lý hợp tình sao?” Bên tai vang lên thanh âm từ tính của Sâm Bản. Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc ngẩng đầu, thấy khóe miệng gã hơi nhếch lên, trầm ấm lại ôn nhu hiếm thấy: “Yên tâm, tôi sẽ có trách nhiệm đến cùng!”

.....

Kỷ Tiểu Nhan thấy Sâm Bản ngồi một bên cửa đồ trạc, Đỗ Linh Vũ cười cười với cậu, ngồi vào phía đối diện, đầu liền điên lên..... Sao lại trở nên loạn thất bát tao như vậy a!!!

Tình trạng này thật rất quý dị, vốn nên là vũ hội náo nhiệt phi phạm, trở nên khẩn trương hề hề, mọi người tất cả đều hưng phấn nhìn chăm chăm hai người thu hút sự chú ý nhất trường cũng như trận quyết đấu của thiên chi kiêu tử cùng hồn thể ma vương của đại học HB, nhưng biểu tình của hai đương sự thực thoải mái, Đỗ Linh Vũ tự nhiên lộ ra nụ cười vụn vặt không đổi, Sâm Bản cũng là bộ dạng hung tợn thường thấy, cả lợ phất phơ gác chân, ngậm tăm, hơi thở tràn ngập khiêu khích.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này thành người không được chú ý nhất, vì thế cậu nghĩ trước nghĩ sau, đấu tranh nội tâm khó khăn gian khổ lặp đi lặp lại, cuối cùng quyết định: chạy là thượng sách!

Trận đấu trên đồ trạc vẫn đang tiếp diễn, Đỗ Linh Vũ tư thái tao nhã, Sâm Bân động tác đùa giỡn khốc liệt, bên cạnh một đám nữ sinh té xỉu, còn một đám nam nhân quỳ gối, đáy lòng Kỷ Tiểu Nhan hung hăng mắng, tai họa tai họa, hai cái tai họa!

Thế nhưng cậu thoát một tai họa, vẫn còn một đại họa.....

Sâm Bân ngậm tăm đặc ý dò dặt nhìn Đỗ Linh Vũ, hội trưởng đại nhân cuối cùng ngã bài, hồng đào đồng hoa thuận, quả là bài tốt tuyệt đỉnh diệu thủ, đẹp đẽ giống hệt hân, nữ sinh sùng bái Đỗ Linh Vũ lại té xỉu một đồng lớn.

“Không biết bài của Sâm Bân cậu như thế nào?” Đỗ Linh Vũ cười hỏi, “Sẽ không ngày nào cũng chơi lại thua kẻ chơi lần đầu như tôi chứ?”

“Oa! Hội trưởng đại nhân lần đầu tiên chơi a! Cư nhiên lại lợi hại như vậy!”

“Thật không hổ là thiên tài của đại học HB chúng ta!”

Phía dưới tiếng hô rầm rộ, Sâm Bân không chút để ý phun chiếc tăm ra, búng tay một cái, hung hăng ném bài lên bàn, mọi người đều tròn mắt.

“Cư nhiên cũng là đồng hoa thuận!”

Sâm Bân hừ một tiếng, lạnh lùng nói với đám nữ sinh kia: “Nhìn cho rõ, lão tử là hắc đào.”

“Ai nha nha! Nói vậy là.....”

Người xem phía dưới loạn thành một đồng, Kỷ Tiểu Nhan lúc này đã thành công thoát khỏi đám người sóng nhiệt sôi trào, thở dài một hơi, biết thời gian không còn nhiều phải nhanh lên, kiễng mũi chân, từng bước từng bước tiến về phía cửa, hiện tại mọi người đều tập trung lực chú ý ở trung tâm đại sảnh, nào có ai nhìn về phía cậu, thế nhưng trên thực tế thật sự có.

“Cậu muốn đi đâu?” Thính linh một thanh âm tiến lại.

“A, a? Là cậu?” Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc nhìn về phía Ngoại Tinh Nhân đang lôi kéo tay cậu, nhất thời khẽ thở một hơi dài nhẹ nhõm, vung vung cánh tay, để Ngoại Tinh Nhân buông ra, làm động tác ‘suyt’:
“Tôi phải đi”

Ngoại Tinh Nhân tự nhiên cũng không nói nhiều, gật đầu với cậu, xoay người trở về, Kỷ Tiểu Nhan có chút hơi yên lòng, biết hai người kia chốc lát dù có thật sự bạo động, cũng có người này chống đỡ cho mình, tốt lắm, hiện tại liền liều mạng mở cửa, sau đó trốn chạy đi!

“Thật đáng tiếc, bất quá dù cậu thật sự thắng, tôi cũng sẽ không buông tay.” Đỗ Linh Vũ rất phong độ đứng dậy, vẫn đang cười nói, có loại khí độ sòng lớn không sợ của hắn, đủ để kinh sợ mọi người.

Sâm Bân cũng chưa nói móc hay châm chọc gì, đại khái cũng biết Đỗ Linh Vũ lần đầu đánh bài, bản thân là tay già đời, thắng cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng kết quả như thế này, không có nhiều lý do để giải thích.

“Được, nếu đã vậy, tao sẽ mang nhóc con đi, tối hôm nay, họ Đỗ kia, mày nghĩ cũng không cần nghĩ!” Sâm Bân không chút khách khí chỉ tay về phía Đỗ Linh Vũ, khí phách tuyên bố.

Đàn em phía sau gã tất cả đều lệ lưng trong nắm tay nhau: “Sâm ca thật đẹp trai!” “Còn còn rất có hào khí giống như tuyên bố phát hiện châu lục mới!”

Mắt hoa đào của Đỗ Linh Vũ chớp chớp, thần thanh khí sảng nói với Sâm Bân: “Cậu muốn tìm cậu ấy, tôi tự nhiên không có tư cách hỏi đến, nhưng cậu có thấy cậu ấy đang ở đâu không?”

Sâm Bân lúc này lúc này mới thấy không đúng, vì vị trí gã ngồi đưa lưng về cửa lớn, căn bản không để ý đến Kỷ Tiểu Nhan, cũng không nghĩ đến việc Kỷ Tiểu Nhan sẽ trốn mất, giận tím mặt.

“Mấy người tránh hết ra cho tôi!” Sâm Bân gầm lên giận dữ, đám người vừa rồi còn chật như nêm cối lập tức tránh ra tạo thành một con đường, cuối đường là cửa lớn kim quang lóe sáng, trước cửa lớn, có một tên gia hỏa siêu cấp muốn ăn đập đang nhẹ nhàng như mèo, tay kéo cửa, chuẩn bị trốn đi.

Sâm Bân tức giận, khiến gã cố gắng như vậy để thắng Đỗ Linh Vũ, hỗn đản kia cư nhiên muốn chạy trốn?!

“Kỷ Tiểu Nhan cậu quay về đây cho tôi.....”

Sâm Bân còn chưa hết xong, cửa lớn ‘oanh’ một tiếng bị đá văng, gió lạnh phàn phật thổi vào, Kỷ Tiểu Nhan tức thì bị xung lượng lớn đụng phải, ngã đập mông xuống đất, lúc nghe thấy Sâm Bân rống lên, Kỷ Tiểu Nhan đã chuẩn bị mở cửa chạy đi, nhưng ai biết lại xảy ra biến cố này, tên nào không có mắt cổ tình bước vào vào lúc này?

Dì? Áo choàng trước mắt, sao lại quen thuộc thế a? Thế nhưng mấy người cậu thấy quen mắt đều không có gì tốt..... Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu, thấy hóa ra là mỹ thiếu niên tóc vàng Liêm Tử Toàn mặc áo choàng đen..... Ách..... Mặc áo gió đứng phía sau y, khuôn mặt băng sơn vạm vỡ đeo thêm kính mắt..... Nhạc Húc Phong.

Tai họa a tai họa

Quan liêu xã hội đen, chủ nghĩa đế quốc cũng đặc vụ hôm nay giáp mặt a, tai ương của nhân dân lao động a

Liêm Tử Toàn liêu mạng lui về phía sau, né tránh ánh mắt như lưỡi dao của Kỷ Tiểu Nhan.

Phản đồ a phản đồ, bộ dạng đẹp quả không đáng tin cậy!

Lúc này, Nhạc Húc Phong lạnh lùng quét mắt cả hội trường một cái, sau đó liếc về phía Kỷ Tiểu Nhan đang chật vật trên ngai dưới đất, miệng gất gao mím thành một đường, Kỷ Tiểu Nhan không ngừng hoài nghi, y nên nói cái gì đi chứ.

Nhưng Nhạc Húc Phong không nói gì một lúc lâu, lúc này tự nhiên không ai dám hé răng, cuối cùng Kỷ Tiểu Nhan nhin không được, người nói thấy thế nào cũng là tình huống anh hùng cứu mỹ nhân a, ha ha, tuy rằng bản thân không tính là mỹ nhân, Nhạc Húc Phong lạnh lùng kia cũng không phải anh hùng, nhưng ngại dù sao cũng đến đây rồi thì nói gì đi chứ?

Chắc ngại không đến đây để dọa sợ chúng tôi chứ?

Bất quá Kỷ Tiểu Nhan đã quên rằng, bọn họ là học sinh, Nhạc Húc Phong là thầy giáo, thấy thế nào cũng không phải là người cùng lập trường, tuyệt đối có sự khác nhau.

Kết quả lão nam nhân Nhạc Húc Phong không cùng thời đại với cậu chính là lạc đội ngũ(khác thường, không đồng nhất), lời nói ra đều là đất đá khô cằn.

“Đêm Giáng Sinh tụ tập đánh bài, toàn thể bị phạt!”

Tôi nói cái gì a, nhất định là không rõ ý đi? Rõ ràng nên nói mấy lời kinh thiên động địa cảm động lòng người..... Sơn vô lăng thiên địa hợp cũng không cùng quân tuyết(Núi mòn đất trời hợp lại cũng không thể đứng cùng quân vương)..... Còn cái gì mà tôi yêu em dù là ai cũng không khiến chúng ta chia lìa..... Nếu sống thì cùng sống nếu chết thì cùng chết sống là người của em chết là ma của em.....

Ách..... Sao càng ngày càng không thích hợp..... Cũng không phải phim tình cảm tám giờ.....

Từ từ? Y vừa nói gì?

Toàn thể bị phạt?!

Uy! Uy! Không phải chứ!!! Không muốn a!

21. Chương 21

Con tôm.....

Có ai tốt bụng lại nói cho cậu biết đây là cái loại tình huống gì vậy?

Kỷ Tiểu Nhan hiện tại đang trong trạng thái bán cầu não trái cùng bán cầu não phải lơ lửng trong chân không, mắt to chớp chớp, ngốc lăng nhìn mấy nam nhân đối diện.

Được, đếm một lần, từ trái sang phải, 1, 2, 3, Sâm Bân, Đỗ Linh Vũ, Nhạc Húc Phong.

Tốt, đếm lại lần nữa, từ phải sang trái, 1, 2, 3, Nhạc Húc Phong, Đỗ Linh Vũ, Sâm Bân.

Nhìn nhìn lại, còn có ai sao?

Cây có.....

Vừa nãy có người nói gì nhỉ?

Toàn thể bị phạt?

“Toàn thể”

Phiên âm: quan ti

Tiếng Anh: all

Định nghĩa: chỉ toàn bộ người tập trung ở một chỗ nào đó

Vậy Thượng Đế ca ca Jesus tỷ tỷ(?) Vương Mẫu muội muội Ngọc Đế đệ đệ ai tới nói cho cậu biết vì sao chỉ có bốn người bọn họ không a?

Đau đầu vô cùng..... Vậy Trương Hiểu Ba Liêm Tử Toàn Ngoại Tinh Nhân đàn anh đàn chị diễn viên quần chúng là cái gì!!

[Diễn viên quần chúng: Là học vô đơn chỉ thêm dầu vào lửa dệt hoa trên gấm như hổ thêm cánh sợ thiên hạ không loạn.....

Kỷ Tiểu Nhan: Chỉ biết các người không phải là thứ gì tốt.....]

Nga, đúng rồi, bốn người bọn họ trong này còn phải trừ một tên gia hỏa giáo huấn người.

Kỷ Tiểu Nhan vô cùng buồn bực ngồi rất lâu trên ghế sofa trong văn phòng Nhạc Húc Phong, ngồi đối diện cậu là Sâm Bân mặt mũi khó chịu cùng Đỗ Linh Vũ giả hoạt như hồ ly, thầy giáo Nhạc Húc Phong cầm một tập giấy đứng bên cạnh, bộ dạng hết như vú em.

“Thầy..... ơi.....” Kỷ Tiểu Nhan rụt rè giơ tay, lúc này, ánh mắt ba nam nhân cùng xoay chuyển, nhìn về phía cậu, dọa Kỷ Tiểu Nhan không dám nói gì.

“Cấm nói linh tinh!”

Nhạc Húc Phong lạnh lẽo vô cùng, ném tập giấy lên bàn, ra lệnh giống người máy: “Mỗi người viết một bản kiểm điểm, dài 1000 từ, tối nay ở ngay tại đây suy ngẫm về lỗi sai của mình!”

Không cần nói, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều không nhúc nhích, chỉ có Kỷ Tiểu Nhan run rẩy cầm lấy tập giấy đỏ, càng nhìn càng bi thương, càng ngày càng đau lòng, càng ngày càng tức cảnh sinh tình..... Cuối cùng ‘oa’ một tiếng khóc lên.

Cậu đột nhiên khóc như vậy, sắc mặt ba nam nhân bên cạnh trở nên khẩn trương, nghiêm trọng giống như Trái đất nổ tung, Nhạc Húc Phong ngạc nhiên, Sâm Bân là khẩn trương hề hề, ngay cả Đỗ Linh Vũ không chuyện gì liên quan đến mình cũng lên tiếng hỏi: “Tiểu Nhan, cậu sao vậy a? Sao khóc? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Đúng vậy, có phải lại đau dạ dày không? Hay là lạnh? Đói bụng?” Sâm Bân cũng bộ dạng đức hạnh, ôm vai Kỷ Tiểu Nhan, một tay khác sờ lên chỗ tim Kỷ Tiểu Nhan.

“Uy! Sâm Bân cậu đang làm cái gì vậy?” Đỗ Linh Vũ khó chịu, nhưng Sâm Bân lại ra vẻ đương nhiên nói: “Tao đang xem xem cậu ấy có phải đang đau dạ dày không.”

Nhạc Húc Phong cùng Đỗ Linh Vũ đồng thời nhìn gã xem thường, nơi đó là chỗ trái tim mà.....

Thế nhưng nghe Sâm Bân nói vậy, hai người kia cũng cho rằng Kỷ Tiểu Nhan đau dạ dày, Nhạc Húc Phong cuống quýt đứng dậy, lục tìm thuốc đau dạ dày, Đỗ Linh Vũ rót nước ấm, Sâm Bân không ngừng ‘xoa tim’ Kỷ Tiểu Nhan, một lúc sau, thuốc đưa qua, nước rót ra, ba người đều về mặt thân thiết nhìn Kỷ Tiểu Nhan, còn ôn nhu nói: “Ngoan, mau uống thuốc, đừng khóc.”

Có chuyện rồi.....

Kỷ Tiểu Nhan không uống thuốc, ngăn người nhìn ba người kia mấy lần, trên mặt còn đầy nước mắt, kỳ

quái, sao bọn họ đột nhiên lại quan tâm tới lao khổ đại chúng(người dân lao động khổ cực)? Không không, trong này chắc chắn có vấn đề, khẳng định là âm mưu! Mình sẽ không mắc lừa!

Vì thế, ba người trước mặt từ cấp tai họa giảm xuống thành cấp người xấu, Kỷ Tiểu Nhan nhìn cửa, cách mình rất xa, nhìn nhìn lại ba người kia, không có ai mình có thể đánh thắng, lại nghĩ đến án kiện bị thăm kia một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tập giấy kiểm điểm, trông mắt chuyển động vài cái, ‘thịch’ một tiếng, bỏ nhào lên sofa thút thít khóc.

Không khí khấn trương trong phòng trong nháy mắt tăng lên vài lần, sắc mặt của ba nam nhân đều biến kém đến tận cùng, nhìn Kỷ Tiểu Nhan yếu ớt như vậy tựa vào sofa, bả vai nhỏ gầy run rẩy run rẩy, có thể nghe thấy thanh âm nghẹn ngào muốn chết kia, trong lòng đau hơn cả bị dao đâm.

Nhạc Húc Phong đảo hai mắt, cầm lấy điện thoại gọi cho bệnh viện trường, Sâm Bản vươn tay ôm lấy Kỷ Tiểu Nhan, Đỗ Linh Vũ khoác thêm áo cho cậu, ba người phối hợp vô cùng ăn ý, sau đó cẩn thận mang Kỷ Tiểu Nhan ‘đau dạ dày’ ra khỏi văn phòng.

Kỷ Tiểu Nhan thật sự nóng vội, chân Sâm Bản vừa mới bước một nửa ra khỏi văn phòng Nhạc Húc Phong, cậu liền giãy dụa muốn thoát xuống, Sâm Bản tự nhiên không dám ngăn cản, Đỗ Linh Vũ lại nghĩ cậu muốn đi WC, Nhạc Húc Phong còn đang khóa cửa, kết quả thấy hai chân Kỷ Tiểu Nhan vừa chạm đất, lập tức giống như thỏ con chạy xuống lầu.

.....

“Mỗi người viết một bản kiểm điểm, Kỷ Tiểu Nhan 5000 từ, người khác 1000 từ!”

Trong giọng nói Nhạc Húc Phong chứa không ít tức giận, Sâm Bản cùng Nhạc Húc Phong liếc nhau, nhìn cậu run rẩy cầm lấy tập giấy thật dày.

“Ít giả vờ cho tôi, lần này cậu khóc cũng không có tác dụng đâu.”

Sâm Bản hung hăng đe dọa, trong lòng mắng: Hừ, nhóc con hỗn đản này cư nhiên dám lừa ba người bọn họ, làm gã đau lòng cho cậu, cư nhiên lại muốn chạy trốn!

Đỗ Linh Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn cái miệng nhỏ nhắn mím lại của Kỷ Tiểu Nhan, cũng thần nhiên nói một câu: “Tiểu Nhan a, chậm rãi viết kiểm điểm, bọn tôi không tức giận.”

Sắc mặt Nhạc Húc Phong càng không tốt, rõ ràng châm chọc khuyên khích: “Cậu cho rằng mình là siêu nhân hay là người máy tia chớp a, cũng không xem xem bản thân chạy nhanh đến đâu.”

Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu, vùi mặt xuống, đối đãi kém chưa từng có, ba người này rõ ràng vừa rồi còn nâng niu cậu như vậy, giờ lại cùng nhau đối xử lạnh lùng với cậu, thật sự khổ sở....

Cho dù có ngàn vạn không muốn, Kỷ Tiểu Nhan vẫn thành thành thật thật cầm bút, bắt đầu viết, Sâm Bản cũng Đỗ Linh Vũ ai cũng động bút, Nhạc Húc Phong cũng không quản, lạch cạch đánh máy tính, thỉnh thoảng ngẩng đầu giám thị.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, lúc hơn 11 giờ, Kỷ Tiểu Nhan khẽ dụi mắt, đem nộp tập giấy, Nhạc Húc Phong nhìn vài tờ, lên tiếng: “Đây là bản kiểm điểm của cậu?”

Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu.

Biểu tình của Nhạc Húc Phong suýt nữa sụp đổ, đem tập giấy đặt lên bàn trà, Đỗ Linh Vũ tò mò cầm lấy, nhìn nhìn, thần sắc cổ quái, sau đó đọc vài câu.

“Em biết đây là lỗi của em, em thật sự không nên đụng phải Sâm Bản rồi ới lên người hấn, nếu em không ới lên người Sâm Bản, Sâm Bản sẽ không biết em, Sâm Bản không biết em sẽ không hôn em, Sâm Bản không hôn em sẽ không tức giận, Sâm Bản không tức giận sẽ không đến vũ hội, Sâm Bản không đến vũ hội sẽ không gặp hội trưởng, Sâm Bản không gặp hội trưởng sẽ không cùng hội trưởng cãi nhau, Sâm Bản không cùng học trưởng cãi nhau sẽ không đánh bài, Sâm Bản không đánh bài thầy giáo sẽ không phạt mọi người, thầy không phạt mọi người sẽ không phạt em.....”

Tờ khác:

“Em không nên đi đều sai, tuy nói em đi đều sai là do thất thần, nhưng em biết đây không phải lý do, nếu em không đi đều sai thầy sẽ không biết đến em không giáo huấn em, tuy thầy nói thầy vốn quen em, nhưng em biết đây không phải lý do, nếu thầy không giáo huấn em em sẽ không đến tầng lầu có quý, tuy rằng trong tầng lầu này không có quý, đó là Liêm Tử Toàn, nhưng em biết đây không phải lý do..... Nếu em không cho học trưởng mượn áo em sẽ không bị mời, tuy nói em thấy học trưởng thực đáng thương, nhưng em biết đây không phải lý do.....”

Câu cuối cùng:

“Tổng kết lại, tất cả là lỗi của em, dù em thấy em không đáng giận như vậy, nhưng em biết đây không phải lý do, em sẽ hảo hảo ngẫm lại, hy vọng thầy tha thứ cho em.”

.....

“Ha ha ha!”

Chờ lúc Đỗ Linh Vũ đọc xong, sớm cùng Sâm Bản cười bò ra đất, ngay cả Nhạc Húc Phong, mặt cũng run run, Kỷ Tiểu Nhan tội nghiệp nhìn bọn họ, không dám khóc, cũng không dám hé răng, rụt vai, mím môi, ủy khuất vô cùng, đáng vẽ này thực chọc người ta yêu mến muốn chết!

Trời ơi, sao có thể để cậu đáng yêu đến nông nổi này!!!

Ba đầu sỏ gây chuyện cười đến sắp đứt ruột, nhưng Kỷ Tiểu Nhan ở bên cạnh trong lòng vẫn than thở, cậu tận tâm khổ khổ cố gắng, viết mấy tiếng, mới đủ số lượng từ, mấy tên hỗn đản kia thực quá phận, cư nhiên còn chê cười cậu, cũng không nghĩ xem là ai hại cậu đến nước này a!!! Thật sự là hỗn đản! Hỗn đản!

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng cậu cũng không dám lộ ra chút bất an, dù cậu có ngốc nghếch, cũng biết tình trạng hiện tại là “cá nằm trên thớt”, huống hồ hành động trộm trốn vừa rồi đã khiến ba người kia hướng hòng súng về phía cậu, tiếp đó đành phải ngoan ngoãn nghe lời, sống qua tối nay hẵng nói.

“Tôi nói Tiểu Nhan, nào có ai viết bản kiểm điểm như vậy, ha ha ha!” Đỗ Linh Vũ vẫn không ngừng cười, run rẩy cầm tập giấy, Nhạc Húc Phong cùng Sâm Bân cũng nhìn về phía cậu, lắc lắc đầu, rõ ràng cũng cho là như vậy.

Kỷ Tiểu Nhan chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: “Nhưng trước kia tôi viết kiểm điểm đều như vậy a?”

“Trước kia? Cậu trước kia từng viết kiểm điểm?” Nhạc Húc Phong có chút kinh ngạc, quả thực, lấy tính cách nhút nhát của Kỷ Tiểu Nhan, hẳn không có khả năng bị phạt viết kiểm điểm.

“Uhm, không chỉ từng viết, còn từng viết rất nhiều rất nhiều lần, tiểu học, sơ trung, trung học đều có viết, cấm túc, phạt đứng, đình học, thông báo phê bình, ngoài ghi tội thì hình như cái gì cũng từng viết.” Kỷ Tiểu Nhan tính tính đầu ngón tay, chân chân thật thật đếm, không biết mấy nam nhân bên cạnh đã sớm kinh ngạc đến tròng lớn mắt.

“Sao, sao có thể?” Đỗ Linh Vũ bộ dạng không tin, “Cậu chắc không đánh nhau, cũng không phải là thiếu niên có vấn đề, sao lại thảm như vậy a? Chẳng lẽ cậu trước kia nổi danh vô cùng? Tính cách thay đổi lớn?”

Trời ạ! Nghĩ nghĩ lại thấy không thể, Đỗ Linh Vũ nhìn nhìn Sâm Bân, lại nhìn nhìn Kỷ Tiểu Nhan, chẳng lẽ Tiểu Nhan ngày trước lại giống thế kia?

Tuyệt đối là ác mộng.....

Mây Nhạc Húc Phong cũng nhíu lại, trong lòng tức giận, Tiểu Nhan nhà y nhu thuận đánh yêu như vậy, cư nhiên có người bắt cậu viết kiểm điểm? Phạt cấm túc? Người nọ nhất định là bị thần kinh! Y đã quên hôm nay chính y cũng làm việc tương tự.....

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn bọn họ, thoải mái khoanh tay: “Không có, rất nhiều lúc tôi cũng không biết vì sao, tuy cảm thấy không phải lỗi của mình a, nhưng luôn là tôi viết kiểm điểm.”

Lúc này, Sâm Bân vốn trầm mặc mở miệng: “Là bị hãm hại?”

!

Đỗ Linh Vũ cùng Nhạc Húc Phong đồng thời nhìn về phía hắn, Sâm Bân không để ý bọn họ, lạnh lùng nói: “Hắn là bạn học cậu hãm hại cậu đi? Chép vở của cậu, sau đó đổ trách nhiệm lên người cậu, xem lên tranh biếm họa, đến lúc bị phát hiện thì nói là cậu rủ rê xem, đại khái là mấy chuyện như vậy đúng không?”

Kỷ Tiểu Nhan ngoan ngoãn gật đầu, ‘uhm’ vài tiếng, Sâm Bân ‘thiết’ một tiếng, sắc mặt Nhạc Húc Phong cùng Đỗ Linh Vũ cùng thay đổi, tại sao có thể như vậy!

“Uhm, anh nói đều đúng, nhưng đây đều rất bình thường a, lần nghiêm trọng nhất là lúc vừa vào sơ trung, bọn họ trộm đồ rồi cho vào túi sách của tôi, kết quả hại tôi bị một nhóm người vây lấy lục soát đánh đập, một tuần không xuống giường nổi..... Còn có năm ba cao trung lúc tôi đang đọc sách ở hành lang, bọn họ liền ở bên trong khóa cửa lại, mãi sau tôi đi tìm giáo viên, bọn họ lại nói tôi đêm không về ký túc, cuối cùng bị nói thành được người khác bao dưỡng, còn thông báo phê bình..... Còn dùng hết nước ấm của tôi, để lại vòi nước chỉ còn nước lạnh giá.....”

Kỷ Tiểu Nhan càng nói càng nhiều, đem tất cả khổ sở trước kia thao thao bất tuyệt nói ra, sắc mặt ba người kia lại càng ngày càng khó xem, cuối cùng Sâm Bân chịu không nổi, rống lên: “Im miệng!”

Kỷ Tiểu Nhan bị dọa dờ ra một chút, rụt vai lại, trốn vào một góc sáng sủa trên sofa, nhìn động tác này của cậu, lông mi Sâm Bân hung hăng nhú lại, muốn nói cái gì, lại không nói ra.

Trong ánh mắt Đỗ Linh Vũ là một mảnh lo lắng, nụ cười rực rỡ sáng lạn biến mất vô tung vô ảnh, Nhạc Húc Phong tuy vẫn là vẻ mặt băng sơn, nhưng tim lại đập nhanh một cách lợi hại.

Sao lại có nhiều người khi dễ cậu như vậy?

Vốn nghĩ người đơn thuần như cậu, đại khái sẽ có một cuộc sống thực bình thản thực bình thường, thế mà..... thân hình nhỏ nhắn này cứ nhiên lại chịu qua nhiều đau khổ như vậy.....

Nhưng khiến người khác cảm thấy không sao hiểu nổi chính là, vì sao một người từng trải qua từng náy chuyện, lại hoàn toàn không để trong lòng như vậy?

“Tiểu Nhan.....” Đỗ Linh Vũ cuối cùng cũng bắt đầu tin tưởng, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kỷ Tiểu Nhan, lúc này mới phát hiện tay cậu thực lạnh lẽo, vội đem tay mình bọc lấy tay cậu, đem nhiệt độ cơ thể truyền sang cho cậu, nhìn cặp mắt trong suốt kia một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Cậu hận những người kia không?”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan mặc danh kỳ diệu gãi gãi đầu, “Người nào?”

“Người khi dễ cậu.” Khẩu khí của Đỗ Linh Vũ lúc này âm u vô cùng.

“Có cái gì đáng hận ư, đương nhiên, lúc ấy tôi cũng rất buồn, thế nhưng qua một thời gian, liền cảm thấy không có gì cả ” Kỷ Tiểu Nhan ngơ ngếch cười.

“Sao lại không có gì!”

Sâm Bân lại rống: “Ai? Là ai khi dễ cậu? Lão tử phải diệt từng người một, đòi lại gấp ngàn vạn lần!”

Gã rống lên như thế, Kỷ Tiểu Nhan đầu tiên ngậy ra một lúc, lập tức lại lộ ra nụ cười thực đơn thuần: “Ai nha nha, đều là chuyện đã qua lâu, không phải hiện tại tôi rất tốt sao?”

“Cậu một chút cảm giác cũng không có sao? Thật sự không hận mấy người kia sao?” Đỗ Linh Vũ hoàn toàn không thể hiểu.

“Đối với mấy chuyện này, cậu không một chút phẫn hận sao?” Nhạc Húc Phong lúc này cũng mở miệng, “Vấn đề quang tin tưởng người khác như vậy, cho dù bị phản bội nhiều lần?”

Ngoài dự liệu của bọn họ, Kỷ Tiểu Nhan thực trịnh trọng gật đầu, còn chân thật trả lời: “Đúng vậy, đương nhiên có phẫn hận, có bất bình, tôi đánh không lại bọn họ, cho nên cũng có lúc trộm nguyện rửa bọn họ bị mất ví tiền.... Chính là người nào tôi cũng không vượt qua nổi, cũng chỉ là chút chuyện không may, không cần phải ngày ngày than thở không ngừng chứ? Ngày mai sẽ lại là một ngày mới.”

“Cho dù hôm nay có chuyện lớn đến mức nào, tôi sẽ tưởng tượng, nếu hiện tại tôi đã 80 tuổi, nếu vậy chuyện gì cũng sẽ trở nên bé nhỏ không đáng kể phải không?”

“Hơn nữa mặc dù có rất nhiều chuyện xui xẻo, tôi sẽ ngẫu nhiên gặp một chút may mắn bất ngờ a, cũng không phải ngày ngày xui xẻo, cho dù ngày ngày xui xẻo, rồi cũng sẽ có ngày hết xui xẻo thôi!”

“Kỳ thật tôi cũng không biết, trong trường học ngoài xã hội, người xấu nhiều đến mức nào, nhưng cũng không phải không có người tốt, Trương Hiểu Ba là bạn tốt của tôi, nếu tôi cho rằng cậu ấy là người xấu, chúng ta sẽ không thể làm bạn bè, tóm lại, không thể vì một chút chuyện này mà hoàn toàn biến mình thành con nhím đúng không?”

“Coi như tôi bị hãm hại nhiều lần, nhưng tôi cũng có rất nhiều bạn bè, tiểu học có, sơ trung có, cao trung có, không thể vì có người không tốt với tôi, tôi liền từ chối mọi người? Tôi đây chẳng phải thực cô độc sao? Vậy tôi đây ngoại trừ bị hãm hại còn không có chút hạnh phúc sao?”

.....

Trong phòng một mảnh im lặng, Đỗ Linh Vũ, Sâm Bân, Nhạc Húc Phong tất cả đều không hé răng, chỉ lẳng lặng nhìn cậu, khiến Kỷ Tiểu Nhan không khỏi sợ hãi, không phải chứ, không phải chứ, ta nói sai gì sao? Còn phải viết kiểm điểm một lần nữa? Thừa dịp bọn họ chưa nói gì, giải thích trước đi!

“Thực xin lỗi, đều là lỗi của tôi, là tôi nói hư nói vượn, đại nhân mấy người không chấp kể tiểu nhân, đừng bắt tôi viết kiểm điểm lần nữa!” Kỷ Tiểu Nhan hai tay tạo thành chữ thập, mạnh mẽ gật đầu.

Giây tiếp theo, cậu bị Sâm Bân nắm lấy bả vai, lại sợ tới phát run, xua xua tay: “Đừng đừng đừng tức giận..... Tôi viết kiểm điểm, lập tức viết!”

“Sẽ không bắt cậu viết lại kiểm điểm nữa.” Nhạc Húc Phong đột nhiên nói.

“Ân, tôi về sau sẽ không bao giờ..... trêu đùa cậu nữa, cũng sẽ không để bất luận kẻ nào bắt nạt cậu!” Đỗ Linh Vũ cũng trịnh trọng cam đoan.

Mà Sâm Bân đang nắm bả vai cậu, phun ra từng chữ: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu tới cùng!”

Con tôm.....

Đây là tình huống gì a? Mấy người này có phải từng học biến sắc mặt không vậy? Sao vừa nói biến liền biến vậy.....

Trời ạ.....

Thần kinh tôi chịu không nổi a

“Được rồi, không phạt cái gì cả, cậu muốn làm cái gì, tối nay bọn tôi cùng làm với cậu.”

Có mưa nhân dân tệ(aka mưa tiền) rồi..... Cứ nhiên cái gì cũng nghe mình!

“Thật sao?”

“Uhm.”

Cả ba trăm miệng một lời còn phát ra thanh âm mê chết người.

“Tôi đây muốn học chơi bài! Trò mấy người vừa chơi ấy!”

.....

Làm người ta dở khóc dở cười a, rõ ràng mười phút trước còn nháo loạn muốn học chơi bài, cuối cùng học được năm phút liền ngủ gục.....

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ bất đắc dĩ nhìn Kỷ Tiểu Nhan nằm trên sofa, đầu đặt trong lòng Nhạc Húc Phong, ngủ ngon lành, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thật sự rất đáng yêu.

Đỗ Linh Vũ đắp chăn cho cậu, Sâm Bân vỗ về cậu, Nhạc Húc Phong bắt động thanh sắc nhẹ hất mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cậu, tối nay, ba người bọn họ không bắt đồng lập trường, vì Kỷ Tiểu Nhan cần người quan tâm và bảo hộ như vậy, không chỉ con người cậu, mà còn tâm hồn cậu, tinh thần lạc quan của cậu.

Đây đại khái là đêm Giáng Sinh hoàn mỹ nhất, văn phòng Nhạc Húc Phong sáng đèn cả đêm, ánh đèn ấm áp quán quanh vì một thứ cảm tình và liên hệ đặt trên một người, ba người nam nhân không thể ngủ được, cùng nhìn về một gương mặt, dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn cậu.

Thứ Kỷ Tiểu Nhan mang đến, không chỉ có thích đơn thuần, còn có một loại cứu vớt tinh thần, giống như hít được nguồn không khí trong lành, nhìn thấy nhan sắc tiên diễm, trong lòng cứ vậy mà tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Chiếc miệng nhỏ nhắn mềm mại hơi mở, hàng lông mi giống cánh quạt nhỏ khẽ run, tất cả đều khiến người ta không thể tự kiềm chế, bộ dạng Kỷ Tiểu Nhan cũng không thể xem là tuyệt thế mỹ nhân, nhưng lại khiến người ta có cảm giác tươi mát, đó là một sự hấp dẫn vô hình không có sự báo trước nào, người căn bản không thể rời tầm mắt!

Đầu óc siêu cấp ngu ngốc, phản ứng trì độn, hành vi khác người, lại bất tri bất giác bị thu hút, cái miệng nhỏ nhắn kia rõ ràng luôn nói không nên lời nào bình thường, lại luôn lơ đãng khiến bọn họ rung động, còn có sự nhát gan yếu đuối vô cùng kia, lại có thể đột nhiên bùng nổ, sau đó còn tính cách giống như đạn súng co co duỗi duỗi, không hiểu cậu rõ là thiếu cơ bắp, lại lạc quan quá mức.....

Nhóc con tỉnh tỉnh mê mê ngốc nghếch này, ba người bọn họ, vô luận là ai, đều không thể buông tay được.....

22. Chương 22

Qua Nguyên Đán là đến thi cuối kỳ, Kỷ Tiểu Nhan mơ hồ nộp bài, lúc ra khỏi phòng thi, lại bị giám khảo kêu trở lại, hóa ra là đã quên viết tên.

Có điều nửa học kỳ trôi qua thực nhanh a, trong khoảng thời gian đó cũng xảy ra thật nhiều chuyện nga, gãi gãi đầu, chuẩn bị về nhà đón năm mới

Vô luận là Sâm Bân hay Đỗ Linh Vũ, gần đây đều bận vô cùng, sự vụ buôn bán trong nhà bọn họ tới cuối năm quả thực chất đống, đủ loại xã giao ùn ùn kéo tới, Nhạc Húc Phong giữ chức giám sát thi, phải vội vàng quản lý tất cả việc thi cử hoàn thành, vì thế, ngay khi ba người đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, bạn Kỷ Tiểu Nhan an toàn trở về nhà, bắt đầu hưởng thụ ngày nghỉ không người quấy rầy của mình.

Cảnh 1:

“Cái gì? Tiểu Nhan không ở trường?” Đỗ Linh Vũ kinh ngạc nghe cấp dưới ở bên kia di động báo cáo.

“Trường không phải mấy ngày nữa mới nghỉ sao?” Không đúng a, hẳn tuy rất bận, nhưng là Chủ tịch Hội học sinh, mọi sắp xếp của trường đều rất rõ ràng, Kỷ Tiểu Nhan không có khả năng về trước.

“Hội trưởng, Hệ Hậu Cần của Kỷ Tiểu Nhan bọn họ hoàn thành kỳ thi trước, mà thầy Nhạc bận giám sát kỳ thi, hình như quên tổ chức lễ tổng kết lớp, cho nên mọi người trong lớp bọn họ đều về rồi.”

Từ đầu kia điện thoại truyền đến lời báo cáo, khiến Đỗ Linh Vũ đơ ra nửa ngày không có phản ứng lại. “Còn có, hội trưởng, di động của y ngừng hoạt động, chúng tôi không gọi được cho y a!”

“Cái.....” Đỗ Linh Vũ khẽ giật mình, cảm thấy chuyện không có khả năng xảy ra, cứ nhiên lại như vậy mà phát sinh, Kỷ Tiểu Nhan giống như biến mất, chuồn mất ngay dưới mắt bọn họ.

“Được rồi, kiểm tra hồ sơ của cậu ấy, mang địa chỉ đến cho tôi, chiều nay tôi sẽ lái xe đến nhà cậu ấy.”

“Vâng, hội trưởng!”

.....

“Chào dì, xin hỏi đây có phải là nhà Kỷ Tiểu Nhan không?” Đỗ đại công tử mặc áo khoác lớn, tự cầm địa chỉ đến nhà Kỷ Tiểu Nhan tìm người.

“Ai nha nha, cậu không biết sao? Năm mới nào nhà bọn họ cũng về nhà ông bà dưới quê, sáng nay đã đi rồi!”

Cảnh 2:

Cũng tối hôm đó.

“Không thấy tên nhóc kia? Nói bậy cái gì, sao lại không thấy?” Sâm Bân mặc áo sơ mi hoa, phanh ngực, uống rượu, bộ dạng lưu manh thoải mái ngồi trên ghế sofa.

“Là thật a lão Đại, lớp bọn họ nghỉ trước, bọn em sao đoán trước được a!” Đàn em mạnh mẽ cúi đầu.

“Vô liêm sỉ! Không có đầu óc sao! Gọi điện thoại!”

“Di động không hoạt động, bọn em tới nhà y, nghe nói cả nhà đã về nhà ông bà ở quê ăn mừng năm mới, trên đường còn đụng phải Đỗ Linh Vũ.” Một tên đàn vỏi vàng tiến lên giải thích.

“Gi?” Sâm Bân không uống rượu nữa, đứng dậy, thân gầy cao 1m9, đứng lên rất có hiệu quả thị giác: “Đi

tìm nhà ông bà cậu ấy! Còn để tôi nói sao!”

“Vâng! Sâm ca!”

Hừ! Nhóc con bại hoại, tôi xem cậu có thể chạy đi đâu!

Cảnh 3:

Một tuần sau khi Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đi tìm Kỷ Tiểu Nhan, kỳ thi cuối cùng cũng chấm dứt hoàn toàn, Nhạc Húc Phong day day thái dương, cầm điện thoại gọi cho Liêm Tử Toàn.

“Hôm nay tổ chức lễ tổng kết, báo mọi người đến phòng học 302 họp.”

“Thầy..... Thầy.....”

“Có chuyện gì sao?”

“Thầy ơi..... Em hiện tại đang ở nhà.....”

“Cậu về nhà?”

“Thực ra, mọi người đều về nhà.....”

“Ai cho mấy người về!”

“Vì thầy không bảo phải họp gì..... Kỷ Tiểu Nhan nháo loạn kêu phải về nhà ông bà ăn cơm đoàn viên, em liền kêu mọi người nghỉ.....”

“Cậu ta nói cái gì liền làm cái đó! Cậu nghe cậu ta quá rồi đấy!”

“Thầy..... Thầy..... Thực, thực xin lỗi.....”

“Được rồi, nói vậy, Kỷ Tiểu Nhan đã về nhà ông bà?”

“Vâng!”

“Vậy cậu còn liên hệ với cậu ta không?”

“Không có..... Cậu ấy nói nhà ông bà cậu ấy không có điện thoại.... Thầy! Ngài không tức giận chứ?”

“..... Lần này đã như vậy, lần sau tuyệt đối không cho phép!”

“Vâng..... Thầy ơi? Uy uy? Nhưng ngài tìm Kỷ Tiểu Nhan kiểu gì a?” Liêm Tử Toàn ở bên kia điện thoại hỏi.

Nhạc Húc Phong dập điện thoại, ngón tay gõ gõ lên bàn, nhà ông bà Kỷ Tiểu Nhan sao?

Y cũng không biết a.....

Cảnh 4:

Kỷ Tiểu Nhan thư thư phục phục ở trong nhà ông bà, tay phải một bát cơm, tay trái một bát cơm, ăn đến bát diệp nhạc hồ, Trương Hiểu Ba cũng về nhà ông bà lúc này đang ngồi bên cạnh cậu, cũng là tay trái bát cơm, tay phải bát cơm, hai người ngây ngô cười một trận.

“Thật tốt quá! Không ai đến quấy rầy, cũng không xảy ra chuyện xui xẻo nào! Trời ạ! Quả nhiên quê vẫn tốt nhất a!” Kỷ Tiểu Nhan nhai một miếng cơm lớn, thỏa mãn kêu to.

“Đúng vậy đúng vậy, may tôi không nói cho Ngoại Tinh Nhân! Ha ha! Cậu không biết sắc mặt cậu ta lúc cuối kém đến thế nào a!” Trương Hiểu Ba cũng vô cùng vui sướng, ăn đầy miệng cơm.

“Bất quá, cậu nói bọn họ thật sự không tìm đến a?” Trương Hiểu Ba lo lắng hỏi một câu.

“A?”

“Bọn họ không phải đều rất lợi hại sao? Nhất là Sâm Bán, vạn nhất tìm đến đây, cậu không phải thực thăm a?”

“Sẽ không! Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà! Ba người bọn họ có thông minh đến đâu, cũng không ngờ nhà ông bà chúng ta cánh nhà chúng ta chỉ có 500m đâu?”

“Ân, đúng vậy, đúng vậy, để bọn họ đến nông thôn rộng lớn của Trung Quốc tìm đi!” Trương Hiểu Ba cũng rất vừa ý.

“Đúng rồi, Nhan tử, quê quán cậu viết là gì a?”

“A?”

Kỷ Tiểu Nhan nuốt miếng cơm xương, “Quảng Tây Quế Lâm, cậu thì sao?”

“Tân Cương Y Lệ.” Trương Hiểu Ba nghiêm túc nói.

Hai người nhìn nhau, hai mắt trừng lớn, năm giây sau, phun ra tiếng cười không kiềm chế được, mau đem nóc nhà chọc thủng.

Thói quen nói đùa quê quán từ tiểu học, thật đúng là hành vi tốt đẹp a.....

Nghỉ đông chính là ăn rồi lại ngủ, ngủ vài ngày liền, Kỷ Tiểu Nhan đã sớm đem Sâm Bân Đồ Linh Vũ cùng Nhạc Húc Phong quên sạch không còn chút gì, có lẽ ngay cả mặt cũng không nhớ nổi, Trương Hiểu Ba ở nhà ông bà cùng anh trai y Trương Hiểu Nghĩa, sẽ không tốt, đem bộ lý luật Phật pháp của anh trai y học mười thành mười, có lẽ lần sau Liêm Tử Toàn gặp y, cũng phải giơ cờ trắng đầu hàng.

Đối lập, tình huống của người khác không như thế, Sâm Bân cùng Đồ Linh Vũ bận việc xã giao, hơn nữa tâm tình cực kém, hai người càng nhìn mặt đối phương càng cảm thấy chán ghét, nhiều lần ở trước mặt mọi người, trong tiệc rượu đối đầu, náo nhiệt đến mức nhân ngưỡng mã phiên(hỗn loạn vô cùng). Không cần nói đến phản ứng của gia đình bọn họ, cả xã hội thượng lưu đều bưng bưng hứng trí, thứ thú vị nhất năm nay, chính là cuộc đua đầu của hai đại thiếu gia này.

Tình trạng của Nhạc Húc Phong càng tồi tệ, vốn trong lòng phiền muộn ngày ngày chìm đắm trong rượu, y còn cho rằng mấy ngày lễ sẽ cứ nhàm chán như vậy mà trôi qua, kết quả bị hiệu trưởng đại nhân sợ vợ kéo đến nhà, nói là muốn dùng Nhạc Húc Phong để ngăn cản lão bà đại nhân giáo huấn.....

Nga? Mọi người hỏi phu nhân của hiệu trưởng đại nhân là vị nào?

Mời gặp y tá trưởng đại nhân trong phòng y tá trưởng.

=. =. =. =. =

Năm mới cứ loạn thất bát tao mà trôi qua, bất quá cũng may cuối cùng đã khai giảng, Kỷ Tiểu Nhan lưng đeo túi to, cùng Trương Hiểu Ba chậm chậm tiến về phía trường học, sự trở về bọn họ, cuối cùng có thể khiến thế giới này bình thường một chút, không, là càng thêm không bình thường chứ?

“Nhan tử!”

Di? Hình như có người gọi mình? Kỷ Tiểu Nhan hơi quay đầu, đã đụng phải một vật thể không rõ ràng, thiếu chút nữa ngã úp sấp xuống đất, một lúc sau phản ứng lại, hưng phấn kêu to: “Cường ca!”

Tiểu Cường vẻ mặt thoải mái, không cần nói, ngày nghỉ cùng người đẹp của y khẳng định thực sung sướng, khí lực y lớn, giúp Kỷ Tiểu Nhan bê đồ đạc này nọ, Trương Hiểu Ba ở bên cạnh oán giận.

“Không có suy nghĩ không có suy nghĩ, cứ nhiên chỉ giúp Nhan tử không giúp tôi!” Please! Đồ của y cũng rất nhiều a! Không, so với Kỷ Tiểu Nhan còn nhiều hơn, sao lại không cầm giúp y a?

Ai ngờ Cường ca có chút xấu hổ cười cười, nhỏ giọng nói: “Hiếu Ba, không phải tôi không giúp cậu, là không dám giúp.”

“A?”

Tiểu Cường áp sát vào khuôn mặt búp bê của Trương Hiếu Ba, dẩu dẩu môi về phía bên cạnh, nói: “Kìa.”

Trương Hiếu Ba giờ mới để ý, Ngoại Tinh Nhân lúc này đang tựa khuôn mặt như tảng đá vào thân cây bên cạnh, đánh giá y, nhất thời, lãnh khí từ lòng bàn chân chạy lên đỉnh đầu.

Trời ạ! Không phải chứ, cứ nhiên tới tìm mình tính sổ? Oa! Tiến tới kìa tiến tới kìa!

Ngoại Tinh Nhân dắt xe đi tới, tiểu Cường lôi Kỷ Tiểu Nhan đang dùng ánh mắt thương cảm nhìn Trương Hiếu Ba đi, Trương Hiếu Ba tội nghiệp đành phải giống như tiểu động vật bị nhìn chăm mà nơm nớp lo sợ nhìn Ngoại Tinh Nhân đi đến bên cạnh.

“Cậu.... Chào.... A....” Trương Hiếu Ba run rẩy chào hỏi, không cần nói, bị Ngoại Tinh Nhân nhìn xem thường.

“Đưa đồ đặc đây.”

“A?” Trương Hiếu Ba hơi giật mình, nhìn Ngoại Tinh Nhân đem đồ đặc của y treo lên xe đạp, nửa ngày không có phản ứng gì.

“Trương Hiếu Ba, cậu có phải muốn ở trong này hứng gió hay không?”

“A?” Trương Hiếu Ba trừng lớn hai mắt, bộ dạng ngu ngốc, không rõ lời Ngoại Tinh Nhân nói có ý gì, bất quá nhìn biểu tình lạnh lẽo vô cùng của Ngoại Tinh Nhân, y chợt dạ cúi đầu.

“Cậu nếu thực sự thích đứng ở đây cho đông thành tảng băng, cho trường ta thêm một phong cảnh nhân tạo thì xe đạp của tôi cũng không phản đối.”

Ngoại Tinh Nhân vút lại câu này, rồi đạp xe thẳng vào trong trường, Trương Hiếu Ba lúc này mới hiểu Ngoại Tinh Nhân là muốn y leo nhanh lên xe, vì thế vội vàng chạy đuổi theo.

“Này này! Cậu chậm một chút!” Thật sự là một người đáng ghét!

Trương Hiểu Ba cuối cùng cũng leo lên được ghế sau xe đạp, tim còn đập không ngừng, có điều tay theo thói quen ôm lấy thắt lưng Ngoại Tinh Nhân, áp mặt tựa vào. Không cần hiểu sai, y dù có ngồi sau xe ai cũng đều như vậy, thế nhưng hình như sau một lần Ngoại Tinh Nhân nhìn thấy y ngồi xe, ôm thắt người khác, lúc y cần người khác chở, sẽ đột nhiên xuất hiện, thành ra y luôn ngồi sau xe đạp Ngoại Tinh Nhân.

Chẳng qua về mặt tâm tư tình cảm này, Trương Hiểu Ba còn ngu ngốc hơn cả Kỷ Tiểu Nhan liền một chút cũng không hiểu.

Nhờ sự giúp đỡ của Ngoại Tinh Nhân và tiểu Cường, Kỷ Tiểu Nhan cũng Trương Hiểu Ba rốt cục cũng tới ký túc xá, đồ đạc còn chưa đặt xuống, người ở phòng bên cạnh liền chậm chậm gõ cửa, Trương Hiểu Ba nhẹ nhàng đi tới ban công nhìn, lập tức bị dọa lùi lại.

“Có, có chuyện gì?” Kỷ Tiểu Nhan cũng bị y làm cho khấn trương.

“Hỏa lực tập trung!”

“Cái gì là ‘hỏa lực tập trung?’”

“Chính là rất nhiều đại định nhân!”

“Cái gì mà nhiều đại địch?”

“Cậu đi ra không chết thì tôi là Jesus.”

“Hiểu rồi.”

.....

Kỷ Tiểu Nhan nghĩ trước nghĩ sau, liều mạng bảo bản thân học tập Lưu Hồ Lan Hoàng Kế Quang Đồng Tồn Thụy(đều là những người anh hùng trong chiến tranh của TQ) hiên ngang lâm liệt hy sinh vì nghĩa..... Cuối cùng dưới ánh mắt công khai lên án của anh em trong ký túc xá, run rẩy xuống tầng.

Một chân vừa bước xuống đại sảnh, thanh âm mang theo gió lạnh của Sâm Bân vang lên: “Di động không hoạt động, chạy về nhà ông bà, không báo tôi một tiếng, thật giỏi! Kỷ Tiểu Nhan cậu thực rất giỏi!”

Sâm Bân vừa dứt lời, bên cạnh một người ôn nhu như nước, lại có thể phát ra thanh âm làm người ta lạnh sống lưng: “Tiểu Nhan, cậu trộm chạy trốn như vậy, thực là tôi lo lắng nga.”

Đỗ Linh Vũ cũng đến đây, trời ạ, kế tiếp khẳng định là Nhạc Húc Phong.

Bất quá Nhạc Húc Phong không thân chinh tới, tới là người hầu siêu cấp của y Liêm Tử Toàn, Liêm Tử Toàn lấp bắp nói: “Kỷ Tiểu Nhan, thầy Nhạc nói, từ hôm nay trở đi, cậu mỗi ngày phải đến báo cáo cho y.”

.....

Ngày hôm sau khai giảng, Kỷ Tiểu Nhan nhận được một tờ thông báo, nói nhà trường đối với năm học sinh đứng đầu lớp bọn họ có ưu đãi đặc biệt, có thể chuyển đến khu nhà của học sinh quý tộc, đều mà mỗi người một phòng.

Lại có mưa nhân dân tệ.....

Kỷ Tiểu Nhan xếp thứ năm, lại được xếp vào gian phòng xa hoa nhất, cậu chậm chậm kéo hành lý tiến vào khu nhà hoa lệ của mình, mở cửa ra, quả nhiên là cao cấp a cao cấp, khách sạn 5 sao tuyệt đối!

Tủ lạnh TV máy tính điều hòa nhà vệ sinh đều không thiếu, ngay cả giường cũng siêu lớn siêu êm! Hơn nữa tất cả từ màn cửa đến dép lê đều là hàng hiệu thế giới, còn một đồng ghi chú tiếng Anh Kỷ Tiểu Nhan một chữ cũng không hiểu, bất quá nhìn cũng đủ biết gian phòng này khá đắt tiền.

Đây là giúp đám người hám làm giàu, thật sự là cầm tiền không lo tiền nhìn a!

Sắp xếp đồ đạc, vừa lòng đánh giá phòng ở của mình một chút, Kỷ Tiểu Nhan nằm lên chiếc giường êm ái, say sưa ngủ, thế nhưng chờ tới lúc cậu chuẩn bị đi ra ngoài mua cơm, vô ý thức nhìn trái phải, sau đó cả người ngốc lảng đứng trước cửa.

Quay đầu, trên cửa phòng bên trái viết: “Sâm Bán.”

Lại quay đầu, trên cửa phòng bên phải viết: “Đỗ Linh Vũ.”

.....

Thân thể giống như du hồn bay tới đại sảnh, nhìn lên tấm bảng công cộng rất lớn, tên người quản lý được viết trên tấm bảng kia: “Nhạc Húc Phong.”

Tốt lắm....

Thật tốt lắm....

Tốt không thể tốt hơn....

Thế giới thật tươi đẹp a!

Ca ngợi vạn vật thế giới!

Con đường Harry nga!

Kỷ Tiểu Nhan hai mắt tròn, hôn mê bất tỉnh.

Cuộc sống đại học của cậu hoàn toàn tan nát rồi....

23. Chương 23

Trong bóng tối hắc ám, hỗn độn trong hỗn độn, phòng tối như mực phòng tối như mực, màn kéo xuống, cửa sổ cửa chính đóng chặt, tay không nhìn thấy năm ngón.

Đây là tình trạng hiện tại của gian phòng mới của Kỷ Tiểu Nhan.

Trong phòng có bốn người, trừ bỏ Kỷ Tiểu Nhan, ba người kia đều là nam.....

[Vũ Vũ: Sao có cảm giác ta gần đây càng ngày càng nhiều lời....]

“Bắt đầu trao đổi ám hiệu ”

“Lượng tử cơ học.”

Đầu tiên vang lên chính là thanh âm cơ giới hóa, vừa nghe đã biết là Ngoại Tinh Nhân.

“Phật hiệu khôn cùng!”

Thanh âm thần kinh hề hề, không phải Trương Hiểu Ba còn có thể là ai.

“Ách..... Ách.... Tôi là.....” Thanh âm nhỏ yếu lấp ló.

Ba, vang lên một tiếng đánh, phỏng chừng là người nào đó bị đánh vào đầu, sau đó chỉ nghe thấy Trương Hiểu Ba nổi giận đùng đùng mắng: “Liêm Tử Toàn! Đã nói bao nhiêu lần, lúc trao đổi ám hiệu không được nói lấp!”

“Nga, nga, thực xin lỗi, tôi nhất định sẽ sửa, ám hiệu của tôi là, là ‘cởi áo choàng!’” Liêm Tử Toàn khẩn trương nói.

“Hừ, gì chứ, một chút cảm giác cũng không có.” Trương Hiểu Ba không hài lòng lắm nhai, “Nhan tử, đến cậu.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới vô tình nói: “Đội nông dân.....”

“Được! Giờ đã trao đổi ám hiệu xong, bắt đầu họp! Chủ đề lần họp này là, ‘Nghiên cứu giải quyết vấn đề bạn Kỷ Tiểu Nhan bị thế lực Xã hội đen của Hội học sinh cùng thầy giáo trong trường để ý’, ai có ý kiến có thể lên tiếng!” Trương Hiểu Ba nghiêm nhiên trở thành người chủ trì.

Bạn hỏi giờ là tình huống gì?

Kỷ thật cũng không phải quá nghiêm trọng, nga không không phải, là phi thường phi thường nghiêm trọng, vì Kỷ Tiểu Nhan chuyển đến khu nhà sinh viên xa hoa nhất, phát hiện mình đã lọt vào hang sói, vì thế khẩn cấp mở hội nghị cứu viện, hiện tại mấy người chụm đầu trong phòng cậu, đều là đến giúp cậu bày mưu tính kế.

“Mấy cậu không phải vội tới giúp tôi sao? Sao tới rồi lại bắt đầu ăn?”

Kỷ Tiểu Nhan hiện tại tinh thần uể oải, cậu đang chịu đả kích lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, không ngờ mấy tên đến giúp cư nhiên còn nhàn nhã cắn hạt dưa, uống nước quả.

“Ai, nói muốn giúp cậu, cũng không phải không có khả năng, nhưng mà.....”

“Nhưng cái gì?”

“Rất khó nha.....”

“Vô nghĩa!” Kỷ Tiểu Nhan không ngừng xem thường, “Nếu tôi có thể giải quyết còn gọi các cậu đến sao?”

“Thế nhưng Tiểu Nhan, cậu không phải đã ở đây một tuần rồi sao? Có chỗ nào khó chịu sao?” Ngoại Tinh Nhan cuối cùng cũng nói lời có chút tác dụng.

“Đúng vậy, một tuần nay tôi muốn điên lên rồi, điểm tâm sáng bắt đầu bởi Đỗ Linh Vũ, cơm trưa bắt đầu bởi Nhạc Húc Phong, cơm tối bắt đầu bởi Sâm Bân, cả ba buổi, cũng không ngại mệt.... Bọn họ không mệt nhưng tôi mệt muốn chết a.....”

“..... Có việc hay không cũng như chương ngại vật lớn đứng trước cửa, ăn no rửng mỡ, mở cửa liền liêu

mạng chen vào, sau đó nếu không tắt đèn thì nhất định không đi, nếu không phải quản lý khu nhà Nhạc Húc Phong coi như có chút lương tâm, lỗi bọn họ đi, tôi phỏng chừng đã sớm thành ba bồi....”

Khẩu khí Kỷ Tiểu Nhan ai oán bất đắc dĩ tới cực điểm: “Phòng ở tốt a, đồ đạc cao cấp a, liền là nơi không dám quay về a.....”

“Đáng thương đáng thương ” Ba tên kia trăm miệng một lời cảm thán.

“Hơn nữa, tôi đã một tuần rồi không tắm rửa a a a a!” Kỷ Tiểu Nhan ôm đầu kêu to.

“Cái gì?” Trương Hiểu Ba bịt mũi tránh sang một bên, kêu: “Một tuần? Nhan tử cậu thật bẩn!”

Kỷ Tiểu Nhan đau khổ: “Cậu cho rằng tôi muốn sao? Nhưng có quỷ mới biết tại sao phòng tôi lại không có vòi tắm riêng!”

Liêm Tử Toàn yếu ớt nói: “Vậy sao cậu không báo với thầy Nhạc a?”

Kỷ Tiểu Nhan liếc y một cái, tức giận nói: “Báo rồi, y nói, ‘Không có thì cậu qua phòng tôi tắm.’”

Tất cả mọi người đều hết chỗ nói, thầy Nhạc a..... Có lẽ là tắm nước lạnh lớn lên chẳng?

“Nhưng mà.... không thể mãi cứ không tắm đi?” Liêm Tử Toàn nhỏ nhẹ hỏi, trong lòng đồng tình với Kỷ Tiểu Nhan.

“Ân, vì thế giải pháp cuối cùng đã có!”

“A?”

Mọi người cùng nhìn về phía Trương Hiểu Ba nhiệt huyết sôi trào.

“Nhan tử cậu đi nhà tắm công cộng là được rồi! Mỗi lần 2 đồng rất tiện nghi a! Bọn tôi đều là vào đó tắm cả!” Trương Hiểu Ba tràn đầy tự tin nói.

Kỷ Tiểu Nhan nghĩ nghĩ, cũng rất có lý, sao mình lại không nghĩ đến.

Hai giờ sau, mấy tên ăn uống no đủ từ trong phòng Kỷ Tiểu Nhan đi ra, trừ Liêm Tử Toàn muốn đến thư viện, hai người kia đều tỏ vẻ muốn đi tắm cùng Kỷ Tiểu Nhan, vì thế mọi người mỗi người một ngả.

=. =. =. =. =

Tối nhà tắm công cộng, Kỹ Tiểu Nhan đã sớm không chịu nổi một hai cối hết quần áo rồi vọt đi, Trương Hiểu Ba lại như ốc sên tìm sữa tắm của y.

Nhà tắm công cộng trong HB căn bản là đồ trang trí, bình thường sẽ không có ai đến, chỉ có các câu lạc bộ sau khi tập luyện, ai đó ngẫu nhiên tham gia phong trào thể thao đến tắm cho mát, mà Trương Hiểu Ba chủ yếu là do tham tiền tiệc của, mới kiên trì muốn tới nhà tắm công cộng, mà Ngoại Tinh Nhân, không cần nói, không có lý do gì cùng y đến.

“Nè, cậu thần kinh à? Đến nhà tắm không nhanh cởi đồ còn nhìn chằm chằm tôi làm gì?” Trương Hiểu Ba kỳ quặc nhìn tên ngồi ghế bên cạnh, y phục chỉnh tề, lạnh lùng nhìn mình.

“Chờ cậu cởi hết, lúc đó tôi cởi vẫn còn kịp.” Ngoại Tinh Nhân lạnh như băng trả lời y, Trương Hiểu Ba không phải là ốc sên thường, tắm rửa hai tiếng mới xong là tốc độ bình thường.

“Ai nha nha, cậu nên đi giúp Tiểu Nhan điều chỉnh nước nóng, cậu ấu chắc không biết dùng loại vòi này?” Trương Hiểu Ba ngửi ngửi mùi hương của sữa tắm, nói với Ngoại Tinh Nhân.

“Nga, tôi không cần, hôm nay là thứ sáu, đội bóng rổ có tập luyện.”

“A? Đội bóng rổ?”

“Ừ.”

“Chuyện này liên quan gì đến đội bóng rổ?” Trương Hiểu Ba ngạc nhiên nhìn Ngoại Tinh Nhân mặt không chút thay đổi.

“Đỗ Linh Vũ là đội trưởng đội bóng rổ, sau khi tập luyện xong sẽ đến nhà tắm tắm.”

“Cái gì?!” Trương Hiểu Ba vô cùng sợ hãi, một tay bắt lấy Ngoại Tinh Nhân kêu to: “Vậy hắn vẫn chưa đến đúng không?”

Ngoại Tinh Nhân liếc y vài cái, tâm bình khí hòa(bình thản) nói: “Không, lúc chúng ta vừa bước vào, tôi thấy hắn, tôi nghĩ hắn hắn sẽ dạy Tiểu Nhan dùng vòi nước như thế nào.”

“A a a a!”

Lúc này, một tiếng hét xuyên thủng cả khu nhà tắm, Trương Hiểu Ba nghe thấy tiếng kêu bên trong, sữa tắm trên tay lập tức rơi xuống nền đất, thở dài: “Tiểu Nhan, cậu bảo trọng....”

Thực tế, Kỷ Tiểu Nhan lúc này căn bản còn chưa nhìn thấy Đỗ Linh Vũ, vì có rất nhiều phòng tắm, cậu chẳng qua là sau khi hưng hăng mở vòi liền bị nước nóng dội vào.

Bất quá tiếng kêu này của cậu, khiến động tác tay của người cách cậu mấy gian đột nhiên ngừng.

“Trời ơi! Sao lại có nước nóng như vậy? Đốt gas không cần tiền a....” Kỷ Tiểu Nhan xoa xoa chỗ bị bỏng của mình, bĩu môi oán giận.

“Bỏng?”

Di? Kỷ Tiểu Nhan vừa quay đầu, khuôn mặt đẹp hơn hoa mẫu đơn của Đỗ Linh Vũ đã phóng to ngay trước mắt cậu, làn da trắng dính bọt nước, lộ ra màu hồng nhuận, trong nháy mắt Kỷ Tiểu Nhan ngây ra nhìn.

Đỗ Linh Vũ tiêu sài dùng tay cầm lấy sữa tắm trên khung cửa phòng bên cạnh, tinh nghịch nháy mắt với cậu: “Cùng tắm, được không?”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn hấn đến ngốc, dáng người của học trưởng thật đẹp.....

Quả thực giống tượng khắc Hy Lạp không chút tỳ vết, sau đó liền vô thức gật đầu. (tự hiến thân cho sói 0.0)

Tôi nói Kỷ Tiểu Nhan cậu là đồ ngu sao.....

Sắc mê tâm khiêu!(Mê sắc đến mù mẫm)

Đỗ Linh Vũ lại nở nụ cười say lòng người, vạn vật trên đời đều bị nụ cười này làm cho mê muội, Kỷ Tiểu Nhan cũng vậy, trơ mắt nhìn Đỗ Linh Vũ tiến vào, sau đó đem sữa tắm phòng bên cạnh vào, răng rắc, xoa lên.

“Học trưởng.....”

Ách..... Lúc này cậu mới thấy không quá thích hợp, tuy hai người đều là nam, nhưng cứ chen trong một chỗ còn không mặc quần áo, thế nào cũng rất kỳ lạ!

“Còn còn, không dám phiền ngài, tôi tự mình.....” Kỷ Tiểu Nhan lắp bắp nói.

“Tôi giúp cậu điều chỉnh nước rồi, sẽ không bị bỏng.”

Đỗ Linh Vũ ôn nhu cười với cậu, vươn tay không chút mất công mở vòi, rất nhanh, làn nước ấm áp chảy

xuống, Kỷ Tiểu Nhan ngơ ngác nhìn hắn, lại thấy Đỗ Linh Vũ cũng đang nhìn mình, nháy mắt cảm thấy khá khó xử.

“Học trưởng anh, anh đừng nhìn!”

“Ha ha, Tiểu Nhan cậu xấu hổ sao?” Đỗ Linh Vũ tiến lại, nâng cằm cậu, khóe miệng cong cong, mắt cũng cong cong, thật sự rất đẹp.

“Được rồi, yên tâm, tôi sẽ thành thành thật thật giúp cậu tắm, Ok?” Đỗ Linh Vũ nói xong, liền giúp cậu gội đầu, sát lưng, động tác thực ôn nhu, Kỷ Tiểu Nhan đành phải nhận sự phục vụ nhất lưu (đứng thứ nhất) của hắn.

Nhưng tới lúc xoa xà phòng, bản tính hồ ly cuối cùng lại lộ ra.

“Ai nha nha, nơi đó của Tiểu Nhan thực đáng yêu.” Tay Đỗ Linh Vũ bỗng nhiên chỉ chỉ hạ thân Kỷ Tiểu Nhan, làm Kỷ Tiểu Nhan một chút trở nên đỏ bừng.

“Không, không nên nhìn.”

“Che làm gì? Thực đáng yêu nga.” Lúc Đỗ Linh Vũ nói lời này, cứ nhiên mặt không đỏ tim không đập loại còn cười tươi, khiến Kỷ Tiểu Nhan càng thấy đau khổ.

“Học học, học trưởng cũng có mà! Đừng nhìn của ta!”

“Nga?” Đỗ Linh Vũ cười nghiêng đầu, xoay người lại, thoải mái cho cậu nhìn.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới chú ý tới hạ thân của Đỗ Linh Vũ, nhất thời không nói gì, học trưởng trông thanh tú như vậy, nơi đó..... cứ nhiên lại khủng bố như thế.....

Thấy Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn hai mắt hoảng sợ, Đỗ Linh Vũ xuy một tiếng cười lớn, sau đó ôm thắt lưng Kỷ Tiểu Nhan, ái muội nói: “Yên tâm, làm trơn tốt sẽ không khiến người đau.”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan không có phản ứng hơi giật mình, trơn? Trơn cái gì?

Biết cậu cái gì nghe cũng không hiểu, Đỗ Linh Vũ trong lòng lại cười muốn đứt ruột, kỳ thật mình cũng chỉ là nói giỡn với Kỷ Tiểu Nhan, chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Đỗ công tử hắn từ trước đến nay đều không làm.

Thế nhưng hôm nay nhìn Kỷ Tiểu Nhan đáng yêu như vậy, xinh đẹp không sao tả nổi, thực rất có lợi, cực phẩm trên đời, cũng chính là như vậy, vô luân là xương quai xanh mê người, vòng eo tinh tế giống như nhẹ

bể là gầy, mông mượt, hai đùi trơn bóng..... Gì cũng tốt, ôm cũng vừa mềm vừa thơm....

Ân, cho dù không làm, ăn chút đậu hủ là chắc chắn phải!

Đỗ Linh Vũ đã sớm ý xấu đầy bụng, chẳng qua công phu diễn trò thiên hạ đệ nhất, giả bộ nhiệt tình tốt bụng lừa Kỷ Tiểu Nhan quay vòng vòng.

“Nơi này của Tiểu Nhan rất đẹp mà.” Trêu đùa một tiếng, đầu ngón tay dánh bọt xà phòng đụng tới chỗ nhô ra màu phấn hồng, nhẹ nhấn một cái, làm Kỷ Tiểu Nha hét ‘A’ một tiếng, thanh âm cũng vô cùng dễ nghe.

“Uhm mê người hết như lần đầu nghe cậu kêu(là cái lần trong WC ấy còn ai nhớ không?), lại kêu thêm vài tiếng cho công tử tôi nghe một chút đi.” Đỗ Linh Vũ nháy nháy mắt, tinh nghịch nói.

Nói xong, bàn tay giống bạch ngọc đụng đến phần thân nhuyễn nhỏ của Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan ngây người một chút, giây tiếp theo mới đỏ mặt giãy dụa, “Học trưởng buông ra! Anh sao lại như vậy, tôi sẽ giận đó! Trò đùa này không buồn cười chút nào!”

Khí lực cậu giống như thỏ con, sao có thể là đối thủ của Đỗ Linh Vũ, từ chối vài cái, mới hiểu Đỗ Linh Vũ không phải đang nói giỡn.

.....

Nước trong phòng tắm ào ào chảy xuống, Kỷ Tiểu Nhan bị gắt gao ấn, lưng tựa vào tấm ngăn giữa các gian, mắt hồng hồng nhìn tay Đỗ Linh Vũ không ngừng xoa nắn, khoái cảm trong người càng ngày càng rõ ràng, nhưng cảm giác bị khi dễ cũng như vậy mà tăng lên.

“Dừng lại! Dừng lại.....A!” Tiếng kêu đã mang theo tiếng khóc nức nở cùng run rẩy, đối với nam nhân muốn trêu cậu ăn đậu hủ của cậu lại không nghi ngờ gì là thứ thuốc thúc tình.

Cổ tay Đỗ Linh Vũ cao siêu vô cùng, Kỷ Tiểu Nhan vốn chưa hiểu sự đời, sao chịu được hấn chọc ghẹo như vậy, chỉ được một chút, cả người liền run rẩy.

Nhìn Kỷ Tiểu Nhan cả người đỏ ửng, thở dốc không thôi, lông mi bất an mà run run, ánh mắt mờ sương giống như giây tiếp theo sẽ nhỏ lệ, Đỗ Linh Vũ dùng giọng nói từ tính cúi đầu nói: “Thật sự là đáng yêu đến mức làm người ta không thể không khi dễ cậu a.”

Lúc này Đỗ Linh Vũ cũng đã có chút xúc động, nhưng đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, hấn cúi đầu xuống, thuận thể đem môi mình đặt lên, bờ môi hôn cánh môi hồng nhuận mềm mại kia, hơi nước nặng thêm tiếng thở dốc của hai người, trong phòng tắm nhỏ nhỏ có vẻ phá lệ dày đặc.

Hắn sẽ không làm cho Kỷ Tiểu Nhan khó chịu một chút nào, hôm nay đến đây thôi, thêm chút nữa sợ hắn chịu không nổi.....

Nghĩ vậy, tay liền nhanh hơn, cuối cùng, người Kỷ Tiểu Nhan căng cứng, kịch liệt run rẩy, tay Đỗ Linh Vũ cũng ướt một mảng.

Kỷ Tiểu Nhan bắn ra liền cả người vô lực, mi mắt vừa mới nâng lên đỏ ửng, đúng lúc thấy Đỗ Linh Vũ vươn đầu lưỡi, tràn ngập tình ý liếm một chút chất lỏng trắng dính trong tay hắn, đầu óc vẫn còn thực đơn thuần không thể lý giải nổi hành vi này, cảm giác thẹn thùng vô cùng cùng sợ hãi lần đầu làm Kỷ Tiểu Nhan đáng thương khóc lên.

Nghe thấy thanh âm nức nở của Kỷ Tiểu Nhan, Đỗ công tử cho tới bây giờ đều là tiểu ý tràn đầy luống cuống, vội vàng ôm lấy Kỷ Tiểu Nhan tay chân đều nhũn vào trong ngực, giọng nói lộ ra chút khẩn trương: “Tiểu Nhan đừng khóc, không thoải mái sao? Không có việc gì, đừng sợ.....”

Kỷ Tiểu Nhan bị hắn ôm vào trong lòng, giống như động vật nhỏ co tay chân lại, không ngừng nức nở, rốt cục nhanh chóng đem tim Đỗ Linh Vũ khóc nát..... Mắt cậu đỏ ửng, hữu khí vô lực đánh vào ngực Đỗ Linh Vũ: “Người xấu! Người xấu! Học trưởng là người xấu!”

“Ừ ừ ừ, tôi là người xấu, đều là tôi không đúng, đều là tôi không tốt, đừng khóc, ngoan.....” Đỗ Linh Vũ lần đầu tiên ăn nói khép nép như vậy, nắm lấy bàn tay không chút khí lực của Kỷ Tiểu Nhan, tình tứ hôn xuống.

“Ô..... Đáng ghét! Đáng ghét!”

Tiểu Nhan khóc nhào như trẻ con, từng giọt nước mắt tựa trân châu nối nhau chảy xuống, khiến lòng Đỗ Linh Vũ khó chịu đến cùng cực.

“Được rồi được rồi, không sao, về sau cậu không đồng ý, tôi tuyệt đối không cưỡng ép cậu làm.” Đỗ Linh Vũ ôn nhu an ủi cậu.

“Ô..... Học trưởng là người xấu..... Người xấu.....”

Đỗ Linh Vũ nhìn khuôn mặt đáng yêu kia nước mắt vương đầy, đáy lòng thở dài: Ai.... Xem ra lần này đã hơi quá đáng rồi.....

Cuối cùng, Kỷ Tiểu Nhan được Đỗ Linh Vũ một tay giúp làm hết, chỉnh tề sạch sẽ trở về ký túc xá, Sâm Bân đứng ở cửa thấy Đỗ Linh Vũ ôm cậu trở lại ánh mắt đã như thể phóng hỏa bắn pháo, Đỗ Linh Vũ cũng lười nhìn gã, đặt Kỷ Tiểu Nhan lên giường, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, thấp giọng giải thích: “Thực xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi.”

Nói xong, Đỗ Linh Vũ ở trước mặt Sâm Bân hôn môi Kỷ Tiểu Nhan, bất quá chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng,

xoay người nhìn thấy Sâm Bân không khác gì tử thần cầm lưỡi liềm, bắt đắc dĩ giải thích: “Hôm nay ở nhà tắm thấy cậu ấy, nhất thời không nhận được..... Liền trên cậu ấy bắn ra.... Khóc thành như vậy đều là lỗi của tôi, cậu ấy hẳn là lần đầu tiên, cậu đừng vội vã tức giận, trước an ủi cậu ấy đã.”

Đỗ Linh Vũ vỗ vai Sâm Bân, mở cửa rồi đi ra ngoài.

24. Chương 24

Không khí trong phòng thực vi diệu(tế nhị), Kỷ Tiểu Nhan đã sớm mệt đến không động nổi cả đầu ngón tay, liền duy trì tư thế vừa rồi, nằm thẳng trên giường, hiện tại đầu óc cậu cũng thực trì độn, tuy rằng loáng thoáng thấy Sâm Bân ở trong phòng, cũng không biết nên nói gì hay muốn nói gì.

Sâm Bân cũng im lặng ngoài dự liệu, không tức giận, đây chính là vô cùng hiếm thấy.

Cứ âm trầm như vậy khoảng hơn 20 phút, “Này!” Sâm Bân mở miệng, giọng nói vẫn có chút ghen tị không che dấu được.

“Uhm?” Kỷ Tiểu Nhan ngay cả mắt cũng không mở, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Cậu cơm chiều muốn ăn gì? Tôi kêu bọn họ mang lại đây.”

Sâm Bân cực lực khống chế ngữ khí của mình, tận lực bảo trì bộ dạng bình tĩnh không sao cả, trời biết hiện tại lòng gã có bao nhiêu đợt sóng lớn đang vỗ đập trong ***g ngực, tức cũng không cần nói, ước chừng đủ để gã tức chết 100 lần, trước kia gã thường cùng Đỗ Linh Vũ cướp tình nhân của đối phương, có lúc cũng sẽ tức giận, nhưng căn bản không như bây giờ!

Kỷ Tiểu Nhan là người của gã! Ai cũng đừng mong được động vào! Cố gắng áp chế suy nghĩ trong đầu mình, bởi vì nếu tiếp tục để ngòi nổ này cháy, hẳn không dám cam đoan, giây tiếp theo gã có thể xé rách quần áo Kỷ Tiểu Nhan, hoàn toàn có được cậu.

Nhưng không thể làm vậy, đây là hành vi ngu xuẩn nhất, Sâm Bân tuy thực bạo lực, nhưng đầu óc cũng bình tĩnh lý trí giống Đỗ Linh Vũ, hiện tại gã cần phải làm là quản tốt miệng mình, giả bộ như không có việc gì, hảo hảo bồi Kỷ Tiểu Nhan, sau đó đi đấm tên hỗn đản họ Đỗ kia rằng rơi đầy đất!

Ánh mắt Sâm Bân lướt qua lướt lại, Kỷ Tiểu Nhan lại một chút cũng không nhìn gã, cậu chỉ nghe thấy một từ, cơm chiều..... Ân, hình như rất đói bụng, bị ép bắn ra, còn là lần đầu tiên, thực lãng phí thể lực đi?

Mơ mơ màng màng nghĩ như vậy, nhưng cậu một câu cũng chưa đáp lại, Sâm Bân nhẫn nại, lặp lại lần nữa: “Này! Nhóc con, cậu rốt cuộc muốn ăn gì?”

“.....”

“Cái gì? Nói to lên, nghe không rõ.”

“.....”

“Cái gì?” Sâm Bân cúi người, nghiêng mặt, lỗ tai áp sát môi Kỷ Tiểu Nhan.

Cái gì tai cơ! Kỷ Tiểu Nhan chớp mắt nói lại vài lần, Sâm Bân không nghe thấy, trong lòng cũng thấy phiền, đơn giản động người, kết quả hôn một cái lên má Sâm Bân.

“A!” Kỷ Tiểu Nhan lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, mở to mắt, nhìn thấy đứng trước mặt cậu, nam nhân cao lớn vẻ mặt cổ quái, nhất thời không nói gì.

Sâm Bân chậm chậm nhìn cậu, sắc mặt thay đổi một chút, hít sâu một hơi, nói: “Muốn ăn cái gì?”

“Thịt..... Thịt kho tàu.....” Kỷ Tiểu Nhan lại càng không dám lớn tiếng, run run rẩy rẩy nói ra mấy chữ, sau đó đem chặn trùm kín đầu.

Trời ạ! Tuy không xuất phát từ ý nguyện của bản thân cậu, nhưng sự thật chính là cậu ‘chủ động’ hôn Sâm Bân..... Dọa người vô cùng.

Nghe thấy tiếng Sâm Bân đi ra ngoài, Kỷ Tiểu Nhan mới ló đầu ra, cậu hiện tại co tròn thành một đồng, giống hệt chú chuột đồng nhỏ, lúc Sâm Bân bê đồ ăn nóng hổi vào, nhìn thấy chính là cảnh như vậy.

“Uy..... Cậu muốn co tròn ở đó đến khi nào? Nhanh xuống giường ăn cơm!” Sâm Bân đem đồ ăn thơm ngào ngạt đặt lên bàn, quay đầu thấy Kỷ Tiểu Nhan vẫn không nhúc nhích, nhú mày nói.

“Tôi, tôi không muốn!” Cố chấp đến kỳ quái, Kỷ Tiểu Nhan cũng không biết vì sao mình lại nói ra những lời này, nhưng trong lòng cậu giống như đang nghĩ vậy.

“A? Cậu không phải đòi ăn thịt kho tàu sao? Sao lại không muốn ăn?” Sâm Bân cho rằng cậu đang giận dỗi, không muốn ăn cơm.

Kỷ Tiểu Nhan không hé răng, thế nhưng bộ dạng cúi đầu của cậu làm Sâm Bân càng tin vào suy nghĩ của mình, đi tới, ngồi oạch xuống, thô lỗ xoa tóc Kỷ Tiểu Nhan.

“Uy uy! Giống con trai một chút được không, nói cậu không ra gì cũng thực không ra gì, năng lực tiếp nhận thực quá kém đi!” Miệng Sâm Bân tuy nói lời không được hay, có điều cách an ủi của gã rõ ràng có chút không liên quan.

“Hừ! Tôi 14 tuổi đã lên giường với vợ mới của ông già(ý chỉ bố anh Bân), kết quả bị bắt gian tại chỗ, cũng không có bỏ cơm, cậu sao lại....” Sâm Bân kể chuyện xưa cũng thật hi kỳ, làm nổi dậy tính tò mò của Kỷ Tiểu Nhan.

“Vợ mới?”

“Bớt nhiều lời, nhanh xuống giường ăn cơm đi!” Sâm Bân hiển nhiên là dạng người không có kiên nhẫn tiếp tục kể chuyện, vươn tay nắm lấy cánh tay Kỷ Tiểu Nhan.

“Anh 14 tuổi?” Kỷ Tiểu Nhan vẫn khăng khăng hỏi.

Sâm Bân mặc danh kỳ diệu nhìn cậu một cái, tùy ý sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, sau đó lại không kiên nhẫn phát phát tay, ngữ khí thật không tốt nói: “Không nhớ rõ! Ai quan tâm đến mấy chuyện này! Dù sao cũng chỉ là thứ để tiêu khiển chơi đùa mà thôi, cái gì mà hoa hậu, thiên kim cao quý, sau khi ngủ qua liền như vậy....”

Sâm Bân lại nghĩ tới lần trước Lộ Tùng tìm cho gã một đồng nam nhân đều là hàng cao cấp, khá khó chịu, mắng: “Mùi vị của nam nhân cũng không ra làm sao, làm hai lần liền khóc sướt mướt giống nữ nhân, tiếng kêu cũng khó nghe muốn chết..... Hừ! Cậu bớt nói mấy câu ghen ghét này có được không? Cũng đừng để tôi lặp lại lần nữa! Nhanh xuống giường ăn cơm! Bỏn thiếu gia kiên nhẫn rất có hạn!”

“Nhưng ngủ là có ý gì?”

Câu hỏi của đồ quý sao lại lảm thê, cậu rốt cục muốn ăn cơm hay không vậy? Hay là cậu không muốn ăn thịt kho tàu? Sâm Bân trong đầu nghĩ vậy, miệng cũng trả lời theo: “Là lên giường! OXXX! Mẹ nó! Cậu sao mà ngay cả cái này cũng không biết.... Tò mò cái rắm a?”

Kỷ Tiểu Nhan như bị lời nói của gã làm choáng váng, hơi giật mình, Sâm Bân kỳ thật căn bản không tức giận, cũng không để ý những lời mình nói, gã chỉ sốt ruột việc tiểu quý này không chịu ăn cơm, gã lo cậu sẽ lại đau dạ dày, vì thế liền kéo tay Kỷ Tiểu Nhan, cũng không dám dùng lực, sợ làm đau cậu.

“Uy! Tiểu quý đáng chết! Cơm đều lạnh rồi, cậu không phải thực muốn chọc lão tử giận chứ?” Sâm Bân cau mày, trừng mắt nhìn Kỷ Tiểu Nhan vài cái, không biết về mặt lúc này của gã có thể dọa ngắt một người bình thường.

Kỷ Tiểu Nhan vẫn không nhúc nhích, Sâm Bân có chút nóng nảy, tiểu quý này làm cái gì a? Chẳng lẽ hỗn đản họ Đỗ kia khi để cậu đến choáng váng rồi?

“Tôi nói cậu! Bắn một lần liền thoải mái thành như vậy? Óc não biến thành bông rồi sao? Kỹ thuật của hỗn đản kia tốt như vậy? Hay là nói, cậu bây giờ muốn hấn đến chăm sóc cậu có phải không?” Sâm Bân càng nói thanh âm càng lạnh, bản thân gã bất tri bất giác đã đẩy lên cảm xúc, tiểu quý này không phải nghĩ vậy thật chứ?

“Cậu dám nghĩ lão tử trước hết liền giết cậu!” Sâm Bân dùng sức nắm lấy cằm Kỷ Tiểu Nhan, hung tợn nói: “Cậu hiện tại không muốn ăn thì lão tử liền cho cậu bắn thêm vài lần! Hay cậu hiện tại vội vàng nghĩ muốn ngủ thử với tôi?”

Kỷ Tiểu Nhan cả người cứng ngắt, vẫn không nhúc nhích gì nhìn gã, trong ánh mắt đầy sự sợ hãi.

Vì sao tiểu quỷ đáng chết lại dùng ánh mắt này nhìn gã? Gã nói gì sao?

Sâm Bân lúc này mới phát hiện có gì không đúng, gã sao có thể nói những lời này với Kỷ Tiểu Nhan đơn thuần, hơn nữa nhóc con này sao nghe được ra đây là nói giỡn, chỉ sợ là bị dọa mất rồi.

Thực tế, quả thật là vậy, cảm giác hiện tại của Kỷ Tiểu Nhan là bị một xô nước lạnh đổ từ đầu đến chân, bất quá không phải vẻ giống như Sâm Bân nghĩ, bởi vì Sâm Bân hình như đã quên mất, Kỷ Tiểu Nhan đầu óc khác hẳn người thường, có lối suy nghĩ tuyệt đối không bình thường.

“Khụ khụ.”

Sâm Bân ‘khụ’ hai tiếng, phá vỡ không khí xấu hổ trong phòng, vẻ mặt Kỷ Tiểu Nhan rất kỳ quái, hoảng sợ, nghi hoặc, khiếp sợ, thậm chí có chút ý rối rắm, làm Sâm Bân gì cũng không nói nổi, chuyện đột ngột phát sinh, ngón tay ần ần mi tâm(chỗ giữa trán, thẳng từ sống mũi lên), đau đầu vô cùng.

Hai người không nói gì tầm 10 phút, sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan thay đổi vài lần, cuối cùng, cậu dừng lại, bỗng nhiên gọi: “Sâm Bân!”

Sâm Bân mạnh mẽ ngẩng đầu, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên rướn người, hai tay nắm lấy cổ áo gã.

Vẻ mặt Kỷ Tiểu Nhan vô cùng kích động, hít sâu mấy lần mới mở miệng, hai tay bé nhỏ không ngừng run, lắp bắp hỏi: “Ý, ý anh vừa rồi, kỳ thực.... là nói anh, anh muốn, muốn muốn ngủ với tôi?”

Lúc này, Sâm Bân tự nhiên không nói nên lời, chỉ có thể buồn bực trừng mắt nhìn Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt kích động, cổ áo mình bị nắm chặt, cơ hồ sắp rách ra.

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan vẫn chưa nói xong, “Nói cách khác, anh kỳ thực là muốn giống như nữ nhân.... với tôi... nói thế nào, OXXX? Hay là XXOO? Có phải hay không? Có phải hay không?” Âm điệu hiện tại của cậu tăng cao vài lần.

Trên trán Sâm Bân đã muốn chảy mồ hôi, mắt không chớp nhìn Kỷ Tiểu Nhan, miệng gã gât gao mím lại.

Trầm mặc vài giây, gã bình tĩnh mở miệng, khá lo lắng phun ra một câu: “Nếu.... tôi nói là phải?”

Quả nhiên, bộ dạng Kỷ Tiểu Nhan như nuốt phải một quả trứng chim lớn, chớp mắt mấy cái, tay buông ra, sau đó lại mạnh mẽ tựa về phía sau, Sâm Bản có chút chật vật giật nhẹ cổ áo mình, có rất nhiều nếp nhăn.

“Trời ạ..... Hóa ra là như vậy a.....”

Kỷ Tiểu Nhan ngồi trên giường, nhìn trần nhà, thì thào tự nói, “Trước kia thấy không đúng, nhưng thế nào cũng chưa từng nghĩ vậy.....”

“Cái gì?” Sâm Bản nhìn cậu, bộ dạng này cũng không giống là bị dọa sợ hay là thương tâm a?

Kỷ Tiểu Nhan lại không trả lời gã, hình như trong đầu đang liều mạng tiến hành suy nghĩ nhanh chóng, tốc độ thắng cả siêu vận tốc ánh sáng, điện quang đá lửa, khoảng mười giây, đột nhiên ở trên giường nhảy dựng lên, lấy dũng khí không biết sợ nhìn Sâm Bản, chống nạnh, vươn tay phải chỉ vào khuôn mặt đẹp trai tức giận kia, đầu ngón tay đặt lên mũi Sâm Bản.

Sau đó cậu kinh thiên động địa giống như trong *Anh hùng nhi nữ* (Đây là một bộ phim của TQ phát hành năm 1964 về những người chiến sĩ tình nguyện trong cuộc đấu tranh đẫm máu trên lãnh thổ Triều Tiên) hét “Tôi bắn pháo” hô to:

“Sâm Bản! Không ngờ anh cư nhiên là đồng tính luyến ái!”

.....

Sâm Bản tử nhỏ tới lớn, đều được coi là người can đảm nhất, lãnh khốc nhất, tàn nhẫn nhất, nhưng lúc này đây, lưng gã đầy mồ hôi lạnh, nửa ngày không nói lên câu nào.

Lúc Kỷ Tiểu Nhan mới đứng lên thực rất đường đột, lại dùng sức, kết quả đứng không vững, thân mình liền nhuỷ, giây tiếp theo gục trong lòng Sâm Bản.

Một cỗ khí thể sắc bén bá đạo phả vào mặt, còn có thứ khí dương cương đầy tâm huyết nam nhân đặc biệt có trên người Sâm Bản, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy thực mới lạ, liền ngoan ngoãn không động đẩy, thực tế cậu vừa mới đứng lên liền ngã xuống, huyết áp cũng có chút hạ.

Sâm Bản ôm cậu, không nói lời nào, Kỷ Tiểu Nhan cũng không lên tiếng, tính từ lúc Đỗ Linh Vũ bước ra khỏi phòng, hai người bọn họ đã im lặng mấy lần.

“Tôi nói, Kỷ Tiểu Nhan, cậu thực sự có não sao?”

Kỷ Tiểu Nhan lại mím môi, không vui, “Này sao có thể trách tôi? Tôi còn cho rằng anh chỉ là thấy tôi không vừa mắt mà thôi, sao lại nghĩ anh thực tế là muốn OOX a?”

Sâm Bân vừa nghe lời này, phớt nhanh muốn tức nhỏ ra, vươn tay kéo Kỷ Tiểu Nhan, rống lên: “Ai nói cho cậu lão tử chỉ muốn OOXX cậu a!”

“Chính cậu a.” Kỷ Tiểu Nhan như thể đương nhiên chỉ chỉ hần.

“Tôi khi nào.....”

“Chẳng lẽ không phải từ lúc tôi ới vào người anh liền thấy tôi không vừa mắt sao? Vốn tôi còn tưởng anh muốn đánh ta, sau lại thấy anh vẫn chưa đánh, tôi còn buồn bực sao lại có người như thế, hóa ra lúc trước anh cướp nộ hôn đầu của ta, đều là vì anh muốn.....”

Kỷ Tiểu Nhan còn chưa thao thao bất tuyệt nói xong, đã bị Sâm Bân thô bạo cắt ngang: “Cậu nghĩ tôi hôn cậu vì muốn trả thù cậu?”

“Đúng vậy.” Bùng lửa!

“Cậu cho rằng tôi nhìn cậu luôn..... rất không vừa mắt!” Sâm Bân cắn răng hỏi ra đến những lời này.

“Chẳng lẽ không phải?” Lửa bập bùng!

“Sau đó cậu cho rằng hiện tại tôi là vì muốn chinh cậu bất nạt chán ghét cậu mới muốn OOXX cậu có phải không!”

Kỷ Tiểu Nhan ngây người, nghĩ nghĩ, nghiêm trang nói: “Có thể một phần là do anh đồng tính luyến ái, cho nên mới dùng loại hành vi trả thù cực đoan này với nam nhân.”

Lửa giận đã không thể không chế nổi!!!

“Con mẹ nó! Lão tử khi nào nói vậy!” Sâm Bân rống to đến mức lỗ tai Kỷ Tiểu Nhan chấn điếc(điếc vì chấn động).

“Ách..... Chẳng lẽ anh thật ra căn bản không chán ghét tôi?”

Cư nhiên còn dám hỏi!!!

Tuyệt đối phải nổi điên, tuyệt đối phải nổi điên, tuyệt đối phải nổi điên.....

Nhóc con này rốt cục có phải là người không vậy?

Lão tử đời này chưa từng quan tâm săn sóc lo lắng cho người nào như vậy! Chẳng lẽ đều là tự biên tự diễn cho không khí xem sao? TNND!

Gã chưa bao giờ nghĩ tới việc đối xử với Tiểu Nhan như mấy con mồi chơi đùa tùy tiện a!

Cho dù trước kia tranh Kỷ Tiểu Nhan với Đỗ Linh Vũ là vì tiêu khiển..... Quả thật cũng chưa bao giờ có ý niệm muốn làm đau cậu, cho dù hiện tại buổi tối uống thuốc ngủ vẫn còn mộng xuân (Con mẹ nó! Thằng Lộ Tùng vô liêm sỉ mua phải thuốc giả!), Đại thiếu gia gã còn không phải tần tần khổ khổ nhẫn nhịn, làm sao dùng sức với cậu được!

Nhưng nhóc con vô tâm vô phế này cư nhiên còn nói gã như vậy, như thể gã không khác gì sắc lang hạ lưu thù dai, này thực sự là vũ nhục nhân cách của Sâm thiếu gia gã!

.....

Kỷ Tiểu Nhan không sợ chết còn trợn tròn mắt nói lời vô nghĩa, vẻ mặt vô tội: “Nhưng anh vừa nói vậy mà, tôi hỏi anh có phải muốn XXOO với tôi như với nữ nhân hay không, anh nói phải mà!”

Sâm Bán nhìn chằm chằm khuôn mặt đáng yêu của cậu hơn nửa ngày, mồ hôi từ trán chảy xuống cổ, cơ nhị đầu cùng cơ tam đầu(các dây cơ trên bắp tay) co giật tuần hoàn 6 lần, cuối cùng hung hăng quay đầu đi, phun ra một câu đặc biệt uất ức: “Không giống nhau! Có yêu với không có yêu không nằm trên cùng một mức tinh thần!”

.....

Nói xong, Sâm Bán muốn tát chính mình một cái, lời này sao có thể từ mồm gã mà ra? Tuyệt đối là vũ nhục nhân cách của Sâm thiếu gia gã!

Kết quả trong vòng mười phút, Sâm thiếu gia cao quý bị vũ nhục nhân cách hai lần, một lần là do Kỷ Tiểu Nhan, một lần là tự chính gã.

Ánh mắt trong veo như nước của Kỷ Tiểu Nhan lúc này càng thêm xinh đẹp, hàng lông mi dài như phiến quạt nhỏ chớp chớp, vô cùng động lòng người, cái người động lòng người này, thò mặt đến cạnh mặt Sâm Bán, nói: “Tôi đại khái là nghe không hiểu, anh có thể giải thích một chút được không?”

Vẻ mặt khiếm trứ(sắp nổ tung)!

Sâm Bán lại một lần nữa hỏa giận đầy mình, Kỷ Tiểu Nhan lại ngoài dự liệu dựa vào lòng gã, còn co tròn ở bên trong, động tác cọ xát nhỏ bé này đem lửa giận của Sâm Bán thổi bay vô tung vô ảnh.

Cuối cùng, Sâm Bán không rên một tiếng ngồi xuống, sau đó chậm rãi vươn tay, gắt gao ôm thắt lưng Kỷ

Tiểu Nhan.

“Àn, người anh thật ấm áp, như vậy thực thỏa mái.”

Kỷ Tiểu Nhan không thấy có cái gì không ổn, cậu chỉ làm tỏ vẻ thích cái ôm đơn thuần này, làm cho tim Sâm Bân đập tăng tốc gấp ba.

Hai người liền như vậy dựa vào, ai cũng không nói gì, trong phòng im ắng, chỉ có tiếng thở của hai người, Kỷ Tiểu Nhan thoải mái nhắm mắt lại, giống như con mèo lười, vừa rồi cậu la to như thế, tốn hết khí lực, hiện tại muốn nghỉ ngơi một chút.

Trong đầu Sâm Bân rối loạn vô cùng, ai biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này? Bất qua coi như được rồi, tối thiểu biết tình cảm của gã, phản ứng Kỷ Tiểu Nhan cũng không phải xấu nhất, cho dù tên ngốc này có thể hiểu lầm một đồng lớn đi.

Cái khoảng thời gian yên tĩnh ấm áp này cũng không có kéo dài, Sâm Bân đại khái biết Kỷ Tiểu Nhan lúc trước là vì không có khí lực, cả người phát run mới không xuống giường ăn cơm, bởi vì lúc cậu nắm lấy cổ áo gã, tay run đến lợi hại, hiện tại chỉ sợ càng không có khí lực.

Vì thế Sâm Bân cái gì cũng không nói, nhưng cẩn thận đem bát thịt kho tàu đến bên giường, từng thìa từng thìa đút cho Kỷ Tiểu Nhan ăn, trời biết gã là lần đầu tiên làm chuyện kiểu này, nhưng cũng là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Không khí lúc sau phi thường hòa hợp, hai người không còn tranh cãi, Kỷ Tiểu Nhan tựa hồ đối với chuyện Sâm Bân có ‘ý đồ’ với mình chỉ cảm thấy kinh ngạc, cũng không có đề phòng hay sợ hãi gã v.v, ngược lại biết Sâm Bân không có chán ghét mình, còn ít sợ gã hơn trước kia một chút.

Chỉ là lúc ăn cơm xong, Kỷ Tiểu Nhan nhin không được hỏi một cậu: “Anh nói..... Học trưởng cùng thầy Nhạc có phải cũng là đồng tính luyện ái hay không a?”

Tinh thần Sâm Bân lúc này đã muốn không có phản ứng như bị bánh xe tăng đè bẹp, mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: “Cậu nói gì?”

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn gã, vẻ mặt thực tốt: “Tôi thấy giống vậy!”

25. Chương 25

Một tuần liền, Đỗ Linh Vũ đều cẩn thận từng ly từng tí chăm sóc, bên cạnh tự nhiên mang theo một chút xem thường cũng châm chọc của Sâm Bân, vì Kỷ Tiểu Nhan ngượng ngừng, cho nên luôn trốn tránh hắn, khiến Đỗ Linh Vũ thương tâm chưa từng có.

.....

“Tôi nói..... Nhan tử, cậu quyết định làm sao bây giờ?”

Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nha ngồi trên khán đài ở sân vận động, Trương Hiểu Ba đột nhiên hỏi một cậu.

“A? Cái gì làm sao bây giờ?” Kỷ Tiểu Nhan cắn một miếng kem, đây cũng là Đỗ Linh Vũ vừa mới mua cho.

“Ba người bọn họ a, cậu chuẩn bị sách lược gì rồi a?” Trương Hiểu Ba huých cậu một cái: “Bớt giả ngu đi!”

Kỷ Tiểu Nhan nghiêng nghiêng đầu, khó chịu: “Nói thật, tôi cũng thực nhưc đầu a, vốn nghĩ đến nay mấy người đó đều thấy tôi không vừa mắt, nào ngờ đều là..... đều là.... Ai!”

Từ tối hôm đó, Kỷ Tiểu Nhan cũng mở nút thắt trong lòng, kỳ thật nếu như một khi hiểu rõ một vài điều mang tính đột phá, sau đó liền ngộ ra rất nhiều, trước kia xem như là mình hiểu lầm, hiện tại xem ra, Sâm Bản là đồng tính luyến ái, Đỗ Linh Vũ còn có Nhạc Húc Phong, cũng thực mơ hồ, tuy không khẳng định.

“Vậy còn cậu? Dù sao cậu cũng vươn đầu một đao lui đầu một đao(không có lối thoát).” Trương Hiểu Ba cũng cắn miếng kem, đây là do y tự mua.

“Cái gì!” Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Này không liên quan tới tôi!”

“Mọi người đều chĩa về phía cậu, cậu trốn không thoát đâu!” Trương Hiểu Ba quả thực là một người bạn xấu.

“Ai, thật không biết bọn họ nghĩ thế nào, vì sao Sâm Bản không chán ghét tôi, còn nói muốn OOX với tôi a?” Kỷ Tiểu Nhan vẽ mặt ngu ngốc.

Trương Hiểu Ba thiếu chút nữa làm rớt kem xuống, trừng mắt nhìn Kỷ Tiểu Nhan, kêu gào: “Không phải chứ! Nhan tử, Sâm Bản đã ám chỉ rõ ràng như vậy, cậu cứ nhiên còn tưởng hắn chỉ muốn OOX người, cậu không thể hướng về một hướng khác suy xét sao?”

“Hướng nào?”

“Tỷ như..... Ân, nếu cậu thích một nữ sinh, có thể muốn cùng nàng thể xác và tinh thần hợp nhất hay không a?”

“Ách..... Hắn là sẽ đi.”

“Bingo! Vậy Sâm Bân muốn cùng người OOX, là vì sao?” Trương Hiểu Ba cẩn thận hỏi.

“Bởi vì hắn là đồng tính luyện ái.”

Câu hỏi hóc búa.....

Trương Hiểu Ba còn chưa hết hy vọng, “Đúng vậy, Sâm Bân là đồng tính luyện, cho nên Sâm Bân thích chính là nam nhân đúng không? Như vậy hắn muốn cùng cậu OOX là vì cái gì?”

Kỷ Tiểu Nhan suy nghĩ hồi lâu, nói: “Không biết, cho nên tôi mới nói hắn kỳ quái.”

Trương Hiểu Ba đã hoàn toàn bị đánh bại.

“Đúng rồi, cậu kéo tôi tới đây để làm gì a?” Kỷ Tiểu Nhan nhìn sân vận động vốn trống trơn càng ngày càng nhiều người.

“Ai nha! Là vì hôm nay là ngày tuyển chọn đội biểu diễn cho đại hội thể thao a!” Trương Hiểu Ba nói tới đây, mắt hóa hình trái tim, nước miếng bay loạn: “Tất cả nữ sinh của HB, có chút sắc đẹp, đều phải tới đây tham gia tuyển chọn, vì nếu đại hội thể thao lại không có một đội biểu diễn nào tham gia, sẽ bị mọi người nhạo báng, mà đây cũng là cơ hội cho chúng ta mở rộng tầm mắt!”

Kỷ Tiểu Nhan cũng liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, lúc lên lớp tôi đều không có cơ hội ngắm mỹ nữ, lần này nhất định phải nắm chặt thời cơ!”

Trương Hiểu Ba nhìn nhìn Kỷ Tiểu Nhan đang vô cùng hưng phấn, trong lòng lẩm bẩm: Sâm Bân a, Đỗ Linh Vũ a, Nhạc Húc Phong a, không cần cảm thán mấy người xui xẻo, mà phải cảm thán mất mấy người có vấn đề, ai kêu mấy người coi trọng Kỷ Tiểu Nhan, xứng đáng!

Chỉ lát sau, trên khán đài rộng lớn của sân vận động đã chật kín người, tất cả đều giống như nhóm Kỷ Tiểu Nhan tới để ngắm mỹ nữ, Trương Hiểu Ba đặc ý nói, may mà mình đến sớm, tranh được một chỗ ngồi tốt v.v.

Kỳ thật chỗ mà Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan đang ngồi, là khán đài mà đội cổ động thường xuyên đứng khua chiêng múa trống khi cổ vũ trận đấu, so với những nơi khác đặc biệt cao hơn một chút, hơn nữa căn bản không dùng để ngồi, ngồi ở chỗ này, tất nhiên đặc biệt đặc biệt thuận mắt.

Lại được một lúc, các nữ sinh hợp thành đội ngũ tiến vào, không khí bên trong sân vận động cũng trở nên náo nhiệt, đợi đến lúc người đến khá đầy đủ, nhân vật quan trọng bước lên đài.

Tuyển người đẹp, cái loại hoạt động này tuyệt đối là trò sở trường của Đỗ Linh Vũ, hắn được một nhóm bộ trưởng của Hội học sinh hộ tống đến đài chủ tịch, khê gật đầu lấy lệ, nhận được tiếng hét chói tai của nữ

sinh cũng tiếng thở dài không phục của nam sinh.

Mà Kỷ Tiểu Nhan nhìn thấy hấn, mặt không tự chủ được mà đỏ lên, bắt quá lực chú ý của cậu rất nhanh bị thứ khác lôi cuốn, Sâm Bản mang theo một đám đàn em, cư nhiên cũng đến đây, sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan cư nhiên không thể tốt.

Ai ngờ Sâm Bản còn cố tình đi về phía cậu, trong lúc miệng Trương Hiểu Ba biến hình chữ O, ngồi xuống, một đám đàn em cao lớn trong bang ở phía sau gã cũng đi theo góp vui, nhiều người còn không thèm che dấu tò mò nhìn Kỷ Tiểu Nhan, khe khẽ thì thầm, khiến mặt Kỷ Tiểu Nhan lúc đỏ lúc trắng.

“Đây là cô em Sâm ca coi trọng sao? Làn da thật không tồi!” Một tên đàn em vui tươi hơn hử nói.

“Đúng vậy đúng vậy, còn đôi mắt kia, phía trong giống như có nước vậy, nhìn thật thích mắt a!” Lại tên khác.

“Chỉ là..... sao ngực hình như có điểm lép a?” Một tên nhìn ra vấn đề.

“Kỳ quái, Sâm ca không phải luôn thích mấy em có đường cong đầy đặn sao? Lần trước anh ấy còn nói nữ minh tinh cúp D vẫn còn hơn nhỏ mà!”

“Mấy cậu biết cái gì, cái này gọi là thanh thuần khẩu vị, cứ chơi hoài một dạng không phải rất ngán sao!”

“Đúng đúng đúng! Vẫn là tiểu Lục nói đúng!” Một đám phụ họa theo.

Mặt Kỷ Tiểu Nhan nhanh biến đen, coi cậu là nữ nhân, bắt quá nghe có vẻ kỳ quái, hình như Sâm Bản trước kia thích nữ nhân? Vậy gã không phải đồng tính luyến ái?

Sâm Bản đã quen không ngăn cản mồm miệng của đám đàn em, nhìn Kỷ Tiểu Nhan ngồi ở chỗ kia, liền không khách khí ngồi bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan, còn quan tâm hỏi: “Có lạnh không a? Hôm nay có hơi gió, đừng để bị cảm.”

Nói xong liền cởi áo gió của mình khoác lên cho Kỷ Tiểu Nhan, vô cùng săn sóc, nhưng Kỷ Tiểu Nhan không nói một tiếng, đàn em sau lưng Sâm Bản lại ồn ào.

“Oa oa! Sâm ca cho tới giờ chưa đối với cô em nào tốt như vậy a!”

“Đúng vậy! Tôi thực hâm mộ cô ta! Tôi muốn đi phẫu thuật chuyển giới! Tôi muốn đi chỉnh sửa dung nhan! Sâm ca cũng đến quan tâm tôi đi!”

“Biến!” Một đám người đem tên mê ‘giai’ kia đá xuống.

“Eo cô em thật đẹp thật tốt, ôm hần là rất thích đi?” Lại có một tên không sợ chết.

Kỷ Tiểu Nhan thật sự nhịn không được, đột nhiên đứng dậy, mở rộng quai hàm, rống lên một tiếng với đám người không rõ chuyện sau lưng: “Tôi.... Tôi là nam!”

Cả bọn im lặng.

Sâm Bân mắt lạnh nhìn nhìn đám đàn em, mọi người lập tức thay đổi vẻ mặt, sang trạng thái ăn năn.

Chờ Kỷ Tiểu Nhan bị Sâm Bân kéo ngồi xuống, lại bắt đầu thì thầm: “Cư nhiên là nam đó!

“Đây cũng không kỳ quái, dù làm nam hay nữ đều phải quỳ gối dưới đũng quần Sâm ca!”

“Uy! Cậu có thể không phải đi phẫu thuật chuyển giới nữa đâu.” Có người chọc chọc tên đàn em mê ‘giai’ kia.

.....

Kỷ Tiểu Nhan đơn giản không nghe bọn họ lải nhải, chuyên chú nhìn mọi chuyện bên trong sân vận động, có thể là nhìn quá chuyên chú, Sâm Bân khó chịu: “Không cần nhìn tiểu tử họ Đỗ đến nhập thần như vậy!”

“Tôi không có nhìn anh ta, tôi là đang ngắm mỹ nữ!” Kỷ Tiểu Nhan phản bác.

“Nga?” Mắt Sâm Bân nguy hiểm híp lại, ngũ khí cũng trở nên có chút không bình thường, có chút trào phúng: “Cậu thật thích thú à, nhưng hình như duyên với nữ giới của cậu không ra sao nha, vô luận là nữ nhân nào, cũng thấy chướng mắt một nam sinh thân cao không đủ 1m7 đi?”

“Không quan hệ tới anh! Mà thật ra anh, rõ ràng là đồng tính còn nhìn mỹ nữ làm gì.” Kỷ Tiểu Nhan trong lòng đã sớm không thoải mái, Sâm Bân đáng ghét Sâm Bân đáng ghét.....

“Tôi khi nào nói tôi là đồng tính luyến ái?”

Sâm Bân châm một điếu thuốc, khuyên tai nhấp nháy lóe sáng, tư thái vô cùng liêu nhân(mê người), gã chính là như vậy, tùy tiện ngồi xuống, chung quanh liền mang theo một loại uy nghiêm vô hình.

Kỷ Tiểu Nhan trừng mắt nhìn gã, Sâm Bân không chút để ý nói: “Tôi chưa từng nói qua, là cậu tự mình nghĩ vậy.”

Kỷ Tiểu Nhan không mở miệng, trong đầu cậu vô cùng hỗn loạn, nếu nói Sâm Bân không phải đồng tính

luyện ái, vậy càng khó giải thích hành vi của gã, hơn nữa không biết vì cái gì, nghe mấy lời này, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan cũng không thấy dễ chịu, ngược lại thực ỨC NGHIỆN.

Một lát sau, Đỗ Linh Vũ trên đài chủ tịch đã tuyên bố xong quy tắc tuyển chọn, Sâm Bân phát hiện Kỷ Tiểu Nhan vẫn yên lặng không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn sắc mặt cậu, cũng hơi kém, có chút lo lắng, “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có!” Kỷ Tiểu Nhan tức giận trả lời.

Sâm Bân vươn tay về phía sau, đám đàn em lập tức đưa qua một đồng kính viễn vọng, đủ kiểu đủ loại, còn có cái chỉ dùng trong quân sự, để gã lựa chọn.

Sâm Bân tùy tay cầm một cái, đưa cho Kỷ Tiểu Nhan, ngữ khí nửa đùa giỡn nửa dỗ dành, “Được rồi được rồi, nói cậu hai câu liền khó chịu sao? Muốn ngắm mỹ nữ thì ngắm đi, lòng tôi rất rộng lớn, sẽ không để ý, này, cho cậu dùng.”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn kính viễn vọng trên tay Sâm Bân, tức giận liền bay mất, nhưng ngay cả cậu cũng không hiểu tại sao.

Nhận kính viễn vọng, nhìn ngắm lung tung, di? Kỷ Tiểu Nhan bỗng nhiên nhìn về khán đài đối diện, Nhạc Húc Phong cứ nhiên ở đó! Bất quá hình như y đang bố trí nhiệm vụ gì đó cho Liêm Tử Toàn, còn chỉ tay, đưa cho Liêm Tử Toàn một tập văn kiện gì đó.

Kỷ Tiểu Nhan đưa kính viễn vọng cho Trương Hiểu Ba, giống như hạ quyết tâm, ngạo nghễ cho Sâm Bân một câu: “Nhìn mỹ nữ tôi nhìn đủ rồi!”

Nói xong, xoay người bỏ chạy, khiến Sâm Bân sững sốt, tập trung nhìn kỹ, thân ảnh Kỷ Tiểu Nhan xuất hiện trên khán đài đối diện, vui vẻ chạy đến ngồi bên cạnh một nam nhân mặc tây trang trắng, mái tóc vàng của người kia không thể là giả, Nhạc Húc Phong.

“Đáng ghét!”

Sâm Bân dí tàn thuốc trên mặt đất, hung hăng nói.

=. =. =. =. =

Kỷ Tiểu Nhan ngồi bên cạnh Nhạc Húc Phong, bỗng nhiên có chút hoài nghi về tính đúng đắn của hành động này của mình, bởi vì Nhạc Húc Phong nửa ngày không nói một câu.

“Ách..... Thầy..... Em không biết thầy có việc phải xử lý..... Liền tự tiện chạy tới.....” Kỷ Tiểu Nhan cẩn thận quan sát sắc mặt Nhạc Húc Phong, đáng tiếc cái gì cũng không nhìn ra.

“Cậu làm việc luôn luôn vô cùng vội vã.” Nhạc Húc Phong không chút khách khí nói, con người giống như băng thông thả chuyển hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn bất an của Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan nhất thời cảm thấy thực thất bại, quả nhiên Nhạc Húc Phong là chán ghét cậu, “Thực xin lỗi, thầy, em liền đi.”

Cậu ủ rũ đứng lên, chuẩn bị tránh ra, nhưng giây tiếp theo cổ tay bị kéo lại, tiếp đến cả người mù mẫm, lúc lấy lại tinh thần đã bị ép ngồi bên cạnh Nhạc Húc Phong.

“Thầy?” Kỷ Tiểu Nhan sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Đến rồi thì ngoan ngoãn ngồi xuống đi.” Nhạc Húc Phong bình tĩnh nói.

“Dạ!” Kỷ Tiểu Nhan liên tục gật đầu, sau lưng lại chảy mồ hôi, trời ạ, sớm biết đi tìm Nhạc Húc Phong là bị lãnh khí làm đóng băng, cậu thế nào cũng không chạy tới.

“Sống ở nhà trọ đã quen chưa?” Nhạc Húc Phong không lộ dấu vết hỏi cậu.

Đây là vấn đề thầy giáo mới có thể hỏi, Kỷ Tiểu Nhan lập tức quang quác quang quác kể khổ.

“Thật là! Không có vòi nước! Hai em phải ra nhà tắm công cộng!” Kỷ Tiểu Nhan nói nói liền tới vấn đề này.

“Nga? Tôi không phải đã bảo cậu dùng của tôi sao?”

“Ai, sớm biết vậy đã dùng của thầy.....” Kỷ Tiểu Nhan nhớ tới chuyện Đỗ Linh Vũ làm ngày đó liền khó chịu, mặt cũng đỏ.

Chú ý tới thay đổi của cậu, Nhạc Húc Phong giống như bình thường hỏi: “Phòng tắm công cộng hẳn rất ít người đi? Ở bên trong đựng phải người quen?”

“Àn, nga không, không có.....” Kỷ Tiểu Nhan chôn đầu vào giữa cánh tay, thấp giọng lên tiếng.

Thật sự là đứa nhỏ không thể nói dối, bất quá Nhạc Húc Phong đương nhiên sẽ không hỏi là ai cái loại câu hỏi ngốc nghếch này, y thoáng suy nghĩ một chút, mắt nhìn thẳng thân ảnh ngọc thụ lâm phong đứng ở trung tâm sân vận động, giả vờ tùy tiện nói: “Hôm nay chọn đội biểu diễn là Đỗ Linh Vũ phụ trách a..... Cậu ta thực am hiểu chuyện thưởng thức nữ nhân.”

Kỷ Tiểu Nhan có chút không vui ngẩng đầu nói: “Hừ hẳn chính là một đại sắc lang thích đùa cợt người khác!”

“Ân? Có sao? Tôi nghĩ hội trưởng Hội học sinh là một người thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

“Không phải!” Kỹ Tiểu Nhan tức giận bất bình nói: “Lần trước ở trong phòng tắm công cộng, hắn liền quá phận đối với em như vậy.....”

Còn chưa nói xong, Kỹ Tiểu Nhan liền nhận ra, mình đã bị lừa.

.....

Quả nhiên, lúc Nhạc Húc Phong dùng ánh mắt đột nhiên hạ nhiệt độ nhìn về phía cậu, Kỹ Tiểu Nhan đành cố gắng co mình thật nhỏ thật nhỏ.

Bên cạnh họ không có ai, thanh âm Nhạc Húc Phong cũng không lớn, lại khiến người ta thực sợ hãi: “Giải thích đi.”

Da đầu Kỹ Tiểu Nhan run lên, im lặng một chút, mới ấp a ấp úng nói: “Chỉ là..... Hắn giúp em chỉnh nước nóng.....”

“Còn gì nữa?”

“..... Còn giúp em tắm rửa sạch sẽ.....”

Trán Nhạc Húc Phong đã nhăn đến độ nguy hiểm, nhưng thanh âm vẫn không có gì thay đổi: “Tiếp tục nói, hắn chắc không chỉ giúp cậu tắm rửa đi? Còn làm gì nữa? Hôn cậu? Còn quá phận hơn?”

Kỹ Tiểu Nhan hiện tại đã hối hận muốn chết vì chạy tới đây, chỉ có thể ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Kia..... Có phát sinh quan hệ hay không?”

Lúc Nhạc Húc Phong cắn răng hỏi ra những lời này, Kỹ Tiểu Nhan quả thực là muốn thét chửi tai phũ quyết: “Không có! Tuyệt đối không có!”

Tốt.....

Nhạc Húc Phong đẩy kính mắt, cố gắng kiềm chế ý muốn cửi quần Kỹ Tiểu Nhan hung hăng đánh mông cậu, nghiêm khắc răn dạy: “Về sau không bao giờ.... được để loại chuyện này xảy ra! Sang mượn phòng tắm của tôi! Đã nói bao lần không thể để tên đàn ông khác chạm vào thân thể cậu!”

“Nhưng mà..... Đây rõ ràng không phải chuyện em có thể không chế được a.....” Kỹ Tiểu Nhan ủy khuất

nhìn hấn, giống như chú cún con đáng thương: “Tỷ như Sâm Bân rõ ràng không phải đồng tính luyến ái, còn có ý đồ với em.....”

“Cái gì?”

Nhạc Húc Phong lần này không thể bình tĩnh được, thiếu chút nữa rống lên: “Hấn làm gì cậu!”

“Không không không, cái gì cũng không có làm, chỉ là.... hấn chỉ nói..... mà thôi..... Thật sự cái gì cũng không có!”

Kỷ Tiểu Nhan vội vàng xua tay, sao lại cảm thấy ở trước mặt Nhạc Húc Phong, bản thân cái gì cũng không che giấu được, giống như một người chồng đáng thương chuyên môn thú nhận hành vi của mình với vợ.....

Tha thứ cho phép so sánh không thích hợp của cậu.

“Nói thật chứ? Xem ra tiểu tử Sâm Bân còn thật lòng a.....” Nhạc Húc Phong lẩm bẩm.

“A?” Kỷ Tiểu Nhan không rõ ràng nhìn hấn.

“Không có gì, nếu có người thật tâm với cậu, tôi đây không có quyền ngăn cản, bắt quá..... Tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Nhạc Húc Phong bình tĩnh nói.

Kỷ Tiểu Nhan một câu cũng nghe không hiểu, chỉ là hôm nay cậu nhận ra thầy Nhạc có điểm kỳ quái.

“Thầy, thầy không phải thực để ý em ở một chỗ với nam sinh khác chứ a?”

“.....”

26. Chương 26

Cuộc đối thoại của Kỷ Tiểu Nhan cũng Nhạc Húc Phong rõ ràng không thực hoàn mỹ, nhưng Sâm Bân ở phía đối diện đã cảm kính viễn vọng, sắc mặt âm trầm hơn nửa ngày, đàn em bên cạnh sợ tới mức cảm như hén.

Mà Đỗ công tử chọn người đẹp đến chóng mặt, lúc nhìn thấy Kỷ Tiểu Nhan bị Nhạc Húc Phong nắm cổ áo lôi khỏi sân vận động, giận dữ vô cùng, tùy tay loạn chỉ, cuộc tuyển chọn biến thành rối tinh rối mù.

Mặt khác cùng lúc, Trương Hiểu Ba đang ngấm mỹ nữ cũng bị lôi đi, tiểu Cường mặt báo, Ngoại Tinh Nân tự mình ra trận, đem y thô bạo lôi về, làm một chút ‘giáo huấn khó quên’.

=. =. =. =. =

“Gọi đội nông dân, gọi đội nông dân!” Trương Hiểu Ba cầm cái di động secondhand, đứng ở góc tường, thấp giọng gọi.

“Nghe rõ nghe rõ!” Kỷ Tiểu Nhan cũng cầm một cái di động ngoài gọi điện nhắn tin thì không có cái tác dụng gì khác còn tuyên bố là Motorola cổ điển trả lời.

“Nhan Tử! Mau tới cứu tôi đi! Ngoại Tinh Nhân cư nhiên đánh mông ông nội đây!” Trương Hiểu Ba gào khóc thảm thiết.

“Cậu không phải xưng là ‘Đấu thắng Phật’ sao?”

“Còn ‘Đấu thắng Phật’? Mông tôi sưng một khối lớn rồi, sắp thành Đại vương sừng vàng rồi!”

“Không phải chứ? Sừng của Đại vương sừng vàng là mọc ở trên mông sao? Hay là mông cậu vốn chính là đầu cậu?”

“..... Đừng nói vô nghĩa, anh em gặp nạn, mau tới hỗ trợ!”

“Nhưng tôi cũng rất phiền não a.”

“Cậu phiền não cái gì?”

Kỷ Tiểu Nhan do dự một chút, sau đó nhìn xung quanh, hình như không có ai, đứng lên đi đến bên lỗ tai Trương Hiểu Ba ở đối diện cậu, cúi đầu nói: “Thầy Nhạc.....”

Hóa ra di động hai người chất lượng tốt giống nhau, hôm nay cùng lúc báo hỏng, Trương Hiểu Ba phẫn hận vô cùng, giả vờ di động không sao, bộ dạng tất cả như cũ.

“Ân?” Trương Hiểu Ba đem cái di động căn bản không thể gọi hạ xuống, mở to hai mắt nhìn, “Cái gì?”

Kỷ Tiểu Nhan lại nói một câu: “Tôi thấy.....”

“Ân?”

“Cái kia.....”

“Àn?”

“Thầy Nhạc làm loạn lòng tôi.”

Phụt!

Trương Hiểu Ba đem ngụm nước vừa uống vào phun ra hết, nửa ngày sau mới nói: “Thật có chuyện này ư?”

Kỷ Tiểu Nhan mạnh mẽ gật đầu, lại lắc đầu, nói: “Tôi không có cách nào khác để xác định, nhưng cảm thấy không thích hợp.”

Trương Hiểu Ba nháy mắt vài cái: “Sao lại không thích hợp?”

Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt khó chịu: “Tôi hôm nay mới phát hiện..... Y hình như thực để ý tôi qua lại cũng nam sinh hay nữ sinh khác.”

Trương Hiểu Ba ngẫm lại, cũng đúng a, Nhạc Húc Phong đúng là rất không thích hợp, chẳng qua trước kia đều cho rằng y là thầy giáo, quan tâm học sinh là phải, nhưng cứ quan tâm một học sinh, mà cũng không phải Nhạc Húc Phong như vậy, quả thực giống như giám sát người khác, nếu không phải Liêm Tử Toàn được Kỷ Tiểu Nhan cải tạo tính cách, hiện tại ở chung với bạn trong lớp rất tốt, thân là lớp trưởng công việc bề bộn, chỉ sợ Kỷ Tiểu Nhan bây giờ mỗi ngày còn bị giám thị.

Ai..... Sơ xuất rồi sơ xuất rồi.....

“Bây giờ phải làm sao a?”

“Đã nghe qua lấy tĩnh chế động, lấy bất biến chế vạn biến, tĩnh quan kỳ biến(yên lặng chờ xem sự biến hóa).....”

“Cậu nói vậy không phải là vô nghĩa cái gì cũng không làm sao?” Kỷ Tiểu Nhan thật sự lười mắng y.

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tôi muốn biết Nhạc Húc Phong rốt cục là nghĩ cái gì!”

.....

“Được!”

Trương Hiểu Ba đặt mông ngồi ở bên cạnh bồn hoa, nhìn chiếc di động secondhand trong tay, chớp hai mắt, sau đó cố làm ra vẻ đặt di động bên tai, khí phách một CEO chỉ điểm giang sơn, hào khí vạn trượng lên tiếng: “Bộ trưởng Kỷ, cái này gọi là không vào hang cọp sao bắt được cọp con, hào phóng đi sắc dụ (dùng sắc dụ dỗ) đi!”

.....

Tối ba ngày sau, tới 10h30, Nhạc Húc Phong chỉnh sửa lại một số công vụ ngày hôm nay, bước đi cẩn trọng trở về nhà trọ.

Y không trở về phòng ngủ của mình, mà chuyển hướng lên lầu ba, đúng giờ như mọi khi đến phòng ngủ Kỷ Tiểu Nhan đuổi người. Tựa hồ từ lúc Kỷ Tiểu Nhan đến đây ở, y biến thành hộ hoa sứ giả đạt tiêu chuẩn, còn đặc biệt thiết diện vô tư.

Hôm nay là tình trạng gì? Những cảnh tượng vô nghĩa liên tiếp lướt qua trong đầu.....

Nhạc Húc Phong hơi đau đầu nghĩ, ngày hôm qua lúc hấn vào, hai người Kỷ Tiểu Nhan cùng Sâm Bản đang mắt to trừng mắt nhỏ cãi nhau.

Ngu ngốc!

Nhạc Húc Phong trong lòng nghĩ, cứ nhiên cãi nhau với Kỷ Tiểu Nhan, tên này quả thực mắt có vấn đề.

Bởi vì trong cảm nhận của thầy giáo Nhạc đẹp như thần tiên không thuộc trần gian của chúng ta, trên đời này không có ai hay là cái gì đáng yêu bằng Kỷ Tiểu Nhan!

Nếu ai có chút phê bình kín đáo về Kỷ Tiểu Nhan, đầu óc người đó hẳn có vấn đề, cùng Tiểu Nhan nhà y không liên quan!

Căn cứ vào suy nghĩ này của thầy giáo Nhạc, quản lý cả ký túc xá, nếu có ai dám thương tổn một chút tới Kỷ Tiểu Nhan, sẽ bị nghiêm khắc xử phạt.

Đương nhiên, nếu có nhiệt tình ‘dị thường’ với Kỷ Tiểu Nhan, vẫn sẽ bị xử phạt không lý do.....

Thực rõ ràng, loại xử phạt của y, đối với hai tên gian trá giáo hoạt Sâm Bản và Đỗ Linh Vũ không có hiệu quả.

Đến cửa phòng Kỷ Tiểu Nhan, Nhạc Húc Phong tư thái tao nhã gõ cửa, quả nhiên nghe thấy thanh âm vốn

dĩ quang quác tranh cãi âm ỉ bên trong đột nhiên dừng lại.

Hừ, không phải là đang tranh luận xem ‘Thư Khắc’ đẹp trai hơn, hay là ‘Bối Thập’ đẹp trai hơn đấy chứ? (Thư Khắc và Bối Thập là nhân vật chính trong bộ phim kinh điển của TQ ‘Adventure of Shuke and Beita’)

Nhạc Húc Phong rất có phong độ đứng ở ngoài chờ hai người kia ra mở cửa, không biết rằng trong phòng là một khung cảnh khác hẳn.

Vài ngày trước giận dữ Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan không để ý gã, Sâm Bân làm loạn nửa ngày, rồi vẫn ngoan ngoãn vội vàng đem cơm tối đến cho Kỷ Tiểu Nhan, vốn hai người đều nhin lại một bụng hỏa, lại vì Thư Khắc Bối Thập mà cãi nhau túi bụi.

Từ sau hôm đó, nhóc con Kỷ Tiểu Nhan này mặc danh kỳ diệu không còn sợ gax, hơn nữa càng ngày càng có xu thế tạo phản, khiến Sâm Bân dở khóc dở cười.

Tranh chấp của hai người tới tới nay đã miễn cưỡng hòa giải, là vì Ngoại Tinh Nhân hôm nay vừa mới dạy Kỷ Tiểu Nhan chơi một trò chơi điện tử chém chém giết giết, Kỷ Tiểu Nhan đương nhiên chơi chưa được hai giây liền thua, ở bên cạnh nhìn Sâm Bân lửa giận ba trượng không chút do dự nhanh chóng nhấn chuột, cái trò chơi ngu ngốc này đối với Sâm Bân từ lúc ba tuổi đã xưng bá là thần máy thành phố mà nói, so với bóp chết sâu còn đơn giản hơn, kết quả liền biến thành loại tình huống này:

“Mau mau mau! Đến rồi đến rồi đến rồi!” Kỷ Tiểu Nhan khẩn trương vô cùng.

Sâm Bân chậm rãi liếc cậu một cái, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, ngón trỏ nhấn con chuột một cái, chuẩn xác đem quái vật trên màn hình chém bay đầu, nhận được Kỷ Tiểu Nhan ‘Oa’ một tiếng tán thưởng, còn dùng lực vỗ vỗ bả vai Sâm Bân, nói: “Wow kaka! Ông anh! Anh thật giỏi!”

Khóe mắt Sâm Bân hung hăng híp lại một chút, nhìn thật lâu, chỉ phun ra một chữ: “Cậu.....”

“Sâm Bân! Anh thật sự rất lợi hại! Tôi sùng bái anh!”

Tiếp theo giống như vỗ đầu chú chó to mà vỗ vỗ đầu Sâm Bân, thuận tay còn xoa xoa mái tóc hình dạng kỳ quái kia, sau đó tiếp tục nhiệt huyết sôi trào hét: “Sâm Bân anh nhanh đánh đi a! Hôm nay nhất định phải thăng cấp! Tôi sẽ mặc cái áo choàng đỏ kia!!!”

.....

Kỷ Tiểu Nhan tiếp tục ăn hoa quả đồ vật, ở bên cạnh hoa chân múa tay sung sướng.

Sâm Bân tức giận trong lòng thầm mắng: Tiểu quỷ đáng chết..... Cậu tự chơi không nổi, lão tử giúp cậu chơi, còn cậu ở bên cạnh xem đến vui sướng!

Thế nhưng dù có nhiều bực bội, Sâm Bản vẫn nhin, nhin, nhin, ngồi ở trước máy tính, ngay cả WC cũng không đi, ‘Cố gắng hăng hái chiến đấu’.

Cha Sâm Bản già nếu thấy con mình cứ nhiên có lúc nghe lời như vậy, khẳng định sẽ để chân trần vội vã chạy tới điện Potala thắp hương.....

Tuy Sâm Bản có rất nhiều uất nghẹn trong lòng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Tiểu Nhan cười cười đáng yêu như vậy..... Còn có lúc đánh thắng quái vật liên cao hứng kêu lên loại thanh âm nộn nộn này.....

Sâm thiếu gia cũng ‘miễn cưỡng’ nguyện ý giả bộ rất thích chơi..... Hơ hơ

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Tôi ra mở cửa.”

Sâm Bản nhìn nhìn đồng hồ, nghĩ thầm, Nhạc Húc Phong quả là một kẻ phiền phức, đúng giờ như cái đồng hồ báo thức vậy, tuy rằng luyện tiếu Kỷ Tiểu Nhan, nhưng vẫn nên lưu trò chơi lại, đứng dậy, ra mở cửa.

Nhạc Húc Phong lạnh lùng bước vào phòng, Sâm Bản tất nhiên cũng không có hòa nhã gì với y, cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài. Nhưng thật ra Kỷ Tiểu Nhan, phá lệ cười tiếp đón Nhạc Húc Phong.

“Nhanh đi rửa mặt.” Nhạc Húc Phong thấy Kỷ Tiểu Nhan làm tổ trên giường không động dậy, nói một câu.

“Em đã tắm rồi.” Kỷ Tiểu Nhan trả lời, mắt lại mị hoặc nhìn chằm chằm Nhạc Húc Phong.

“Ừm, cởi quần áo.”

Nhạc Húc Phong giống như bình thường đứng ở bên giường, Kỷ Tiểu Nhan cởi quần áo ra, lộ ra cơ thể thiếu niên non nớt chưa trưởng thành, Nhạc Húc Phong ép mình nhắm hai mắt lại, tiếp tục nhìn, chỉ sợ y sẽ không khống chế được.

Lúc mở mắt ra, Kỷ Tiểu Nhan đã thay áo ngủ, thấy Kỷ Tiểu Nhan vào trong chăn, Nhạc Húc Phong không nói gì giúp cậu chỉnh lại chăn, sau đó rót một chén nước đặt đầu giường, đặt di động của Kỷ Tiểu Nhan lên trên bàn học, kiểm tra cửa sổ một chút.

Sau khi làm xong hết, Nhạc Húc Phong ngồi ở đầu giường, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cầm thấy ánh mắt Kỷ Tiểu Nhan tối nay nhìn y có gì không đúng, ách..... Nói thật ra, là có điểm kỳ quái.

Kỷ Tiểu Nhan mở to mắt, lắc đầu, tay Nhạc Húc Phong đặt lên trên mắt cậu, nói: “Nửa đêm xuống giường đi WC nhớ bật đèn, có việc thì gọi tôi.”

“Dạ!” Kỷ Tiểu Nhan thành thành thật thật đáp ứng, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn.

“Ngủ đi.”

Nhạc Húc Phong nói xong, đi đến cạnh cửa, tắt đèn.

Cửa phòng ‘click’ một tiếng, y đi rồi.

Để lại một mình Kỷ Tiểu Nhan trong bóng tối tự hỏi: Rốt cuộc cái gì gọi là sắc dụ a?

27. Chương 27

Ngày cuối tuần, thời tiết ôn hòa, rất nhiều học sinh đi ra ngoài, trong trường cũng thoáng đảng một chút.

“Nói cậu ngốc, cũng thật là ngốc không thuốc chữa a!”

Trương Hiểu Ba thở hồng hộc đứng cùng Kỷ Tiểu Nhan ở bên cạnh bồn hoa quen thuộc, hung hăng trách mắng: “Chưa từng nuôi heo cũng đã ăn qua thịt heo chứ? Sao ngay cả chuyện này cũng không biết! Ngu! Ngu! Ngu! Quả thực là ngu đến mức làm người ta giận sôi lên!”

“Uy uy uy, cậu không cần phải nói tôi như vậy chứ? Tôi chỉ là không biết a!” Kỷ Tiểu Nhan cũng thực ủy khuất, cái gì ‘sắc dụ’ a, cậu làm sao biết được!

“Cậu!” Trương Hiểu Ba mau bị cậu làm tức chết.

“Gọi tôi làm chi, cậu không phải cũng không biết sao?” Kỷ Tiểu Nhan trừng y.

“Ai ai ai nói tôi không biết!”

“Cậu biết thì cậu nói ra đi! Rốt cuộc thế nào là sắc dụ!”

“Hừ!”

“Di di di? Hai người ở trong này làm gì vậy?”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nói làm hai người sợ hãi đứng lên, nhìn lại, oa! Một thân tây trang đắt tiền, tóc tai chỉnh chu, còn có ánh mắt khê cười.....

“Thầy hiệu trưởng!!!”

Trông mắt hai người Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba đều nhanh nhảy ra.

.....

Kỷ Tiểu Nhan cũng không biết là chuyện gì xảy ra, dù thế nào họ cũng đã mặc danh kỳ diệu đi theo hiệu trưởng đại nhân tới văn phòng nổi tiếng thế gian kia, còn được tiếp đãi bằng một đồng kẹo.

Hiệu trưởng đại nhân an nhàn ngồi uống trà chanh nóng, ăn chocolate Bỉ, hòa ái dễ gần nói với bọn họ: “Thế nào? Bàn bạc chuyện gì? Hình như rất phức tạp a?”

“Không không..... có! Cái gì cũng không có!” Kỷ Tiểu Nhan sợ tới mức xua tay liên tục.

“Đúng! Cái gì cũng không có! Ha ha!” Trương Hiểu Ba cũng không ngốc.

“Nga? Nhưng tôi rõ ràng nghe thấy có người muốn sắc dụ giáo viên của tôi a? Chẳng lẽ tôi nghe lầm sao?” Hiệu trưởng đại nhân ra vẻ vô tội, “Àn..... Quả nhiên tôi cần phải nhắc nhở Nhạc Húc Phong một chút mới được.....”

“Không cần!”

Kỷ Tiểu Nhan mạnh mẽ đứng lên, nhìn thấy bộ dạng hiệu trưởng đại nhân cười cười với cậu, giống như quả bóng xì hơi ngồi xuống, ủ rũ: “Được rồi..... Em thú nhận..... Là như vậy.”

“Àn àn Tiểu Nhan cậu thực lợi hại! Làm tiểu Vũ Mao, tiểu Bán Bán mê đến thần hồn điên đảo cũng không tính, còn câu dẫn cả tiểu Húc khốc khốc(lạnh lùng) của tôi nữa a!” Biểu tình của hiệu trưởng đại nhân thập phần phong phú, làm Kỷ Tiểu Nhan hận mặt đất không nứt ra một lỗ để chui xuống.

“Thầy hiệu trưởng em.....”

“Được rồi! Đừng nói nữa! Tất cả cứ để cho tôi!” Hiệu trưởng đại nhân quả thực là nhiệt huyết sôi trào.

“Cái gì! Từ từ.....” Kỷ Tiểu Nhan còn chưa nói xong, Trương Hiểu Ba liền ấn cậu xuống, vô cùng gấp gáp

hỏi: “Thầy, thầy thật sự muốn dạy bọn em làm sao để sắc dụ người khác a?”

“Không phải đâu.....” Kỹ Tiểu Nhan cố gắng thoát khỏi tay Trương Hiểu Ba.

“Đáp án là YES!”

Hiệu trưởng đại nhân đột nhiên đứng lên, tay cầm hai que kẹo bảy màu, lất phất múa may trong không trung, kiểu biểu diễn võ thuật, sau đó tình cảm nồng thắm lớn tiếng nói: “Tôi nhất định sẽ làm gương cho mấy em, đem hết khả năng, cúc cung tận tụy, cho đến lúc chết! Để các em học được tinh túy một đời của tôi!”

“Thầy yên tâm! Bọn em sẽ cố gắng học tập!” Trương Hiểu Ba tư thế đứng nghiêm, muốn bao nhiêu nghiêm túc có bấy nhiêu nghiêm túc.....

“Không phải chứ? Đây thật là đại học sao?” Kỹ Tiểu Nhan lại yếu ớt quay về sofa, sao cảm giác mấy người bên cạnh mình đều không bình thường như vậy a!!!

=. =. =. =. =

Tối ba hôm sau, Nhạc Húc Phong lặp lại việc y làm mỗi ngày, gõ gõ cửa phòng Kỹ Tiểu Nhan, chờ Sâm Bân mặt thối ra mở cửa.

Nhưng ngoài dự liệu của y chính là, lần này ra mở cửa không phải Sâm Bân, là tự Kỹ Tiểu Nhan, còn giống như có chút khấn trương nhìn y cười cười.

Nhạc Húc Phong đi vào, đóng cửa lại, nhanh chóng nhìn qua, trong phòng ngoài Kỹ Tiểu Nhan thì không còn ai khác.

“Sâm Bân đâu?”

“Ách..... Hắn có việc về nhà rồi.” Kỹ Tiểu Nhan rõ ràng đang khấn trương, nhất cử nhất động của cậu, Nhạc Húc Phong đều thấy rõ.

“Là vậy sao.” Nhạc Húc Phong cố ý nhìn xem dưới bàn cùng rèm cửa khép hờ, thế nhưng vóc dáng Sâm Bân cao to như vậy, không thể trốn trong mấy chỗ này được.

“Được rồi, rửa mặt chưa?” Nhạc Húc Phong bất động thanh sắc(thanh âm không thay đổi) hỏi.

“Chưa, lập tức đi!” Kỹ Tiểu Nhan hoang mang rối loạn chạy vào phòng tắm, còn ‘click’ khóa cửa lại.

Kỳ kỳ quái quái..... Nhạc Húc Phong đẩy đẩy mắt kính, ngồi xuống tùy tay mở một quyển tạp chí trò chơi điện tử trên bàn, đọc lướt như gió.

Từ phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, tiếng đánh răng, tiếng súc miệng, sao đó lại là tiếng nước ào ào, tiếp đó, tiếng nước ngừng.

Thế nhưng qua hơn 10 phút, lúc Nhạc Húc Phong cơ hồ muốn tiếng hỏi xem có chuyện gì, cửa phòng tắm ‘click’ một tiếng, mở ra.

Nhạc Húc Phong nhìn cánh cửa mở ra, cơ hồ chỉ trong một giây, ánh mắt y biến hóa, chậm rãi đứng lên, tạp chí trong tay ‘ba’ một tiếng rơi xuống đất cũng không hay biết.

Nhạc Húc Phong đẹp tựa thần Apollo, đầu óc lúc này ngoài hỗn loạn không thể khống chế thì không còn khả năng suy nghĩ gì nữa.

Kỷ Tiểu Nhan cứ như vậy, từng bước một tiêu sái đến trước mặt y, sau đó ngồi lên trên giường, dựa vào tấm đệm mềm mại phía sau, ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt kia vẫn là trong suốt tinh khiết như nước thánh, nhưng việc cậu làm lúc này, lại hoàn toàn biểu đạt một ý nghĩ cực đoan khác.

Kỷ Tiểu Nhan kỳ thật cũng không làm gì, cậu chỉ không như bình thường nằm vào trong chăn, lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, ngoan ngoãn nhìn y cười mà thôi.

Cậu chỉ là ngồi trên giường, hoàn toàn xuất phát từ ‘vô ý’, một chút một chút, thông thả dị thường, lộ ra hai chân trắng nõn của cậu.....

Nhạc Húc Phong dường như hít thở không thông, y chỉ có thể nhìn, nói không nên lời, cũng không động đậy, hoàn toàn giống như bị yểm bùa, mà người yểm bùa, chính là Kỷ Tiểu Nhan.

Trong phòng yên ắng một lúc lâu, kỳ thật chỉ là vài phút đồng hồ, Kỷ Tiểu Nhan dựa theo lời kịch đã sớm chuẩn bị: “Thầy Nhạc, em hiện tại không muốn ngủ, làm sao bây giờ?”

Nhạc Húc Phong kinh ngạc nhìn cậu, sau đó dùng ý chí mạnh mẽ buộc mình nhắm mắt lại, định khống chế tâm trí của mình, chính là trong đầu hiện lên hình ảnh thiếu niên tuyết phủ hoa mạo mặc áo ngủ gần như trong suốt đi tới..... Hai điểm anh đào hồng khe khẽ phập phồng lúc ẩn lúc hiện..... Còn có cặp chân mềm mại tách ra ngồi trên giường..... Cùng với những động tác chậm rãi mang theo chút khờ dại lại hấp dẫn vô cùng.....

Lý trí Nhạc Húc Phong hoàn toàn bị chặt đứt.....

“Ô ô..... Ân.....”

Đường như chỉ trong nháy mắt, thân thể nam nhân cao lớn đề lên, nửa ôn nhu, nửa ép buộc, bốn phiến môi nóng bỏng ở cùng một chỗ.... Trong lòng Kỷ Tiểu Nhan so với chiến tranh còn rối loạn hơn.

Chẳng lẽ.....

Đây là.....

Cái gọi là.....

Sắc dụ thành công!?

Không đúng a! Có chỗ không đúng! Chờ chờ chờ chờ..... Cậu, cậu, cậu khi nào muốn cái chuyện này?

Mặc kệ trong đầu Kỷ Tiểu Nhan có bao nhiêu phản ứng, Nhạc Húc Phong đã không khống chế nổi chính mình cởi chiếc áo ngủ trong suốt mà hiệu trưởng đại nhân đưa cho Kỷ Tiểu Nhan, vòng ngực xinh đẹp bóng loáng như trân châu của thiếu niên lộ ra, mút lấy hai điểm anh đào hồng nộn nộn kia, Kỷ Tiểu Nhan lập tức hít vào lãnh khí, kêu ‘A’ một tiếng, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn.

Nhạc Húc Phong đề lên người Kỷ Tiểu Nhan cởi quần áo cậu, hôn xương quai xanh của cậu, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt.....

“Chúng ta..... vẫn chưa đi ra ngoài sao?”

Trương Hiểu Ba không phát ra âm thanh, chỉ dùng khí thanh(tiếng gió) nói với hiệu trưởng đại nhân bên cạnh, “Nếu không đi ra, Nhan tử liền thật sự thất thân!”

Hiệu trưởng đại nhân liếc nhìn y, vung tay chặn lại, “Vội cái gì!”

Hai người lúc này, không ở đâu xa, ở ngay dưới chiếc giường Nhạc Húc Phong và Kỷ Tiểu Nhan đang nằm, bởi vì đóng rèm cửa, Nhạc Húc Phong căn bản không phát hiện, bởi vì Sâm Bán cùng Đỗ Linh Vũ tuyệt đối sẽ không trốn ở nơi ‘dọa người’ này.

Trương Hiểu Ba lo lắng, nghe thấy tiếng thở dốc của Kỷ Tiểu Nhan trên đỉnh đầu ngày một rõ, giường cũng khẽ rung, nhưng hiệu trưởng đại nhân vẫn án binh bất động, trời ạ! Nhan tử, nếu cậu thực sự chơi vui, đừng trách anh em tôi đây không giúp cậu.....

Người dưới giường vẫn không nhúc nhích, người trên giường đã hùng hực khí thế, Kỷ Tiểu Nhan trước mắt bị cởi sạch tất cả, nằm trên giường, sau cổ bị Nhạc Húc Phong nồng nhiệt hôn, làm cậu run rẩy không ngừng, hai chân bị ép mở ra, tiểu hoa cúc đáng thương lộ ra trong không khí, vì khẩn trương mà không ngừng co rút, lúc bị ngón tay Nhạc Húc Phong chạm phải, liền liền mạng đóng chặt lại.

“Thầy làm cái gì a! Đừng đụng vào!”

Lúc bị đụng vào, Kỷ Tiểu Nhan quả thực sợ đến muốn ngất, ai có thể nói cho cậu đây rốt cục là làm cái gì vậy? Nhạc Húc Phong muốn làm gì a!

.....

Kỳ thật đối với chuyện này, Kỷ Tiểu Nhan vẫn đang ở trạng thái hiểu một chút nhưng không hiểu toàn bộ, còn có một đồng hiểu lầm, bây giờ lập tức giống như ngồi lên cỗ xe thời gian mà đột ngột làm tới bước này, không sợ hãi hoảng hốt mới là kỳ lạ!

“Buông! Buông! Thầy để em đứng lên!”

Kỷ Tiểu Nhan rốt cục nhẫn không được, bắt đầu giằng dụa phản kháng, tuy hiệu trưởng đại nhân nói cậu phải làm việc tùy hoàn cảnh, chờ đợi chỉ thị, nhưng hiện tại mọi chuyện rõ ràng không khống chế được, ai cũng không nói cho cậu, Nhạc Húc Phong sẽ chạm vào cái nơi đáng thẹn đó, chán ghét chán ghét muốn chết!

Mà Nhạc Húc Phong dục hỏa đốt người vốn nhìn thật khổ sở, thấy Kỷ Tiểu Nhan im lặng bắt đầu giằng dụa, cuống quýt thấp giọng trấn an: “Không phải sợ, Tiểu Tiểu, đừng sợ.....”

Nếu Kỷ Tiểu Nhan còn chút lý trí, sẽ nhận ra, cái tên mà Nhạc Húc Phong dùng để gọi cậu, là nữ danh mà chỉ có người thân như chị gái mới biết được, nhưng cậu hiện tại căn bản nghe không vào.

Nhạc Húc Phong đau lòng Kỷ Tiểu Nhan, y biết chính mình không nên làm vậy, nhưng y không thể không chế được bản thân! Trên trán đã đầy mồ hôi, y cẩn thận hôn lưng, bả vai, cổ, tai Kỷ Tiểu Nhan, hy vọng có thể an ủi cậu.

Kỷ Tiểu Nhan lại một chút cũng không nghe lời, còn kêu to: “Hiểu Ba! Mau tới cứu tôi! Trương Hiểu Ba! Cậu nhanh lên.....”

Nhạc Húc Phong cũng không biết Kỷ Tiểu Nhan là vì Trương Hiểu Ba đang nơm nớp lo sợ nằm dưới giường nên mới kêu y, việc Kỷ Tiểu Nhan gọi tên người khác thực làm y rối loạn, đương nhiên nếu Kỷ Tiểu Nhan kêu là tên Sâm Bân hay Đỗ Linh Vũ, tình huống cũng tốt hơn thế này, nhưng hiện tại Kỷ Tiểu Nhan kêu tên Trương Hiểu Ba, rõ ràng là thể hiện quan hệ giữa hai người bọn họ không bình thường.....

“Tiểu Tiểu..... Đừng kêu tên người khác.....”

Nhạc Húc Phong thống khổ nhíu mày, y không muốn, y không muốn nghe, Kỷ Tiểu Nhan là bảo bối của y..... là tất cả của y.....

Ngay cả nụ hôn cũng mang theo ý chua xót.....

Em gọi tên cậu ta..... Là vì Trương Hiểu Ba là người lớn lên cùng em sao.....

Em vẫn hận tôi bỏ em lại một mình rồi đi mất có phải không.....

Em thật không chịu tha thứ cho tôi sao.....

Tim thật đau, thật sự rất đau rất đau.....

“Trương Hiểu Ba! Cậu đừng mặc kệ tôi a!”

“Trương Hiểu Ba! Cậu là đồ vô lương tâm! Sao còn không cứu tôi!”

“Trương Hiểu Ba! Anh em tốt! Tôi van cậu mau tới cứu tôi!”

.....

Cuối cùng Kỷ Tiểu Nhan kêu lên mấy tiếng thê thê thảm thảm: “Ba Ba!” hoàn toàn chọc giận Nhạc Húc Phong.....

Đùng đoàng!

Nhạc Húc Phong bị kích thích, lòng đỏ kị tăng vọt theo hình thức giai thừa.....

“Em không muốn rời xa cậu ta đến vậy sao?” Đôi mắt đẹp sau mắt kính nhả nhận bùng lên tia lạnh lẽo, thanh âm Nhạc Húc Phong cũng giảm vài độ.

“Được rồi, dù sao em cũng không chịu tha thứ cho tôi..... Nhưng tôi sẽ không buông em ra, đời nay đừng mong!” Oán hận nói xong câu này, chỉ thấy ‘xoát’ một tiếng, Nhạc Húc Phong trực tiếp đem cả vật tháo xuống, không nói hai lời, gắt gao trói hai tay Kỷ Tiểu Nhan vào đầu giường.

.....

Cổ áo mở rộng, lạnh lùng nhìn xuống, cái loại khí thế cao quý bức người này, cùng với hình tượng ánh mắt cầm thú đằng sau mắt kính độ ăn khớp tuyệt đối là 100%!

Thế nhưng, hành động nhìn qua tựa hồ có chút lãnh khốc này của y khiến Kỷ Tiểu Nhan tinh thần chấn

động bị dọa sợ hoàn toàn.....

Không..... Không..... Không cần như vậy..... Như vậy có chút tương tự cảnh.....

Nhóc con bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng dù sao hai tay cậu đã bị trói, kết quả của việc giãy dụa là cổ tay bị thương, lại không làm nên chuyện gì, hai chân trắng nõn đá đập lung tung, bị Nhạc Húc Phong mạnh mẽ tách ra, ngón tay lạnh lẽo kia cố ý chạm vào tiểu cục mềm mại.....

Rốt cục, kỷ niệm mới trước đây bị người xấu bắt nạt giống như thủy triều mở ra cánh cửa bị đóng lâu nay, tràn ra.....

Kỷ Tiểu Nhan không ngừng lắc đầu, vừa khóc vừa nháo, lớn tiếng ghen ngào: “Cứu cứu tôi! Cứu tôi! Đừng làm tổn thương tôi!”

“Húc ca ca! Cứu cứu em!”

Động tác của Nhạc Húc Phong, trong nháy mắt, động nhiên ngừng lại.....

28. Chương 28

Tâm tình Nhạc Húc Phong lúc này vô cùng kích động, ngay cả ngón tay cũng hơi hơi run rẩy, vuốt ve ốt Kỷ Tiểu Nhan, nuốt nước bọt, mới khàn khàn hỏi một câu: “Em..... nhớ ra rồi?”

Kỷ Tiểu Nhan đương nhiên không trả lời, chỉ có khóc, một lát sau, Nhạc Húc Phong cảm thấy không phải, kéo cậu lại bên, vô cùng hoảng sợ.

Hóa ra môi Kỷ Tiểu Nhan đã muốn thâm tím, cả người run rẩy, trong đầu Nhạc Húc Phong đột nhiên nhớ đến chuyện trước đây, lúc đó Kỷ Tiểu Nhan cũng là như vậy, suýt nữa hù chết hẳn.

Nhạc Húc Phong cuống quýt ôm cậu vào lòng, liên tục liên tục gọi: “Tiểu Tiểu, đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây, anh sẽ không thương tổn em, Húc ca ca ở đây, em đừng sợ!”

Đại khái vẫn là thấp giọng trấn an có tác dụng, Kỷ Tiểu Nhan chậm rãi bình tĩnh lại, mí mắt cũng đã nhắm chặt, Nhạc Húc Phong mới nhận ra, hóa ra cậu đã ngủ rồi.

Trong phòng trở nên im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy, Trương Hiểu Ba cùng hiệu trưởng đại nhân ở dưới giường che miệng mũi, khó chịu muốn chết, cũng không biết phía trên rốt cục xảy ra chuyện gì, chỉ là hiệu trưởng đại nhân nhăn mặt nhăn mày, bộ dạng có chút dăm chiêu.

Ước chừng qua hơn nửa tiếng, Kỷ Tiểu Nhan chậm chậm tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy ánh mắt lo lắng sợ hãi của Nhạc Húc Phong, cậu mở miệng chớp mắt, “Di? Thầy? Em làm sao vậy?”

“Em gọi tôi là gì?”

“Ách.... Thầy Nhạc a....”

Kỷ Tiểu Nhan kinh ngạc nhìn y: “Làm sao vậy?”

Nhạc Húc Phong nhìn cậu, sắc mặt thực phức tạp, môi động một chút, cuối cùng vẫn gắt gao mím lại.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phát hiện quần áo hai người không chỉnh tề, sau đó cậu cố gắng nhớ lại..... Đúng rồi! Là kế hoạch sắc dụ của hiệu trưởng đại nhân! Sau đó Nhạc Húc Phong cư nhiên thật sự....

Rốt cục nhớ tới chuyện vừa rồi, mặt Kỷ Tiểu Nhan trở nên đỏ bừng, thế nhưng mảnh ký ức trong lúc tinh thần hỗn loạn nhớ lại cùng chuyện gọi tên Nhạc Húc Phong liền biết mất như chưa từng xảy ra, trên thực tế, cậu gần có thể nhớ lại chuyện Nhạc Húc Phong trối cậu lại, sau đó cái gì cũng không biết.

Xấu hổ củi đầu, Kỷ Tiểu Nhan có chút xấu hổ, còn có điểm hưng phấn, Nhạc Húc Phong quả nhiên là giống Sâm Bân..... Cậu là muốn chứng minh Nhạc Húc Phong có ‘ý đồ’ với mình hay không, nhưng vì sao muốn chứng minh điều này, bản thân cũng không rõ.

Hiện tại kết quả thí nghiệm đã có, thật đúng là sợ bóng sợ gió..... Nói vậy cậu té xỉu thật đúng lúc a! Ha ha!

Đối với hành động của Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy bản thân có thể là bị biểu lộ trực tiếp của Sâm Bân kích thích, Nhạc Húc Phong làm chuyện này với mình, cậu ngược lại có cảm giác mỹ mãn.....

Thực mất mặt a..... Chẳng lẽ nói mình không bình thường sao?

Nghĩ vậy, nhất thời khắp người chảy mồ hôi lạnh.....

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu, mới phát hiện Nhạc Húc Phong một mực nhìn chăm chăm mình, ánh mắt thật sâu, có chút làm người ta sợ hãi, ai, nếu để cho Nhạc Húc Phong biết mình lừa y, chẳng phải thực thảm sao?

Nhạc Húc Phong lẳng lặng nhìn Kỷ Tiểu Nhan thật lâu thật lâu, cuối cùng hồi phục lại tâm tình bản thân, vươn tay kéo chăn cho cậu, vịn người, hít sâu một hơi, tận lực bảo trì sự bình tĩnh trong giọng nói của mình: “Kỷ Tiểu Nhan, vừa rồi là tôi có chút xúc động, coi cậu là nữ nhân, tôi thực có lỗi, bắt quá lần này chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, mong cậu đừng để ý.”

Nếu nói trong lòng Kỷ Tiểu Nhan vừa rồi còn trộm vui sướng, một lời nói này của Nhạc Húc Phong, làm sắc mặt cậu trở nên khó coi, tim đột nhiên mạnh mẽ trầm xuống.....

“Ngoài ý muốn?”

Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn sao?

“Thực xin lỗi, gần đây sự vụ của trường rất nhiều, tôi đại khái cần phát tiết một chút, đã dọa đến cậu.” Thanh âm Nhạc Húc Phong hồi phục lại sự lạnh lùng bình thường, nói ra mấy lời làm người khác trầm cảm.

Hóa ra là như vậy.....

Kỳ thật cậu đã sớm biết, Nhạc Húc Phong sao có thể..... Chỉ là, chỉ là, mình cảm giác bản thân trong cảm nhận của y là không giống a.....

Không giống sao?

Chẳng lẽ mình chỉ là muốn chứng minh trong cảm nhận của y mình không giống người khác sao?

Trong lòng đều là mất mát, nhưng miệng lại nói: “Không sao.”

“Đúng rồi, cậu vừa rồi kêu tên Trương Hiểu Ba, hai người thật thân thiết.” Nhạc Húc Phong đột nhiên nói ra câu này, Kỷ Tiểu Nhan nửa ngày không phản ứng lại.

“A? Em..... Em không nhớ rõ, Trương Hiểu Ba? Em thực sự kêu tên cậu ta sao?” Kỷ Tiểu Nhan nghiêng nghiêng đầu, kỳ thực cậu hết loạn, thật sự không nhớ rõ, hơn nữa cậu hiện tại căn bản đã quên sự thật dưới giường còn có hai người.

Chuyện tối nay, trong lòng Nhạc Húc Phong cũng không chịu nổi, tuy y ngoài mặt không lộ ra cái gì, khuôn mặt vẫn chỉ như tượng đá, nhưng Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy, y so với vừa rồi có vẻ sầu muộn hơn, trong ánh mắt ngập tràn thất vọng cùng buồn bã, cho dù y cũng không lộ ra vẻ gì, nhìn qua thì không khác gì bình thường.

Hai người lòng mang tâm sự, cũng không hé răng, nhưng không khí đã dịu đi, Trương Hiểu Ba ở dưới giường lại chảy mồ hôi lạnh, vừa rồi nghe Kỷ Tiểu Nhan gọi tên y, càng run rẩy, rốt cuộc nhìn không nổi, lập tức muốn anh dừng bước ra, hiệu trưởng đại nhân lại sống chết nín chặt y.

“Buông.....”

Trương Hiểu Ba vừa nói một chữ, đã bị hiệu trưởng đại nhân che miệng lại, còn chợt nghe ‘rầm’ một tiếng,

cửa phòng ngủ giống như bị phá vỡ.....

Chuyện ngày hôm nay diễn ra tới đây, phát sinh một sự thay đổi mang tính hí kịch.....

Là ai? Trương Hiểu Ba hồ nghi nhìn hiệu trưởng đại nhân, hiệu trưởng đại nhân lại làm động tác ‘suyt’ với y, giây tiếp theo chợt nghe thấy hai người trăm miệng một lời rống giận: “Nhạc Húc Phong!”

Trương Hiểu Ba nhất thời run rẩy, là Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ a..... Kỳ quái, bọn họ sao lại đến đây?

Lại nhìn hiệu trưởng đại nhân cầm di động cười trộm, trán Trương Hiểu Ba đầy hắc tuyến, sợ thiên hạ không loạn a, nhưng như vậy có đúng hay không?

.....

Có điều Tiểu Nhan cậu bảo trọng! Tuy bạn thân vô dụng, không thể đi ra bảo hộ cậu, nhưng cậu phải phát huy tinh thần nhân đạo chủ nghĩa của quốc tế cộng sản, ngàn vạn lần đừng khai chúng ta ra!

Không khí trong phòng nhảy mất liền hóa thành băng, đầu tiên là sững sốt, sau đó Nhạc Húc Phong đem tâm sự của mình chôn vào đáy lòng, lạnh lùng nói: “Không ai dạy các người phải gõ cửa sao?”

Hiện tại bên cạnh y căn bản là không tồn tại độ ẩm, đứng cạnh nhất định sẽ biến thành tượng băng.

“Ít nói nhảm! Anh làm gì với cậu ấy!”

Hai người Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, sắc mặt đều kém tới cực điểm, âm trầm đến hỗn loạn, Kỷ Tiểu Nhan cũng sốc, lúc này mới phát hiện, áo tắm quần lót của cậu bị ném dưới đất, thân trên Nhạc Húc Phong trống trơn, bộ dạng hai người bọn họ thực sự là rất.....

Xong rồi xong rồi, thế này là xong rồi.....

Sâm Bân tính tình nóng nảy, Đỗ Linh Vũ tính cách âm hiểm..... Đây còn có thể sống không a!!!

Kỷ Tiểu Nhan vốn đang vì lời nói lạnh lùng của Nhạc Húc Phong mà mất mát, bị hai người kia dọa một cái, cảm giác gì cũng lên hết chín tầng mây, cậu đã muốn nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên, bị dọa đến run rẩy, nói khó nghe, đây không phải là ‘bắt gian tại giường’ sao?

Khụ khụ..... Bỏ qua loại so sánh kỳ quái này.....

“Tiểu Nhan! Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Ông ta không phải bắt nạt cậu chứ?” Đỗ Linh Vũ lòng nóng như

lửa đốt, nhìn Kỷ Tiểu Nhan ngồi trên giường, liên lo cho cậu đến sợ hãi, sớm đã quên chính mình mới là người bắt nạt cậu.

Vừa nghe Đỗ Linh Vũ nói lời này, cơn tức của Sâm Bân cũng bùng lên, đôi mắt phượng híp lại nguy hiểm tới cực điểm, cả người đều là sát khí, giây tiếp theo chỉ sợ sẽ đem Nhạc Húc Phong đánh ngã xuống đất.

Trời ạ! Đây thực sự là tai nạn chết người! Kỷ Tiểu Nhan thấy mọi chuyện càng ngày càng không xong, não bộ vội vàng hoạt động.....

Đánh không lại, chạy không xong, trốn không nổi, ta đây ta ta ta ta, ta giả vờ khóc cũng được đi?

Vì thế, Kỷ Tiểu Nhan loạn đảo tròn mắt, bỗng nhiên chồm chắn qua đầu, ô ô bắt đầu giả vờ khóc.....

Lập tức, ba người trong phòng đều nhịp, tất cả cùng lúc quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cái đồng trên giường kia, nhóc con trốn ở bên trong ‘ô ô’ khóc.

Kia một chút một chút khóc thút thít, cơ hồ khiến tim ba người co rút như bị bệnh.....

Thế nhưng nguyên nhân chân chính khiến Kỷ Tiểu Nhan sợ không dám thò đầu mà chỉ dám giả vờ khóc chính là, vừa rồi cậu nghe thấy Trương Hiểu Ba nói một từ ‘buông’, đương nhiên nói không chừng Nhạc Húc Phong cũng nghe thấy

Chúc mừng chúc mừng! Từ lúc Kỷ Tiểu Nhan ngắt đi đến khi tỉnh lại, rốt cục đã nhớ tới cái chuyện phiền toái này!

Ba nam nhân đều ở bên ngoài chắn, cậu phải làm sao để giải thích sự thật rằng dưới giường còn có hai người sống, hơn nữa một trong số đó là người khởi xướng ra chuyện này hiệu trưởng đại nhân !!!

Thượng Đế a, mau cho một tia chớp giết chết ta đi!

“Tiểu Nhan?” Đỗ Linh Vũ cúi đầu gọi một tiếng, thanh âm vô cùng áp lực, lại còn có thể nghe ra lo lắng cùng vội vã ở bên trong, “Sao lại khóc? Là có chỗ nào không thoải mái sao?”

Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một lúc, ba người bên ngoài thấy người trong chắn đột nhiên ngừng khóc, đều có chút kinh ngạc liếc nhìn nhau, ai ngờ giây tiếp theo Kỷ Tiểu Nhan lại tiếp tục thút thít.

“Anh rốt cục làm gì với cậu ấy!”

Sâm Bân rống lên với Nhạc Húc Phong, Nhạc Húc Phong lại không có phản ứng với gã, chỉ dăm chiêu nhướn nhướn lông mày, đánh giá một chút góc giường hơi lạnh động.

Sau đó lúc Sâm Bân giơ tay lên định đánh, y lạnh lùng nói: “Chuyện của tôi, không cần báo cáo, có điều tôi phải nhắc nhở mấy cậu, trong phòng này còn có chuột.”

“Cái gì?” Đỗ Linh Vũ kỳ quái nhìn chung quanh phòng, nhìn thấy khuôn mặt băng vạn năm của Nhạc Húc Phong, “Có chuột?”

Sâm Bân thu nắm đấm, mặt âm trầm, dựa vào sự quan sát mẫn cảm của mình, bước đi qua lại, xoạt cái nhắc ga giường lên, nhất thời lộ ra Trương Hiểu Ba đang nơm nớp lo sợ.

Sâm Bân lòi y ra, không ngờ đằng sau còn người khác, vừa thấy, liền nổi trận lôi đình, chỉ mũi hiệu trưởng mắng to: “Ông chạy tới đây làm gì!”

Đỗ Linh Vũ cùng Nhạc Húc Phong đồng thời cứng ngắc như hóa thạch, nửa ngày không nói nổi một câu, Kỷ Tiểu Nhan biết đại sự chẳng lành, càng không dám lộ đầu ra.

“Ai nha nha, đừng nóng giận đừng nóng giận ” Hiệu trưởng đại nhân thần tình vui vẻ, từ trong túi lôi ra một đồng kẹo, “Đến đến đến, chia kẹo đi ”

Người trong phòng, trừ bỏ Kỷ Tiểu Nhan tất cả đều một đầu hắc tuyến, đặc biệt là ba người kia, nghiêm mặt nhìn y.

“A? Chẳng lẽ mấy người không thích ăn kẹo sao?” Hiệu trưởng đại nhân vô tội nói.

29. Chương 29

Trải qua một đêm âm ỉ, mọi chuyện cuối cùng cũng bình ổn, có điều lúc ba nam nhân biết Kỷ Tiểu Nhan là bị hiệu trưởng đại nhân sai đi ‘sắc dụ’ Nhạc Húc Phong, trên mặt đều lộ ra một vẻ, không khác gì hũ tương(mọi người hãy tưởng tượng đến cái màu nâu nâu vàng vàng của tương đậu ấy), Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt Nhạc Húc Phong cũng đỏ cam vang lục thanh lam tím, biến hóa không ngừng, Thượng Đế a Thượng Đế a, y bây giờ cuối cùng đã biết vì sao Kỷ Tiểu Nhan lại mặc một bộ nội y trong suốt gợi cảm đi ra.....

Còn có động tác câu nhân cùng lời nói, đều là được dạy sao? Người này cư nhiên có thể làm hiệu trưởng, căn bản là đầu độc thanh thiếu niên!

Vốn trong lòng Nhạc Húc Phong âm trầm nghĩ nên trả thù y thế nào, nhưng lại nghĩ, nếu không phải vì vậy, chỉ sợ chính mình căn bản không có cơ hội nhìn thấy Kỷ Tiểu Nhan mê người đi?

Bây giờ nhớ lại khung cảnh đó vẫn còn nhiệt huyết dâng trào từng đợt từng đợt.....

Ân, ân, hình như mình cũng bị đầu độc rồi

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ lại hận không thể đem hiệu trưởng đại nhân quăng vào chảo dầu, tối hôm nay đã gây sức ép với hai người bọn họ.

Đầu tiên là gọi điện cho cha mẹ bọn họ, nói dối một đồng, nói cái gì mà hai tên tiểu tử làm to bụng con nhà người ta, trước mắt không biết đứa nhỏ là của ai, hại cha Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đổ mồ hôi lạnh, cùng cấp tốc hạ lệnh, dùng vệ sĩ ép hai người trở về thăm vấn bí mật.

Cả đêm chịu nghiêm hình bức cung, cuối cùng lúc hai bên rốt cục làm rõ mọi chuyện là hiểu lầm, liền nhận được tin nhắn nói Nhạc Húc Phong đang ‘cường bạo’ Kỷ Tiểu Nhan.....

Dọa bọn họ phóng xe như tên bắn, giấy phạt tiền cả một xấp, sau đó liều mạng vọt đến phát hiện ra màn này.

Người khởi xướng cư nhiên trốn dưới giường Kỷ Tiểu Nhan xem kịch vui!

Sâm Bân, Đỗ Linh Vũ, Nhạc Húc Phong trong đầu chỉ có một ý niệm, không cho y chết, tuyệt đối không thể!

Vì thế, vào lúc rạng sáng, Sâm Bân nắm cổ áo hiệu trưởng đại nhân, Đỗ Linh Vũ gọi điện tìm đến một cô em tiếp viên, Nhạc Húc Phong rút hết vào mồm y một lọ xuân dược.....

Sau đó ba người lái xe, đem hiệu trưởng đại nhân bị cô em tiếp viên câu dẫn mà không khống chế nổi mình, có phản ứng đến trước cửa nhà y, để vợ y vừa vặn nhìn thấy!

.....

Chuyện sau đó chính là, mãi một tháng sau khi đại hội thể thao chấm dứt, hiệu trưởng đại nhân mới chống gậy, trên đầu quấn đầy băng gạc, run rẩy lên trao giải cho học sinh.....

Đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Ba người trả thù hiệu trưởng đại nhân hồ nháo xong, tiếp đến chính là dạy dỗ Kỷ Tiểu Nhan.

Ngày hôm sau sự kiện sắc dụ, Kỷ Tiểu Nhan quy củ ngồi trong văn phòng của Đỗ Linh Vũ, đối diện với ba nam nhân: Sâm Bân, Đỗ Linh Vũ, Nhạc Húc Phong.

Thăm vấn chính thức bắt đầu, Đỗ Linh Vũ vẫn là nhẹ nhàng nhàng nói: “Tiểu Nhan, cậu cũng là một người lớn, sao lại có thể không biết phân biệt thị phi? Lời nói của hiệu trưởng đại nhân là không thể nghe,

cậu phải có khả năng phán đoán của chính mình, về sau không bao giờ..... được như vậy nữa.”

Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu, lầu bầu một câu: “Cũng không phải lỗi của tôi.”

“Àn?” Nhạc Húc Phong vẫn nghiêm mặt quay đầu lại, cường thế nghiêm khắc như cũ: “Cậu nói cái gì?”

“Tuy là em có ý đồ, nhưng thầy sao lại nhanh như vậy liền mắc câu? Thật là.....”

“Cậu!”

Nhạc Húc Phong tức đến xanh cả mặt, Kỷ Tiểu Nhan còn tiếp tục lải nhải: “Vốn em còn nghĩ sắc dụ khó lắm, hiện tại xem ra tùy tiện liền thành công mà.....”

Khuôn mặt băng sơn của Nhạc Húc Phong nứt ra một lỗ, nửa ngày nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Cậu.....”

Đỗ Linh Vũ mỉm cười một chút, ra hòa giải: “Khụ khụ, kỳ thật, ý chúng ta là nói về sau cậu không thể nghe lời sai bảo của người khác..... Ách, căn bản là không cần phiền toái như vậy, lúc cậu có nhu cầu liền tới tìm tôi là được rồi, tôi tuyệt đối sẽ cho cậu dục tiên dục tử, khoái hoạt lên thiên đàng.”

“Họ Đỗ mày đừng nói hươu nói vượn!”

Sâm Bân trừng mắt nhìn Đỗ Linh Vũ một cái, sau đó gắt gao nhìn thẳng Kỷ Tiểu Nhan, nói ra từng chữ một: “Đừng quên tôi đã nói với cậu, cậu sớm muộn gì cũng là người của tôi, nếu cậu dám cùng tên đàn ông khác cấu kết làm bậy, tôi trước giết cả nhà hắn!”

“Chẳng lẽ mấy người đều thực để ý tới tôi sao?” Kỷ Tiểu Nhan cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa!” Ba nam nhân đồng thanh nói, “Cậu cứ nhiên không nhận ra sao?”

“Vậy mấy người đều là đồng tính luyện ái sao?”

Im ắng.....

Sâm Bân hừ một tiếng: “Không phải.”

Đỗ Linh Vũ bắt đắc dĩ buông tay, “Tôi cũng không phải.”

Nhạc Húc Phong trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Xem như không phải.”

Tuy đã đoán được trước, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan vẫn có chút mất mát, có điều cậu vẫn thản nhiên, “Mấy người nhìn cho kỹ, tôi là đàn ông con trai hàng thật giá thật, hơn nữa tôi cũng không phải đồng tính luyến ái, tôi thích phụ nữ!”

Ba người đều không mở miệng, đây là chuyện đã sớm biết a..... Chính vì vậy nên mới phiền toái!

Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhìn người này rồi lại nhìn nhìn người kia, lần lượt nhìn cả ba người họ vài lần, thở dài, tự nhiên nói: “Thật sự không biết mấy người đang làm cái gì, tất cả đều quái lạ, tôi không phải nữ, mấy người cũng không phải đồng tính luyến ái, mà mấy người lại như thế, cũng chỉ có một cách giải thích!”

“Gì?”

“Mấy người đều rất muốn làm bạn tốt của tôi có phải không?”

“.....”

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy bản thân nghĩ thông rồi, vui vẻ vỗ tay, chỉ vào Nhạc Húc Phong đã muốn tuyệt vọng: “Mặt băng sơn vạn năm, người máy sắt thép..... Tuy lạnh như băng nhưng em biết thầy rất quan tâm em, mặt khác, bộ dạng cũng không tệ lắm ”

Kế tiếp là nhìn Đỗ Linh Vũ: “Học trường sao..... Bại gia chi tử! Đại sắc lang! Luôn khi dễ tôi! Người xấu! Bất quá bộ dạng anh cũng rất được ”

Cuối cùng là nhìn đến Sâm Bân, “Anh sao.....” Kỷ Tiểu Nhan nhớ lại mấy chuyện đáng giận, khẩu khí có chút ề ề: “Cuồng bạo lực, đầu ngoài hành tinh, còn là tên đại lừa đảo! Có điều anh biết chơi game..... Bộ dạng cũng rất tuần tú ”

“Xem ra, cho mấy người làm bạn thân của tôi cũng không đáng sợ cho lắm.....”

Yên lặng..... Yên lặng..... Gió lạnh thổi qua.....

Nhìn.

Nhìn.

Nhìn.

Thanh âm Sâm Bân lộ ra vẻ lo lắng âm trầm: “Biết chơi game..... Ưu điểm của tôi là vậy sao?”

Đỗ Linh Vũ cười tươi sáng lạn, “Sắc lang..... Người xấu..... Chưa từng có ai nói tôi như vậy.....”

Nhạc Húc Phong cuối cùng cũng mở miệng: “Cái gì mà mặt băng sơn vạn năm?”

.....

“Đầu ngoài hành tinh? Con mẹ nó! Lại còn nói quả đầu tám vạn của tôi là đầu ngoài hành tinh!”

“Nga Bản công tử hóa ra là bại gia chi tử a Thật là đánh giá thú vị a Ha ha ”

“Ai có thể giải thích cho tôi người máy sắt thép không? Ân?”

Tâm trạng của ba người đã tới cực hạn, xoát một cái cùng nhìn chăm chăm Kỷ Tiểu Nhan.

“Mấy người..... Mấy người..... Bình tĩnh..... Tôi cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà.....” Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy đại sự không ổn, cười xua xua tay, “Đừng xúc động a..... Mấy người không phải bạn tốt của tôi sao.....”

“Đúng vậy, cậu ta vừa rồi nói chúng ta làm bạn thân của cậu ta không phải thực dọa người, có phải không?”
Đỗ Linh Vũ cười nói ra một câu còn độc hơn dao.

“Hừ, cậu ta còn nói bộ dạng chúng ta không tồi nữa!” Bộ dạng Sâm Bân miễn cưỡng, lại nguy hiểm như sói.

Ba người cùng đứng lên, Kỷ Tiểu Nhan bị dọa ngồi xuống, Nhạc Húc Phong nắm bả vai, đẩy kính mắt, lạnh lùng lên tiếng, thanh âm duyên dáng như đàn hạc.

“Kỷ Tiểu Nhan, cậu cần được dạy dỗ.”

30. Chương 30

Kỷ Tiểu Nhan đau khổ ôm một đồng khăn mặt, ngồi ngẩn người trên khán đài sân bóng rổ, đây chẳng lẽ là cái gọi là trừng phạt sao? Nhớ đến cảnh ba người xấu kia liên hợp lại bắt nạt cậu thật khiến người ta tức không có chỗ nói! Rõ ràng là thực bất công với cậu, làm như bọn họ tốt hơn mình vậy..... Đáng ghét!

“Uy! Bạn Kỷ Tiểu Nhan, cho một cái khăn mặt với!” Một đội viên đầu đầy mồ hôi chạy tới, cười hì hì gọi,

Kỷ Tiểu Nhan đưa khăn mặt cho, nhận được một tiếng ‘cảm ơn’, lại nhàm chán ngồi xuống.

Đỗ Linh Vũ là đội trưởng đội bóng rổ, không chỉ có thể, hắn còn là hội trưởng Hội học sinh, Kỷ Tiểu Nhan suýt quên tên kia quyền cao chức trọng tới mức nào, tùy tiện ra lệnh, có thể tổng cậu xuống tới 18 tầng địa ngục, mà không, nụ cười ôn nhu như nước của Đỗ công tử, liền ép cậu tới đây làm nhân viên hậu cần hỗ trợ.

Hừ, mười ngày trước, Đỗ Linh Vũ còn cẩn thận tạ tội với cậu! Bây giờ lại la ó, giống như tất cả đều là lỗi của cậu, cậu cũng đâu có làm gì, không phải là ‘sắc dụ’ một chút Nhạc Húc Phong bằng sơn vụn năm sao, tên kia bề ngoài nhân mô cầu dạng (ý chế giễu: hành xử y như cầu), quý ông lịch lãm, kết quả không phải là ‘tọa hoài tự loạn’ (một chút liền không kiềm chế nổi)?

Thiết

Nhìn Đỗ Linh Vũ ở bên ngoài sân bóng nghỉ ngơi chỉ đạo, Kỷ Tiểu Nhan nói thầm, đồ mặt trắng này, bụng rõ là một thùng sơn đen Tôi đã nhìn thấu anh!

Kỷ Tiểu Nhan bực tức đẩy mình, mắng chửi ba người kia.

Đỗ Linh Vũ ở bên cạnh sân, khoanh tay thuận miệng chỉ đạo cho vài đội viên, bất quá lực chú ý của hắn hoàn toàn không đặt trên đám đội viên đang cúi đầu khom lưng kia, ánh mắt hữu ý vô tình chăm chú nhìn Kỷ Tiểu Nhan, thấy vẻ mặt nhóc con kia khi thì oán giận khi thì uể oải khi thì kỳ quặc, trong lòng đã muốn cười đến đứt ruột, tùy tiện ngấm lại, cũng biết cậu đang bắt măn cái gì, mấy động tác nhỏ xuất hiện theo vẻ mặt biến hóa lại khiến người ta yêu mến, cậu nha Thật là vừa khiến người ta thích vừa khiến người ta muốn bắt nạt

Súng cậu đương nhiên là muốn súng, nhưng tiểu súng vật này rõ ràng không hiểu vị trí của mình, cũng không hiểu được suy nghĩ của các chủ nhân của cậu, ai ai, thực làm người ta đau đầu, Đỗ Linh Vũ khẽ thở dài một câu, đứng dậy đi về phía Kỷ Tiểu Nhan.

Mà Kỷ Tiểu Nhan đối với bóng rổ là dốt đặc cán mai, cậu bình thường ít tham gia mấy phong trào thể dục thể thao, nhìn mấy người nẩy chơi bóng trên sân chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, lúc đang ngẩn ngơ, có người gọi cậu, “Bạn Kỷ Tiểu Nhan! Lại đây phát đồ uống đi!”

“Ồ!” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng từ trên ghế nhảy xuống, ôm một đồng khăn chạy tới, đừng thấy cậu trong lòng bất măn, nhưng khi làm việc vẫn thực chăm chỉ.

Kỷ Tiểu Nhan bê một thùng nước ngọt, lắc la lắc lư từ văn phòng đi ra sân, vì mệt mà trán đầm mồ hôi, căn bản không để ý mọi người trong sân đều dừng hàng động, chăm chú nhìn cậu, ngay cả Đỗ Linh Vũ đi đến trước mặt cũng sững sốt.

Sân bóng vừa rồi còn âm ỉ đầy tiếng kêu thét chém giết chơi bóng trở nên im lặng còn hơn thư viện, chỉ có thể nghe thấy tiếng của mình Kỷ Tiểu Nhan, cậu buông thùng xuống, ngẩng đầu, lau mồ hôi, mọi người

đều nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm mồ hôi kia.

Mái tóc ẩm ướt, nằm phất phơ trên cái trán mịn màng, mồ hôi theo hai bên tóc mai mà chảy xuống làm nền cho gò má ửng hồng, còn có cặp môi đỏ mọng hé mở kia, đôi mắt trắng đen rõ ràng lúc này đã mang chút sắc thái mệt mỏi, chút lười biếng, chút tùy tiện, hoàn toàn nằm trong sự hấp dẫn vô ý.

Còn muốn mạng người hơn chính là, Kỷ Tiểu Nhan cởi chiếc áo khoác vốn đang mặc, áo sơ-mi phía trong không biết là của ai, dù sao nhất định cũng không phải của cậu, lớn hơn vài số, lưng phà lưng phùng, còn bị cậu tự cởi ra hai cúc đầu, lộ ra nửa vai cũng xương quai xanh, còn có mảng ngực trắng như sứ.

Nam sinh trong sân bóng rổ ở đâu nhìn thấy cảnh tuyệt sắc như vậy! Lại đều đang kịch liệt vận động, sớm đã có chút xúc động, lúc này thấy Kỷ Tiểu Nhan vẫn luôn ỉu xiu trốn trong góc bóng rổ nhiên biến hành như vậy, cùng mạnh mẽ nuốt nước bọt, cả người cứng nhắc không cách nào nhúc nhích.

“Chia đồ uống! Khát nước liền đến lấy nước ngọt!” Mà đầu sỏ gây chuyện Kỷ Tiểu Nhan không hề hay biết, ngược lại xoa xoa eo, lớn giọng kêu, hoàn toàn không nhìn ra..... mấy nam sinh này có gì khác lạ.

Thực im lặng, không ai động đậy.

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy có điểm kỳ quái, lại kêu một câu: “Chia nước ngọt! Chia nước ngọt!”

Vẫn không có ai nhúc nhích.

Di? Hôm nay thực cổ quái! Kỷ Tiểu Nhan kỳ quặc nhìn bọn họ mấy cái, mấy nam sinh gần cậu nhất lập tức tránh né ánh mắt cậu. Uy! Tôi là mang nước ngọt đến được không, cũng không phải thuốc độc, thần kinh à!

Được rồi, mấy người không uống tôi uống!

Kỷ Tiểu Nhan một bụng oán khí, cũng không nguyên ý tiếp tục kêu, cậu mở nắp một chai nước ngọt, đột ngột ngẩng đầu rồi dốc nước vào miệng, động tác thô lỗ vô cùng, còn cười cười ngồi xuống ghế tựa dài, chân bắt chéo, bộ dạng lưu manh.

Nước ngọt theo khóe miệng chảy xuống, lượn theo đường cổ, liền chảy vào trong áo..... Tất cả nam sinh đều nhìn đến ngây người.

Ngay trước khi Kỷ Tiểu Nhan chuẩn bị cởi cúc áo thứ ba lau nước ngọt, Đỗ Linh Vũ vội ‘khụ’ một tiếng, rầm rầm, toàn bộ nam sinh trên sân bóng rổ như ong vỡ tổ mà chạy ra ngoài, tốc độ chưa từng có, giống như châu chấu vù vù chui vào nhà tắm công cộng dội nước lạnh..... Trên đường có quá nửa chảy máu mũi.....

Chỉ còn lại Kỷ Tiểu Nhan cùng Đỗ Linh Vũ trong sân bóng, Đỗ Linh Vũ nhìn tay Kỷ Tiểu Nhan vội vàng luống cuống cởi cúc áo, bất đắc dĩ thở dài, đi qua, ở trước mặt Kỷ Tiểu Nhan không hiểu rõ ngồi xổm xuống, vươn tay lấy khăn giúp cậu lau sạch sẽ, từ ngực cho đến khoe miệng, sau đó giúp cậu đem cúc áo cài lại.

“Tiểu Nhan, từ hôm nay trở đi, cậu không cần đến sân bóng hỗ trợ nữa.”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan có chút kinh ngạc ngẩng đầu: “Tuy tôi cũng không muốn đến, nhưng vì sao vậy?”

Đỗ Linh Vũ hơi đau đầu, nhưng cố gắng giả vờ như không có chuyện gì, buồn nôn nói: “Bởi vì tôi đau lòng cho cậu a ”

Quả nhiên, Kỷ Tiểu Nhan sợ run cả người, xấu hổ xua tay: “Ồ, ờ, như vậy tốt nhất!”

Ai ngờ Đỗ Linh Vũ thấy bộ dạng không được tự nhiên của cậu liền nổi lên ý muốn trêu cợt, thuận tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu, mắt hoa đào khẽ cong, cười tủm tỉm nói: “Đúng rồi Tiểu Nhan, đại hội thể thao cậu chuẩn bị mua bên nào a?”

Đại học thể thao của đại học HB rất nổi tiếng, không chỉ vì đây là hoạt động long trọng nhất HB, có thể nhìn thấy khung cảnh long trọng nhất, còn vì đây là cơ hội để kẻ có tiền cá cược.

Chờ sau khi đại hội thể thao bắt đầu, tất cả học sinh trong trường cùng với người thân đều có cơ hội mua một loại ‘Phiếu anh đào’, cái gọi là ‘Phiếu anh đào’, chính là tiêu một số tiền nhất định, cược một bên hay một người nào đó sẽ thắng một mục nào đó, vụ cá cược của HB bao năm nay đều sôi nổi chưa từng thấy, người có tiền vùng tiền như rác, không có tiền cũng có thể hưởng cái náo nhiệt, hơn nữa kích thích trong đó thì không thể dùng lời để hình dung.

Đỗ Linh Vũ lúc này hỏi vậy, tất nhiên là muốn dẫn Kỷ Tiểu Nhan đi đặt cược cùng mình.

Kỷ Tiểu Nhan quả nhiên mắc mưu, hứng trí bừng bừng nói: “Kia còn phải nói sao, đương nhiên là mua lớp tôi thắng a!”

Đỗ Linh Vũ xoa xoa đầu cậu, “Này tôi biết, là muốn duy trì tập thể lớp mà, bất quá có phiếu thành tích cá nhân a, cậu chuẩn bị mua ai thắng?”

Kỷ Tiểu Nhan tuyệt không chán ghét loại hành động vô cùng thân thiết này của Đỗ Linh Vũ, có lẽ là lần hai người tiếp xúc trong nhà tắm, làm cậu có cảm giác thân cận với Đỗ Linh Vũ, “Này tôi còn chưa nghĩ nha, thông báo cũng không xem, không biết có những ai a?”

“Đại hội thể thao tất nhiên là mua.....” Đỗ Linh Vũ còn chưa nói xong, Kỷ Tiểu Nhan liền hỏi một câu nằm ngoài dự liệu của Đỗ Linh Vũ: “Học trưởng anh tham gia sao?”

Đỗ Linh Vũ sững sốt, “Sao lại hỏi vậy? Tôi là hội trưởng, không có tham gia.”

“Vậy a..... Thật đáng tiếc nha.....” Kỷ Tiểu Nhan có chút thất vọng hạ mí mắt, “Tôi vốn đang mong nhìn thấy anh lên sân nha.....”

Đỗ Linh Vũ giật mình, vội hỏi: “Tiểu Nhan mong tôi lên sân sao?”

“Đó là đương nhiên!” Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc nhìn thấy cặp mắt linh động giống như mèo con kia mang theo chờ mong, Đỗ Linh Vũ phát hiện mình căn bản không có biện pháp cự tuyệt, việc khiến Kỷ Tiểu Nhan thất vọng, dù lý trí nhiều lần nhắc nhở hắn cũng làm không nổi.

“Vậy được rồi, tôi tham gia.” Đỗ Linh Vũ cười, vân đạm phong khinh(bình đạm như mây, nhẹ nhàng như gió).

“Đi? Anh không phải không tham gia sao? Sao nhanh như vậy liền thay đổi chủ ý a?” Ánh mắt vui sướng cùng hiếu kỳ của chú mèo nhỏ làm lòng người khác ấm lên, vô luận phải trả giá bao nhiêu cũng đáng.

“Uhm, chỉ cần là cậu muốn.” Đỗ Linh Vũ ôn nhu nói, sau đó miết miết khuôn mặt nhỏ nhắn nhuyễn nhuyễn của Kỷ Tiểu Nhan, vươn một bàn tay, “Đến đây, phải về rồi.”

Kỷ Tiểu Nhan hơi giật mình nhìn hắn, cuống quýt gắt đầu, “Nga!”

Cậu từ trên ghế nhảy xuống, tự nhiên mà đặt tay mình vào trong tay Đỗ Linh Vũ.

=. =. =. =. =

Ngày hôm sau, sáng sớm, Kỷ Tiểu Nhan sáng không có tiết, nhớ ra tối qua nhờ Nhạc Húc Phong giúp cậu down một bộ phim, mắt nhắm mắt mở lê dép đến phòng Nhạc Húc Phong, phòng Nhạc Húc Phong không giống phòng trọ của bọn họ, là một căn phòng vĩ đại, từ lúc bắt đầu mượn phòng tắm Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan liền đem căn phòng kia như nhà mình mà sử dụng, lúc này, cậu lôi chìa khóa ra, quen thuộc mở cửa, Nhạc Húc Phong quả nhiên đã dậy, mặt đầy bột kem cạo râu, làm Kỷ Tiểu Nhan sợ nhảy dựng lên.

“Sao vậy?” Nhạc Húc Phong mặt nhăn mày nhíu, thuận tay pha một cốc cà phê cho Kỷ Tiểu Nhan.

“Không có gì, chỉ là không ngờ thầy cũng cạo râu nga.” Kỷ Tiểu Nhan nhún nhún vai, chỉ có thể trách mấy thần thoại về Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan căn bản là không nghĩ tới bộ dạng đầy râu của y.....

“Cái gì?” Lông mày của Nhạc Húc Phong không thoải mái nhướn lên.

“Nga không không không, em không phải nói thầy không đủ MAN nha! Là không ngờ tới, không ngờ tới.....”
Vù vù, nguy hiểm thật, băng sơn vạn năm quả nhiên là lạnh buốt.

Nhạc Húc Phong vẫn cứ trừng cậu nửa ngày, rồi mới không coi ai ra gì bắt đầu thay quần áo.

Nhìn Nhạc Húc Phong thay quần áo là một loại hưởng thụ, Kỷ Tiểu Nhan luôn thấy như vậy, bởi vì Nhạc Húc Phong lớn hơn cậu rất nhiều, lại là giáo sư, mặc quần áo tự nhiên là đi con đường thành thực trí tuệ, ổn trọng hào phóng, mang theo kính mắt càng tăng thêm loại cảm giác thần bí cùng áp lực.

Hôm nay Nhạc Húc Phong lại mặc Âu phục như thường ngày, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên có hứng thú, phòng ngủ của tên này mình chưa từng thăm qua, không bằng vào xem y có bao nhiêu bộ Âu phục, mặc đi mặc lại còn chưa trùng bộ nào!

Vì thế Kỷ Tiểu Nhan thừa dịp y không chú ý, đi men theo vách tường, ‘ầm’ một tiếng tiến vào phòng ngủ của Nhạc Húc Phong, còn không quên tiện tay khóa trái cửa lại.

Nhạc Húc Phong ngây người, lập tức đập cửa: “Kỷ Tiểu Nhan! Cậu ra ngay cho tôi!”

Tim Kỷ Tiểu Nhan đập nhanh đến lợi hại, miệng lại không chịu thua: “Dựa vào cái gì mà anh bảo tôi ra tôi liền ra! Hiện tại là ở phòng anh, không phải trong văn phòng của anh, giờ muốn phát uy à! Tôi không coi anh là thầy giáo đâu!”

Nhạc Húc Phong vốn khó chịu, nghe được câu ‘ta không coi ngươi là thầy giáo, trong ***g đột nhiên thư thái, vẻ mặt liền hòa hoãn, hỏi: “Cậu muốn cái gì tôi tìm cho cậu, chạy vào đó làm gì? Tôi cảnh cáo cậu, làm bẩn phòng tôi, liền phạt cậu đi nhặt rác!”

Kỷ Tiểu Nhan không thèm để ý, mở cửa chiếc tủ đứng vĩ đại ra, thiếu chút nữa là đơ người, đây là tủ quần áo của nam nhân sao? Có người có thể xếp quần áo sạch sẽ gọn gàng như vậy sao?

Kỷ Tiểu Nhan tuy chưa từng nhìn thấy tủ của Sâm Bân hay Đỗ Linh Vũ, nhưng cậu biết tủ của cậu cùng Trương Hiểu Ba, mở ra đều là phế tích sau chiến tranh thế giới, nơi nào còn bóng dáng quần áo? Tất cả đều bị vò vò thành đồng nát đặt một chỗ, lôi ra thì đầy nếp nhăn, giống như tã lót vậy.

Nhìn tủ quần áo của thầy Nhạc, quả nhiên là không giống a, quần lót, Tây trang, quần dài, phân loại hẳn hoi, một hạt bụi cũng không có lại còn có cạnh có góc, quân sự hóa quản lý cũng không có mặt này, hơn nữa đồ của Nhạc Húc Phong đều tự y sắp xếp, Kỷ Tiểu Nhan liếc mạng tưởng tượng cảnh Nhạc Húc Phong về mặt ôn nhu quỳ gối trên thảm gấp quần áo, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, thất bại làm mình vui vẻ.

Như vậy xem ra..... Nhạc Húc Phong quả nhiên có năng khiếu làm vợ..... Ha ha

Kỷ Tiểu Nhan nghịch ác lôi từng bộ từng bộ đồ của hắn ra ngắm nghía, sau đó vò lại thành cục ném vào, cuối cùng kéo ra ngăn kéo ở đáy, thiếu chút là thét chói tai, đây một tủ, tất cả đều là quần lót đủ kiểu đủ

loại, ít nhất có trên trăm chiếc.

Kỷ Tiểu Nhan đầu đầy hắc tuyến đánh giá từng cái từng cái quần lót, cảm thấy anh già nay cũng rất buồn tao(buồn nôn cộng lằng lự)

“Kỷ Tiểu Nhan cậu nhanh đi ra cho tôi!”

Nhạc Húc Phong lại đập cửa, “Rồi rồi rồi! Em đi ra đi ra đây!” Kỷ Tiểu Nhan đáp lời liên tục, đóng lại cửa tử, vô tình trong lúc xoay người, phát hiện trên chiếc giường sạch sẽ của Nhạc Húc Phong, có đặt một quyển sổ bìa đen.

Lòng hiếu kỳ trời dạy, Kỷ Tiểu Nhan cầm quyển sổ kia lên, mở ra, nhất thời thất vọng, phía trên đều là chữ tiếng Anh, Kỷ Tiểu Nhan theo ngành kỹ thuật, tiếng Anh vốn là gà mờ, cố hết sức đọc mấy lần, đại khái hiểu được đây kiểu như là nhật ký của Nhạc Húc Phong.

Nhưng vừa định đóng lại, vô tình từ trong quyển sổ rơi ra một bức ảnh, Kỷ Tiểu Nhan nhặt lên, cau mày nhìn kỹ, phía trên là một nam một nữ chụp chung, cậu bé đại khái đã hơn mười tuổi, vừa nhìn đã thấy chính là Nhạc Húc Phong, chẳng qua y khi đó tựa hồ rạn rở hơn giờ nhiều, cô bé kia chỉ có bảy tám tuổi, mặc váy trắng, cánh tay củ sen thân thiết ôm cổ Nhạc Húc Phong, giống như chim nhỏ nép vào, bất quá khuôn mặt nhìn có điểm quen thuộc.

Lòng Kỷ Tiểu Nhan hồ nghi, đóng sổ lại, đặt về chỗ cũ, rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Nhạc Húc Phong quả nhiên lo lắng cậu làm loạn, đi lướt một vòng, không nhận ra có gì khác thường, sau đó mới quay đầu giáo huấn Kỷ Tiểu Nhan: “Sao lại không lễ phép như vậy, có biết đây là riêng tư của người khác không a? Về sau phải có sự đồng ý của người chủ mới có thể vào phòng họ.”

Kỷ Tiểu Nhan lè lưỡi, bất bình nói: “Em biết a, nhưng dù em nói với thầy, thầy cũng sẽ không đồng ý mà.”

Nhạc Húc Phong lười nghe cậu dong dài, không kiên nhẫn vung tay nói: “Được rồi, bộ phim cậu muốn tải xuống hôm qua đã xong rồi, tự vào thư phòng lấy đi.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới nhanh như chớp lủi vào thư phòng Nhạc Húc Phong tìm USB, nhân cơ hội lật lật sổ ghi chép làm việc của Nhạc Húc Phong, xem xem có thông tin gì không.

Quả nhiên, trong sổ Nhạc Húc Phong ghi đầy về mấy chuyện liên quan đến đại hội thể thao, mặt Kỷ Tiểu Nhan lướt tới chỗ, “Kế hoạch tham gia đại hội thể thao của lớp 1 hệ Hậu Cần”.....

Kỷ Tiểu Nhan lại cẩn thận đọc, Nhạc Húc Phong cứ nhiên chuẩn bị mua Phiếu anh đào áp đặt lên bọn họ! Đây, đây không rõ ràng là xong đời rồi sao, ai dám là Nhạc Húc Phong mất tiền, phòng chừng ngay cả thi thể cũng tìm không ra! Tiếp đó cậu vội vội vàng vàng nhìn danh sách phía dưới của Nhạc Húc Phong, trong lòng tưng kình: không có tôi không có tôi không có tôi..... Bỏ Tất phù họ.....

Mất lượt xuống..... Hoàn hảo hoàn hảo, quả nhiên không có.....

Kỷ Tiểu Nhan vừa mới nhẹ thở ra, chợt nghe thanh âm lạnh lẽo của Nhạc Húc Phong ở phòng bên cạnh: “Kỷ Tiểu Nhan! CẬU MAU GIẢI THÍCH CHO TÔI!”

Xong rồi!

Tám phần là Nhạc Húc Phong mở cửa tủ phát hiện bên trong đã biến thành phế tích sau chiến tranh thế giới..... Giờ không chạy thì chỉ có chết!

Kỷ Tiểu Nhan lấy USB, phi ra khỏi phòng Nhạc Húc Phong, trước khi đi còn đung vào giá treo quần áo, ‘ầm’ một tiếng, vừa vịn đập phải bể cá thủy tinh rất lớn trên tường của Nhạc Húc Phong, nước đổ ra, cá cảnh nhiệt đới nhiều màu sắc nhảy nhót đầy phòng, Nhạc Húc Phong sau khi nhìn thấy tủ quần áo mình loạn thất bát tao, quần lót loạn thất bát tao, lại thấy phòng khách loạn thất bát tao.....

Kỷ Tiểu Nhan nhìn Nhạc Húc Phong mấy giây, nhanh chân bỏ chạy, chạy rất xa còn nghe thấy Nhạc Húc Phong ở phía sau rống: “KỶ TIỂU NHAN!”

31. Chương 31

Chờ tới chiều lúc Kỷ Tiểu Nhan ngồi trong phòng học, rốt cục biết cái gì gọi là ‘tự làm bậy không thể sống’, nói đến sắp xếp hạng mục đại hội thể thao, Nhạc Húc Phong lôi ra cái danh sách mà sáng nay cậu đã xem qua, lần lượt điểm danh, Trương Hiểu Ba cùng Ngoại Tinh Nhân đều là chạy tiếp sức bốn người, ngoài ra, Ngoại Tinh Nhân còn có chạy 5000m, Kỷ Tiểu Nhan vừa dùng ánh mắt đồng tình nhìn y, kết quả Liêm Tử Toàn ở phía dưới liền lấp bấp nói tên mình ra.

“Kỷ Tiểu Nhan – nhảy cao.....”

“Cái gì!”

Kỷ Tiểu Nhan đứng vụt dậy, chống lại ánh mắt lạnh như băng của Nhạc Húc Phong, “Sao vậy? Kỷ Tiểu Nhan, cậu có ý kiến sao?”

Kỷ Tiểu Nhan choáng váng lúc lâu, mới gật gật đầu: “Không có ý kiến.....” Gặp quỷ rồi!

Hồn đản!

Nhạc Húc Phong! Anh công báo tư thù(lấy việc công trả thù riêng)!

Nhảy cao..... Trời ạ..... Cậu cao có 1m7 cứ nhiên kêu cậu đi nhảy cao..... Phiếu anh đào của Nhạc Húc Phong là thua chắc rồi.....

“Kết quả được công bố lần này, nếu ai có cảm đảm dám làm phiếu của tôi thua trắng, thì đứng nghỉ sống thoải mái nữa!”

Cơn tức hôm nay của Nhạc Húc Phong lớn đến nguy, ngũ khí nghiêm khắc gấp một trăm lần, rất có khả năng thua cá cược sẽ giết người diệt khẩu.....

“Tôi đã đào hồ quan tài rồi, còn thiếu một cước đạp mấy người xuống thôi! Ai dám đem vinh dự tập thể làm cặn bã, tôi sẽ khiến cho người đó chịu khổ suốt đời!”

.....

Chẳng lẽ đây là lời tuyên thệ đại hội bình thường sao?

Nhạc Húc Phong có phải xã hội đen Mỹ không vậy a.....

Hết giờ, Nhạc Húc Phong cả người đầy oán khí đi ra, trong lớp lập tức nổ tung.

“Tiểu Nhan Tiểu Nhan! Cậu biết không, người nhảy cao tốt nhất trường ta là người cậu rất quen a!” Đám nữ sinh suốt ngày nhìn ngắm ‘giai’ tụ lại càng thêm loạn.

“Cái gì người quen?” Kỷ Tiểu Nhan không rõ cho lắm.

“Chính là..... Lớp trưởng cậu nói đi!”

Liêm Tử Toàn thở dài, vỗ vai cậu, nhẹ nhàng bảo cậu: “Kỳ thật, quán quân nhảy cao trước kia, đều là Sâm Bân.....”

“Trời ạ! Tôi còn sống nổi không a!”

Thời gian nháy mắt trôi qua, rất nhanh, đại hội thể thao đã gần ngay trước mắt, Kỷ Tiểu Nhan lén lút sau lưng mọi người luyện nhảy cao, luyện đến đau eo lưng chân rút gân, đi đường giống như nhà du hành vũ trụ trong tàu Thần Châu lên mặt trăng, lảo đảo lảo đảo, Nhạc Húc Phong biết rõ tình hình thực tế, nhưng y vẫn lộ vẻ thờ ơ, biểu tình lạnh khốc làm tim Kỷ Tiểu Nhan đều đóng băng.

Có điều chỉ có trời mới biết, trong lòng Nhạc Húc Phong tiêu phí không ít khí lực, mới kiềm chế được bản thân không tới giúp Kỷ Tiểu Nhan.

“Tôi nói Hiểu Ba, cậu bảo tôi có phải thực sự chọc giận thầy Nhạc không?” Kỷ Tiểu Nhan đau khổ ngồi bên cạnh tấm đệm nhảy cao, Trương Hiểu Ba cũng rất đau khổ.

Liêm Tử Toàn lo lắng ở bên cạnh nhìn hai người bọn họ, vội vàng đến giải phiền: “Không phải không phải, thầy Nhạc thích Tiểu Nhan như vậy.....”

“Tôi nói Sweetheart, mắt cậu có nhìn thấy không a? Y rõ ràng hận không thể biến tôi thành cá, để chôn cùng đôi cá cảnh nhiệt đới của y, loại tiểu nhân này, công báo tư thù, hừ.....”

“Nhưng mà thầy Nhạc thật sự.....”

“Là do cậu nghĩ ai cũng thiện lương giống như thiên sứ vậy!”

Liêm Tử Toàn vừa nghe lời này, không hé răng, đứng cúi đầu, ba người ai cũng không nói.

Vốn Kỷ Tiểu Nhan gần đây luôn gọi thẳng tên Nhạc Húc Phong, nhưng hiện tại lại đổi cách xưng hô trở về như trước, có thể thấy quan hệ của hai người rất lạnh nhạt.

“Ai.....” Trương Hiểu Ba còn chưa thở dài hết hơi, Ngoại Tinh Nhân đã tới, làm Trương Hiểu Ba mặt xám mày tro đi luyện chạy bộ cùng y, bỏ Kỷ Tiểu Nhan lại.

=. =. =. =. =

“Bạn Trương Hiểu Ba, thi chạy tiếp sức bốn người là vinh dự tập thể, tôi nghĩ cậu tốt nhất chuyên tâm một chút, đừng để người khác đều phải lãng phí khí lực.”

Lúc Trương Hiểu Ba làm gây truyền rơi lần thứ ba, Ngoại Tinh Nhân châm chọc nói, mặt Trương Hiểu Ba nhất thời tái nhợt.

Nhưng thể lực trời sinh không tốt không phải nhanh như vậy mà bù được, đợi đến lúc huấn luyện xong chỉ còn lại hai người bọn họ, Trương Hiểu Ba rốt cục nhận không được mà hét lên: “Cậu biết thể lực tôi không tốt! Cậu con mẹ nó bốt ở trước mặt người khác mắng tôi, khoe khoang cái gì a! Làm như cậu có thể!”

Ngoại Tinh Nhân nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tôi có thể hay không không liên quan, đến lúc cậu làm rơi gậy, trách nhiệm về Phiêu anh đào liền do cậu phụ trách, bọn tôi cũng không rảnh để chịu phạt cùng cậu.”

“Cậu!” Trương Hiểu Ba hung hăng trừng mắt nhìn y, hỏn hển rống to: “Nghe này! Đây là lời người nói sao! Tôi nói cậu rất cuộc có phải bạn thân cùng ký túc xá với ta không vậy!”

Ngoại Tinh Nhân căn bản lười phản ứng lại y, phiền chán phẩy phẩy tay: “Tôi chịu thua cậu, luyện tập

một buổi chiều, đều bị cậu kéo dài đến thê thảm, cậu tốt nhất đừng nói với ai là tôi quen người.”

“Được! Tôi cũng chịu cậu đủ rồi! Cả ngày làm mặt nghiêm cho ai xem! Từ hôm nay trở đi chúng ta đường ai nấy đi, không can hệ! Thi chạy tiếp sức không cần cậu quan tâm!”

Trương Hiểu Ba là tức giận cực kỳ, gì cũng nói hết ra, kết quả nói xong, sau đầu gió lạnh thổi, đáng tiếc lời nói đã không thể thu trở lại.....

“Nga, tôi đây cầu còn không được, ngài cứ chậm chậm luyện đi, cẩn thận ngã gãy chân.” Ngoại Tinh Nhan vẫn châm chọc khiêu khích, không quay đầu lại mà đi khỏi.

Chỉ còn lại một mình Trương Hiểu Ba, đứng trên đường chạy, hai mắt đỏ hoe, tức đến nghiến răng nghiến lợi, “Tôi không cho cậu biết mặt..... Tôi liền thực có lỗi với bài Tarot!”

=. =. =. =. =

Thấy nhảy rất nhiều lần vẫn là độ cao ‘đáng thương’ như vậy, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy mình là cái đồ ngốc biết tự lượng sức, bất đắc dĩ để Liêm Tử Toàn giúp cậu đặt gậy tre lên, vừa mới chuẩn bị nghiệm chứng sức mạnh to lớn của lực hấp dẫn Trái đất, chợt nghe phía sau có một thanh âm đầy từ tính gọi.

“Tiểu quý!”

.....

Vì sao?

Vì sao cậu còn phải đụng tới Sâm Bân..... Đây không phải muốn chết sao?

Kỷ Tiểu Nhan giống như cương thi quay người lại, nhìn Sâm Bân tiêu sái bước đến, hiện tại là đầu tháng 4, Kỷ Tiểu Nhan còn mặc áo khoác, Sâm Bân đã sớm mặc áo cộc tay.

“Sao vậy? Nhìn thấy tôi sao như nhìn thấy quỷ vậy?” Sâm Bân không hài lòng với vẻ mặt của cậu, vươn tay bóp vào mặt cậu, thô bạo nắn thành một nụ cười, lỗ mũi nói: “Đến, cười cho đại gia nhìn một cái ”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này nghĩ muốn cho gã một quyền, nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi.....

Thực tế, cậu liếc mắt cười tươi nói: “Không có a.....”

Kết quả Sâm thiếu gia vẫn chưa vừa lòng, ngậm điều thuốc búng trán Kỷ Tiểu Nhan, thiếu chút nữa làm

Kỷ Tiểu Nhan đau đến khóc ra.

“Nụ cười chó má gì vậy, Lộ Tùng cười còn đẹp hơn cậu nhiều!”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn sang bên cạnh, hóa ra Lộ Tùng hôm nay đi cùng Sâm Bân, y vẫn mang bộ dạng già dặn, Âu phục thẳng thớm thắt cà-vạt, ôm theo laptop, mang mắt kính nhả nhẩn, nói chuyện nhẹ nhàng vô cùng ôn nhu, nhưng cũng là nhân vật không động vào được.

Ở cùng Sâm Bân lâu như vậy, Kỷ Tiểu Nhan đại khái cũng hiểu Lộ Tùng là trợ thủ đắc lực của Sâm Bân, giống như tham mưu vậy, hôm nay nếu y đi theo Sâm Bân, nhất định là có chuyện quan trọng.

“Anh có việc a?”

“A, bàn chuyện làm ăn, nhưng đã xong xuôi rồi.” Sâm Bân chẳng hề để ý nói, sau đó rất hứng thú đánh giá cái giá nhảy cao bên cạnh.

“Sao vậy? Tiểu quỷ, cậu đang luyện cái này sao?”

“Không không không một chút cũng không phải tuyệt đối không phải hoàn toàn không phải là anh hiểu lầm rồi là anh nhìn nhầm rồi, tôi cũng không cảm thấy hứng thú cũng không chuẩn bị cảm thấy hứng thú tôi chỉ là mang mấy thứ này ra xem xem.....” Kỷ Tiểu Nhan nói năng hoàn toàn lộn xộn.

“Không hứng thú?”

“Ừm!”

“Chỉ là xem xem?”

“Ừm!”

“Thật sao?”

“Ừm!”

Sâm Bân thú vị nhìn cậu, bộ dạng tựa tiểu tựa phi, khuyên tai màu bạc lóe lóe sang, nhẹ nhả ra một làn khói xinh đẹp, gật gật đầu, nói: “Thú vị thú vị ”

Sâm Bân đột nhiên tay to ôm chặt, trời đất chuyển dời, Kỷ Tiểu Nhan ngửi thấy một mùi hương mãnh liệt đầy hormone nam tính, tiếp theo bản thân đã bị Sâm Bân đè trên đệm nhảy cao.

“A!”

Nghe được tiếng cười trầm trầm đầy từ tính của Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan bối rối không thôi, kêu to: “Thái Quân! Thái Quân! Dưới ánh sáng mặt trời..... Ân..... Ô.....”

Lại bị nồng nhiệt hôn một lần, mãi đến khi Sâm Bân khi dễ đủ rồi, mới buông cậu ra, mặt Kỷ Tiểu Nhan đã muồn đỏ như trời chiều, Liêm Tử Toàn còn ngay bên cạnh a, thật là dọa người.....

Di? Liêm Tử Toàn đâu?

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phát hiện không thấy Liêm Tử Toàn đâu, không chỉ Liêm Tử Toàn, Lộ Tùng cũng không thấy.

“Đừng tìm, tôi kêu Lộ Tùng kéo cậu ta đi rồi, người của tôi không thể để người khác nhìn.” Sâm Bân bá đạo đem đuôi mình đè lên Kỷ Tiểu Nhan, khóe mắt xuân phong đắc ý.

Kỷ Tiểu Nhan có gốc cũng biết, lúc này không phải là lúc giãy dụa, nếu yếu ớt, Sâm Bân còn có thể nhanh chóng buông cậu ra, vì thể nhỏ giọng nói: “Đau, đau, đau, đau chân.....”

Quả nhiên, Sâm Bân thương tiếc buông cậu ra, hào phóng ngồi dậy, bắt quả vẫn đem Kỷ Tiểu Nhan ôm vào lòng hắn, thi thoảng sờ tóc, mang theo tâm tình vui vẻ trước nay chưa từng có nói: “Tiểu quý, nếu cậu tham gia đại hội thể thao, tôi nhất định sẽ dạy cậu.”

“Anh cũng tham gia đại hội thể thao sao?” Kỷ Tiểu Nhan hỏi.

“Cũng?”

“Ách..... Vì học trưởng muốn tham gia.”

“Tên nhãi họ Đỗ?”

Sắc mặt Sâm Bân lập tức trở nên âm trầm, trong ánh mắt không có ý cười, cười lạnh một tiếng: “Tên mặt trắng đó cho tới giờ đều là đầu cầu của Hội học sinh, chưa từng tham qua gia.”

“Nhưng là lần trước tôi nói muốn nhìn hắn thi đấu, hắn liền thực sự đi báo danh.”

Kỷ Tiểu Nhan ngây ngốc, Sâm Bân ngơ ra một lúc, lập tức đáy lòng bất mãn nói thầm: Vô nghĩa! Cậu nói muốn hắn đi, hắn có thể không đi sao!

“Hừ! Cậu cùng tên hồn đản kia thực thân cận đó!”

“A!” Eo Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên bị Sâm Bân nhéo một cái, đau đốn hét lên một tiếng.

Sâm Bân cũng không quản Kỷ Tiểu Nhan chịu được hay không, tay luồn lách thô bạo kéo khóa quần bò của Kỷ Tiểu Nhan, rồi lập tức tiến vào bên trong, làm Kỷ Tiểu Nhan bối rối nắm tay gã lại, thanh âm cũng bắt đầu run rẩy: “Đừng, không có chuyện đó, tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi.....”

“Nga? Thuận miệng nói, hồn đản họ Đỗ kia liền tích cực đi báo danh như vậy? Tôi sao lại không biết chứ?” Sâm Bân cố ý kéo dài giọng nói.

“A..... Không..... Đau..... Đừng chạm vào..... Đau quá.....” Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút nữa đau khóc ra nước mắt, Sâm Bân lại hoàn toàn làm như không thấy.

Kỷ Tiểu Nhan đau đốn run rẩy từng đợt từng đợt, còn khấp nép cầu xin tha thứ: “Sâm Bân..... Thật sự rất đau..... Rất đau..... A.....”

“Đau? Lúc hồn đản kia chạm vào của cậu, sao cậu không kêu đau?”

Sâm Bân nhớ tới Đỗ Linh Vũ lại tức giận, đối với chuyện Kỷ Tiểu Nhan nói với Đỗ Linh Vũ muốn xem hẳn thi đấu, càng canh cánh trong lòng, lúc này tay tuyệt không ôn nhu, mang theo ý trừng phạt cùng ngược đãi, gây sức ép với Kỷ Tiểu Nhan khổ không nói nổi, lời cầu xin tha thứ cũng nói thiệt nhiều.

“Tôi biết anh..... anh..... cũng tham gia..... tỷ thí không phải rất tốt sao.....”

Sâm Bân ngừng lại một chút, cặp mắt xéch chớp chớp, nguy hiểm híp lại, nhưng khóe miệng cong lên: “Tỷ thí sao? Chủ ý của cậu cũng không tồi.....”

Sau khi run rẩy thét lên một tiếng, Kỷ Tiểu Nhan phóng thích xong cả người vô lực tựa vào hõm vai Sâm Bân, ngã vào lòng hắn, cắn bản ngay cả mình vừa rồi nói bậy cái gì cũng không biết, cậu càng không biết đại hội thể thao của HB vì một câu của cậu, sẽ có một tình huống kinh khủng tới cỡ nào, mà Phiếu anh đào sẽ có một kết quả kích thích đến mức nào.....

32. Chương 32

Bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng bay trên nền trời đại học HB, đại hội thể thao kinh điển nhất trong văn học giống như bức tranh hiện ra trước mắt toàn thể học sinh, cả vệ sinh trường dưới sự chỉ đạo của Đỗ Linh Vũ, sạch sẽ như được gột rửa, chỗ nào cũng là đèn đuốc, đi đến đâu là ánh sáng phản chiếu tới đó.

Kỷ Tiểu Nhan vốn cảm thấy quanh cảnh đại học HB đã phi thường tao nhã rồi, nhưng cả ngôi trường chỉ trong ba ngày ba đêm cải tạo oanh oanh liệt liệt, liền biến thành bộ dạng hiện tại, thật sự là á khẩu không nói gì được.

Hội trưởng đại nhân Đỗ Linh Vũ cười tủm tỉm nói: “Nga? Tôi chỉ để bọn họ làm vệ sinh một chút mà thôi.”

Cái gọi là làm vệ sinh, chính là từ hành lang đến phòng học rồi đến đường lớn, trên đường ngay cả một sợi tóc cũng không có, sàn nhà trơn đến mức có thể trượt patin được, kính sáng như gương, lại nói đến WC, vừa mở cửa thì nơi nơi đều là hoa tươi, trên bồn rửa tay bày đầy các loại nước hoa hàng hiệu..... Kỷ Tiểu Nhan hoài nghi nơi này rốt cục có phải là nơi dùng để phương tiện(là việc... ấy:>) hay không.....

Càng khoa trương hơn, thậm chí trải từ cổng trường đến sân vận động, trời biết là dài bao nhiêu, so với Hollywood còn Hollywood hơn, toàn bộ phóng viên các tờ báo lớn trong thành phố cùng với nam nữ sinh của các trường khác đến xem náo nhiệt ai trong tay cũng giơ camera cùng V8, làm lối đi hai bên chật như nêm cối, còn có người, cứ nhiên ôm poster của Đỗ Linh Vũ hay Sâm Bân chờ xin chữ ký, tặng hoa hiếc thì đừng nói.

Cũng không biết bộ trưởng Bộ Văn nghệ của Hội học sinh nghĩ gì, ở dọc đường đặt mấy cái đài lớn, bày đầy đàn violin đàn violonxen kèn clarinet sáo oben..... Trên đường đều có cảnh người thật diễn tấu giao hưởng, tất cả đều là người được mới đến từ các nhà hát lớn, câu lạc bộ âm nhạc của HB đều đang chuẩn bị cho màn khai mạc.

Tiếng người đã rộn rã khí thế ngất trời, Sâm Bân còn ngại chưa đủ, vì thế vào tối hai ngày trước đại hội thể thao, Kỷ Tiểu Nhan cùng Nhạc Húc Phong đang ngồi trong phòng ăn bánh bao chiên tương, Sâm Bân đi tới, đột nhiên thấy tiếng Nhạc Húc Phong từ TV phát ra, nhất thời cảm thấy bùng nổ, vung tay lên, đồng chí Lộ Tùng liền diện vô biểu tình gọi đến đường dây nóng của thị trưởng, vô liêm sỉ mượn nhóm cơ động ở quảng trường trước mặt tòa thị chính.....

Sau đó đồng chí Nhạc Húc Phong đề nghị, để nhóm cơ động đội tóc giả màu bạc, mặc lễ phục lụa, thành một cái anh luân phong tình, tiếp đó, Bộ trưởng Bộ văn nghệ nhận được yêu cầu đặc biệt của Hội trưởng đại nhân, dàn nhạc tăng thêm mấy cái kèn Scotland.....

Về an toàn của tâm can bảo bối Kỷ Tiểu Nhan của ba người, càng thêm chú ý, ngoại trừ đàn em của Sâm Bân hai giờ một nhóm, một nhóm sáu người, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ còn đặc biệt phái nhân viên bảo vệ trong nhà mình đến duy trì trật tự, hơn nữa nhân viên duy trì trật tự tất cả đều là Âu phụ đen giày da đen kính mực tàu, ai cũng trên mét tám, mang theo một máy bộ đàm nhỏ, khóc muốn chết, Ngoại trưởng đi trả lời phỏng vấn cũng không đến mức này!

Trong trường hợp vô cùng khủng bố này, Kỷ Tiểu Nhan tận mắt nhìn thấy mười mấy cô nữ sinh ngất xuống.....

Đương nhiên, Kỷ Tiểu Nhan cả đời chưa từng thấy một đại hội thể thao nào như vậy, trong đầu cậu liền nhớ đến đại hội thể thao có hai kinh khí cầu bay múa trên trời, hôm trước nói với Đỗ Linh Vũ, kết quả sáng hôm nay lúc cậu ra khỏi cửa gặp Trương Hiếu Ba, y đang ngửa mặt nhìn trời thở dài.

“Trời ạ! Đây là đại hội thể thao trong truyền thuyết sai?” Hai mắt Trương Hiểu Ba như muốn lồi ra, chỉ chỉ bầu trời, “Nhiệt khí cầu đến trường ta sao?”

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu, mới phát hiện trên bầu trời chỗ sân vận động, có chừng bảy tám nhiệt khí cầu rất lớn đủ loại màu sắc, phía trên còn có tranh hoặc chữ viết thật dài.

Cậu nhớ không nhầm, bản thân tôi qua chắc chắn nói là ‘khinh khí cầu’, không phải ‘nhiệt khí cầu’, nhưng xem Đỗ Linh Vũ lần này bạn đến lợi hại, đã xuất hiện triệu chứng lãng tai, giám định hoàn tất.

Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba ở trong đội ngũ của hệ Hậu Cần, mặc chế phục giống nhau, dưới sự dẫn dắt của lớp trưởng Liêm Tử Toàn, ổn trọng tiến vào hội trường đại hội thể thao, dọc đường có thể nói là dẫm lên thảm đỏ mà đi, dùng lời của Trương Hiểu Ba, Trạng Nguyên dạo phố cũng y như vậy, chỉ là bọn họ có thể dừng đem hoa tươi đập lên đầu tôi được không? Đầu tôi thực đau a.....

Kỷ Tiểu Nhan cũng thực choáng váng đầu óc, bởi vì ngay khi đội bọn họ tiến vào hội trường, đột nhiên một đội của hệ khác mãnh liệt chen lại, mặc toàn Tây trang, vừa nhìn đã thấy là người năm ba, hơn nữa Kỷ Tiểu Nhan trầm tư không lý giải nổi, vì sao chiều cao phổ thông của người đội này lại cao như vậy, trừ bỏ nữ sinh của đội ở phía sau mà bọn họ không nhìn thấy, nam sinh phía trước tất cả đều cao lớn, khí chất hiên ngang.

Bọn họ đột nhiên chen ngang như vậy, nhất thời làm đội Kỷ Tiểu Nhan rạt hết sang một bên.

“Hỗn đản! Là người thuộc Hệ nào a? Không phân rõ phải trái như vậy!” Tiểu Cường ở phía sau kêu to, mà lớp trưởng Liêm Tử Toàn cầm biển lớp đứng đầu, trốn trong áo choàng run rẩy, bộ dạng yếu đuối dễ khi dễ.

“Nhìn a nhìn a! Quân đoàn ma vương của HB!” Đột nhiên mấy nữ sinh bên cạnh bắt đầu hét chói tai, Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một lúc, sau đó thiếu chút nữa bị đồng hoa tươi trong nháy mắt ném ra ở bên đường chôn sống, Trương Hiểu Ba cũng bị đập vài cái.

“A a a a a Tôi thấy đại nhân Lucifer rồi!”

“Đúng đúng đúng! Là hấn! Chính là hấn! Thật đẹp trai thập cơ bắp!”

“Trời ơi! Tâm can ta cơ thể ta, tất cả đều thuộc về ngài!”

Cùng đến với hoa tươi và áp phích chính là tiếng hét chói tai giống như thủy triều từng trận từng trận ập đến của nữ sinh, thanh âm này thiếu chút nữa hù chết Liêm Tử Toàn, Trương Hiểu Ba phát hiện tất cả nữ sinh mê sắc của trường học cùng thành phố đều đến, các nàng kích động như vậy, khẳng định đây là một đại nhân vật, mà đại nhân vật HB còn có ai hiểu rõ quen thuộc hơn Kỷ Tiểu Nhan sao?

Sau khi đám người xôn xao một lúc, Kỷ Tiểu Nhan nghe được giọng nói thiếu kiên nhẫn nhất trên đời kia: “Ồn cái rầm ầy! Đừng có hết việc liền kiếm chuyện, muốn lão tử phát hỏa à!”

Quả nhiên là Sâm Bân.....

“Sâm ca nói đúng”, đây là tiếng của một tên đàn em, “Đám đàn bà này quá nhiệt tình, chúng ta mau vào sân đi, đỡ làm Sâm ca bị quấy rầy.”

“Uy! Mấy người nhanh tách ra, nhường đường cho Sâm ca!” Lại một tên đàn em nữa cao giọng hô to về phía Kỷ Tiểu Nhan.

Cái này Kỷ Tiểu Nhan thấy rõ, hóa ra nam sinh trong lớp Sâm Bân, cơ hồ đều là đàn em của gã, tránh không được đều một loại được hạnh đó.....

Hiện tại không có Nhạc Húc Phong, lớp một Hậu Cần chính là không có sức mạnh, xám xịt tránh sang bên, lùi sang bên thăm dò cạnh lớp trưởng, Liêm Tử Tồn trốn nhanh hơn bất cứ ai, kết quả y trên đường còn bị đám nữ sinh háo sắc đẩy đẩy hích hích, chặt vật ngã trên mặt đất, ngay khi nhóm Kỷ Tiểu Nhan tránh hết sang bên, Lô Tùng mở miệng.

Giọng nói êm ái, bình tĩnh, lại tựa như bom: “Sâm ca, em nghĩ em có nhiệm vụ nhắc nhở anh, lớp vừa nhường đường cho chúng ta, người giữ băng của họ, là người hầu của Kỷ Tiểu Nhan.”

.....

Sắc mặt Sâm Bân nhất thời biến đổi, hơn nữa còn trở nên rất khó nhìn, nhưng lúc gã đang do dự định nói cái gì, Nhạc Húc Phong từ trong sân vận động đi ra.

Quả nhiên, hiệu quả của thấy chủ nhiệm chính là toàn trường yên tĩnh, ngay cả người thổi kèn Scotland cũng ngừng ra, tất cả đều ngơ ngác nhìn y, mà Nhạc Húc Phong đối với loại tình huống này căn bản đã sớm tập thành quen, y lạnh lùng quét mắt, vẫy tay gọi Liêm Tử Toàn lại.

Liêm Tử Toàn đáng thương ôm băng lớp nặng trĩu, thất tha thất thểu chạy lại.

“Đây là có chuyện gì? Mấy người tránh sang bên cạnh làm gì?” Lúc nói chuyện, y cũng sắc bén liếc mắt nhìn đám người Sâm Bân một cái.

“Là, là là lớp bọn họ muốn vào vào vào trước....” Liêm Tử Toàn lắp bắp cúi khom lưng.

Nhạc Húc Phong nhướn mi, xoay người, vừa nâng cằm vừa nhìn về phía Sâm Bân: “Là cậu nói muốn vào trước?”

Sâm Bân muốn lên cơn, nhưng thế nào cũng cảm thấy mình đuối lý, lại nhìn Kỷ Tiểu Nhan trong đám người, che che lấp lấp không nhìn rõ lắm, hình như đang cúi đầu, bộ dạng có chút ủy khuất, lòng Sâm Bân liền đau, gã khoát tay áo, người lớp gã cơ hồ chỉ trong nháy mắt, phi thường chỉnh tề mà tránh sang một

bên.

Nhạc Húc Phong lúc này mới quay người, tâm tính không tốt lắm răn dạy: “Có biết đi không! Nhanh vào sân cho tôi!”

Kỷ Tiểu Nhan rõ ràng nghe thấy, lúc chờ bọn họ đi vào sân, đám người bên ngoài lập tức gào to bùng nổ....

Buổi lễ khai mạc có thể nói là đặc sắc diễn ra, Kỷ Tiểu Nhan xem đến thích mắt, từng đội từng đội mỹ nữ, đủ loại tiết mục, trang phục hoa lệ, cùng Trương Hiểu Ba hai người mỗi người một cái kính viễn vọng (đều là của Sâm Bân), xem đến bất diệc nhạc hồ.

Sâm Bân ngồi bên cạnh cùng đám đàn em cũng rất bi thảm nghe Kỷ Tiểu Nhan tuyên bố, ai cũng không được dùng kính viễn vọng, tất cả đều vươn đầu ở đó hỏi: “Ai ai ai, nhìn giúp tôi em kia, là em mặt vấy ngấn phấn hồng, buộc tóc đuôi ngựa ý, thế nào thế nào?”

“Tôi thích em kia, nhìn, là người nhảy ở giữa ý....”

“Tôi thấy em kia đẹp hơn..... Cậu nhìn giúp tôi, kia kia.....”

Mà Sâm Bân dựa vào cặp mắt thị lực cực tốt của mình, thuận miệng nói một câu: “Ở đây vẫn là cô em mặt vấy hồng đẹp....”

Kỷ Tiểu Nhan lập tức buông kính viễn vọng cuống, mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn gã, đám đàn em huyền não bên cạnh đều yên tĩnh, hết sức chăm chú nhìn vẻ mặt của hai người bọn họ.

“Sâm Bân anh vừa nói gì?” Tiểu vũ trụ xung quanh Kỷ Tiểu Nhan lúc này hừng hực lửa nóng.

“Ách....” Sâm Bân lắp bắp, dừng lại một chút mới nói: “Tôi nói cô em mặt vấy hồng kia....”

Mắt Kỷ Tiểu Nhan trừng càng to, Sâm Bân cuối cùng cũng lộ vẻ xấu hổ: “Tuy đẹp hơn, nhưng.... lão tử một chút cũng không có hứng thú!”

Sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan lập tức dịu đi, xoay người tiếp tục xem, Sâm Bân đảo cặp mắt trắng dã, lần đầu tiên phát hiện hóa ra chú cún con cũng không trâu được.

“OA! Thực lợi hại! Ngay cả Sâm ca cũng không dám bật lại! Thật không hổ là Sâm tẩu của chúng ta!”

Đám đàn em ở đó nói hươu nói vượn, Kỷ Tiểu Nhan giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng.

Lễ khai mạc mãi đến mười một giờ sáng mới chấm dứt, Đỗ Linh Vũ thay mặt hiệu trưởng đại nhanh tuyên bố đại hội thể dục thể thao bắt đầu, Trương Hiểu Ba lập tức chạy ra ngoài, Kỷ Tiểu Nhan giữ chặt y lại: “Cậu đi đâu vậy?”

Trương Hiểu Ba liếc cậu một cái: “Mua phiếu anh đào a! Lúc này không nhanh chân đi mua, lát nữa sẽ đông đến chen không nổi!”

Vừa nghe y nói vậy, Kỷ Tiểu Nhan cũng vội vã theo xuống dưới khán đài mua, kết quả bị đủ loại đủ kiểu cá cược làm cho hoa mắt.

“Đến đến đến, mua phiếu anh đào, cá nhân toàn năng đại thưởng tập thể lớp đại thưởng cá cược quán quân môn đơn ”

Người thét to nhiệt tình như lửa, người đến mua vội vội vàng vàng, Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba đầu tiên mua phiếu lớp mình, sau đó Trương Hiểu Ba nghiêm mặt cá cược mình thắng chạy tiếp sức bốn người.

Kỷ Tiểu Nhan còn thấy y mua phiếu lớp mình chạy năm nghìn mét, nghĩ nghĩ, hóa ra là Ngoại Tinh Nhân chạy năm nghìn mét, Trương Hiểu Ba là cược y sẽ thua, cũng không hiểu hai người đang làm trò quái gì.

“Tiểu Nhan, còn cuộc thi nhảy cao của cậu thì sao?”

“Cái đấy thì đừng nói nữa, chắc chắn là thua rồi, có Sâm Bân mà.”

“Vậy cậu mua Sâm Bân thắng đi, hần thắng cậu liền có tiền!”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhìn đám nữ sinh cùng nam sinh chen chúc bên cạnh một sạp, bất đắc dĩ nói với Trương Hiểu Ba: “Cậu biết không, sạp kia chuyên môn bán phiếu anh đào của Sâm Bân, tất cả mọi người đều mua Sâm Bân thắng, làm sao còn kiếm được cái gì?”

“Vậy nhìn lại xem, còn ai khác thi nhảy cao không.” Trương Hiểu Ba đỡ cậu.

Kỷ Tiểu Nhan mở sổ, theo tên tìm xuống dưới, “Những người này không thể thắng.... Hả? Hả? Hả?”

“Thấy cái gì, để tôi xem xem.....” Trương Hiểu Ba đoạt lấy quyển sổ trên tay cậu, “Hội trưởng Hội học sinh..... Đỗ..... Linh..... Vũ?”

Hai người nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Y tham gia nhảy cao?”

“Không thể a!” Kỷ Tiểu Nhan nhăn mặt, “Học trưởng y nói tham gia thi bóng rổ, chạy bốn trăm mét, tám

trăm mét, thi cưỡi ngựa, đấu kiếm Tây, căn bản không có nhảy cao!”

“Nhưng ở đây rõ ràng viết....” Nhìn chữ viết tay, mặt Trương Hiểu Ba biến sắc: “Kỷ Tiểu Nhan, quyển sổ này cậu lấy của ai?”

Kỷ Tiểu Nhan hơi giật mình: “Là tùy tay lấy trên bàn làm việc của Nhạc Húc Phong.....”

Trương Hiểu Nha vội vã chạy đến chỗ bán Phiếu anh đào, lấy một quyển lịch trình được in thống nhất, rất nhanh lật ra tranh nhảy cao, tra đến phần tên chữ Đ, căn bản không có tên Đỗ Linh Vũ!!!

“Tại sao lại như vậy.....” Kỷ Tiểu Nhan thì thào, chẳng lẽ đây là....

“Sâm Bân tham gia những hạng mục nào?” Trương Hiểu Ba rất nhanh lật hai quyển trông giống nhau như đúc.

Trương Hiểu Ba vẽ mặt nghiêm túc, mồ hôi chảy từ đầu xuống gáy, hai tay mở hai quyển sổ, “Cậu xem.....”

Kỷ Tiểu Nhan lại gần nhìn, trên lịch thi đấu viết tay, cũng chính là quyển cậu lấy từ chỗ Nhạc Húc Phong, ở chỗ thi cưỡi ngựa, rõ ràng viết tên Sâm Bân, mà trên quyển in bình thường kia, cứ nhiên lại không có!

Hai người lại tìm một lúc, phát hiện không chỉ hai mục nhảy cao, cưỡi ngựa cũng có vấn đề này, hạng mục khác như đấu kiếm Tây, bóng rổ, bơi tự do hai trăm mét, không thủ đạo, dựa vào lịch thi đấu của Nhạc Húc Phong, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều tham gia nói cách khác trong sáu mục này, bọn họ đều đấu nhau giành chức quán quân!

Nhưng trên quyển lịch trình bình thường kia, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ không chạm mặt nhau ở bất cứ hạng mục nào, trừ bỏ hai người bọn họ đại biểu tập thể lớp tham gia cuộc thi chạy tiếp sức bốn người.

“Quyển sổ của Nhạc Húc Phong.....” Tay Trương Hiểu Ba kích động mà run lên: “Thật sự là kinh thánh a!”

33. Chương 33

“Cậu có ý gì?” Kỷ Tiểu Nhan có chút chột dạ nhìn y.

“Ý gì ý gì! Nhanh đi mua đi!” Trương Hiểu Ba nhanh chân chạy về phía sạp, mở ví tiền của mình cùng Kỷ Tiểu Nhan, sau đó sầm mi khổ kiểm nói: “Sao lại ít như vậy a?”

“Hai chúng ta đều không có tiền mà.” Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu dĩ gật đầu.

Trương Hiểu Ba đảo mắt, kề tai nói thầm với Kỷ Tiểu Nhan: “Cậu đi mượn tiền của Liêm Tử Toàn, tên nhóc kia có không ít tiền riêng!”

Kỷ Tiểu Nhan có chút do dự: “Như vậy được chứ, vay tiền đánh bạc a?”

“Đây không gọi là đánh bạc! Đây gọi là hoạt động ngoại khóa!”

.....

15 phút sau, Kỷ Tiểu Nhan hồn hển chạy về, sờ túi áo, lôi ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn 100 tệ, thấy Trương Hiểu Ba vui sướng, “Nhìn xem, tôi đã nói là cậu ta có tiền mà ”

Kỷ Tiểu Nhan vừa rồi đi mượn tiền Liêm Tử Toàn, bản thân còn có chút không tiện mở miệng, nhưng vừa nói muốn mượn tiền mua Phiếu anh đào, Liêm Tử Toàn không nói gì, trực tiếp rút từ ví ra một xấp dày Nhân dân tệ, dọa Kỷ Tiểu Nhan nhảy dựng lên, “Cậu làm cái gì a! Không có việc gì sao mang mấy vạn tệ trên người thế?”

Liêm Tử Toàn mù mờ lắc đầu, thực vô tội nói: “Nga, bởi vì ở trường học phải dùng tiền lẻ, tôi không có mang thẻ tín dụng.”

Tiền lẻ....

Mấy vạn tệ là tiền lẻ....

Xem ra nhà Liêm Tử Toàn là mở ngân hàng a? Đúng một tên con nhà giàu không hiểu nổi vất vả của nhân dân lao động!

Kỷ Tiểu Nhan cố gắng làm mình không lộ ra vẻ trở mắt đứng nhìn, từ xấp tiền kia rút ra vài tờ, sau đó nhiều lần cam đoan mình sẽ trả lại, Liêm Tử Toàn lại phi thường thiện lương nói: “Cậu sao chỉ lấy có vài tờ a? Nhiều một chút cũng được, tiền lẻ không phải trả đâu.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc đó có xúc động muốn đập chết y....

“Được, để tôi xem xem, mấy hạng mục Sâm Bân công khai tham gia, Đỗ Linh Vũ âm thầm tham gia là ‘nhảy cao, bơi tự do hai trăm mét, không thủ đạo’, vậy mấy trận này chúng ta mua Đỗ Linh Vũ thắng, Sâm Bân thua.”

“Đỗ Linh Vũ công khai tham gia, Sâm Bân âm thầm tham gia là ‘đấu kiếm Tây, bóng rổ, cưỡi ngựa’, vậy mấy trận này chúng ta mua Sâm Bân thắng, Đỗ Linh Vũ thua.”

Kế hoạch của Trương Hiểu Ba thực tốt, đi làm không nói hai lời, rầm rầm đem tiền tiêu hết, thêm cả tiền vừa mượn, bọn họ tổng cộng tiêu tầm sáu trăm tệ, mỗi người ba trăm tệ.

“Nè, cậu chắc chắn không, vạn nhất thua thì sao?” Kỷ Tiểu Nhan thực lo lắng.

Trương Hiểu Ba lại tỏ ra không sao, đặc biệt vô tâm vô phể không có khí phách nói: “Vậy cậu liền oán quyền sở của Nhạc Húc Phong có vấn đề đi!”

Lúc trở lại khán đài, Sâm Bân lộ vẻ mặt xấu xa, kéo Kỷ Tiểu Nhan lại, không tốt tính hỏi: “Để tôi xem xem, cậu mua phiếu của ai?”

Kỷ Tiểu Nhan liếc mạng lắc đầu, đánh chết cũng không nói, cuối cùng qua loa phun ra một câu: “Đương nhiên mua phiếu của anh, anh phải cố gắng!”

Sâm Bân lập tức sục sôi ý chí, toàn thân không chỗ nào không hưng phấn, làm đám tiểu đệ bên cạnh không ngừng cảm động: “Oa! Trước kia Sâm ca chỉ lúc nào đánh người mới sục sôi ý chí như vậy!”

“Đúng vậy a, lần trước bê cái hỏa lực cứ điểm cũng không hưng phấn như vậy a!”

“Sâm tẩu của chúng ta thực lợi hại!”

“Đi chết đi!”

Một tên đàn em háo sắc nào đó bị Kỷ Tiểu Nhan cho một cước đạp bay....

Đỗ Linh Vũ là người cực bận rộn, chủ quản các sự vụ, không thể bồi bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan, bất quá thật ra luôn luôn đến xem, thuận tiện nói cho Kỷ Tiểu Nhan, trường muốn mời bạn bè người thân của mỗi học sinh đến tham gia hội chợ ngày cuối cùng, vì thế Kỷ Tiểu Nhan vội viết cho Kỷ Tiểu Nhan một lá thư ngắn, cũng không biết nàng có nhận được hay không.

Nhạc Húc Phong là chủ tịch nhóm trọng tài, ngay cả thời gian liếc Kỷ Tiểu Nhan một cái cũng không có, Kỷ Tiểu Nhan thi thoảng dùng kính viễn vọng nhìn khuôn mặt lạnh như băng thường thấy của y, trong lòng sợ hãi, cũng không biết mình trộm cầm lịch thi đấu của y có bị phát hiện hay không...

Sáng cùng ngày, Phiếu anh đào dưới tốc độ nhanh nhất được bán hết, hạng mục thi đấu chính thức mở màn, mở đầu chính là hạng mục chạy cự ly ngắn, một trăm mét, hai trăm mét, nam, nữ.... Chiều ngày đầu tiên liền đến trận đấu chạy bốn trăm mét nam của Đỗ Linh Vũ.

Kỷ Tiểu Nhan bị bộ trưởng Bộ thể dục của Hội học sinh đích thân đến mới đến khán đài chuyên dụng sát bên sườn đường chạy, bên cạnh đường nhiên còn kéo thêm Sâm Bân mặt mày hắc ám theo, ở khoảng cách gần nhất xem trận đấu của Đỗ Linh Vũ.

Tiếng súng vang lên, mọi người đều lao đi, Đỗ Linh Vũ cũng không phải người khởi đầu chạy nhanh nhất, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã dẫn trước người khác rất nhiều, Kỷ Tiểu Nhan xem đến trợn mắt há mồm, bởi vì bộ dạng Đỗ Linh Vũ thoả mái tới cực điểm, cơ bắp toàn thân đều có vẻ thả lỏng, là người đầu tiên khá thanh nhàn cán đích, có nửa số người trong sân vận động đứng lên reo hò, Kỷ Tiểu Nhan có thể thấy vô số nữ nhân đứng trên khán đài ném hoa xuống dưới, thật sự là một khung cảnh trước này chưa từng có.

Tám trăm mét nam sáng hôm sau cũng như vậy, Đỗ Linh Vũ lại làm cả sân vận động sôi trào, lại đứng thứ nhất, Kỷ Tiểu Nhan thậm chí phát hiện rất nhiều người cầm Phiếu anh đào của Đỗ Linh Vũ hôn hôn, còn có người đem nó làm thẻ kẹp sách, treo thêm sợi dây đeo vô cùng đẹp, người bán dây đeo là bộ trưởng Bộ kế toán, Kỷ Tiểu Nhan nhìn thấy bộ dạng cười *** đăng của bộ trưởng của mình, nhất thời tóc gáy dựng thẳng.

Mười giờ sáng hôm sau, đến hạng mục thi bắn súng của Sâm Bân, người này lại khác thường không cho Kỷ Tiểu Nhan đến xem, nói là sợ tiếng súng làm dọa cậu, sau đó gần nửa giờ, người này nghênh ngang mang giải nhất trở ra, vì thế Kỷ Tiểu Nhan lại thấy một đồng người tụ tập chỗ khung cửa sổ dưới sân vận động, hỏi thăm một chút, hóa ra nơi này là nơi chuyên môn đem Phiếu anh đào có in tên Sâm Bân làm bùa hộ mệnh, Kỷ Tiểu Nhan lại chảy mồ hôi lạnh khắp người....

Các trận đấu hùng hực khí thế, trong nháy mắt liền đến trận đấu bị trì hoãn, cũng là trận đấu đối kháng của Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, cuộc thi đấu kiếm Tây....

Lúc tiến vào trong trường đấu kiếm, Kỷ Tiểu Nhan thấy có điểm buồn cười, bởi vì Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ cả hai đều mặc quần áo thi đấu, mang mũ giáp cùng mặt nạ bảo hộ, đặc biệt giống quân lính sinh học(mấy người chuyên làm nhiệm vụ tẩy trùng những nơi có bệnh dịch), Trương Hiểu Ba ở bên cạnh về mặt khẩn trương, trận này Sâm Bân phải thắng, nếu không bọn họ phải bồi thường tiền.

Người trong trường đấu kiếm cũng không nhiều, bởi vì không có mấy người biết Sâm Bân tham gia trận đấu này, hai người đánh bại các tuyển thủ khác để tranh đoạt ngôi thứ nhất cũng không mất mấy khí lực, bởi vì là vòng đấu loại, trên cơ bản một tiếng liền đã bại rất nhiều người.

Hơn nữa thi đấu kiếm Tây luôn kéo dài vài phút là kết thúc, dài nhất cũng chỉ được 9 phút, cho nên dù đấu ba trận, cũng không quá nửa giờ, không nói đến đại hội thể thao của trường là loại chỉ đấu 3 phút, rất nhiều người khẳng định Đỗ Linh Vũ sẽ lập tức giành được giải nhất.

Trọng tài ra hiệu, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ tiến đến trước vạch trung tâm trong sàn đấu, nhìn nhau hai giây, sau đó hai người đồng thời rút kiếm chỉ về phía trọng tài, sau đó là về phía nhóm người xem Kỷ Tiểu Nhan, cuối cùng mới chỉ về phía đối phương, tay còn lại đặt sau lưng, sau đó giờ thẳng kiếm.

Kỷ Tiểu Nhan biết đây là nghi thức chào hỏi, hạng mục thi đấu đầu tiên là trọng kiếm, tính từ lúc bắt đầu, Sâm Bân công kích trước, tốc độ của gã phi thường nhanh, Đỗ Linh Vũ tuy cũng rất linh hoạt né tránh, nhưng tay vẫn bị Sâm Bân đâm trúng vài lần, tuy hắn rất nhanh phản kích, đánh trúng vùng chân của Sâm Bân, nhưng vì rất nhiều lần đều chỉ đâm trượt qua, căn bản không được tính điểm.

Động tác của hai người đều rất mau lẹ, nhưng mũi trọng kiếm khá nặng, Sâm Bân dùng thuận tay hơn, gã

trước công kích đều là đâm ngang, đợi đến lúc dồn Đỗ Linh Vũ về phía chân đường biên, đột nhiên ra tay dùng mũi kiếm đâm lên bao bảo vệ trên tay Đỗ Linh Vũ, một chiêu này của gã xem ra là chuyên môn để đối phó với Đỗ Linh Vũ.

Kỷ Tiểu Nhan thấy Sâm Bân lại đâm trúng bao bảo vệ trên tay Đỗ Linh Vũ, tim có chút thất lại, người khác đều nói kỹ thuật đấu kiếm Tây của Đỗ Linh Vũ xuất thần nhập hóa, nhưng hiện tại chống lại Sâm Bân, tựa hồ là bó tay không biện pháp a.....

Đợi đến lúc Sâm Bân lại lần nữa lặp lại chiêu cũ, tay Đỗ Linh Vũ đột nhiên rút về phía ngược lại, Sâm Bân đâm vào khoảng không, Đỗ Linh Vũ nhân cơ hội đoạt lại điểm.

Không nhìn rõ hai người bọn họ là biểu tình gì, nhưng lúc Đỗ Linh Vũ giơ thẳng kiếm về phía trước, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện Sâm Bân hơi rung rung.... Chẳng lẽ gã đang cười sao?

Không ai phát ra tiếng nào, trận đấu kiếm lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm, tiết tấu rất nhanh, tim Kỷ Tiểu Nhan còn chưa thả lỏng, c hri thấy Sâm Bân lại lần nữa làm động tác lúc trước, Đỗ Linh Vũ chần chờ một chút, nhưng thế công mãnh liệt làm hắn không thể không chống cự, lúc tay hắn rút lại, Sâm Bân nháy mắt thay đổi phương hướng mũi kiếm, mũi kiếm đầu tiên đánh trúng mũ giáp của Đỗ Linh Vũ, khe hắt, kiếm tiếp theo chạm vào cùng một vị trí, máy dò liên tiếp lóe ra hai tia sáng, chứng tỏ Sâm Bân trong 0.04 giây hai lần đánh trúng mũ giáp của Đỗ Linh Vũ, trong điện quang đá lửa(ý chỉ hành động xảy ra rất nhanh), lại lần nữa đạt điểm! Người trong hội trường bị tình thế đột ngột xảy ra này chấn động đến gần người.

Kỷ Tiểu Nhan mồm há hốc, Đỗ Linh Vũ tựa hồ cũng có chút giật mình, thấy Sâm Bân dựng thẳng kiếm lên, cõi mặt nạ bảo hộ xuống.

“Lần thứ mười lăm đã tới rồi, họ Đỗ kia, cậu ngoan ngoan nhận thua đi!”

Lúc này Kỷ Tiểu Nhan mới phản ứng lại, 15 điểm! Nghĩa là Sâm Bân.... thắng?

“Thượng đế a thượng đế! Sâm ca Sâm ca, tôi sùng bái ngài, ngài nhất định phải không ngừng cố gắng, sau khi trở về tôi sẽ ở bên tai Nhan tử tán dương ngài....” Trương Hiểu Ba cầm Phiếu anh đào của y run run nói, nước mắt cũng chảy ra, vô cùng kích động.

Đỗ Linh Vũ đầu tiên là sửng sốt, lập tức lại mỉm cười, hắn tựa hồ vẫn rất tự tin, Sâm Bân tất nhiên là phi thường đắc ý, nháy mắt với Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan đành phải làm khẩu hình nói ‘cố lên’ với gã, mắt Sâm Bân híp lại.

Trận tiếp theo, hoa kiếm.

Khác với trọng kiếm, hoa kiếm là loại kiếm nhẹ nhất, cũng giống trọng kiếm, phải dùng mũi kiếm đâm trúng mới được điểm, nhưng khác ở chỗ, hoa kiếm chỉ có thể đánh vào thân trên, Kỷ Tiểu Nhan nghĩ thầm, vậy không phải là càng thêm bất lợi đối với Đỗ Linh Vũ sao?

Nhưng kết quả tiếp đó lại vô cùng khác biệt, nếu nói trọng kiếm là sở trường của Sâm Bân, thì hoa kiếm chính là ngón đòn của Đỗ Linh vũ, vì tính kỹ xảo của hoa kiếm phi thường cao, thân kiếm cũng rất nhẹ, Sâm Bân dùng căn bản không thuận tay, nhưng Đỗ Linh Vũ lại rất thành thạo, không hơn một phút, xoát xoát xoát, mũi kiếm liên tiếp đâm lên thân trên của Sâm Bân mười lăm lần, thân kiếm mềm mại như sợi xích bay múa, Đỗ Linh Vũ thân như giao long, phiêu như hồng nhạn, hoa kiếm đùa giỡn xuất thần nhập hóa, nhưng cũng sắc bén đến cực điểm.

Làm Kỷ Tiểu Nhan nhìn đến hoa cả mắt, tung bay không ngừng, thật sự rất đẹp trai!

Trách không được đều nói kiếm thuật của Đỗ Linh Vũ đạt tới cực điểm, một chút cũng không khoa trương!

Bởi vì hoa kiếm chỉ có bên tấn công mới được điểm, người bị công kích chỉ có sau khi phản kích mới có thể tiếp tục công kích, Đỗ Linh Vũ liền chiếm tay trên, Sâm Bân ngay cả cơ hội phản kích cũng không có, trận này đành thua.

Đỗ Linh Vũ sau khi thắng càng thêm tự nhiên, còn Sâm Bân hiển nhiên ngưng trọng, trận sau là bội kiếm, rõ ràng vẫn là lợi thế của Đỗ Linh Vũ.

Trương Hiểu Ba vừa thấy tình hình không tốt, cầm khăn tay không ngừng lau mồ hôi, liều mạng huých Kỷ Tiểu Nhan đứng bên cạnh cũng cảm thấy đại sự không ổn, “Cậu cậu cậu, nhanh đi làm việc đi a!”

“Tôi làm việc gì a?”

Miệng thì nói vậy, kỳ thật Kỷ Tiểu Nhan trong lòng cũng rất gấp, tuy như vậy không đúng, nhưng nếu Sâm Bân thật sự thua, cậu sẽ phải bồi thường tiên a

Trong lòng cậu nói thầm: Học trưởng, tôi thực xin lỗi anh, bất quá đến khi thi đấu bóng rổ, tôi sẽ nói cổ lên với anh, chỉ là hiện tại xin anh hãy cố xuống đi..... (Ở đây tác giả câu trước dùng từ ‘giả dẫu’ tăng dẫu, nghĩa là cố vũ ý câu sau dùng từ lạc dẫu ý là chảy dẫu, nhảm bảo a Vũ hãy thua đi vì để giữ được cách dùng từ của tác giả, ta dùng hai từ ‘cố lên’ và ‘cố xuống’ nhệ dịch ra có lẽ sẽ hơi thô, mọi người thông cảm)

“Cậu hiện tại đi qua đó, tùy tiện kích thích Sâm Bân một chút a, làm cho y dấy lên ý chí chiến đấu a!” Trương Hiểu Ba gấp đến độ muốn trèo tường.

Kích thích.... Trời ạ.... Cái gì gọi là kích thích.....

“Cậu nói hôn y một cái có tính là kích thích không?” Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên nói ra cậu này, làm Trương Hiểu Ba đờ ra, giây tiếp theo bất ngờ chụp bả vai Kỷ Tiểu Nhan: người anh em, chúc mừng a! Cậu đang lớn dần!

“.....” Kỷ Tiểu Nhan không nói gì.

“Tốt lắm tốt lắm, nhanh lên, đi kích thích Sâm Bân một chút đi.” Trương Hiểu Ba thấy tiền quên bạn, vô lương tâm thúc giục Kỷ Tiểu Bân đi bán sặc.

“Nga..... Tôi đi đây.....” Kỷ Tiểu Nhan lè nhè.

“Từ từ!” Trương Hiểu Ba một phen giữ cậu lại, “Tôi là bảo cậu đi hôn Đỗ Linh Vũ, cậu đừng đi hôn Sâm Bân a!”

Kỷ Tiểu Nhan còn chưa kịp hỏi vì sao đã bị đẩy vào bên trong phòng ngủ, cậu thấy Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân đã cởi mặt nạ bảo hộ xuống đang nghỉ ngơi, đầu ong ong, cậu nhìn nhìn Sâm Bân, nhìn nhìn Đỗ Linh Vũ, hai người cũng nhìn nhìn cậu.

Ai..... Sâm Bân anh đừng tức giận, vì để anh thắng, học trưởng nhất định thất bại, học trưởng thua trận sẽ rất đau lòng, cho nên tôi bù lại một chút.....

Kỷ Tiểu Nhan ở trong đầu tự thôi miên chính mình, sau đó nhắm mắt, đi qua, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt Đỗ Linh Vũ.

Không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là một động tác thuần khiết không khác gì hôn chào hỏi, nhưng khi Kỷ Tiểu Nhan mở to mắt, cậu phát hiện trong phòng mịt mù khói đen, Sâm Bân hoàn toàn hóa thành một thân ma vương, âm u nhìn Kỷ Tiểu Nhan cùng Đỗ Linh Vũ, sau đó lập tức đứng dậy đá cửa đi ra ngoài.

“Tiểu Nhan?” Đỗ Linh Vũ kỳ thật cũng thấy có chút kỳ quái, nhưng Kỷ Tiểu Nhan không cho hắn thời gian suy nghĩ, nhanh chóng nói: “Học trưởng anh thật lợi hại, tôi sung bái anh, anh trận này khỏi phải nói tuyệt đối sẽ thắng, nhắm mắt lại cũng thắng!”

Đỗ Linh Vũ vò vò đầu cậu, điểm điểm mũi cậu: “Được, chờ tôi thắng, cậu phải thắng cho tôi đó.”

Trận đấu bội kiếm bắt đầu, Sâm Bân chính là cả người kiếm nhanh như bay, thể công dũng mãnh vô cùng, đâm trúng, đánh trượt, tất cả giáng xuống, thần sắc ngoan lệ tới cực điểm, Kỷ Tiểu Nhan cả người run run, thật đáng sợ, sát khí quá nặng!

Đỗ Linh Vũ bị hành động của Kỷ Tiểu Nhan làm thả lỏng, phản kích cũng không thực thuận lời, cả trường kiếm đạo đều là tiếng cọt xát nền nhà chói tai cùng tiếng bội kiếm hai người choảng vào nhau, lúc này có thể nói là kinh tâm động phách, hồn Kỷ Tiểu Nhan cũng bị dọa bay đi, cái này chỗ nào là thi đấu kiếm Tây, căn bản là quyết đấu! Là loại ký giáy sinh tử!

“Có thể không đánh tiếp nữa không.....” Kỷ Tiểu Nhan thì thào nói, cậu hồi hận muốn chết, sớm biết vậy dù phải bồi thường tiền cũng không đi kích thích Sâm Bân, ai biết hai người lại liều mạng người sống ta chết như vậy!

“Ách.... Kỳ thật hiện tại Sâm Bân đã thắng rồi....” Trương Hiểu Ba run rẩy nói.

“Nhưng bọn họ còn đánh a!”

Hai người đã không còn là thi đấu nữa, hoàn toàn rơi vào tình trạng, một kiếm so với một kiếm càng tàn nhẫn, nếu không có đồ bảo hộ, phỏng chừng hai người hiện tại đã máu me đầm đìa.

Cuối cùng, trọng tài ngăn trận đấu của bọn họ lại, sắc mặt Đỗ Linh Vũ không dễ nhìn, còn trong ánh mắt Sâm Bân đều là sự hung ác, cho dù được báo là thắng trận này cũng vẫn là vẻ u ám đó, gã thô bạo kéo Kỷ Tiểu Nhan vào trong trường kiếm, đẩy vào góc chân cầu thang, ấn vào tường rồi bạo ngược hôn lên môi cậu.

Tôi phải trừng phạt cậu.....

Nổi bất an, mất mát, nôn nóng, còn có đau đớn trong lòng không khổng chế được.....

Những cảm xúc này của Sâm Bân thông qua nụ hôn truyền đến Kỷ Tiểu Nhan, điều này làm Kỷ Tiểu Nhan không chỉ thấy có một chút áy náy, bản thân thật sự không nên đi làm chuyện kích thích người khác như vậy, rõ ràng biết Sâm Bân thực để ý....

Thế nhưng đây là vì Phiếu anh đào a.....

Tiền tài a tiền tài a.....

Sâm Bân a Sâm Bân.....

Rốt cuộc cái gì quan trọng hơn?

Trong đầu Kỷ Tiểu Nhan đang kịch liệt tranh luận, nụ hôn của Sâm Bân lại ngừng lại, bởi vì Kỷ Tiểu Nhan một chút cũng không phản kháng, nhìn thấy ánh mắt cậu dường như rất áy náy..... Điều này làm lòng gã chậm rãi bình phục lại.

Quên đi, dù sao tiểu quỷ của gã luôn làm gã bất an.... Nhưng mình sẽ không buông y ra.....

Sâm Bân nhìn Kỷ Tiểu Nhan, đột nhiên ôm chặt cậu vào lòng, giống như lâu nhà, thanh âm có chút bá đạo cùng không thể chống cự.

“Cậu còn dám hướng về tên hỗn đản họ Đỗ kia, tôi liền trừng phạt cậu!”

34. Chương 34

Trận đấu tiếp theo chiêng trống rùm beng mà bắt đầu, trận đấu không thủ đạo Sâm Bân bại dưới tay Đỗ Linh Vũ thật sự là có chút trong dự đoán, bởi vì Đỗ Linh Vũ dù sao cùng là học chính quy, Sâm Bân tuy đánh nhau giỏi, nhưng gã thiên về phương diện thái quyền, trong quy tắc của không thủ đạo Sâm Bân ăn không ít khổ, cá tính đâm đá bừa bãi của gã bị Đỗ Linh Vũ có tâm kế trừ tính một hồi, kết quả làm gã nổi trận lôi đình không nói đến, còn vì tức giận mà thua trận.

Trong trận đấu bóng rổ tay đôi ngày thứ ba, Sâm Bân phát điên, thật sự làm Đỗ Linh Vũ đội trưởng đội bóng rổ bị hung hăng đá kích, hấn đánh là bóng rổ đẹp, liên tiếp vô dụng, làm đội viên đội bóng rổ kêu khổ thấu trời, Đỗ Linh Vũ là người kỹ xảo tốt, nhưng luận về thể công thì không bằng Sâm Bân, nên Sâm Bân thắng, Đỗ Linh Vũ bại.

Mấy trận độ sức liên tiếp của hai người, làm cho kết quả các trận đấu vốn ăn chắc thay đổi hoàn toàn, tất cả khán giả đều được mở rộng tầm mắt, nhiệt tình cũng tăng vọt, nhưng ai biết trận nào là trận quyết đấu của hai người, dù sao tất cả các hạng mục vẫn là hai người một mình tham gia, bên trong sân vận động như bùng nổ, tất cả đều kịch liệt tranh luận rốt cuộc mấy trận tiếp theo đâu mới có trận quyết đấu của hai nhân vật truyền kỳ đại học HB.

Đỗ Linh Vũ thật sự có thể nói là cao thủ kiếm tiền, Phiếu anh đào lập tức mở hạng mục mới, để mọi người đến đánh cược xem trận nào là quyết đấu của hai người, người đoán đúng mới có thể vào trong xem, thoáng cái, Phiếu anh đào bị điên cuồng mua sạch, Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan hai người khỏi cần nói, lại mua một tập.

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cơn nghiện cá cược của mình càng lúc càng lớn, ba trận trước cậu cùng Trương Hiểu Ba thắng, mức cược chiến thắng cao đến kinh người, vốn tiêu hơn sáu trăm tệ đi mua về, thắng ba trận, thoáng cái liền lời được hơn chín vạn, mắt Kỷ Tiểu Nhan mở to, Trương Hiểu Ba còn ở trên quyền lịch trình của Nhạc Húc Phong vẽ đủ các loại ma pháp bùa chú, cứ năm phút là lại cúng bái một lần.....

Trả lại tiền cho Liêm Tử Toàn xong, chỗ tiền còn lại đều mua Phiếu anh đào, lần này là chắc chắn, vì hạng mục trận đấu của hai người bọn họ đều biết rõ ràng a!

Trương Hiểu Ba bắt đầu tính toán: “Chờ sau khi đại hội thể thao kết thúc, tôi phải đi mua một đôi giày adidas, phải là cái loại trên tám trăm tệ.... Sau đó đi ăn loại bánh đắt nhất trong Pizza Hut, ta một mình ăn ba cái.... Tôi còn phải đi đốt loại hương hai trăm năm mươi tệ....”

Kỷ Tiểu Nhan cũng suy tính, chờ lời nốt chỗ tiền này, việc đầu tiên là phải vào công viên đi tàu cao tốc cùng thuyền hải tặc, buổi sáng ngồi tàu cao tốc, buổi chiều ngồi thuyền hải tặc, tám giờ sáng đi lên, sáu giờ tối đi xuống, trung gian không rời vị trí, cho dù nó chảy mười lần tám lần..... Tôi ngồi ngồi ngồi ngồi đến đủ mới thôi.....

Trong lòng hai người tính toán như vậy, Liêm Tử Toàn ngồi bên cạnh bọn họ, cứ run run, run run hơn hai mươi phút, Kỷ Tiểu Nhan rốt cuộc cũng phát hiện.

“Cậu sao thế? Không thoải mái sao?”

“Ừm...”

“Không thoải mái thì về nghỉ ngơi đi!” Kỷ Tiểu Nhan thực sẵn sàng nói, “Có cần tôi đưa cậu về không?”

Liên Tử Toàn đáng thương gật đầu, Kỷ Tiểu Nhan liền đưa y về ký túc xá, đi chưa được hai bước, một thanh âm ôn nhu truyền tới, “Nên để tôi đưa cậu ta về, Sấm ca tìm cậu khắp nơi, cuộc thi nhảy cao sắp bắt đầu rồi.”

Kỷ Tiểu Nhan vừa quay đầu lại, Lộ Tùng?

“Cuộc thi nhảy cao sắp bắt đầu rồi sao?”

“Đúng vậy, cậu nhanh đi đi, để tôi đưa cậu ta về.” Lộ Tình nói xong không lộ dấu vết chen giữa Liên Tử Toàn và Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan sao có thể nghĩ nhiều như vậy, liền xoay người chạy vào trong sân, không biết Liên Tử Toàn như sắp khóc nhìn theo bóng lưng cậu....

“Cậu không thoải mái? Có muốn đi bệnh viện không?”

“.....”

“Cậu không nói gì chính là đồng ý.”

“Không.....”

“Được, vậy quay về ký túc xá.”

“.....”

“Cậu không thoải mái, tôi lại dìu cậu.”

“Không.....”

“Làm sao vậy? Nếu không tôi ôm cậu vậy?”

“Không không không.....”

“Được rồi, tôi công cậu.”

“.....”

Vì thế, Lộ Tùng đại nhân liền một vẻ quân tử đương nhiên công Liêm Tử Toàn về ký túc xá.....

Lúc Kỷ Tiểu Nhan vội vội vàng vàng chạy vào đến sân, còn chưa bước vào, liền thấy ở chỗ cửa, Sâm Bân ôm vai nhìn cậu, phun kẹo cao su trong miệng ra, không kiên nhẫn nói: “Cậu làm cái gì vậy, lẽ mà lẽ mề, cuộc thi nhảy cao tôi thực chờ mong biểu hiện của cậu.”

Kỷ Tiểu Nhan lắp bắp nói: “Đừng nói, nhìn tôi nhảy, bảo đảm làm anh thấy là một kẻ đàn độn.”

Sâm Bân nhìn vẻ tự ti của cậu, cười ha ha, kéo vào trong lòng, ngất mũi cậu, nửa thích thú, nửa trêu chọc nói: “Vậy sao được, lẽ nào nói..... nhìn cái đēm kia, liền nhớ đến cậu lần trước bị tôi bắt gặp, tôi giúp cậu làm chuyện đó sao?”

“Anh.....”

Sâm Bân không bỏ qua, cố ý dùng ngữ khí rất mờ ám thấp giọng nói bên tai Kỷ Tiểu Nhan: “Không sao, chờ tôi giành giải nhất, tôi sẽ lại cho cậu thoải mái một lần, lần này tôi nhất định sẽ rất ôn nhu.”

“Nói linh tinh!”

Kỷ Tiểu Nhan mặt đỏ tai hồng, bị gã trêu đến không dám ngẩng đầu, lầu bầu: “Ai giống dạng người như anh chứ... Tôi mới không có.....”

“Thật không? Thật không? Thật sự không nghĩ muốn?”

“Sâm Bân!”

Sâm Bân đang trêu Kỷ Tiểu Nhan, vừa nhấc mắt liền thấy Đỗ Linh Vũ một thân áo trắng, tiêu sái phong lưu, cười tùm tùm tiến lại gần, khoe miệng nhất thời trào phúng cong lên.

“Thế nào? Làm bại tướng dưới tay lão tử còn chưa đủ thềm sao? Còn đến tìm nhục?”

“Đâu cơ đâu cơ, tôi chỉ là có qua có lại, cậu đấu bóng rổ, tôi tự nhiên cũng muốn nhảy cao, bằng không sao lại qua đây?”

“Thiệt!”

Hai người này vừa gặp mặt là gương đao múa kiếm, không hòa nhã nói chuyện với đối phương, Đỗ Linh Vũ tuy thua trong trận đấu bóng rổ, nhưng rất bình tĩnh ôn hòa, bởi vì lúc thua trận đấu kiếm Tây, trong lòng đã chịu kích thích rồi.

“Tiểu Nhan, luyện nhảy cao thế nào? Hiện tại có thể qua 1m2 chưa?” Đỗ Linh Vũ mỉm cười nói, thuận tiện kéo Kỷ Tiểu Nhan về phía hẳn.

“Tôi.....” Kỷ Tiểu Nhan còn chưa kịp nói, Sâm Bản liền nghiêm mặt hỏi: “Sao cậu biết cậu ấy thi nhảy cao?”

Kỷ Tiểu Nhan biết một lúc nữa sẽ bùng nổ, cùng không dám nhìn sắc mặt Sâm Bản, vội vàng nói chen vào: “Thật nóng, tôi khát nước.... khát nước.”

“Được a, tôi sẽ bảo bọn họ đi mua nước ngọt cho cậu.” Đỗ Linh Vũ nói định gọi người đến.

“Không, không, không, tôi uống nước là được, uống nước là được.”

Sâm Bản thoáng nhìn chai nước khoáng chuẩn bị cho vận động viên dưới đất, còn chưa mở nắp ra, thuận tay mở một chai, bản thân uống một ngụm, sau đó đưa cho Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan nhận lấy uống vài ngụm, Đỗ Linh Vũ cũng mở chai nước, uống một ngụm, trực tiếp cúi người hôn cậu, nước từ môi hai người rơi xuống vài giọt, tình sắc tới cực điểm.

Kỷ Tiểu Nhan trừng lớn mắt, nhìn Đỗ Linh Vũ như không có chuyện gì muốn nốt chỗ nước còn lại, ung dung thoải mái nhìn Sâm Bản càng thêm khó chịu.

Sâm Bản đơn giản không hé răng, kéo Kỷ Tiểu Nhan hung hăng hôn môi, hai người ganh đua như vậy, làm bạn học Kỷ Tiểu Nhan đáng thương biến thành suýt nữa hít thở không thông, thẳng đến lúc trận đấu bắt đầu, mới hai mắt nhìn sao trời được Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bản một người một bên kéo vào trong sân.

Người tham gia thi nhảy cao đều rất to cao, bình quân cao trên 1m7, đứng trong đội ngũ như vậy, bạn học Kỷ Tiểu Nhan đáng thương hoàn toàn biến thành ‘người lùn’ hấp dẫn ánh mắt người khác, điều này làm cậu phi thường khó chịu.

Tôi muốn đi giày cao gót tôi muốn uống sữa tôi muốn ăn sườn lợn tôi muốn cao lên TÔI MUỐN CAO LÊN!!!!

Đây là tâm nguyện mỹ hảo của bạn học Kỷ Tiểu Nhan của chúng ta.....

Sâm Bản tất nhiên là người cao nhất, mà gã còn cùng người lùn Kỷ Tiểu Nhan đứng chung một chỗ, càng có vẻ đối lập mãnh liệt, lúc này phía trước Kỷ Tiểu Nhan, phía sau là Sâm Bản, ở giữa hai thân người cao lớn này, buồn bực tới cực điểm.

Kết quả là tiểu vũ trụ của Kỷ Tiểu Nhan bùng nổ, lúc hai người tranh nhau nói chuyện với cậu, hét to một tiếng: “Hai người tránh xa tôi ra một chút!”

.....

Một phút sau, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều tự lùi lại một bước, trước sau cách Kỷ Tiểu Nhan một thước, vẫn bị Kỷ Tiểu Nhan trợn mắt nhìn.

“Cuộc thi nhảy cao hiện tại bắt đầu!”

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, Kỷ tiểu Nhan nhìn thấy xà ngang từ lúc bắt đầu đã đặt ở độ cao mà mình phải cố sức mới nhảy qua được, đầu đầy mồ hôi.

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ lại thoải mái đến cực điểm, trận đấu vừa bắt đầu, hoàn toàn chưa đến giai đoạn hai người bọn họ tranh chấp.

Phía trước từng người từng người nhảy qua, Sâm Bân còn khoa trương, căn bản không chạy lấy đà, nhảy một cái đã vượt qua, Kỷ Tiểu Nhan nắm chặt tay, tim đập thình thịch, hít sâu một hơi, chuẩn bị chạy lấy đà.

Kỷ Tiểu Nhan cố gắng chạy, chỉ có vậy cậu mới có thể nhảy qua, hoàn hảo, lần này thuận lợi, lưng Kỷ Tiểu Nhan cách xà ngang một khoảng nhỏ, vượt qua.

Cậu nhảy xong, Đỗ Linh Vũ cũng thoải mái nhảy qua, sau đó là người khác, tiếp đó xà ngang đưa lên cao.....

Vận khí của Kỷ Tiểu Nhan cũng không tệ lắm, không có sai lầm gì lớn, xà ngang nâng lên ba lần, đều là thay đổi nhỏ, cậu may mắn qua được, nhưng sức đã bắt đầu tiêu hao, thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi.

Ba lần nâng xà này, loại bỏ một vài vận động viên mắc sai lầm, bất quá còn rất xa chưa đến mức khó, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ vẫn thông thả, lại không phát hiện ra tình trạng lúc này của Kỷ Tiểu Nhan.

Trước khi nhảy lần thứ tư, nghỉ ngơi một lát, Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy đài phát thanh, cuộc thi chạy tiếp sức bốn người của Trương Hiểu Ba bắt đầu rồi, cậu yên lặng chúc phúc Hiểu Ba, lại lo lắng cho mình.

Lần thứ tư nâng xà là thay đổi lớn, nâng lên không ít, người trước Sâm Bân rất nhanh bị loại quá nửa, gã lại vẫn đơn giản nhảy qua, động tác tinh tế lưu loát, tràn ngập khí lực.

Sâm Bân nhảy xong, Kỷ Tiểu Nhan chạy lấy đà, cong lưng, ngay cả xà ngang còn chưa chạm tới, trực tiếp ngã quỵ trên đệm, khung cảnh quá mức buồn cười làm khán giả cùng các vận động viên khác đều thú vị, Kỷ Tiểu Nhan chật vật ngã trên đệm, điều đầu tiên nghe được chính là tiếng cường sang sảng của Sâm Bân, giây tiếp theo, Đỗ Linh Vũ qua kéo cậu lên, ôn nhu nói: “Được rồi, được rồi, người nhảy không qua,

từ bỏ đi, lại bên cạnh xem ta đấu với Sâm Bân là được rồi.”

Kỷ Tiểu Nhan bị hấn kéo lên, vẫn quật cường không từ bỏ, “Ta nhảy thêm lần nữa, ba lần không qua mới từ bỏ.”

Đỗ Linh Vũ thực dung túng để cậu thi lại.

Lần thứ hai, Kỷ Tiểu Nhan nhảy so với lần đầu còn thấp hơn, lại một lần nữa rơi xuống đệm, người chung quanh liền bật cười, Đỗ Linh Vũ bắt đắc dĩ nhìn cậu lại đứng ở vạch lấy đà, nếu Tiểu Nhan muốn nhảy, vậy cũng không có gì, dù sao chỉ còn một lần, Sâm Bân cũng hứng thú nhìn thân hình bé nhỏ của Kỷ Tiểu Nhan, bọn họ ai cũng không ngờ chuyện sắp xảy ra.

Kỷ Tiểu Nhan hai lần trước nhảy không qua, trong lòng kỳ thất đã sớm rối loạn, vốn chuyện này cũng đã sớm đoán được, hôm nay nhảy tới mức này, đã xem như đạt đến cực hạn của cậu, chỉ là khẳng định không muốn từ bỏ, cố gắng nốt lần này đi, lần này lại nhảy không qua, bị loại là đúng.

Lại hít sâu, trong đầu Kỷ Tiểu Nhan lặp đi lặp lại vài chữ: cong về sau, cong về sau, đừng vội ạ..... Sau đó cậu bắt đầu cố gắng chạy lấy đà, bật lên, xoay người, lúc này đây, nửa người trên của Kỷ Tiểu Nhan đã thành công bay qua xà ngang, ánh mắt mọi người đều bừng sáng!

Nhưng trong nháy mắt, phần eo Kỷ Tiểu Nhan trong quá trình nghiêng ra sau, bởi vì nhảy không đủ cao, tốc độ cũng quá nhanh, vẹo sang một bên đập vào xà ngang, phương hướng lực thay đổi, người cậu mềm tựa như bông rơi xuống đệm, còn dè lên xà ngang bị cậu làm rớt.

Nhảy không qua, loại tình huống này phi thường bình thường, Đỗ Linh Vũ tiếc hận thở dài, người chung quanh cũng có chút tiếc cho cậu, Sâm Bân ra hiệu kêu đàn em mua đồ uống cho Kỷ Tiểu Nhan, đợi lát nữa cậu xuống liền để cậu hảo hảo ngồi ở đây, tiểu quỷ này đổ mồ hôi rất nhiều, hẳn là mệt muốn chết.

Lúc này không khí trên sân nhảy cao không khác gì các trận đấu thường, nhưng trên thực tế lúc Kỷ Tiểu Nhan ngã xuống, phần eo cậu đã bị thương nghiêm trọng, chính cậu rõ ràng nghe được tiếng xương mình ‘crắc’ một tiếng, tiếp đó đau đến mức trước mắt tối sầm, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Cảm giác đau đớn từng đợt từng đợt dội lên, Kỷ Tiểu Nhan đã chịu không nổi, kỳ thật lúc cậu rơi xuống, cũng chưa đến một phút, cậu muốn hét lên, nhưng cổ họng lại không có sức, trước mắt đen kịt, cậu nghĩ có phải xương sống mình đã gãy hay không, vạn nhất lúc này chết thì sao?

Chết.....

Nghĩ đến cái chết, Kỷ Tiểu Nhan nghĩ đến đầu tiên chính là đồng Phiếu anh đào chưa biết kết quả thế nào kia, còn có tàu cao tốc cùng thuyền hải tặc của cậu.....

Hơn một phút, Đỗ Linh Vũ thấy Kỷ Tiểu Nhan không hề động đậy, cảm thấy có điểm không đúng, nhưng

hắn nghĩ Kỷ Tiểu Nhan là vì thất bại mới như vậy, vì thế hắn đi qua, cười nói: “Tiểu Nhan cậu.....”

“Tiểu Nhan?! Tiểu Nhan!!!”

Vì sao mắt Tiểu Nhan không mở ra.....

Vì sao hơi thở của cậu ấy lại mong manh như vậy.....

Vì sao cậu ấy lại không phản ứng lại với lời nói của mình.....

Tiểu Nhan cậu đừng làm tôi sợ..... Thật sự đừng làm tôi sợ.....

Đỗ Linh Vũ đột nhiên lớn tiếng hét, thanh âm kia tràn ngập sợ hãi cùng hoảng hốt, có thể nói quả thực rất kinh hoàng, người ở đây chưa từng thấy Hội trưởng đại nhân có bộ dạng thất thố như vậy.

Đằng sau, Sâm Bân cũng phát hiện có điểm không đúng, vội vàng chạy lại, ngồi xuống bên cạnh Đỗ Linh Vũ, khi gã thấy sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan trắng bệch, môi tái lại, sắc mặt gã giống như Đỗ Linh Vũ khó coi tới cực điểm, tim đập nhanh đến mức gã không khống chế nổi, cả ***g ngực đều đau nhức.

Sâm Bân cố ép mình tỉnh táo, hít một hơi, nhìn về phía Đỗ Linh Vũ, sắc mặt Đỗ Linh Vũ cơ hồ trắng bệch hệt như Kỷ Tiểu Nhan, thậm chí cả vai cũng run rẩy, bất qua hắn kịp trấn định trao đổi ánh mắt với Sâm Bân, hai người đều biết, Kỷ Tiểu Nhan đại khái là ngã bị thương.

Hai người bọn họ rất ăn ý, chậm rãi nâng người Kỷ Tiểu Nhan lên, kiểm tra thương thế của cậu. Tình trạng của Kỷ Tiểu Nhan quả thật không quá lạc quan, lúc Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân nhìn phần thất lưng cậu bị xà ngang đập vào, có vết tụ máu lớn, hai người cùng căng thẳng đến cực điểm.

Lúc này, mọi người đã biết có chuyện xảy ra, thủ hạ của Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ gọi điện đến bệnh viện trường, trong tài duy trì trật tự trong sân đấu, để mọi người nhường đường cho nhân viên cứu hộ.

Thật cẩn thận đặt Kỷ Tiểu Nhan lên cáng, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều không có tâm tình ở lại thi đấu, Kỷ Tiểu Nhan vốn không cso phản ứng gì, như đang hôn mê lại đột nhiên mở mắt.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, dùng hết khí lực toàn thân, thở hổn hển một chút, cuối cùng phun ra một câu: “Phiếu anh đào của tôi ngàn vạn lần không thể bồi tiền.....”

35. Chương 35

Kỷ Tiểu Nhan nói xong câu nói làm hai đại suất ca biến sắc xong, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, kết quả làm Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ muốn chết vì bất ngờ.

Cuộc thi nhảy cao không cần phải nói, tất nhiên là ngừng lại, hai người kia vội vàng vàng đi theo cáng vào bệnh viện trường, sau khi bị phu nhân của hiệu trưởng đại nhân khiển trách một lúc, thành thành thật thật ngồi ở băng ghế ngoài hành lang chờ tin, cả đám y tá háo sắc đều thò đầu ra đánh giá bọn họ, dù sao loại trường hợp này thật sự rất ít gặp a, người như Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ cư nhiên cũng tới bệnh viện trường a! Thật sự quá ngạc nhiên!

Qua tầm một khắc, từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó, mái tóc vàng của Nhạc Húc Phong xuất hiện trên hành lang, vẻ mặt y phi thường khẩn trương, lo lắng bước nhanh đến bên cạnh Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ.

“Thế nào rồi?” Nhức Húc Phong cố gắng đè nén âu lo trong lòng.

“Không tốt lắm, nhưng bây giờ không biết có phải là tổn thương đến xương cốt hay không, vết thương có lúc y đập mình vào xà ngang, người bình thường đều không làm sao.” Đỗ Linh Vũ khá khách quan đơn giản nói, nhưng sắc mặt hẩn lại hoàn toàn bán đứng hẩn.

Sâm Bân không nói được một lời, trong lòng gã vô cùng hối hận, đều là lỗi của gã, nếu gã không có thái độ trêu tức kia, tiểu quỷ sẽ không gặp chuyện, rõ ràng nên đặt cậu trong lòng bàn tay nâng niu che chở, nhưng bản thân đã làm gì vậy? Cư nhiên để Kỷ Tiểu Nhan bị thương ngay trước mắt mình? Tuyệt đối không thể tha thứ!

Nói đến áy náy trong lòng, Nhạc Húc Phong khó chịu nhất, y dọc đường nghe được tin tức, đầu óc toàn bộ rối loạn, hiện tại muốn ba người bọn họ ở hành lang chờ, so với treo cổ còn khó mà chịu đựng hơn.

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy phần eo nhức nhối đau đớn, cậu như đang trôi nổi giữa những gợn sóng, lúc nào cũng có nguy hiểm bị chìm xuống, nhưng từ từ, nước rút mất, cậu lại có thể thuận lợi hít thở.

Chậm rãi mở mắt, nhìn thấy là trần nhà trắng xóa, cùng mùi thuốc nồng nặc, Kỷ Tiểu Nhan điều chỉnh tiêu cự rất lâu, mới có thể nhìn rõ.

Cậu vừa mới tỉnh, chợt nghe thấy chất giọng lãnh lớt như chuông bạc của y tá: “Tỉnh tỉnh!”

Sau đó cửa ‘bang’ một tiếng bị đập ra, một đám người rầm rập tiến vào, Kỷ Tiểu Nhan còn chưa kịp phản ứng, đã bị hung hăng đập mạnh vào đầu, đòn này rất mạnh, trước mắt Kỷ Tiểu Nhan một mảnh đen kịt điểm bông tuyết trắng, chút nữa là chập mạch.

“Ai nha nha nha Sao tự nhiên lại đánh tôi?! Tự nhiên..... Ách..... Chỉ? Chị?! Sao chị lại ở đây?”

Kỷ Tiểu Nhan trợn mắt há mồm nhìn Kỷ Tiểu Nhạn tức sủi bọt mép đứng bên giường cậu, khuôn mặt có điểm tương tự mình kia lại có thể biểu hiện ra vẻ phẫn nộ như thế.....

Thật khủng bố.....

“Ách..... Chị..... Chị sao lại ở đây?”

Kỷ Tiểu Nhan xoa xoa đầu mình, thuận tiện nhìn Sâm Bân, Đỗ Linh Vũ ở hai bên thân thiết nhìn mình.

“Em còn dám hỏi?”

Kỷ Tiểu Nhạn trừng mắt, bộ dạng thực dọa người rống: “Tiểu Tiểu! Em xem em rốt cục đã làm ra cái chuyện gì! Cưng nhiên chạy đi thi nhảy cao? Sức khỏe mình ở tình trạng nào em không biết sao? Nghe nói em bị thương, ba mẹ đều sợ vô cùng, chị còn phải giúp em nói dối để cho ba mẹ yên lòng!”

Kỷ Tiểu Nhan bị rống đến ngậy người, chị gái mình rất ít khi phát hỏa như vậy, nàng cơ bản không khác mình là mấy, thái độ làm người thực thiện lương, nhưng lúc này có vẻ là thực tức giận, vẻ mặt nghiêm khắc, như hổ rình mồi mà nhìn cậu.

Phụ nữ không thể trêu vào, nhất là phụ nữ đang tức giận càng không thể trêu!

Biết rõ chị gái mình là Hoa Mộc Lan tái thế, cho nên Kỷ Tiểu Nhan chỉ có thể cố gắng đem mình thu nhỏ thu nhỏ lại thu nhỏ..... Tội nghiệp nhìn nàng, Đỗ Linh Vũ ở bên cạnh cười hòa giải: “Ai nha, cô đừng lo, Tiểu Nhan không phải không có chuyện gì sao, cũng làm bọn tôi sợ hãi, việc này nên oán bọn tôi, không nên trách cậu ấy.....”

Sâm Bân ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác, hỏi Kỷ Tiểu Nhan: “Cậu bây giờ cảm thấy thế nào? Rất đau sao?”

Kỷ Tiểu Nhan vừa nghe Sâm Bân hỏi vậy, đảo hai mắt, sau đó liều mạng gật đầu: “Đau a đau a, đau muốn chết!”

Nghe cậu nói đau, chị gái Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng bình tĩnh không mắng cậu nữa, nhưng nhân thân hai người bên cạnh lại trở nên càng xót lòng, quả thực không chút nào che dấu biểu hiện tâm tình mình, đang ở trước mặt chị gái Kỷ Tiểu Nhan, liền hỏi trái hỏi phải, đối đãi với Kỷ Tiểu Nhan như quốc bảo.

“Nghe bác sĩ nói là bong gân, không có thương nặng, nằm một chút là được, cậu phải hảo hảo dưỡng thương, muốn gì thì nói cho bọn tôi.” Đỗ Linh Vũ vừa gọt hoa quả, vừa giảng giải.

Hừ..... Rất không vừa lòng cách nói của hắn, Kỷ Tiểu Nhan không vui kêu to: “Đau a đau a.....”

Sâm Bân lập tức đỡ cậu: “Đau đau đâu, rất đau rất đau, ngoan, có tôi ở đây a, tôi đau thay cậu.....” Nói xong, còn ôm Kỷ Tiểu Nhan nhẹ nhàng vỗ về, giống như đối với trẻ con vậy.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn khung cảnh này, nửa ngày không nói gì, thở dài một hơi, nghĩ thầm: Tiểu Tiểu bị mấy người vây quanh, cũng không biết là tốt hay là xấu a.

Hôm nay nàng nhận được điện thoại của Nhạc Húc Phong, biết Tiểu Nhan bị thương liền vội vàng tới đây, lúc tới bệnh viện liền thấy ở trên hành lang ba đại suất ca đều một vẻ không muốn sống.

Mà bốn người bọn họ ở bên ngoài chờ hơn 1 tiếng, Kỷ Tiểu Nhan nói chung với tình hình cơ bản cũng có chút hiểu biết, xem ra em trai mình thật sự giống như lời nữ sinh ma quỷ kia, bị một đám sói theo đuôi a.

Đây cũng phải là chuyện đáng ngạc nhiên, Kỷ Tiểu Nhan biết em trai mình luôn được nam sinh yêu thích, nhưng lần này nhìn qua cũng không phải dễ chọc như vậy.

Bất quá mấy tên này, có vẻ đối với Tiểu Tiểu rất tốt, tạm thời theo dõi tình hình đã..... Kỷ Tiểu Nhan nghĩ vậy, cửa lại mở ra, Nhạc Húc Phong mang theo khay đồ ăn bước vào, nhìn Kỷ Tiểu Nhan sau khi tỉnh lại tinh thần rất tốt, ánh mắt cũng tỏa sáng.

Kỷ Tiểu Nhan thấy Nhạc Húc Phong tiến vào, còn chưa kịp mở miệng gọi, chỉ thấy chị mình xông lên cho Nhạc Húc Phong một đấm, nửa mặt bị đánh của y nhanh chóng sưng lên, làm mọi người trong phòng đều hoảng sợ.

Giây tiếp theo Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu chửi ầm lên: “Nhạc Húc Phong! Tên hỗn đản anh! Bây giờ tôi tính sổ với anh! Nó bị thương tất cả đều do anh! Còn nói với tôi rằng muốn mãi mãi bảo vệ nó, anh bảo vệ nó thế nào? Đây là kết quả bảo vệ nó của anh sao?”

Nhạc Húc Phong không nói được một lời, liền cứ như vậy bị Kỷ Tiểu Nhan hung hăng mắng, Kỷ Tiểu Nhan lần đầu tiên thấy Nhạc Húc Phong cao ngạo có vẻ mặt kinh ngạc như vậy, ban đầu là giật mình, sau đó liền thấy buồn cười, trước mặt chị, quả nhiên tất cả nam nhân đều biến thành giống nữ nhân, chỉ biến im lặng ăn mắng!

Song Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân cũng từ đó nghe ra được cái gì, hỏi Kỷ Tiểu Nhan: “Chị cậu hóa ra quen Nhạc Húc Phong? Nghe bọn họ nói, nhìn như trước kia đã quen biết rồi a.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới nhớ hồi mới nhập học, Nhạc Húc Phong nói với cậu mấy câu kiểu hỏi chị gì đó, nhưng bản thân không hiểu, nên liền quên mất, bây giờ xem ra, hai người bọn họ quả nhiên có quen biết.

“Uhm, hình như vậy, tôi có nghe Nhạc Húc Phong nhắc tới một lần.”

Sâm Bân vuốt cằm không nói gì, Đỗ Linh Vũ thì cười cười, trong đầu hai người này nghĩ y hệt nhau: bị Nhạc Húc Phong giành trước rồi, phải lập tức có quan hệ tốt với chị của Kỷ Tiểu Nhan mới được.....

Kỷ Tiểu Nhan đáng thương không biết một con hồ ly một con sói này có tâm địa lớn tới mức nào, cậu thấy Nhạc Húc Phong bị chị mắng dữ như vậy, một câu phản bác cũng không có, nhân thân trong cặp mắt xinh đẹp của y trở nên ảm đạm, lòng minh cũng không hiểu sao cảm thấy khổ sở.

“Chị, chị đừng giận a, thầy Nhạc là chủ nhiệm của em, y xếp em tham gia nhảy cao cũng không có gì không đúng, ngã thương đều là do em không tốt.” Kỷ Tiểu Nhan tốt bụng nói đỡ cho Nhạc Húc Phong.

“Tên này? Chủ nhiệm? Coi như hết rồi, người như anh ta, mười năm trước chị liền biết mà! Phó thác em cho anh ta một chút cũng không yên lòng!” Kỷ Tiểu Nhan rõ ràng vẫn đang giận Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong trầm mặc, chỉ bê khay thức ăn lại, ai cũng thấy được, trong lòng y cũng phi thường khổ sở, tuy y vẫn một vẻ lạnh lùng, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên trong lòng cảm thấy không chịu được y tự trách mình như vậy, thật sự không muốn nhìn thấy y chật vật như vậy.

Nhìn Sâm Bân ở bên cạnh từ bỏ sự kiêu ngạo mặc mình hồ nháo, một người bá đạo như vậy, bây giờ đổ dành cậu như bảo bối, lúc nắm tay Sâm Bân, phát hiện lòng bàn tay gầy đều là mồ hôi, gầy phồng chừng chưa từng lo lắng như vậy đi?

Học trưởng nữa, tuy vẫn tươi cười như trước, nhưng nụ cười cùng lời nói của hắn, Kỷ Tiểu Nhan có thể từ đó cảm thấy được sự thành tâm của hắn, không phải là loại mặt nạ ôn nhu, mà là nụ cười thật lòng, cười với mình, quan tâm mình.

Còn có vì mình bị thương, chị gái hiền lành cư nhiên lại nổi giận như vậy, còn động thủ đánh người.....

Kỳ thật mình có rất nhiều người quan tâm, bảo vệ a!

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy trong lòng ấm áp, cảm giác được người thân cận che chở này mãnh liệt như vậy, thỏa mãn như vậy, tuy lưng vẫn còn rất đau, nhưng so với điều này, thật sự không là cái gì.....

“Ha ha, tôi cái gì cũng không sao, đều là lừa mọi người đó, thực sự! Vừa rồi học trưởng không phải đã nói sao, chỉ là bong gân, bong gân, nằm một chút là được, đừng lo lắng!”

Kỷ Tiểu Nhan lớn tiếng nói, cố nén xúc động vì cảm động mà muốn khóc lên, giả bộ không làm sao, ngay ngốc cười, cậu không muốn những người này vì cậu mà lo lắng!

Nhạc Húc Phong sững sốt một chút, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn mặt cậu, không nói gì.

Sâm Bân vẫn chưa yên tâm hỏi: “Thật sao? Thật sự không sao?”

Đỗ Linh Vũ đặt hoa quả xuống, nói: “Đau thì cứ nói ra, Tiểu Nhan cậu thật sự không sao?”

“Uhm, uhm! Thật sự không sao! Anh xem tôi không phải rất có tinh thần sao!” Kỷ Tiểu Nhan vỗ vỗ ngực mình, “Được rồi, được rồi, ăn cơm ăn cơm, oa! Thịt kho tàu! Tôi thích nhất món này đó!”

Nói xong liền dồn dập ăn, nhìn bộ dạng sinh long hoạt hổ của cậu như vậy, ánh nắng trong phòng cũng chỗ nên long lạnh và sáng lạn. Ba người nam nhân đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên lặng nhìn bộ dạng ăn thịt kho tàu đến khoái hoạt của cậu.

Hôm nay, bọn họ cảm nhận được, hóa ra bất cứ thứ đồ quý giá nào trên thế gian này, cũng không bằng một nụ cười của Kỷ Tiểu Nhan.

36. Chương 36

Kỷ Tiểu Nhan căn bản không chịu nổi chỉ ngồi yên một chỗ, nằm trong bệnh viện trường được một buổi chiều thêm một buổi sáng, liền sống chết không muốn ở lại, nháo loạn muốn đi xem đại hội thể thao, mấy người Nhạc Húc Phong không cách nào với cậu, dứt khoát làm một chiếc ghế dựa xa hoa bằng da hoàn toàn, để cậu nằm trên đó.

Kết quả Kỷ Tiểu Nhan còn không biết tốt xấu, không thể không xem Sâm Bản cùng Đỗ Linh Vũ thi nhảy cao, vì thế cuộc thi nhảy cao tiếp tục liền biến thành tình trạng hiện tại.

Hai đại suất ca của HB muốn thân phân có thân phân, muốn thân gia có thân gia, sau khi PK bỏ từng tuyển thủ tham gia, hai người đầu đầu mồ hôi tranh đoạt người chết ta sống, bên cạnh sân có đặt một cái ô che nắng, dưới ô che nắng có một cái ghế dựa, trên ghế dựa có một người lười biếng nằm, ngáp nhìn hai bọn họ đấu nhau, bên cạnh còn một đám đàn em thay nhau chăm sóc, là muốn nước ngọt không cần nước khoáng, muốn gió tự nhiên chứ không dùng quạt điện, tất cả đều là người dùng quạt quạt ra!

Cái quạt kia có mùi nhang, Kỷ Tiểu Nhan nói người thấy chóng mặt!

Trương Hiểu Ba hôm qua tham gia chạy tiếp sức bốn người 400m, mắt hồng hồng như con thỏ, cũng ở bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan, không cần phải nói, khẳng định là xích mích với Ngoại Tinh Nhân, xem tình hình thì rất nghiêm trọng, bắt quả chạy tiếp sức bốn người 400m, lớp 1 hệ Hậu Cần đứng nhất, Phiếu anh đào của Trương Hiểu Ba cũng lờ, không lẽ nào lại buồn bực như vậy?

Chỉ là Trương Hiểu Ba trừ bỏ chiều cổ Kỷ Tiểu Nhan ra, một câu cũng chưa nói, mắt hồng hồng nhìn qua phá lệ đáng thương, Kỷ Tiểu Nhan trong lòng khó chịu, dỗ y: “Cậu sao lại thế này a? Lại giận đối Ngoại Tinh Nhân à?”

Trương Hiểu Ba liếc cậu một cái, một lúc lâu sau mới đáp: “Ngày hôm qua thi chạy tiếp sức, tôi liều mạng chạy, ai ngờ đến gần cuối thì té ngã, chân tôi còn đau đây này! Kết quả tên hỗn đản kia chạy xong, cư nhiên làm trò trước mặt nhiều người như vậy mà mắng tôi..... Tôi đời trước thiếu nợ y sao....”

Trương Hiểu Ba càng nói càng nhỏ, vẻ mặt ảm đạm, “Tôi cũng không tốt số như cậu, có bao nhiêu người chăm sóc..... Dù cố gắng thế nào, y cũng không để mắt tới.....”

“Hiểu Ba.....”

“Cho nên, tôi nói cậu, phải biết quý trọng, lúc hạnh phúc tới phải biết giữ lấy, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.....” Trương Hiểu Ba thái độ khác thường, lời nói đặc biệt nghiêm túc, làm Kỷ Tiểu Nhan cũng mang theo tâm tình nặng nề, không ngừng gật đầu.

Xà ngang của Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đã lên tới độ cao kinh người, Kỷ Tiểu Nhan trợn to mắt, cũng bắt đầu phấn chấn, phần đặc sắc đến rồi.

Sâm Bân chạy lấy đà, sau đó dùng phương thức cong lưng nhảy rất đẹp, lướt qua xà ngang, gã đắc ý cười, nhìn Đỗ Linh Vũ, lần này chỉ cần Đỗ Linh Vũ nhảy không qua, vậy coi như xong, thể lực hai người hiện tại đều trong tình trạng người tám lạng kẻ nửa cân.

Nhưng Đỗ Linh Vũ vẫn rất bình tĩnh, mạnh mẽ cong người, rõ ràng cũng qua.

Sâm Bân ‘thiết’ một tiếng, xà ngang lần thứ hai lên cao, đây tuyệt đối là cực hạn, tuy rằng Sâm Bân từng nhảy qua mức cao hơn, nhưng với tình hình hôm nay, mức cao này nhất định sẽ cho ra thắng bại, Đỗ Linh Vũ không cao bằng Sâm Bân, nhảy cao cũng không chuyên nghiệp, nói thế nào thì khả năng thắng của Sâm Bân vẫn cao hơn.

Nhưng lúc này đây, Đỗ Linh Vũ phải thắng mới được a, Kỷ Tiểu Nhan trong lòng ghen khuất, tha thiết nhìn Đỗ Linh Vũ nhảy, căng thẳng đến tay đầy mồ hôi, nhưng Trương Hiểu Ba lại không phản ứng gì, xem ra chuyện ngày hôm qua thật sự đã đả kích y không nhẹ, kết quả cũng không biết là do vận khí tốt hay thế nào, Đỗ Linh Vũ thật sự nhảy qua!

Sâm Bân ít nhiều cảm giác có chút ngoài ý muốn, bất quá như vậy, chỉ có thể đợi nâng độ cao, lúc đó nhất định sẽ làm Đỗ Linh Vũ thua, gã nghĩ vậy rồi chạy lấy đà, bật lên, lưng cong.....

Không sớm không muộn, vừa vặn đúng lúc lưng Sâm Bân bay qua xà ngang. Kỷ Tiểu Nhan vì quá mức hưng phấn, nghiêng người về phía trước, động phải thắt lưng bị thương, nhất thời kêu thảm thiết một tiếng.

Ngay sau tiếng kêu thảm thiết của Kỷ Tiểu Nhan, chính là tiếng xà ngang rơi xuống, Sâm Bân ngã trên đệm, rất kích động nhìn về phía Kỷ Tiểu Nhan, đối với việc mình bị thua không thèm để ý, Đỗ Linh Vũ cũng hoàn toàn không có vẻ vì thắng lợi mà đắc ý, hai người trước tiên chạy đến bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan, sợ tâm can bảo bối có chuyện gì.

Dưới ánh mắt quan tâm của bạn học Sâm cùng học trưởng, Kỷ Tiểu Nhan buồn bực muốn chết, tuy lần này cậu thật sự là rất vô ý kêu một tiếng, nhưng lại tạo nên kết quả Sâm Bân bại dưới tay Đỗ Linh Vũ, dù thế nào cũng cảm giác trong lòng ứ nghẹn, đối mặt với sự quan tâm của hai người, cậu đành phải ngượng ngùng có rúm khóe miệng, giả bộ rất đau, nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình.....

Cuộc thi nhảy cao liền kết thúc với tình huống hiểu lầm như vậy, mọi chuyện đến bây giờ đều tiến hành vô cùng thuận lợi, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều 2:2, nhưng đều là kết quả ngoài ý muốn, trận đấu Sâm Bân nên thắng Đỗ Linh Vũ lại thắng, trận đấu Đỗ Linh Vũ nên thắng Sâm Bân lại thắng, Phiếu anh đào Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba mua lời lớn, một lần đều không phải bồi tiền, như vậy xem ra tựa hồ rất may mắn

Hai hạng mục tiếp theo là hai trận đấu cuối cùng Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đối đầu, thi cưỡi ngựa và bơi tự do 200m, nhưng Kỷ Tiểu Nhan lại không có phúc được xem, nguyên nhân rất đơn giản, cậu cùng Trương Hiểu Ba bị bắt cóc.

Bị ai bắt cóc ư?

Đây thật ra cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, xét cho cùng cũng là do Phiếu anh đào gây họa. Mỗi Phiếu anh đào của Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba đều kiểm được tiền, chuyện này vốn cũng không tính làm gì, chỉ là tiền hai người kiểm được đều từ Sâm Bân và Đỗ Linh Vũ, đây là hai người hấp dẫn nhất đại học HB, nhưng bởi vì không biết bọn họ sẽ thi đấu ở hạng mục nào, cơ hồ không ai có thể thắng tiền, nhưng Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba lại cứ thắng hết trận này đến trận khác, hơn nữa tiền càng ngày càng nhiều, cái này làm cho người dùng Phiếu anh đào ngần ngại cá cược chú ý.

Bất quá nhóm người này cho rằng Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba có thể là biết thông tin nội bộ trận đấu, lại phát hiện hai người không có thể lực gì, vì vậy liền bắt cóc về, ép bọn cậu nói ra kết quả hai trận đấu tiếp theo.

Bạn nói bảo tiêu của Sâm Bân cùng hộ vệ của Đỗ Linh Vũ nhiều như vậy, hai người này như thế nào mà bị bắt cóc ư? Huống hồ Kỷ Tiểu Nhan vẫn đang bệnh nặng, thuộc loại tình huống cần chăm sóc kỹ lưỡng, nhưng sự việc là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đi lĩnh thưởng, Nhạc Húc Phong còn đang bận đi làm trọng tài, chị gái Kỷ Tiểu Nhan trở về công ty, Liêm Tử Toàn bị Lộ Tùng lôi đi tham gia hai người ba chân.

Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan cùng nhau đứng một mình tầm 15 phút, hai người chẳng qua là đột nhiên nghĩ muốn, hoàn toàn xuất phát từ vô tâm mà đứng ở sau bồn hoa nói xấu Ngoại Tinh Nhân một lát, bảo tiêu cùng hộ vệ đều không quá để ý, kết quả đột nhiên lao tới bốn người, dùng ete (một trong những chất có tác dụng gây mê cao) bịt miệng hai người, rồi kéo vào trong bụi cây.

Trước sau chỉ vài phút, đợi đến lúc phát hiện không thấy hai người, trên mặt đất còn có một chiếc khăn tay tẩm ete, cả HB đều đảo lộn, Đỗ Linh Vũ chưa từng xúc động như vậy, lạnh như băng qua loa tuyên bố đóng cửa tất cả cửa ra vào trong HB, tất cả nhân viên nghiêm cấm di chuyển, toàn bộ đều phải cách ly kiểm tra! Thủ hạ của Sâm Bân vội vã bắt đầu lúc soát, mà các cơ sở ngầm phân bố trong toàn thành phố cũng bắt đầu tìm người. Nhạc Húc Phong dứt khoát tự mình động thủ, lấy tất cả băng kiểm soát, tỉ mỉ kiểm tra.

Chính là bọn họ tìm nửa ngày, vẫn không tìm được, bởi vì đám người bắt cóc không thực chuyên nghiệp, chỉ là căn bản không ngờ tới bọn họ bắt cóc chính là trái tim của ba đại nhân vật, bọn họ chỉ là tiện lợi đưa Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba về phòng ký túc xá của Kỷ Tiểu Nhan, nhưng ai có thể nghĩ ra điều này?

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ từ lúc Kỷ Tiểu Nhan mất tích chưa từng chớp mắt, đương nhiên cũng không có về ký túc xá, bởi vì xác định là bị người bắt cóc, căn bản không có kiểm tra ký túc xá của Kỷ Tiểu Nhan, mà Đỗ Linh Vũ phong tỏa cửa ra của sân vận động, không cho ai quay về ký túc xá.

Càng đừng nói đến việc Nhạc Húc Phong đã sớm đem camera giám sát trong phòng mình cùng phòng Kỷ Tiểu Nhan tắt đi, trước giờ đều không bật, nên nhóm người tìm a tìm a, tìm một ngày, vẫn chưa có phát hiện.....

Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba đáng thương sắp bị phần tử phạm tội làm cho chết đói.....

Nói đến hai người này, ba người bên kia đang liều mạng tìm, trong ký túc xá Kỷ Tiểu Nhan bên này, Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba còn có cầm đầu phần tử phạm tội trừng mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ một ngày.

Đã quên nói, đầu sở bắt cóc nhóm Kỷ Tiểu Nhan là một đại thúc hào hoa phong nhã, lúc nói chuyện không một từ thô tục, tây trang giày da một thân hàng hiệu.

Hôm qua bắt trói hai người lại, đại thúc cầm con dao nhỏ, lời cuốn như Công Tôn đại nương múa kiếm quơ trước mặt Kỷ Tiểu Nhan Trương Hiểu Ba hơn mười lần, vừa định bức cung, chợt nghe tên đàn em nói đại hội thể thao của HB đột nhiên tạm ngừng, còn phong tỏa toàn bộ, không biết là xảy ra chuyện gì, đại thúc tức giận liên tục dậm chân, một miếng cơm cũng không cho hai người bọn họ ăn.

“Cậu nói bọn họ có phải thật sự bỏ đói chúng ta không?” Hai mắt Kỷ Tiểu Nhan thâm đen, nói với Trương Hiểu Ba. Hai người bị trói cùng một chỗ, tựa lưng vào nhau, một ngày chưa ăn gì có thể nghe được tiếng bụng đối phương sôi.

“Tôi thấy là rất có thể.....” Trương Hiểu Ba cũng sắp chống đỡ không nổi.

“Không được nói!”

Đại thúc bức dọc, rống to với hai người bọn họ, dọa bọn Kỷ Tiểu Nhan không dám hé răng, lúc này di động y vang lên, là một trong số phần tử phạm tội gọi đến, nói đại hội thể thao bây giờ tiếp tục tiến hành, tắt cả đều bình thường.

Đại thúc lập tức hưng phấn, một lần nữa lấy ra dao nhỏ, tiếp tục hét: “Chúng mày nói hay không! Chúng mày nói hay không! Chúng mày rốt cuộc nói hay không nói hay không nói hay không nói hay không nói hay không nói hay không!!!!”

“Nhan Tử cậu nói ông ta như thế nào nói ra câu như vậy a?” Trương Hiểu Ba thực hoang mang.

“Hơn nữa ông ta vẫn không nghe chúng ta trả lời sao, cứ một mình ở đó hét.....” Kỷ Tiểu Nhan cũng thực mặc danh kỳ diệu.

Hai người vẻ mặt kỳ quái nhìn đại thúc, đem đại thúc nhìn đến phát bực.

“Nhìn cái gì mà nhìn nhìn cái gì mà nhìn nhìn cái gì mà nhìn nhìn cái gì mà nhìn.....”

“Cậu xem, ông ta lại bắt đầu liều mạng hết kìa.” Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu dĩ thử dài.

“Câm miệng! Ai cho chúng mày nói!”

“.....”

“Nhãi con chúng mày rốt cuộc có nói không?”

“.....”

“Chúng mày TMD rốt cuộc có nói không?”

“.....”

“Nếu không nói tao sẽ giúp chúng mày chỉnh trang lại nhan sắc!” Đại thúc cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Nhưng ông không cho bọn tôi nói chuyện a?” Trương Hiểu Ba đặc biệt vô tội.

“Đại thúc, tôi có thể hỏi một chuyện được không? Ông rốt cuộc muốn bọn tôi nói gì a?” Kỷ Tiểu Nhan càng vô tội hơn.

“Chúng mày chúng mày.....” Đại thúc tức giận cơ hồ tức giận đến không thở nổi.

“Đại thúc ông không sao chứ?”

“Có cần gọi điện đến bệnh viện trường không a?”

“Câm miệng!”

Đại thúc đột nhiên đem đao đặt lên cổ Kỷ Tiểu Nhan: “Phiếu anh đào! Trận đấu tiếp theo là thi cưỡi ngựa cùng bơi tự do 200m! Mua ai thắng, chúng mày nhất định biết! Nói!”

“Hóa ra là ông muốn hỏi cái này a.” Trương Hiểu Ba ở bên cạnh chen vào: “Bọn tôi sao biết được a! Phiếu

hoa đào đều là mua loạn, hiện tại năm nay ai biết mua ai thắng a, nếu không ông cứ mua tất đi, không lỗ không lãi..... Tôi tôi tôi nói tôi nói.....”

Bây giờ đại thúc đem đao chuyển sang cổ Trương Hiểu Ba, y đành phải vội vàng sửa miệng: “Tôi nói không phải là được sao, ông ông ông cắt dao đi....”

Đại thúc ‘hừ’ một tiếng, cầm dao trong tay nghịch, chậm rãi nói: “Được, nói đi, ai thắng?”

Kỷ Tiểu Nhan nghĩ nghĩ, bọn họ đến bây giờ đều nhờ vận khí không tồi, vì thế nói: “Thi cưỡi ngựa nên là Đỗ Linh Vũ thắng, nhưng mua Sâm Bân, bơi tự do 200m vốn là Sâm Bân nên thắng, nhưng mau Đỗ Linh Vũ.”

“Nga? Vừa vận tương phản sao?” Đại thúc dăm chiêu suy nghĩ, rồi gọi điện thoại, “Tất cả mua thành thi cưỡi ngựa Sâm Bân thắng, bơi tự do 200m Đỗ Linh Vũ thắng!”

Sau đó hung hăng đe dọa Kỷ Tiểu Nhan: “Nếu sai tao làm thịt mày!”

.....

“Thành thật chuyện này tôi rất ngốc!”

Đại thúc trừng mắt với bọn họ một cái, xoay người vào buồng vệ sinh phương tiện, để lại hai người trong phòng, gian phòng im ắng, một lát sau, Kỷ Tiểu Nhan mở miệng.

“Hiểu Ba, thắt lưng tôi đau quá.”

“A? Là vết thương sao?”

“Uhm.”

“Ai..... Bọn họ buộc chắc quá, tôi không động dậy được!” Trương Hiểu Ba trong lòng lo lắng, y không muốn căng thẳng, nhưng Kỷ Tiểu Nhan dù sao cũng đang bị thương, phải làm sao bây giờ a.

“Thật không biết ba tên ngu ngốc kia đang làm gì, sau lâu vậy rồi mà vẫn chưa tới.....” Kỷ Tiểu Nhan lâu bầu, trong giọng tràn ngập ủy khuất.

Nghe lời cậu nói, Trương Hiểu Ba mới nhớ tới, hẳn là phải có một đám người đi tìm Kỷ Tiểu Nhan mới đúng..... Sau đó bản thân cư nhiên nhớ đến cái người đáng ghét làm người khác tức giận kia, trong lòng khó chịu không phải bình thường, không lên tiếng.

“Kỳ thật..... Hôm qua lúc nghe nói HB tạm ngừng thi đấu, tôi còn nghĩ bọn họ là tới tìm tôi..... Tôi quả nhiên thực tự kỷ a.....”

Kỷ Tiểu Nhan thành thành thật thật nói lời trong lòng, giữa cậu cùng Trương Hiểu Ba luôn luôn là không chuyện không thể nói.

“Cậu nói tôi có phải rất đáng khinh bỉ không a?”

“Nói vậy!” Trương Hiểu Ba an ủi cậu: “Yên tâm đi người anh em, bọn họ nhất định sẽ đến cứu chúng ta, tôi cam đoan! Cậu tựa lên người tôi, thắt lưng rất đau sao?”

“Uhm.”

Kỷ Tiểu Nhan dựa vào lưng Trương Hiểu Ba, hai người dựa vào nhau, chờ người đến cứu bọn họ.

Một lát sau, đại thúc mở cửa ra, mở máy tính Kỷ Tiểu Nhan, bởi vì kết nối với mạng của trường, rất nhanh liền xem được diễn biến trực tiếp của trận đấu.

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan nhìn không tới màn hình máy tính, cũng không nghe thấy tiếng, hai người hoàn toàn không biết tình hình trận đấu, nhưng vẻ mặt của đại thúc lại là càng ngày càng lo lắng.

Qua chừng một giờ, cuộc thi bơi tự do 200m hẳn là đã xong, nhưng đại thúc vẫn không có phản ứng gì, Trương Hiểu Ba nhìn không được hỏi: “Rốt cuộc là ai thắng?”

“Phi! Đều ở trong nước, ai biết ai thắng? Kết quả còn bảo mật? Khốn nạn!” Đại thúc không ngừng mắng.

Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan cũng không hé răng, lại qua một lúc, phần eo của Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng đau, bị trói chặt, giữ nguyên một tư thế bất động, còn không có cơm ăn, đối với thân thể cậu không tốt, cậu hiện tại phi thường suy yếu, nhưng vẫn còn một phần khí lực chống đỡ.

Chỉ là Kỷ Tiểu Nhan không hiểu, chẳng lẽ nhóm người Sâm Bân không biết cậu cùng Trương Hiểu Ba bị bắt? Sao có thể như vậy? Mất tích hơi một ngày, sao còn chưa tới tìm bọn họ? Huống hồ Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ ở cách vách a, mỗi ngày đều tới thăm cậu, vì sao lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì?

Kỷ Tiểu Nhan tuy không muốn làm nghiêm trọng, cảm nhận được Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ còn cả Nhạc Húc Phong đều rất quan tâm cậu, bình thường chút chuyện nhỏ đã rồi rít lên, bây giờ có chuyện lớn như vậy, bọn họ sao có thể vẫn tiếp tục thi đấu?

Lúc vừa mới bị bắt, chợt nghe nói trận đấu tạm ngừng, Kỷ Tiểu Nhan lúc ấy đã nghĩ có thể bọn họ đang đi tìm cậu và Hiểu Ba, thế nhưng trận đấu cứ nhiên lại tiếp tục tiến hành!

Chẳng lẽ giữa lúc đó có chuyện gì xảy ra sao?

Kỷ Tiểu Nhan thậm chí có chút nản lòng, cậu cũng không phải là nhân vật to lớn gì, chỉ là một sinh viên thực bình thường thực bình thường, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ không thể vì cậu mà từ bỏ trận đấu, và phần Nhạc Húc Phong, có thể y không chú ý.....

Lúc Kỷ Tiểu Nhan nghĩ vậy, cậu cũng rất mất mát, tuy rằng không xem được trận đấu, nhưng quả thực biết Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ còn đang thi đấu, càng chứng tỏ suy nghĩ nản chí ngả long của cậu.

Nếu bọn họ biết cậu bị trói mà vẫn chưa tới cứu cậu.....

Kỷ Tiểu Nhan quả thực không dám nghĩ tiếp, bởi vì cậu vừa mới nghĩ một chút, liền cảm thấy lòng mình thất lại không thở nổi.

Thời gian lặng lẽ trôi, cuộc thi cưỡi ngựa hẳn là bắt đầu rồi, đại thúc nhìn về phía bọn họ, đẩy màn hình, nói: “Xem đi, nếu lỡ, chúng mày chuẩn bị nhận dao là vừa!”

Kỷ Tiểu Nhan mở to hai mắt nhìn, không tin vào hình ảnh trên màn hình, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ mỗi người cưỡi một con ngựa đứng trong trường đua nhân nhân nhả dạo chơi, người ngồi trên ghế trọng tài cư nhiên là Nhạc Húc Phong, bên cạnh còn có một học tỷ phi thường xinh đẹp ghé vào lỗ tai y nói nhỏ điều gì đó, Nhạc Húc Phong vẻ mặt lạnh băng còn lộ ra một nụ cười tươi!

Ngoại Tinh Nhân lạnh lùng ngồi trên khán phòng, Liêm Tử Toàn cùng Lộ Tùng cũng ở đó. Nhưng tựa hồ mọi người đều không có phản ứng gì, đối với việc Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba biến mất, không ai cảm thấy có chỗ nào bất thường!

Trương Hiểu Ba đương nhiên cũng nhìn thấy khung cảnh này, run lên trong chốc lát, nhãn thần lập tức đỏ lên vì tức.

Kỷ Tiểu Nhan nửa ngày không hé răng, nhìn khung cảnh trên máy tính, cậu chỉ cảm thấy trước mắt từng mảng từng mảng biến đen, thứ một mực chống đỡ tinh thần lạc quan của cậu giờ đã không còn, cả người nhuyền xuống, thất lưng chưa từng đau như vậy, nhưng trái tim cậu so với thất lưng còn đau hơn.

Kỷ Tiểu Nhan không chống đỡ nổi mấy phút, cậu cuối cùng cũng lịm đi.

37. Chương 37

Kỷ Tiểu Nhan nhóc con này là siêu nhân gặp nhiều tai nạn nhưng luôn đại nạn không chết, bình thường sau khi gặp tai họa, chỉ cần nhắm mắt ngất xỉu, lúc tỉnh lại luôn là tình thế thay đổi cái khó ló cái khôn rất tốt đẹp..... Cái gọi là cát nhân có thiên tương chính là đạo lý này.....

Lúc Kỷ Tiểu Nhan hôn mê, trận đấu cưỡi ngựa thuận lợi tiến hành, kết quả lại hoàn toàn tương phản, Đỗ Linh Vũ cư nhiên đoạt giải quán quân, lúc này loa trường cũng thông báo bơi tự do 200m Sâm Bân thắng, kết quả bọn Kỷ Tiểu Nhan chẳng những không chính xác, hơn nữa toàn bộ đều sai.

Trương Hiểu Ba còn chưa kịp buồn bực Phiếu anh đào lúc này y lời về toàn bộ bị lỗ hết sạch, đại thúc tức giận tiến lại, mặt mày xám xịt, thời điểm khẩn cấp, cửa phòng ngủ Kỷ Tiểu Nhan ‘ầm’ một tiếng bị phá ra.

Sâm Bân Đỗ Linh Vũ cùng Nhạc Húc Phong thậm chí còn có Ngoại Tinh Nhân Liêm Tử Toàn Lộ Tùng, tất cả đều vọt vào, trong nháy mắt chế ngự đại thúc, Trương Hiểu Ba nhìn khung cảnh vô cùng nhanh chóng xoay chuyển tình thế đó, tâm lý yếu ớt không thể chịu nổi, hai mắt khê đảo, cũng hôn mê, sau lại nghe dì y tá trưởng nói, y là do quá phần khích.....

.....

Chờ đến lúc Kỷ Tiểu Nhan mở mắt, đã lại ở bệnh viện trường, nhất thời trong lòng buồn bực, sao ba ngày hai lần vào nhằm hang hổ, còn chưa kết thúc sao?

“Nhan Tử! Nhan Tử!”

Kỷ Tiểu Nhan là như thế nào tỉnh dậy, chính là bị Trương Hiểu Ba ở bên giường cậu ba giây gọi một lần đánh thức.

“Hiểu Ba?”

“Nhan Tử cậu tỉnh rồi a! Chúng ta bây giờ làm sao đây? Phiếu anh đào lỗ thực thảm!!!” Trương Hiểu Ba đè thấp giọng, mặt như đưa đám nói.

“Cái gì? Phiếu anh đào? Cậu từ từ, chúng ta không phải bị bắt.....” Kỷ Tiểu Nhan vừa mới tỉnh lại hoàn toàn không rõ tình hình.

“Ai nha, là thế này, sau khi cậu ngất xỉu, kết quả thi đấu liền có, khác hoàn toàn với những gì chúng ta phỏng đoán, kết quả là đại thúc kia muốn đâm hai người chúng ta, người thì ngủ như lợn chết, còn ta thì sợ vô cùng..... Sau đó bọn họ liền vọt tới cứu chúng ta, sau đó chúng ta vào bệnh viện trường, sau đó ta cuối cùng từ dưới sự giám sát của Ngoại Tinh Nhân chạy đến đây..... Đừng sau đó nhiều như thế nữa, cậu nói bây giờ phải làm như thế nào?” Trương Hiểu Ba nói chuyện với tốc độ siêu tốc, Kỷ Tiểu Nhan sắp bị y làm cho ngất đi.

“Nói cách khác chúng ta không còn nguy hiểm?”

“Đúng!”

“Là bọn họ cứu chúng ta ra?”

“Uhm!”

“Phiếu anh đào lỗ toàn bộ?”

“Đúng vậy ”

“Cái gì? Phiếu anh đào lỗ toàn bộ?!”

“Cậu nhỏ giọng chút.....”

Kỷ Tiểu Nhan kích động không khống chế được mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trên giường, có thể thấy được phần eo lúc trước đau muốn chết, đã không sao nữa rồi.

Tiếng kêu của cậu không nhỏ, giây tiếp theo Ngoại Tinh Nhân liền dằng dằng sát khí bước vào, nắm cổ áo Trương Hiểu Ba rống: “Cư nhiên lại từ phòng bên cạnh chạy sang đây? Trách không tìm khắp nơi không thấy cậu, còn gạt tôi là đi WC? Trương Hiểu Ba! Cậu thành thật quay về truyền đường cho tôi!”

Sau đó lại điềm điềm đạm đạm nói với Kỷ Tiểu Nhan: “Nhan Tử, tôi mang cậu ta về, không quấy rầy cậu nữa.”

Xoay người giống như chủ nhân xách chú mèo bướng bỉnh, mang Trương Hiểu Ba nước mắt lưng tròng đi ra.

Lúc này Kỷ Tiểu Nhan mới phát hiện Đỗ Linh Vũ đã tiến vào, thấy cậu không sao, liền kích động kêu không ngừng.

“Tiểu Nhan! Cậu tỉnh rồi! Thật tốt quá!”

Thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan của chúng ta phi thường có cốt khí quay đầu không đáp lại hần, hừ! Tôi kêu anh đi thi cưới ngựa? Kêu anh đi thi cưới ngựa sao? Đừng tưởng tôi sẽ để ý đến đám trư mầy người!

Nếu tôi phản ứng lại với mầy người, tôi liền biến thành thịt kho tàu!

“Tiểu Nhan? Sao vậy? Sao không nói lời nào?”

Không để ý tới y không để ý tới y không để ý tới y.....

“Tiểu Nhan cậu có chỗ nào không thoải mái sao? Có cần gọi bác sĩ không?”

Kỷ Tiểu Nhan hung hăng trừng mắt với hắn một cái, Đỗ Linh Vũ sững sốt giấy lát, có chút nghi hoặc: “Tiểu Nhan? Cậu..... giận tôi?”

Hừ! Đúng là giận anh! Không, là giận mấy người!

Thấy Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầy, Đỗ Linh Vũ thực kiên nhẫn ngồi ở đầu giường, ôn nhu hỏi: “VẬY, RỒT CUỘC LÀ VÌ SAO MÀ LẠI GIẬN TÔI?”

Vì sao? Cưng nhiên còn hỏi vì sao? IQ hơn 140 của anh đang làm cái gì? Không nghĩ ra a! Tôi không nói cho anh biết!

“À..... Trách tôi không bảo vệ tốt cậu phải không? Điều là lỗi của tôi, để cậu bị đám hỗn tạp đó bắt cóc..... Tôi thật sự là hối hận đến muốn giết chính mình.....”

Đỗ Linh Vũ nói chuyện tuyệt đối là lời ngon tiếng ngọt không cần bản nháp, Kỷ Tiểu Nhan căn bản không thèm nghe, hung hăng trừng hắn.

Đỗ Linh Vũ thấy cậu thật sự tức giận, cũng nghiêm chỉnh lên, lời nói thành khẩn: “Tiểu Nhan, tôi thật sự lo cho cậu, vì tìm cậu, tôi ngay cả trật tự trường học cũng bỏ mặc, cho người phong tỏa cửa ra vào, trái phép hạn chế tự do của mọi người, nhưng tôi nghĩ đến việc cậu bị người khác bắt cóc, tìm liên đầu không chịu nổi, tôi sẽ không để bất cứ kẻ nào mang cậu đi, bất luận là ai đều không được.....”

“Mãi đến ngày đó cậu bị bắt cóc, không thấy đâu, tôi mới nhận ra, vì sao tôi trước kia có hứng thú với cậu như vậy, buồn cười chính là, tôi vẫn cứ cho rằng là tôi muốn tranh đồ cùng Sâm Bân, cho dù sau này càng ngày càng để ý cậu, để ý tới mức không khống chế nổi, tôi còn tự lừa chính mình..... Nhưng tôi không lừa nổi nữa, thật sự, cảm giác thứ này là vĩnh viễn cũng không lừa được người, mặc kệ tôi không muốn thừa nhận thế nào, nhưng..... đối với cậu chính là.....”

Kỷ Tiểu Nhan còn đang hờn dỗi, nghĩ nên làm thế nào để đem ba người này ném vào Hỏa Diệm Sơn nướng thành gà nướng lại vác về hạ giá thanh lí..... thì nghe được lời nói ngàn vạn thâm tình của Đỗ Linh Vũ: “Nhưng..... Nhưng tôi chính là thích em rồi..... Không, là yêu em, yêu đến mức bản thân đã đắm chìm, tôi khống chế không nổi chính mình, cũng không muốn khống chế..... Sau bao năm cự tuyệt người khác(nguyên văn là ‘cự nhân vu thiên lí chi ngoại’ nhưng do VN mình không có câu thành ngữ nào tương tự nên đành dịch nghĩa ra vậy), em là người đầu tiên cũng là duy nhất bước chân vào trái tim tôi, tôi thật lòng yêu em.”

Cái gì.....

Yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu yêu, tôi,?

Không không không không không không không không cần a a a a a!!!!

Kỷ Tiểu Nhan nhất thời biến thành thịt muối, đơ ra như thể phong hóa, há to miệng, không hề nhúc nhích.

“Tiểu Nhan? Em có nghe tôi nói không?”

Tôi nghe thấy..... Tôi nghe thấy cái gì a!

Trời ơi!

Thượng đế lão nhân gia ngài hoạt động quá lung tung đi?

Miệng Kỷ Tiểu Nhan mở to một lúc lâu, cuối cùng nước miếng cũng chảy ra, Đỗ Linh Vũ nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Nhan? Tiểu Nhan? Em không sao chứ? Đừng dọa tôi.”

“Rất thái quá.....”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

“Việc này thực tà hồ.....”

“.....”

“Tiểu Nhan! Tiểu Nhan! Em làm gì vậy?” Đỗ Linh Vũ thấy Kỷ Tiểu Nhan muốn leo xuống giường, cuống quýt đỡ cậu: “Vết thương của em còn chưa tốt đâu!”

“Tôi muốn đi tìm Trương Hiểu Ba xem xem, tôi khẳng định là phạm thần ở đâu rồi, nếu không anh sao lại nói ra mấy lời hoang đường như thích tôi chứ.”

Đỗ Linh Vũ nghe vậy, nóng nảy, hung hăng kéo Kỷ Tiểu Nhan, thậm chí có chút tức giận nói: “Tấm lòng tôi vừa biểu đạt vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Hay là tôi nói nhiều ngược lại không đủ ngắn gọn? Em không hiểu ý tôi sao?”

Kỷ Tiểu Nhan bị hấn lắc đến chóng mặt, lắp bắp nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi thực hiểu, anh nói anh thích tôi, nhưng tôi tôi tôi là con trai a!”

Đỗ Linh Vũ thiếu chút nữa bị cậu làm nghẹn chết, hai người trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, Kỷ Tiểu Nhan còn nói thêm: “Anh nói anh không phải đồng tính luyến ái mà, tôi cũng là con trai a, anh còn từng nói thích tôi bởi vì tôi giống thú nuôi mà, nhưng anh bây giờ lại nói cái gì mà thích tôi a, thật sự là làm người

ta cảm thấy rất kỳ quái.....”

“Còn nữa a, tôi từ trước đến nay chưa từng được ai tỏ tình. Mà, nam nhân được nam nhân tỏ tình bản thân cũng không bình thường đúng không?”

Đỗ Linh Vũ hít sau một hơi, rất chậm rất chậm nói: “Tiểu Nhan, đem mấy lời vô liêm sỉ lúc trước tôi nói quên hết đi..... Tôi thật sự không phải đồng tính luyến ái..... Được rồi, ít nhất là trước khi gặp em thì không phải, tôi thích em, là thật lòng yêu em, cho dù em không phải là nam nhân.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này cái gì cũng không nói được, bị Đỗ Linh Vũ ôm trong lòng mà miên man suy nghĩ.

“Tin tưởng tôi, Kỷ Tiểu Nhan.....”

Đỗ Linh Vũ còn chưa nói xong, cửa lại mở ra, Sâm Bân bước vào, thấy hai người bọn họ đang ôm nhau, tự nhiên thấy khó chịu vô cùng, bất quá vẫn có chút lo lắng tiến lại xem xét Kỷ Tiểu Nhan, thuận tiện đẩy Đỗ Linh Vũ chướng mắt ra.

“Tiểu quý! Cậu không sao chứ?”

Rõ ràng trong lòng lo lắng muốn chết, lại giả bộ lười phản ứng, Sâm Bân liền không được tự nhiên như vậy.

“Uhm, tốt hết rồi.” Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu, kỳ thật trái tim vừa được tỏ tình còn đang đập thành thịch.

“Tôi đang xử lý đám người bắt cóc cậu, nên không chăm sóc cậu được.” Sâm Bân giải thích một câu.

“Thế nào?” Đỗ Linh Vũ hỏi gã.

Sâm Bân lần này lại rất có kiên nhẫn nói: “Không có gì, tổng cộng là sáu người, lỗ hoàn toàn tiền cá cược, còn có cả tiền phi pháp bọn họ nợ của người khác, lần này lợi thiệt lợi, phỏng chừng đem đám tài khoản đen đó diệt sạch, hư, không đánh mà thắng, chiêu này thực sáng khoái, lão tử thích!”

“Anh nói gì tôi không hiểu?” Kỷ Tiểu Nhan hoang mang nhìn khuôn mặt có chút mệt mỏi của Sâm Bân: “Đám người xấu bắt tôi ư? Anh gọi 110 báo cảnh sát sao?”

Sâm Bân vốn đang uống, kết quả ngụm nước này phụt ra, bắn lên người Đỗ Linh Vũ ngồi đối diện, Hội trưởng đại nhân khiết phách sắc mặt lập tức trở nên khó coi, đứng dậy đi khỏi, lúc đóng cửa lại, Kỷ Tiểu Nhan rõ ràng nghe được trong hành lang vang lên tiếng bước chân chạy băng băng như bay, có lẽ Đỗ thiếu gia chạy về thay quần áo tắm rửa.....

Tên đầu sổ trong phòng lại không chút để ý mà cười ha ha: “110? Cậu cứ nhiên nghĩ đến 110? Tiểu quý a

tiểu quỷ, cậu thật sự là làm tôi buồn cười muốn chết, a ha ha, không được rồi không được rồi.....”

Kỷ Tiểu Nhan không quen nhìn gã như vậy, đập gã một cái: “Này! Anh đừng cười nữa, tôi nói không đúng sao? Bất người xấu tìm cảnh sát, anh đừng bảo tôi anh thật sự giống như xã hội đen a!”

“Nga? Cậu nói thử xem, xã hội đen là như thế nào?” Sâm Bân cười xấu xa nhìn cậu, vươn tay ngắt mũi cậu, Kỷ Tiểu Nhan không thể không nắm lấy tay gã, nhưng giây tiếp theo bị bàn tay to lớn của Sâm Bân giữ lấy, bao trọn trong lòng bàn tay.

“Anh anh anh sẽ không thật sự dùng đại hình.... Sau đó đến tam đao chín động(tên một loại cực hình thì phải) gì đó chứ?” Kỷ Tiểu Nhan có điểm sợ hãi.

“Tôi nói đồng kiến thức xã hội đen của cậu từ đâu đến vậy?”

“Xem phim Hồng Kông Đài Loan.”

Sâm Bân không biết nói gì hồi lâu, sau đó thực hạ lưu nói: “Về sau đừng xem mấy loại phim đó, lúc nào muốn xem thì tới tìm tôi, tôi sẽ cho cậu xem thứ ‘rất thú vị’, đối với cuộc sống của cậu rất có ý nghĩa.”

“.....”

“Được rồi, đừng làm vẻ mặt đó, tôi giao mấy tên đó vào tay các anh em, trước làm thái giám, rồi cho vào bãi rác trong bang ba ngày, sau đó liền đổ lên xe rác, rác rưởi sử dụng một chút.”

Kỷ Tiểu Nhan nửa ngày không nói được một câu, đến cuối còn có chút bất an.

“Cậu khẩn trương cái gì? Bọn họ nếu như bị thái sợi mang đi, không phải cũng vậy sao? Được rồi được rồi, bọn họ cứ nhiên dám bắt cóc cậu, tôi thiếu chút nữa cho người đập nát từng mảnh xương cốt của họ, rồi xuyên dây thép, tưới axit..... Cậu đừng run a, sau đó Nhạc Húc Phong lại nói làm như vậy, cậu sẽ không thoải mái, tôi mới khó khăn nghĩ ra cách trừng phạt nhẹ như vậy.”

Sâm Bân ôm bả vai Kỷ Tiểu Nhan, “Cậu thật đúng là dọa người, không thấy một ngày, nếu không bắt được một tên đến mua Phiếu anh đào, tôi lúc ấy thực muốn giết người.”

“Mấy người rốt cục là làm thế nào mà cứu được tôi?” Kỷ Tiểu Nhan kỳ thật có chút khó hiểu.

“Vốn là bọn tôi tìm không thấy, cuối cùng đàn em dưới quyền nói với tôi, gần đây có không ít người lập tài khoản đen hoạt động trong thành phố, vốn nhà bọn tôi thì thoả cũng cho vay nặng lãi, sẽ không quản chuyện này, nhưng lại nghe nói không ít tiền đều là đặt cược Phiếu anh đào, tôi cảm thấy có chút vấn đề, nhưng tôi không ngờ tới cậu với Trương Hiểu Ba cứ nhiên mua nhiều Phiếu anh đào như vậy.....”

“Sau khi Đỗ Linh Vũ tìm được bản ghi chép mua bán của hai người, Nhạc Húc Phong nói hai người nhất định là thấy lịch thi đấu riêng của y, sau đó Hội học sinh phát hiện thường có người đến hỏi Phiếu anh đào có tiếp tục bán hay không, tôi tra xét tên đó, chính là kẻ cho vay lớn nhất trong đám tài khoản đen kia.”

“Cho nên cuối cùng bọn tôi quyết định dùng cách thi đấu, dẫn dụ đám người đó, như vậy là có thể tìm được cậu, nhưng thật sự không ngờ cậu cứ nhiên lại ở ngay trong phòng mình!”

Hóa ra là vậy, hóa ra bọn họ cũng không phải thật sự rời bỏ mình..... Kỷ Tiểu Nhan nghe xong, cuối cùng đã rõ ngọn nguồn, trong lòng không rõ sao lại cảm thấy nhẹ nhõm ngược ngùng, thậm chí có chút muốn cười, trên thực tế cậu thực sự bật cười.

“Hử? Cười gì?” Sâm Bân áp sát cậu.

“Không có gì.....”

“Đừng nói dối, trình độ của cậu còn tồi lắm!”

Kỷ Tiểu Nhan thấy làm qua loa không được, liền nói lung tung một câu: “Cái đó, học trưởng nói với tôi là y thích tôi, thực buồn cười phải không?”

38. Chương 38

Đại hội thể thao cuối cùng cũng tới lúc bế mạc, một màn đại hội thể thao oanh oanh liệt liệt của đại học HB rốt cục đã xong, tuy bên trong phát sinh một đồng chuyện rắc rối lộn xộn, nhưng cuối cùng đã hoàn hảo bế mạc, người đến xem đại hội thể thao không có ai hối tiếc, chẳng những được thấy khung cảnh hoa lệ phi phàm, thêm cả trận PK hiểm thấy của hai đại suất ca, cuối cùng còn một hồi báo động sai khẩn cấp, đương thiên còn có Phiếu anh đào làm lưu niệm, tóm lại là tất cả đều vui mừng!

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba là hai người duy nhất sầu mi khổ kiêu trong khi toàn trường vui mừng khôn xiết, Phiếu anh đào vốn lời lớn, lại lỗ sạch không nói đến, còn nợ không ít tiền, Trương Hiểu Ba so với Kỷ Tiểu Nhan thì thảm hại hơn một phần, y vốn mua phiếu Ngoại Tinh Nhân thua, nhưng tên kia cố tình đứng nhất, Trương Hiểu Ba tức đến mức thiếu chút nữa như vậy mà đi gặp Marx(Các-mác có ai không biết bác y không).

Hiệu trưởng đại nhân lâu ngày không gặp chống gậy, khắp khiêng bước lên bục trao giải, bắt đầu phát biểu như thường lệ, Kỷ Tiểu Nhan ở dưới cùng Trương Hiểu Ba làm động tác nhỏ, đột nhiên bị nắm lấy, sợ tới mức phát run.

“Sao thế? Giống như làm việc gì trái với lương tâm vậy?” Hóa ra là chị gái Kỷ Tiểu Nhan, sợ bóng sợ gió, sợ bóng sợ gió.

“Chị hôm nay sao lại tới đây?” Kỷ Tiểu Nhan đánh giá quần áo của chị mình, một thân đồ thể thao, tóc cắt ngắn, đứng trong đám người thực sự rất thu hút, phỏng chừng tất cả những người gặp qua hai chị em bọn họ đều cho rằng cậu là nữ, còn chị cậu là nam.

“Hôm nay là ngày thi đấu hữu nghị a, đại hội thể thao không phải đều có tập tục này sao?” Kỷ Tiểu Nhan ném ví tiền cho Kỷ Tiểu Nhan, bắt đầu thắt lại dây giày, Kỷ Tiểu Nhan lúc này thấy, chị gái cứ nhiên ngay cả giày đinh cũng đi!

“Chị..... Chị..... Em bảo..... Chị không phải định tham gia trận đấu đó chứ?” Kỷ Tiểu Nhan khó khăn hỏi, không cần khảo nghiệm tim cậu lần nữa.

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt đương nhiên nói: “Đúng vậy, chị tất nhiên là muốn tham gia a.”

“Chị! Chị! Chị nghe em nói, chị đừng đi, chị muốn tham gia náo nhiệt gì a, mà phần thưởng kia cũng không có gì đáng để tranh.....” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng kéo chị mình, nháy mắt với Trương Hiểu Ba, để y cũng tới khuyên.

Nhưng Kỷ Tiểu Nhan cương quyết muốn tham gia, còn lộ vẻ bi thương nói với Kỷ Tiểu Nhan: “Tiểu Tiểu, chị làm thế này đều là vì em a!”

“A?”

“Nếu muốn có được bảo bối Tiểu Tiểu của chúng ta, không xuất ra ít bản lĩnh thực sự, chị tuyệt đối sẽ không thừa nhận hần!” Trên đầu Kỷ Tiểu Nhan đeo một dải lụa đỏ ghi chữ ‘tất thắng’, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước ra, giống như Mộc Quế Anh(vợ của Dương Tông Bảo, truyền nhân đời thứ 3 của Dương gia tướng) tái thế, khiến em trai vô dụng của nàng bị dọa đứng đờ ra trong khán phòng nửa ngày không nói được một câu.

“Hiểu Ba, đây là tình huống gì a a a?” Kỷ Tiểu Nhan khóc không ra nước mắt, sao ngay cả chị cũng đến quấy nhiễu, thế này vẫn chưa đủ loạn sao?

Lúc này, hiệu trưởng đã nói xong, tuyên bố bắt đầu trận đấu hữu nghị, khách quý đều có thể tham gia, loại trận đấu này hoàn toàn mang tính giải trí, sau khi thắng thì nhận được một phần thưởng, đều là một vài thứ phi thường khôi hài, nhưng chị gái cứ nhiên lại muốn tham gia, Kỷ Tiểu Nhan đã cảm thấy đầu biến to rồi.

Chỉ thấy Kỷ Tiểu Nhan đến chỗ báo danh thi đấu, nhấc tay cao cao, Nhạc Húc Phong mặc một thân trắng xóa đang ở đó phát số thứ tự, thấy nàng, còn thật sự đưa cho nàng một số thứ tự, Kỷ Tiểu Nhan quả thực không dám nhìn xuống, chị làm một động tác tay khiêu khích với Nhạc Húc Phong, mà Nhạc Húc Phong mặt lạnh như băng cứ nhiên cao ngạo gật gật đầu, sau đó.... cũng lấy một số thứ tự.

Lúc này, khán giả toàn hội trường đều đứng lên, nhìn chăm chăm về phía sân đấu, kỳ thật ai cũng biết Nhạc Húc Phong, vương bài thiên thần của đại học HB, nhưng luôn lạnh lùng muốn chết, hôm nay ngay

cả y cũng muốn thi đấu! Đây quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng!

Nhạc Húc Phong tên gia hỏa kia, không hổ là từ nước ngoài về, ở trước mặt nhân dân quần chúng, cởi bỏ từng cúc áo, Kỷ Tiểu Nhan rõ ràng thấy có vô số V8 được giờ lên.....

Nhạc Húc Phong, anh là tên đàn ông lãng lợ.....

Cư nhiên ở trước mặt nhiều người như vậy mà cởi áo! Tức chết tôi!

Kỷ Tiểu Nhan nắm chặt lan can không buông tay, nhìn Nhạc Húc Phong cởi áo ngoài, lộ ra chiếc áo phong ngắn ngắn, sau đó lão nhân gia y coi như có chút đạo đức đi vào phòng thay đồ, có điều hai phút sau, đi ra, mặc một chiếc quần thể thao ngắn đến không thể ngắn hơn, vẫn là Kỷ Tiểu Nhan nhìn vào trong tủ đồ, hoàn toàn là loại quần thể thao gợi cảm ngoài bãi biển, lúc này đừng nói Kỷ Tiểu Nhan muốn té xỉu, toàn trường đều là tiếng hét chói tai, không khí sôi động chưa từng có.

“Y muốn làm gì? Trời ơi! Tôi chịu không nổi..... chịu không nổi.....” Kỷ Tiểu Nhan thì thào tự nói, Trương Hiểu Ba đỡ lấy cậu: “Người anh em, cậu nhất định phải kiên trì!”

“Tôi còn kiên trì cái đầu ấy, y đã muốn ở phía trước biểu diễn fashion show, đừng nói tôi quen y!”

Nhạc Húc Phong một chút cũng không thèm để ý, trên mặt vẫn là không chút biểu tình gì, giống như bình thường mà đứng trước vạch xuất phát, Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phát hiện, bọn họ thi chính là 2 người 3 chân, vậy.....

Cảnh tượng tiếp theo càng làm mọi người ngất xỉu, chị cư nhiên cột cùng một chỗ với Nhạc Húc Phong, một nhóm khác hấp dẫn mắt người, không phải đâu xa, tổ hợp thối nát nhất từ trước đến nay, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ..... Kỷ Tiểu Nhan rất cuộc hiểu được vì sao khán giả toàn sân đấu lại phản ứng lớn như vậy, đội hình rục rịch như thế, chỉ sợ là đều chưa từng thấy qua đi?

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ một chút cũng không nổi trội như Nhạc Húc Phong, mặc áo thể thao kiểu dáng mới nhất, lộ ra thân hình trẻ trung mạnh mẽ, tuy hình ảnh chân hai người bị cột vào nhau không phải là buồn cười bình thường, nhưng trên mặt hai người lại chỉ lộ ra vẻ hung dữ người sống ta chết.

Kỷ Tiểu Nhan đến bây giờ vẫn chưa rõ, cách thi đấu này của bọn họ là thế nào vậy, chị nếu là muốn thi đấu cùng bọn họ, ban đầu còn tưởng là muốn khiêu khích Nhạc Húc Phong, nhưng hiện tại hai người bọn họ cư nhiên tạo thành một đôi, không phải bi quan, quan hệ của chị với Nhạc Húc Phong có vẻ thật sự không tốt a.....

Đương nhiên đội kia cũng không ra sao.....

Hiệu trưởng đại nhân tự mình nổ súng, cả sân đấu rền vang tiếng cổ vũ, ngay từ đầu, đôi của Kỷ Tiểu Nhan và Nhạc Húc Phong đã tương đối nhanh chóng xong về phía trước, mà đôi của Sâm Bân của Đỗ Linh

Vũ, đã là hạn độ nén chịu lớn nhất, thế nào cũng không chịu hòa thuận mà kéo tay nhau chạy về phía trước, tuy tốc độ của hai người đều thuộc cấp bậc thần thoại, nhưng phối hợp với nhau, lại ngay cả người bình thường cũng không bằng.

“Cậu rốt cuộc có muốn phối hợp không?” Đỗ Linh Vũ mắt lạnh nhìn Sâm Bân.

“Hừ!” Sâm Bân ngay cả nhìn cũng không thèm.

“Tôi nói cậu Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan, Đỗ Linh Vũ tôi đã định rồi! Cậu bản thân hèn nhát, đừng lôi tôi xuống cùng!” Đỗ Linh Vũ bình thường hình tượng ánh nắng rực rỡ, lúc này hoàn toàn lộ ra bộ mặt hồ ly lãnh khốc, một chút cũng không khách khí nói, ánh mắt nghiêm khắc.

“Ít nói mấy thứ này cho tôi! Cậu định cướp người với tôi sao? Nực cười!” Sâm Bân cũng hung tợn trừng mắt, hôm qua Kỷ Tiểu Nhan nói cho gã biết chuyện Đỗ Linh Vũ tử tình, Sâm Bân trong lòng sớm quyết định phải đi trước một bước, chẳng qua tạm thời còn che dấu mà thôi....

Hai người này, ở trên sân vừa tập tễnh chạy, vừa cản trở lẫn nhau, còn cãi nhau, người trên khán đài đều lo lắng, đôi của Nhạc Húc Phong đã chạy hết một vòng.

“Thầy Nhạc cố lên! Thầy Nhạc cố lên!”

Tiếng hoan hô vang lên, Đỗ Linh Vũ sốt ruột, rống về phía Sâm Bân: “Mày rốt cuộc có hợp tác hay không? Chẳng lẽ nhìn lão kia thắng?”

Sâm Bân ánh mắt phức tạp nhìn nhóm Nhạc Húc Phong, cuối cùng khẽ nhắm mắt, mím môi, thấp giọng nói: “Họ Đỗ kia, chỉ có lần này, nếu cậu chạy không qua, đừng trách tôi trở mặt!”

Nói xong, hai người đồng thời ôm vai đối phương, nhất mắt, tốc độ tăng vọt, hai người bọn họ hợp tác không chệch vào đâu, giống như một người chạy, khán giả trên sân mở to mắt nhìn hai người bọn họ như một điểm di động vụt qua, trong chớp mắt đã đuổi kịp Nhạc Húc Phong cùng Kỷ Tiểu Nhan.

Nhưng tốc độ của Nhạc Húc Phong cũng nhanh hiếm thấy, hai đôi đồng thời cán đích, lập tức tiếng hoan hô rung trời, thực phần khích!

Kỷ Tiểu Nhan nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay sau đó, cậu liền thấy, chị gái gật gật đầu với Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân, nói gì đó, hai người này phi thường đặc ý đi lên khán đài. (xoẹt xoẹt khẽ bán thân đã được kí kết và bàn giao =)))

Mà chị cậu, lúc này mới chính thức làm một động tác vẫy tay với Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan nhận ra động tác này, là Taekwondo mà chị cậu giỏi nhất....

Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút nữa bị bà chị gái tính cách đàn ông của mình hù chết, cư nhiên dùng Taekwondo đấu với Nhạc Húc Phong, chị cậu là đai đen a, như vậy Nhạc Húc Phong chẳng phải là xong đời sao?

Nhưng Nhạc Húc Phong lại không như trong tưởng tượng của Kỷ Tiểu Nhan, y căn bản không đáp trả, chỉ lùi lại từng bước từng bước, nhưng lại phi thường thoải mái, Kỷ Tiểu Nhan căn bản không chạm được đến y, mà vẻ mặt Nhạc Húc Phong một chút biến hóa cũng không có.

“Oa! Thầy Nhạc thật lợi hại!” Trương Hiểu Ba nhìn đến chóng mặt, “Lúc chị Nhạn đánh mình, ngay cả động tác tay cũng không thấy rõ, y cư nhiên có thể nhẹ nhàng né tránh như vậy?”

Kỷ Tiểu Nhan cũng choáng váng, Nhạc Húc Phong căn bản là chân nhân bất lộ tướng mà!

Có điều Kỷ Tiểu Nhạn càng đánh càng hăng, đánh nửa ngày, chạm không vào người, đặc biệt là tên kia phản ứng gì cũng không có, cực kỳ đáng giận! Ra tay bắt đầu tàn độc hơn, khán giả trên sân thấy hứng thú, Kỷ Tiểu Nhạn là người luyện tập chân chính, động tác phi thường đẹp, người cũng phi thường đáng chú ý, đánh nhau với Nhạc Húc Phong trên sân vận động, là buổi biểu diễn không tồi!

Cuối cùng, Nhạc Húc Phong không ngại rắc rối bắt lấy nắm tay Kỷ Tiểu Nhạn vung qua: “Cô đủ chưa vậy?”

“Sao đủ được? Hôm nay không đập chết anh, tôi không phải là chị gái của Tiểu Tiểu!” Nói xong, lại vung ra một quyền.

“Tôi biết cô có thành kiến sâu đậm với tôi, đánh tôi thì có tác dụng sao?”

“Hừ! Nhạc Húc Phong! Tôi nói anh biết, anh làm gì, tôi cũng có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ sự nhu nhược của anh!”

“.....”

Kỷ Tiểu Nhạn lại đánh tới, tiếp tục mắng: “Tôi chưa hề phát hiện ra, anh sao lại không có dũng khí như vậy? Anh nhát gan! Anh nhu nhược! Tôi coi thường anh!”

Sắc mặt Nhạc Húc Phong càng ngày càng lạnh lùng, lòng mảy mềnh càng lúc càng nhú lên, Kỷ Tiểu Nhạn lại càng kích thích y: “Nhạc Húc Phong, anh cho rằng Tiểu Tiểu nhiều năm như vậy, bị bao nhiêu người khi dễ? Để tôi nói cho anh biết, đây đều là lỗi của anh, đều vì anh là tên đàn ông nhát gan yếu đuối không dám đối mặt! Ước hẹn mười năm, mười năm sau thì thế nào? Anh sẽ không nhu nhược sao? Còn không phải vẫn vô dụng như cũ!”

“Đủ rồi!” Nhạc Húc Phong đột nhiên bắt lấy cánh tay Kỷ Tiểu Nhạn, chế trụ nàng, một đôi mắt sang như sao gắt gao nhìn chằm chằm nàng, khẽ gầm: “TÔI KHÔNG PHẢI NGƯỜI NHU NHƯỢC!”

“Được a? Nếu như anh thật sự không phải, vì sao không nói cho nó?” Kỷ Tiểu Nhận một chút cũng không lùi bước.

“Cô đừng nói nữa!”

Nhạc Húc Phong thống khổ hất tay nàng ra, lui về sau một bước, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra vẻ vùng vẫy cùng đau khổ.

Hai người trên sân tách ra, bắt quả mọi người đều nhìn ra, hình như là Nhạc Húc Phong thắng, còn ào ào vỗ tay, Kỷ Tiểu Nhan vừa cảm thấy lo lắng qua đi, nhưng giây tiếp theo biến cố lại đột nhiên xảy ra.

Kỷ Tiểu Nhận tựa hồ nói một câu gì đó, Nhạc Húc Phong vùng tay phần nộ, sau đó Kỷ Tiểu Nhận liền ngoài dự kiến đâm một đâm, Nhạc Húc Phong vốn ở gần nàng, lại không hề phòng bị, kết quả bị đâm một quả, máu đỏ tươi lập tức từ lỗ mũi chảy ra.

Trên khán đài trở nên ầm ĩ, Kỷ Tiểu Nhan chỉ thấy Nhạc Húc Phong ôm mặt lùi ra sau, chị cậu không biết còn đang gào cái gì, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ vốn ở một bên xem đánh nhau cùng chạy lại.

“Nhan Tư! Cậu làm gì đi!” Không đợi Trương Hiểu Ba hét xong, Kỷ Tiểu Nhan đã như con thỏ vọt vào trong sân.

Đội cậu hỗn hển chạy đến bên cạnh đám người, Nhạc Húc Phong đã ngừng chảy máu, Kỷ Tiểu Nhan cũng tỉnh táo lại, thấy Kỷ Tiểu Nhan chạy tới, Nhạc Húc Phong bình tĩnh nói: “Tôi không sao, chỉ là chảy máu mũi thôi.”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhìn y, sững sốt một lúc, sau đó chuyển hướng sang chị gái mình, đặc biệt đau lòng hỏi: “Chị, tay chị có đau không? Em thổi thổi cho chị nhé?”

39. Chương 39

Lúc Kỷ Tiểu Nhan rời khỏi trường học, còn đặc biệt dặn dò Kỷ Tiểu Nhan: “Tình cảm ấy, quá sớm hay quá muộn đều khiếm khuyết, bản thân phải biết nắm lấy, em không còn là trẻ con nữa, có nhiều việc phải học tự mình nhìn nhận, lòng người khó đoán, nhưng lúc người khác đặt trái tim đến trước mặt em, cũng phải biết quý trọng, tìm hiểu mới đúng a!”

“Lúc hạnh phúc đến bên phải nắm chặt cơ hội, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ chị đều quan sát cẩn thận rồi, đối với em đều rất nhiệt tình..... Nếu em có cảm giác với họ, vậy đừng để cơ hội dễ dàng trôi mất a.....”

“Tiểu Tiểu, em phải nhớ, mang đến hạnh phúc cho người đáng được mình quý trọng, bản thân mới là hạnh phúc nhất!”

Tới lúc cuối, Kỷ Tiểu Nhan còn không quên hung hăng thêm vào một câu: “Còn điều tên hỗn đản Nhạc Húc Phong kia, hẳn xứng đáng đau khổ thương tâm! Em cách hẳn càng xa càng tới!”

Kỷ Tiểu Nhan liên tục gật đầu, cảm giác trong lòng là lạ, cũng không phản bác gì, thấy chị gái càng đi càng xa, còn có chút thương cảm khó hiểu, giống như bản thân trong nháy mắt trưởng thành hơn rất nhiều.

=. =. =. =. =

“Mang hạnh phúc đến cho người đang được mình quý trọng sao?”

Một tuần sau khi kết thúc đại hội thể thao, Kỷ Tiểu Nhan một mực suy ngẫm câu nói này, càng cảm thấy bản thân hình như làm rất ít việc vì người khác, lấy mấy người bản thân thường ở cùng nhất ra mà nói, Sâm Bân, Đỗ Linh Vũ, còn có Nhạc Húc Phong, cậu hiện tại hoàn toàn nhận ra, bọn họ đối với mình kỳ thật rất tốt.

Nhưng cũng không biết là vì cố ý quên đi hay là vì lý do gì, mỗi khi đến lúc cảm thấy tim đập có chút rộn ràng, Kỷ Tiểu Nhan luôn tự động bắt buộc bản thân đem mấy thứ đó ném sang một bên, không chút suy nghĩ.

Là sợ hãi sao?

Chính cậu cũng không biết.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, bản thân quả thực luôn được bọn họ chiều cố che chở, nhưng lại luôn một vẻ tỉnh mê mê, như vậy có công bằng với bọn họ không?

Kỷ Tiểu Nhan thực hoang mang, bởi vì những kinh nghiệm đơn thuần của cậu thật sự khiến cậu không biết nên làm gì, ba người này, người nào cũng làm cậu tâm loạn như ma, không biết thế nào.

=. =. =. =. =

Chủ nhật đó, Sâm Bân ở trong biệt thự xa hoa của mình buồn bực hút thuốc lá, rút ra một cây lại một cây, tên đàn em ở bên cạnh thấy nóng ruột, lại bên khuyên: “Sâm ca, đừng rút nữa, đã nhiều như vậy rồi.”

Sâm Bân sững sốt một chút, nhìn y, hỏi: “Lộ Tùng đâu?”

“Tùng ca đi gặp tiểu thiếu gia Liêm gia, sáng sớm đã đi rồi.”

“Liêm gia? Liêm Tử Toàn?” Nhớ tới cái áo choàng đen tuyền bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan, tay cầm điều thuốc của Sâm Bân rõ ràng dừng lại một chút.

“Vâng, Tùng ca thích tiểu thiếu gia Liêm gia, nói muốn theo đuổi.”

“Nga?” Trên khuôn mặt nét cạnh hoàn mỹ của Sâm Bản lộ ra một nụ cười suy tính, khóe miệng tà tà cong lên, thanh âm từ tính mang theo ý cười: “Thú vị, thú vị, hành động của Lộ Tùng cư nhiên nhanh như vậy? Tốt, tốt.”

“A?” Tên đàn em không hiểu gã hưng phấn cái gì.

“Lão tử quyết định rồi!” Sâm Bản hung hăng ném điều thuốc xuống bàn, đột nhiên hào hùng vạm vỡ đứng lên, làm một đám đàn em đứng trên hành lang sợ nhảy dựng lên, tất cả đều vươn đầu xem rốt cục là sao.

Tiểu Tứ run rẩy lắp bắp hỏi một câu: “Sâm ca, anh quyết định cái gì?”

Sâm Bản tà mị cười với y, khuyên tai chợt lóe sáng, phun ra hai chữ: “Bí mật!”

Một loạt đàn em ở bên nghe lén ầm ầm ngã xuống.....

Sâm thiếu gia không đi tìm người khác, trực tiếp lái chiếc xe thể thao Lamborghini phóng đi, chạy tới khu phố bar xa xỉ nhất ở trung tâm thành phố, sau đó một đường đi thẳng, tới một quán bar tên ‘Đỉnh Cấp’ ở phía trước, bồi bàn ân cần lại thăm hỏi, Sâm Bản trực tiếp ném cho y một cái Zippo số lượng có hạn mà hôm qua đám đàn em mới đưa đưa cho gã để trong túi, sau đó hung hăng tiến vào, đến quầy bar trước mặt, cướp lấy ly rượu trong tay tên một thân đồ hàng hiệu trắng toát.

“Sâm Bản? Tiểu tử cậu sao lại đến đây, không phải một mực ở nhà làm học sinh ngoan sao?” Người nọ tùy tiện cười, sau đó vươn một cánh tay. Rất không đứng đắn ôm lấy cổ Sâm Bản, mắt phượng cong lên, uể oải nói: “Bình thường tìm cậu uống rượu, đều nói không có thời gian, lần này cơn gió nào đã đưa cậu tới đây vậy?”

Sâm Bản bất động thanh sắc ôm lấy thắt lưng y, định lôi y ra khỏi quầy bar, nhưng người kia biết rõ ý đồ của gã, mắt nửa híp: “Cậu ít tới, bản thân không uống rượu cũng đừng quẩn tôi!”

Sâm Bản đánh giá trái phải một chút, người trong Đỉnh Cấp đều là người có quyền thế hay có tiền bạc, đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng đằng sau bồn cây cách quầy bar không xa, có mấy nam nhân mặc Âu phục đang ngồi, tuy là đang uống rượu, nhưng mắt cứ liếc qua đây.

“Cậu uống nhiều rồi, có người ở bên cạnh theo dõi còn uống như vậy sao?” Sâm Bản nhỏ giọng nói, tên này thực không biết sống chết.

“Hanh!”

Nam tử mặc đồ trắng lạnh lùng hừ một tiếng, vỗ vào quầy bar còn định gọi thêm rượu, bị Sâm Bân ngăn lại, “Cậu phát điên cái gì, tôi hôm nay không có hứng bị một đám người truy sát, tìm cậu là có chính sự!”

“Nga? Chính sự?” Nam nhân vừa rồi còn say đến mơ mơ màng màng ánh mắt bỗng nhiên phát sáng, như một chú mèo từ rượu đột nhiên phấn chấn, đôi mắt mỹ lệ vô cùng trong nháy mắt mở to, dưới ánh đèn treo trên trần nhà có vẻ mê người đặc biệt.

Tô Á, chính là nam tử trước mặt Sâm Bân, con lai Trung – Pháp, trời sinh vốn quyến rũ, mắt một sắc tím, đẹp đến không nói nổi, những người từng gặp qua y, từ trước đến nay không biết dùng từ nào khác để miêu tả y, thân phận hiện nay là bạn thân từ bé của Sâm Bân.

Tô Á chỉ cao tầm 1m75, y cười tựa cả người vào lòng Sâm Bân, khuôn mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, tựa như một tinh linh bóng đêm, phối với Sâm Bân cao to tà mị, ở trong quán bar nhìn quả đặc biệt đẹp mắt.

Sâm Bân ôm Tô Á, hai người cứ như vậy mà thâm thì, giống như cặp tình nhân đang thủ thỉ, Tô Á ôm lấy đầu Sâm Bân, kề bên tai gã nói vài câu, Sâm Bân ban đầu còn không tin, sau đó thì bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

Hai người ở bên này nói chuyện, mấy nam nhân theo dõi ở bên kia đã sớm thần nhiên hạ camera xuống, qua tai nghe kết nối, nghe thấy thanh âm cơ hồ không chút cảm tình nào của một nam nhân: “Y ở cùng Sâm Bân sao? Tiếp tục theo dõi y.”

Sâm Bân đi tìm Tô Á, không vì gì khác, là bởi vì Tô Á đang gặp gỡ một nam nhân, thấy lập trường của y hẳn là không khác Kỷ Tiểu Nhan là mấy, gã hỏi Tô Á, cậu cảm thấy nên tỏ tình với một tên con trai như thế nào thì tốt?

Tô Á hỏi gã, cậu là chơi đùa a, hay là cùng nhau cả đời?

Sâm Bân nói, đương nhiên là thiên trường địa cửu.

Tô Á đập bàn đứng lên, vậy còn nói sao, cách làm có thành ý nhất, đương nhiên là như này như kia, như kia như này.....

Một lúc, Sâm Bân buông Tô Á ra, vừa còn là con mèo nhỏ ranh mãnh lại trở nên lười biếng, gọi người pha chế rót rượu, sau khi cùng Sâm Bân uống một chén, nhìn gã lo lắng vô cùng rời đi, Tô Á đập bàn cười lớn không ngừng.

“A ha ha! Sâm Bân tên ngu ngốc này! Cứ nhiên thật sự tin, a ha ha! Thực thú vị! Thực thú vị!”

Tô Á cười đến chảy nước mắt, Sâm Bân a Sâm Bân, đừng nói cậu không biết tôi là dạng người nào, cứ nhiên tin tưởng, cậu lần này đúng là tính cảm sâu động rồi!

Cười cười, vẻ mặt y lại trở nên thống khổ, nắm lấy cổ áo, kéo lớp vải thượng đẳng để lộ ra một loạt vết cào, thì thào tự nói: “Người hữu tình sẽ thành người thân, thực hay, thực con mẹ nó hay.....” Ngữ khí quả thật thương cảm vô cùng.....

=. =. =. =. =

Sâm Bân tuy tính tình nóng nảy, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trong Hắc đạo, làm việc tuyệt đối cẩn thận, chủ nhật tuần trước đã thương lượng đối sách cùng Tô Á, quả thực bố trí tốt tất cả, nhưng là chuyện của một tuần sau.

Mấy ngày này, Đỗ Linh Vũ vì thẳng thắn tỏ tình, đối với Kỷ Tiểu Nhan chính là rõ ràng tốt lên, cái gì cũng tự cho mình là hộ hoa sứ giả, chọc Sâm Bân nghiêng răng giận, mà Nhạc Húc Phong tinh thần sa sút ngoài dự liệu, mỗi ngày đều liều mạng làm việc, rất có tinh thần muốn làm bản thân khổ nên nôn ra máu.

Tới chủ nhật, Sâm Bân nói muốn bồi Kỷ Tiểu Nhan ra ngoài chơi, Đỗ Linh Vũ thay mặt trường tham gia thi biện luận, Liêm Tử Toàn bị Lộ Tùng lôi đi, Trương Hiểu Ba vì để bồi tiền cho Phiếu anh đào mà tâm tân khổ khổ đi phát tờ rơi, vì vậy tình hình biến thành chỉ có hai người bọn họ hẹn hò.

“Tiểu quý, cậu muốn đi đâu?” Sâm Bân làm bộ lơ đãng hỏi.

“Công viên vui chơi, được chứ?”

“Cái gì? Cái chỗ trẻ con hay đến chơi á? Đầu cậu có vấn đề hay IQ thấp.....” Sâm lão đại theo phản ứng có điều kiện vừa nghe xong liền mắng, nhưng thấy vẻ mặt không vui của Kỷ Tiểu Nhan, tự động ngậm miệng.

Ai..... Thực mù nội nó uất ức..... Sâm Bân kìm nén vô cùng, nhưng vẫn lái xe đưa Kỷ Tiểu Nhan đến trước cổng công viên vui chơi, lúc này gã dỗi xa, lại một chiếc Bentley, bởi vì loại này Kỷ Tiểu Nhan sẽ thoải mái hơn một chút.

Sâm Bân lần này không mang theo một tên đàn em nào, tất cả đều do gã toàn quyền phụ trách, vì vậy việc xếp hàng ma vé, Sâm thiếu gia buồn bực đi làm.

“Người sao lại nhiều như vậy, sớm biết cậu muốn đến nơi quý quái này, tôi đã cho người đuổi hết người đi.” Sâm Bân bất mãn nói.

“Nhưng công viên vui chơi phải nhiều người mới vui a, cái loại suy nghĩ bá vương của anh thật sự là hơi quá đáng.” Kỷ Tiểu Nhan không khách khí phê bình gã.

“Hanh, nói thì dễ lắm, lát nữa cậu bị chen, tức giận không phải là lão tử sao?”

“Anh... nói loạn cái gì vậy.....”

Kỷ Tiểu Nhan nghe gã nói vậy, có chút không được tự nhiên, kỳ thật cậu trước nay đối với loạn chuyện này đều rất trì độ, nhưng lời tỏ tình thẳng thắn của Đỗ Linh Vũ, lời khuyên của chị, đều làm cậu bắt đầu trở nên miễn cảm.

Sâm Bân thấy cậu cúi đầu, mái tóc dưới ánh nắng mềm mại khả ái, nhin không được vươn tay khẽ vuốt, ai ngờ Kỷ Tiểu Nhan lại vì động tác có chút mờ ám này mà sợ hãi, thậm chí lùi về sau một bước lớn.

“Làm gì a! Chuyện quá phận hơi cũng đã làm rồi, cậu trốn tôi làm gì! Thiệt!”

Sâm Bân có chút muốn giết người, hành động né tránh gã của Kỷ Tiểu Nhan như đâm một nhát vào tim gã.

Kỳ thực Kỷ Tiểu Nhan cũng phản ứng ngoài ý muốn của mình làm sững sốt, lại nghe gã nói như vậy, trong đầu liên tưởng đến một chuỗi hình ảnh Sâm Bân hôn cậu, an ủi cậu, giống như bị sét đánh trúng,

Vì sao trước đây không có cảm giác này, những việc thường làm giữa các nam sinh đó, còn cả lời nói muốn cậu của Sâm Bân.....

Tất cả những cái đó đều chỉ về một mục tiêu rõ ràng, nhưng lúc Kỷ Tiểu Nhan bừng tỉnh, rốt cục cũng đến lượt bọn họ.

“Cho hai vé!”

“Tổng cộng là 240 đồng.”

“300 đây không cần thôi lại.”

Sâm Bân cầm vé quay đầu, thấy Kỷ Tiểu Nhan chờ ra, khẩu khí vẫn không có chuyển biến tốt đẹp: “Cậu đơ ra làm gì, này, vé đưa cậu, đi thôi!”

Gáy Kỷ Tiểu Nhan bị Sâm Bân vỗ một cái, hồn trở về xác, vội vã đáp lại: “À, đây, đây.” Sau đó vội vàng đi cạnh Sâm Bân, theo đoàn người đi vào công viên vui chơi.

40. Chương 40

Kỳ thật Kỷ Tiểu Nhan người này, tính tình như nước nguội, tuy khi bùng nổ sẽ thay đổi rất lớn, lúc bình thường vẫn là một vẻ hiền lành, hơn nữa tuyệt đối là một người không có chủ kiến.

Nhìn mấy thứ hoa mắt trong công viên vui chơi, quả thật bị dọa ngơ ra nửa ngày, còn làm Sâm Bân mặt hắc tuyến, hỏi: “Cậu không phải là chưa từng tới công viên vui chơi chứ?”

“Đã tới rồi.”

“Nga.” Sâm Bân sờ sờ cằm, “Vậy chơi gì trước?”

Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu: “Tôi không biết cái nào chơi vui hơn.”

Sâm Bân cũng lúng túng, bạn có thể tưởng tượng bộ dạng thường xuyên ra vào công viên vui chơi của Sâm lão đại sao? Gã cũng là lúc trung học chơi gái mới ‘miễn cưỡng’ lượn qua công viên vui chơi. (chỗ ‘chơi gái’ ta không chắc đây là những gì sau khi tra Google ta rút ra bản raw là ‘ ’ nếu ai biết là gì thì bảo ta nhé ~)

“Chơi mấy thứ kích thích hơn đi, mấy trò kích thích hẳn là thú vị.” Sâm Bân nhìn Kỷ Tiểu Nhan: “Nè, cậu đến lúc đó đừng có khóc lóc gọi mẹ đấy nhé.”

“Tôi? Tôi mới không yếu đuối như vậy! Mấy trò kích thích tôi cũng có thể chơi!” Kỷ Tiểu Nhan nhất thời bị kích thích.

Vì thế hai người trước chọn một loạt những trò chơi rất mạo hiểm rất kích thích, ngoài dự liệu của Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan thật sự rất thích thú, thậm chí còn truy cầu kích thích hơn cả gã, chơi mấy trò phi thường dọa người, cậu cũng có thể cao hứng hét to cười to.

Vốn Sâm Bân chơi mấy loại trò chơi này không có phản ứng gì, nhưng bị Kỷ Tiểu Nhan ở bên cạnh ảnh hưởng tâm tình cũng tốt vô cùng, gã cảm giác bản thân rất lâu rồi không chơi vui như vậy, mấy thứ nhìn qua có vẻ trẻ con, nhưng thật sự có thể xua tan áp lực trong lòng người.

Chơi nửa ngày, hai người đều mặt mũi đỏ bừng, đi trong đoàn người, cười cười nói nói, bắt tri bắt giác kéo tay đối phương, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, Kỷ Tiểu Nhan vốc người nhỏ nhắn xinh xắn, Sâm Bân cao to uy mạnh, nhìn qua giống như anh trai dẫn em trai.

“Đã đói bụng chưa?” Sâm Bân chỉ tay về phía nhà hàng trước mặt, “Qua ăn một chút đi, chiều lại chơi tiếp.”

“Không muốn đâu, đồ ăn trong công viên vui chơi đều rất đắt.” Kỷ Tiểu Nhan nhìn nhà hàng xa hoa kia, liền dừng bước không đi tiếp.

“Tôi xin cậu, ngẫm lại xem cậu đang ở cùng ai được không?” Sâm Bân nghe xong lời này của cậu suýt chút nữa bị sặc, cư nhiên có người lúc hẹn hò với gã sợ ăn uống đắt đỏ, thực sự là thiên hạ kỳ văn(kỳ lạ).

“Thế nhưng không tiện cứ tiêu tiền của anh a, vé vào cửa đều do anh mua.... Hì hì, để tôi mời cơm a.” Nói rồi, Kỷ Tiểu Nhan bắt đầu lục cặp sách của mình, lục lọi nửa ngày, lấy ra một cái túi nhựa, bên trong có mấy miếng bánh nướng, cậu cười đưa lên trước mặt Sâm Bân.

“Này, ăn cái này đi, dù sao cùng là lấp đầy bụng, bánh nướng cũng không tồi a!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Kỷ Tiểu Nhan, nắm tay nắm chặt của Sâm Bân liền thả lỏng, rống to: “Quý mới muốn ăn loại đồ tinh bột chất lượng thấp này!”

Kỷ Tiểu Nhan bị gã rống nhất thời run run, ủy khuất cãi lại: “Anh giận cái gì a, bánh nướng này không tồi rồi, tối thiểu ăn ngon hơn màn thầu đi?”

Sâm Bân miễn cưỡng đè nén lửa giận đang muốn bùng lên của mình, nghĩ nghĩ, cười nói: “Tiểu quý, cậu không phải thích ăn thịt kho tàu sao? Tôi mời cậu ăn thịt kho tàu có được không?”

“Được!” Kỷ Tiểu Nhan quả nhiên hai mắt bừng sáng.

Sâm Bân thỏa mãn gật đầu, kéo cậu đi đến nhà hàng kia, ai ngờ Kỷ Tiểu Nhan lại vẫn không nhúc nhích, “Nhóc con cậu làm gì a? Nhanh đi thôi!”

“Vẫn là không nên đi, ăn bánh nướng đi.” Kỷ Tiểu Nhan bĩu bĩu môi, đem bánh nướng vừa cất vào trong cặp sách lấy ra.

“Cậu từ chối cái gì? Tôi mời ăn một bữa khó như vậy sao?” Sâm Bân lúc này cảm thấy Kỷ Tiểu Nhan không đơn giản là thuận miệng cự tuyệt đề nghị của gã, khẳng định là trong lòng tiểu quý này có tính toán gì mới như vậy.

Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu, thì thào nói: “Sâm Bân, tôi không muốn..... không muốn anh như vậy.... Tôi biết số tiền này đối với anh không là gì, nhưng... tôi muốn hai người bình đẳng một chút.”

Sâm Bân không nói gì, nhìn người dịu ngoan cúi đầu trước mặt, có gì đó không bình thường, Kỷ Tiểu Nhan lúc trước sẽ không lo lắng những chuyện này, hai người bình đẳng, cậu nói là quan hệ của hai người, hay là xác định trong lòng vậy?

Nghĩ vậy, gã trầm mặc một hồi, bình tĩnh đáp: “Được, ăn bánh nướng đi.”

“Hử?”

Kỷ Tiểu Nhan nhìn Sâm Bân lúc này còn nổi trận lôi đình hiện tại đã cầm bánh nướng ngồi trên băng ghế trong công viên, bộ dạng côn đồ, bẻ bánh nướng nhai nhai, híp mắt phượng lạnh lùng liếc cậu: “Này, thôi tiểu quý, nếu không ăn là tôi ăn hết đó!”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới có phản ứng, chạy tới ngồi bên Sâm Bản, do dự gần một giây, không chút khách khí bẻ lấy một nửa miếng bánh nướng trên tay Sâm thiếu gia.

Hai người yên lặng nhai nhai một phút, đồng thời chỉ vào đối phương cười rộ lên, bữa trưa này liền trôi qua trong bầu không khí phi thường tốt đẹp.

Tối chiều, Sâm Bản cùng Kỷ Tiểu Nhan lại chơi đùa, cuối cùng đi tới trước thứ dễ thấy nhất trong công viên, đu quay khổng lồ sắc sỡ.

“Có muốn đi không?” Sâm Bản hào hứng dạt dào nói, hôm nay đi chơi cùng Kỷ Tiểu Nhan rất vui vẻ, ngay cả ngoạn tâm của gã cũng bị câu lên.

“Được a, được a!” Kỷ Tiểu Nhan nhìn lên đu quay khổng lồ, thuận theo gập đầu đáp ứng. Vì vậy hai người liền cao hứng ngồi lên đu quay khổng lồ.

Ban đầu, hai người đều nhìn ra ngoài qua tấm kính thủy tinh, nhưng một lát sau, Kỷ Tiểu Nhan không thoải mái, ôm gáy nói đau đầu, Sâm Bản vội vã ôm cậu vào lòng.

“Làm sao vậy? Chóng mặt sao? Cái này rất ổn định a.” Sâm Bản kỳ quái, lúc chơi tàu cao tốc Kỷ Tiểu Nhan cũng không sao, sao lúc ngồi đu quay khổng lồ lại chóng mặt?

“Tiểu quý cậu không phải sợ độ cao chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu, mặt cậu trắng bệch, nắm chặt áo Sâm Bản, như thể sợ hãi thứ gì đó mà nhào vào lòng gã, cả người run rẩy.

“Được rồi được rồi, rất nhanh sẽ xuống dưới, cố gắng một chút!” Sâm Bản cổ vũ cậu, đu quay khổng lồ đáng chết tốc độ vô cùng chậm, di chuyển một lúc lâu mới đến đỉnh.

“Là thấy chóng mặt sao?” Sâm Bản đau lòng ôm Kỷ Tiểu Nhan, nhìn cậu khó chịu, bản thân cũng không thấy thoải mái.

“Không, không phải là chóng mặt.”

“Vậy là....”

“Đầu rất đau..... rất đau.....” Kỷ Tiểu Nhan chôn mặt vào trong lòng Sâm Bản, cảm thụ cảm giác hơi thở đàn ông mạnh mẽ nồng đậm, thân thể cao lớn ấm áp vây quanh mình..... Tất cả đều làm cậu hoang mang, vì sao.... vì sao lại thấy quen thuộc như vậy.....

Đầu rất đau, nhưng còn chưa đến mức không chịu nổi, làm cậu có cảm giác hoảng hốt nhưng cũng không đơn thuần như vậy, mà cơn đau đầu bất thành linh này như biểu thị một điều gì đó, loại cảm giác hoảng hốt mặc danh này làm Kỷ Tiểu Nhan sợ hãi.

Đu quay khổng lồ bắt đầu chậm rãi đi xuống, đã hơn 6 giờ chiều, nhìn xuống, nơi xa xa đều đã lên đèn, hình ảnh này ngưng lại trong não bộ trì trệ vì cơn đau của Kỷ Tiểu Nhan, mê man trào lên, sắp nhấn chìm cậu rồi....

Cũng là hoàng hôn, cũng là một người con trai ôm lấy mình, hình như còn có tiếng cười.....

Sâm Bân rất sốt ruột, nhưng gã chỉ có thể vỗ vỗ lưng Kỷ Tiểu Nhan, mong cậu có thể thấy dễ chịu hơn một chút, “Ngoan, sắp tới rồi, chịu một chút nữa.”

Thấy mặt đất càng ngày càng gần, Sâm Bân vừa muốn nói “Tới rồi”, nhưng lại rõ ràng nghe thấy Kỷ Tiểu Nhan ở trong lòng nhỏ nhỏ nói một câu: “Húc ca ca.... Còn muốn.... Đi với Tiểu Tiểu một vòng nữa.....”

Giống như một đứa trẻ nói chuyện, Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn là ngữ khí làm nũng, chưa từng nghe qua cậu nói như vậy, Húc ca ca? Là ai? Sâm Bân vô cùng kinh ngạc nâng mặt cậu lên, nhưng phát hiện Kỷ Tiểu Nhan đã thiếp đi.

Một lòng kinh hoàng không ngừng, Sâm Bân mở cửa, ôm Kỷ Tiểu Nhan lao ra, vừa định gọi cấp cứu, Kỷ Tiểu Nhan lại tự mình tỉnh lại.

“Tiểu quỷ cậu không sao chứ!” Sâm Bân ôm Kỷ Tiểu Nhan lắc mạnh.

“Ách.... A?”

Kỷ Tiểu Nhan sau khi tỉnh lại một vẻ không rõ tình hình, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, thậm chí còn mặc danh kỳ diệu nói với Sâm Bân: “Không phải muốn đi đu quay khổng lồ sao? Sao chúng ta còn chưa lên ngồi?”

“Cậu.....” Cậu không nhớ sao?

“Gi?” Kỷ Tiểu Nhan chớp mắt to nhìn gã, Sâm Bân nỗ lực nhận định, không, Kỷ Tiểu Nhan căn bản không có khả năng giả ngu, nhưng cậu thế này.....

“Sâm Bân?”

“Nga, không ngồi, hơn 6 giờ rồi” Sâm Bân cũng như không có chuyện gì nói.

“Uhm, được.”

Kỷ Tiểu Nhan nở một nụ cười phi thường đơn thuần, sau đó cùng gã đi về phía trước.

Sâm Bân không nói gì, đi được một đoạn, làm bộ lơ đãng hỏi: “Nhóc con, cậu lần trước đến công viên vui chơi là lúc nào?”

Kỷ Tiểu Nhan sững sốt một chút, suy nghĩ một hồi nói: “Không nhớ.”

“Không nhớ?” Sâm Bân dừng lại.

“Uhm..... Hẳn là lúc còn bé, tôi không nhớ rõ, nhưng chắc chắn đã tới đây.”

“Vậy nhất định là lúc rất nhỏ rất nhỏ nhỉ?” Sâm Bân hơi cau mày, nếu là Lộ Tùng vô cùng hiểu gã thấy, sẽ biết Sâm Bân lúc này đang suy nghĩ nhanh.

“Hẳn là vậy.” Kỷ Tiểu Nhan không để ý trả lời.

Hai người lại bắt đầu đi về phía trước, Sâm Bân lại hỏi: “Cậu khi còn bé có đường ca biểu ca gì đó chơi cùng cậu không?”

“Chắc không a, tôi một người đường ca biểu ca cũng không có.” Kỷ Tiểu Nhan thấy kỳ quái, “Anh sao lại hỏi mấy thứ này a?”

Sâm Bân cười cười, điềm nhiên đổi chủ đề, “Trời đã tối rồi, tôi mang cậu đến nơi chơi vui hơn.”

41. Chương 41

Kỷ Tiểu Nhan lần đầu tiên đến nơi như Đình Cấp, mở to hai mắt sợ hãi nhìn đủ loại người bên trong, thế giới phù hoa quanh ảnh xen kẽ này quả nhiên không phải là người đầu óc đơn giản như cậu có thể hiểu.

Người bên cạnh đều là áo quần bảnh bao hoặc ăn mặc sặc sỡ, lời nói có rất nhiều thứ cậu không hiểu, có điều từ lúc bước vào, Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy có mấy người, có thể song song dùng tới mấy loại ngôn ngữ để nói chuyện, mà bọn họ một thân quần áo quý giá, so với học phí một năm của mình còn đắt hơn nhiều.

Tay mắt tự nhiên túm lấy áo Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy có chút căng thẳng, “Đây là quán bar trong truyền thuyết a?”

“Uhm, thế nào? Vẫn có thể chứ?” Sâm Bân cười, ôm vai cậu, thoải mái bước tới quầy bar phía trước, “Muốn uống chút gì chứ?”

“Uống....” Kỷ Tiểu Nhan nhìn đồng chai lọ đủ màu sắc, chữ cái hoa văn trang trí bên ngoài mà một mực bất động, càng đừng nói bảo cậu tự mình chọn uống gì, cậu từ bé đến lớn, ngoại trừ đi chợ đêm uống một ít bia rẻ tiền, thì là từng trộm uống rượu xái(rượu trắng rượu có hàm lượng cồn 60 – 70 độ) của ông nội.

“Ách..... Tôi không không biết.” Kỷ Tiểu Nhan suy sụp cúi đầu, nhìn Sâm Bân.

“Vậy cho ly champagne bình thường đi.” Sâm Bân ra hiệu cho người pha chế, rất nhanh, một chiếc ly để cao sáng sủa chất lỏng ánh vàng kim được đặt trước mặt Kỷ Tiểu Nhan.

Sâm Bân cũng lấy một ly rượu cho mình, tuy Kỷ Tiểu Nhan không biết là gì, nhưng cậu khẳng định thứ đó giá không rẻ, uống ly rượu của mình, quả nhiên là champagne rất bình thường, cảm giác không thấy một chút độ cồn nào.

Uống một lúc, Sâm Bân bắt đầu vào đề chính, nghiêm trang nói với Kỷ Tiểu Nhan: “Tiểu quý, cậu đã thích ai chưa?”

“A? Nga, không, không có.” Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu, cậu là loại nam sinh vô dụng nhất, căn bản không dám theo đuổi nữ sinh.

“Tôi hiện tại có người mình thích.” Sâm Bân không quá để ý cậu trả lời của cậu, đột nhiên nói ra cậu này, dọa Kỷ Tiểu Nhan nhảy dựng lên.

“Cái cái cái gì?” Kỷ Tiểu Nhan há hốc miệng, nhìn gã: “Không thể nào....”

Kỷ Tiểu Nhan ban đầu cảm thấy rất khó tin, giống như Sâm Bân không thể thích một ai được, nhưng nghĩ lại, không phải a, Sâm Bân hoàn mỹ như vậy, mặc dù có hơi hung dữ, nhưng bằng điều kiện của gã, loại nữ sinh nào cũng sẽ động tâm, huống hồ Kỷ Tiểu Nhan cũng không phải không biết, trong trường, nữ sinh thích gã có một đồng lớn, mà Sâm Bân vẫn là dạng người không thiếu người bên cạnh.....

Thế nhưng bây giờ nhớ lại, bản thân tựa hồ chưa từng đem chuyện này nghiêm túc đặt trong lòng, cho tới nay hay dùng một loại tiềm thức, Sâm Bân căn bản không thích người nào, cũng sẽ không thích người nào, hiện tại gã đột nhiên nói thích ai đó, trái lại cảm thấy rất quái lạ.

Cười gượng hai tiếng, Kỷ Tiểu Nhan hỏi gã: “Anh trước đây cũng thích qua người khác đi....”

Còn chưa nói xong, đã bị Sâm Bân cắt lời: “Không giống vậy, trước kia đều là chơi đùa, lần này tôi thật lòng.”

Kỷ Tiểu Nhan không nói gì hồi lâu, Sâm Bản dường như không phát hiện vẻ mặt cậu, tiếp tục nói: “Lần này là thật sự, thế nhưng không có cách nào, lão tử coi trọng người đó, đời này, không có người đó thì không thể, lão tử nếu đã yêu một người sâu đậm, sẽ tuyệt đối không buông tay.”

Trầm mặc.

Đại não Kỷ Tiểu Nhan ở trong trạng thái ngừng hoạt động, một lúc lâu mới cố lấy dũng khí, giọng nhỏ xiu: “VẬY.... anh thích... là nữ sinh nào?”

Một câu này, cậu lại hỏi rất gian nan, từng chữ đều giống như tắc trong họng không thể thoát ra.

Sâm Bản chậm rãi nhìn cậu, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt cậu, lưỡi nhác ngả lưng ra sau, ngậm một miếng thuốc, tư thế này dị thường tà mị: “Người lão tử coi trọng là một nam nhân.”

‘Đùng đoàng’ một tiếng, đại não của Kỷ Tiểu Nhan trong nháy mắt bùng nổ, lỗ tai chấn động ‘ong ong’ vang lên, nam nhân, nam nhân, nam nhân.... Người Sâm Bản thích.... là....

Kỷ Tiểu Nhan không biết mình là làm sao, khi Sâm Bản nói xong câu này, ý niệm đầu tiên trong đầu cư nhiên là: “Người y thích không phải là mình chứ?”

Ý niệm này thật sự là quá điên cuồng...

Sao lại liên tưởng đến điều này.....

Tim Kỷ Tiểu Nhan đập nhanh như bay, mặt cũng đỏ bừng, tay cũng không biết nên đặt ở đâu mới tốt, hoàn toàn không nghĩ tới vẻ mặt của cậu một chút cũng không thoát khỏi tầm mắt của Sâm Bản.

Học trưởng, Kỷ Tiểu Nhan nghĩ tới Đỗ Linh Vũ, lần ở trong bệnh viện trường đó, lúc Đỗ Linh Vũ nói với cậu những lời đó, cậu còn tỉnh tỉnh mê mê không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lần này Sâm Bản cũng nói những lời như vậy.... Bọn họ sao lại đều.... đều coi trọng mình chứ?

Được nam nhân tỏ tình, khá không bình thường.

Được hai nam nhân tỏ tình, rất không bình thường.

Lẽ nào, mình nhìn qua giống đồng tính?

Ngay khi đầu óc Kỷ Tiểu Nhan vì kích động quá độ mà đơ ra, Sâm Bản lại nói: “Hôm nay tôi chuẩn bị cầu hôn cậu ấy, nhẫn cũng chuẩn bị rồi, cậu xem này.”

Gì gì gì?

Cầu cầu cầu hôn?!!!!

Sâm Bân anh không mang thứ dọa người như thế....

Kỷ Tiểu Nhan choáng váng, trừng mắt nhìn Sâm Bân từ trong ngực lôi ra một chiếc hộp đen, đưa cho cậu. Kỷ Tiểu Nhan nửa ngày bất giác vươn tay ra nhận, đến cuối rốt cục run run mở chiếc hộp nhỏ tinh xảo kia, thiếu chút nữa thì ngã khỏi ghế.

Má ơi, đây thật là nhẫn sao?

Kỷ Tiểu Nhan vẻ mắt khiêu nại nhìn Sâm Bân, Sâm Bân lại rất đương nhiên mà nói: “Nam nhân mà, tất nhiên nên dùng loại nhẫn dáng nam, thế nào cũng không thể lấy nhẫn nữ đến đi?”

Nhưng nhẫn dáng nam trong miệng ngài.....

Mặt trên là một viên kim cương to đến dọa người, sau đó một vòng đều là kim cương nhỏ hơn, trong đó còn có điểm xuyết vài viên kim cương màu sắc khác biệt.... Nhìn thế nào cũng là một đồng kim cương khác thường.....

Kỷ Tiểu Nhan hoài nghi đeo loại nhẫn này căn bản không thể nhìn thấy ngón tay, hơn nữa có thể vì quá nặng dẫn đến đè nén khiến mạch máu không thể tuần hoàn cả tay phải cắt đi.

Người làm chiếc nhẫn này, căn bản là một kẻ ngốc thừa tiền thiếu chỗ tiêu!

Bất quá... tuy nhìn qua rất kỳ quặc.... Nhưng.... thật sự rất đáng giá nha!

Kỷ Tiểu Nhan bị đồng kim cương làm chói mắt, nhưng vẫn hứng thú dạt dào cầm trong tay nhìn qua nhìn lại.

Vừa nhìn được một lúc, lúc Kỷ Tiểu Nhan đếm đến viên kim cương thứ 56 trên chiếc nhẫn, còn chưa kịp đếm viên thứ 57, Sâm Bân vươn tay lấy nhẫn lại, đặt vào trong hộp đen, Kỷ Tiểu Nhan ngậy ra méo cả miệng.

“Chờ một lát nữa, người tôi thích đến, tôi liền đưa cho cậu ấy.”

42. Chương 42

Đúng lúc này, cửa Đỉnh Cấp mở ra, một người nam nhân phi thường tùy tiện bước vào, người nhìn thấy y đều sợ đến ngây người, cả quán bar đột nhiên trở nên im ắng.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn người kia đi về phía bọn họ, cũng ngây ra, Sâm Bân nhẹ cười một tiếng, “Thế nào? Không nở chớp mắt đi?”

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy mình thật sự bị chấn động, người trước mặt này, không thể dùng bất cứ tính từ nào để miêu tả, loại lời lẽ trau chuốt hoa mỹ cũng không cách nào xứng với y, lúc y đứng trước mặt bạn, bạn không nhớ tới thời gian, thậm chí cần nhắc nhở bản thân hô hấp, hơn nữa thực giống như Sâm Bân nói, mắt không nở chớp dù chỉ là một lần.

Đó là một loại ngạo khí khó nói thành lời, đó là một loại ung dung không cách nào nói rõ, còn có phong độ nhẹ nhàng hoàn toàn tự nhiên, dường như y chính là thiên chi kiêu tử, địa linh nhân kiệt, Giao Trì kì ba (đóa hoa hiếm lạ trong Giao Trì nơi ở của Vương Mẫu), Kỷ Tiểu Nhan không biết trên đời cư nhiên có một nam tử đặc biệt như vậy!

Lúc y nhìn bạn, càng khiến người ta không nói nên lời, ánh mắt đó, cặp mắt đó, so với thạch anh tím còn động nhân hơn, so với kim cương còn rực rỡ hơn, còn có nốt ruồi nhỏ dưới mắt phải, càng tăng cho y một vẻ phong lưu đặc thù.

Lúc này, Kỷ Tiểu Nhan nghe thấy hai bên trái phải có người nói chuyện, “Tô thiếu gia, tâm tình ngài hôm nay thật không tồi a.”

Nam tử kia lãnh đạm hừ một tiếng, người bên cạnh lập tức ngượng ngùng rời đi, qua hơn 10 giây, trong quán bar lại chậm rãi khôi phục lại bầu không khí ban đầu.

Sâm Bân nói với Kỷ Tiểu Nhan: “Đây là bạn tốt của tôi, Tô Á.” Lại nói với Tô Á: “Đây là người tôi từng nói qua, Kỷ Tiểu Nhan.”

Tô Á nhàn nhạt mỉm cười, xa cách mà lạnh lùng, “Vây mấy người cứ ngồi ở đây đi, tôi đi chơi tiếp rồi sẽ qua.”

Nói xong, xoay người rời đi, chiếc áo khoác trắng dao động theo từng bước chân, duyên dáng vô cùng.

Đến khi Tô Á biến mất sau cánh cửa phòng VIP, Kỷ Tiểu Nhan cảm giác mình mới khôi phục lại bình thường, nốc một ngụm champagne, rồi lấp ba lấp bắp hỏi: “Y, y thế nào....”

Sâm Bân đỉnh đạc nói: “Không cần để ý, người này là như vậy, hôm nay y tâm tình khá định không tồi.”

“Vì sao?” Kỷ Tiểu Nhan không rõ, thái độ không tốt như vậy, sao có thể là tâm tình không tồi chứ?

“Lúc Tô Á tâm tình không tồi, sẽ giống như trang phục của y, trang phục hôm nay đẹp như thế, tự nhiên là tâm tính không tồi rồi.”

Sâm Bân chậm rãi uống một ngụm rượu, suy nghĩ một chút, có chút bất đắc dĩ thở dài, gã bây giờ đã hiểu vì sao Tô Á tâm tình lại tốt như vậy rồi, đại khái là muốn nhìn trò cười của gã với Kỷ Tiểu Nhan.

“Thì ra là thế....” Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên lại nghĩ tới lời Sâm Bân vừa nói, “Vậy người anh muốn đưa nhẫn cho...”

“Không sai, cậu thấy thế nào?” Sâm Bân áp sát cậu, mắt chăm chú nhìn vẻ mặt cậu.

Kỷ Tiểu Nhan kinh hoàng cúi đầu, sợ Sâm Bân biết cậu vừa rồi có suy nghĩ tự kỷ như vậy, tư vị trong tim khó chịu không cần nói, kinh ngạc, lúng túng, còn cả bối rối....

Hóa ra người Sâm Bân thích, như vậy... ừu tú... Đột nhiên có một cảm giác tự ti vô lực nổi lên trong lòng, so với Tô Á, cậu có là gì? Người xuất sắc như vậy, bất luận nam nhân nào nhìn thấy, đều không cách nào cự tuyệt được.

Đầu càng ngày càng thấp, sắc mặt càng lúc càng xám xịt, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy rất đau lòng, cũng rất khó xử, kém Tô Á nhiều như thế, còn tự mình đa tình nghĩ người Sâm Bân thích là mình, loại sự tình này quá buồn cười cũng quá mất mặt, thế nhưng vì sao bản thân biết rõ kết quả là như vậy, còn có một cảm giác không cam lòng?

Nghĩ đến những lúc bình thường ở cùng Sâm Bân, còn khung cảnh đi công viên vui chơi hôm nay, Kỷ Tiểu Nhan càng cảm thấy buồn phiền, giống như không thể thở nổi, cậu từ nhỏ tới giờ cũng chưa cảm thấy thất bại như ngày hôm nay, cảm giác tự ti to lớn khiến cậu cơ hồ muốn đập cửa chạy đi, nhưng vẫn còn chịu được.

Về mặt của Kỷ Tiểu Nhan, Sâm Bân đều thấy rõ, nhìn thấy bộ dạng mất mát của Kỷ Tiểu Nhan, tâm gã cũng đau đớn, tuy không nở lời cậu như vậy, nhưng nếu không thế, sợ rằng nhóc con này vĩnh viễn sẽ không cách nào hiểu nổi tâm ý người khác dành cho cậu đi?

Kỷ Tiểu Nhan không nói lời nào, Sâm Bân cũng không nói gì, hai người cứ ngồi như thế.

“Anh lát nữa có phải sẽ đưa nhẫn cho anh ấy không?” Kỷ Tiểu Nhan nhỏ giọng hỏi.

Sâm Bân gật đầu, “Uhm.” Sau đó biết rõ còn có ý hỏi: “Thế không có gì muốn nói với tôi sao?”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới phản ứng lại, hành động bản thân thật sự không có lẽ phép, cậu luống cuống che giấu, cố nén nỗi buồn của mình, gật đầu liên tục, không ngừng nói: “Anh ấy xuất sắc như thế.... Mong anh sẽ thành công.”

Sâm Bân không nói gì, ngã ra sau, ném hộp nhẫn lên trời rồi dùng một tay bắt lấy, từ từ nói: “Được, đợi lát nữa cậu ấy qua, tôi liền đưa cho cậu ấy.”

Lại qua một lúc, Tô Á bước ra, y cởi áo khoác ra trông càng mê người, đi tới trước quầy bar, Tô Á muốn một ly rượu mạnh nhất, sau đó một ngụm uống cạn, Kỷ Tiểu Nhan nhìn đến ngây người.

Tô Á ngồi ở bên kia của Sâm Bân, nói: “Suốt ngày đi học đại học làm gì, thật không hiểu cậu đang nghĩ gì nữa, tháng sau cùng tôi đi xem tuần lễ thời trang ở Milan, tôi thấy....”

Y dùng đoàn xỏ ra một tràng ngoại ngữ, Kỷ Tiểu Nhan nghe không hiểu đó là tiếng Pháp hay là tiếng Ý, Sâm Bân cười gật đầu.

Sau đó bọn họ lại nói tiếp đến một đồng xe hơi hàng hiệu, cổ phần công ty, Kỷ Tiểu Nhan một chút cũng nghe không hiểu, nhìn Tô Á nhanh chóng uống hết từng ly từng ly rượu đắt tiền.... Trong quá trình nói chuyện với Sâm Bân, Tô Á rất không tốt lành liếc cậu mấy cái, quan sát cậu từ đầu đến chân, sau đó cau mày.

Kỷ Tiểu Nhan vội vàng cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện quần áo mình đều nghèo nàn như vậy, còn có giày đá bóng, cũng là loại giá rẻ nhất, ở trong quán bar này hoàn toàn không ăn khớp, thế nhưng cậu bây giờ mới chú ý tới.

Yên lặng uống ly champagne Sâm Bân gọi cho cậu, Kỷ Tiểu Nhan biết đây là loại rượu bình thường nhất, cậu cũng uống không nổi, đây là sự chênh lệch giữa bọn họ sao? Tô Á, Sâm Bân, không, không chỉ là Sâm Bân, kể cả Đỗ Linh Vũ, thậm chí là Nhạc Húc Phong, bọn họ và cậu căn bản không phải là người cùng một cấp bậc xã hội, bình thường lúc ở trường, giống như bọn họ đều như nhau, nhưng cuộc sống của bọn họ còn có mặt khác mà cậu hoàn toàn không hiểu, cũng là một mặt căn bản không biết.

Còn có sinh viên của đại học HB, rất nhiều người trong nhà đều có bối cảnh, cậu giống như chú vịt xấu xí giữa đàn thiên nga trắng, cho rằng mình cũng là thiên nga trắng.

Suy nghĩ càng ngày càng bi quan, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy khó chịu, cậu chỉ muốn rời đi, lúc này cậu nghe Tô Á nói: “Sâm Bân trong tay cậu là thứ gì vậy? Còn không mau đưa tôi xem.”

Sâm Bân cười: “Đương nhiên đương nhiên.”

Kỷ Tiểu Nhan thấy Sâm Bân lôi hộp nhẫn kia ra, cuống quýt hét lên: “Sâm Bân, tôi, tôi,....”

“Hửm?” Sâm Bân nhìn cậu, như đang đợi cậu nói cái gì.

Thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan không nhìn vào mắt gã, cúi đầu nói: “VẬY.... Tôi về trường trước.... Không quấy rầy...”

Nói xong câu đó, cậu nhanh chóng xoay người chạy mất, cũng không biết làm thế nào ra khỏi Đỉnh Cấp, nghe thấy Sâm Bân ở phía sau vội vàng gọi tên cậu, cũng không quan tâm mà đâm đầu chạy.

Như lốc xoáy lao ra khỏi Đỉnh Cấp, chạy được hai bước, Kỷ Tiểu Nhan mới phát hiện, bản thân đang đứng giữa phố bar lấp ló đèn bảy sắc, cậu căn bản là không biết đường.

“Xem chuyện tốt cậu làm kia!” Sâm Bân hoàn toàn không còn bộ dạng ôn nhu vừa rồi, vẻ mặt lo lắng tròng mắt Tô Á xinh đẹp thiên tiên, “Cậu ấy chạy ra như vậy nhớ đừng phải người nào...” Nói rồi móc tiền ra vứt trên quầy bar định đuổi theo, lại bị Tô Á ngăn cản.

“Cậu làm gì! Mau tránh ra!” Sâm Bân không nhịn được rống lên.

“Cậu gấp cái gì, tôi tất nhiên đã sắp xếp hết rồi.” Tô Á bộ dạng xem kịch vui.

“Sắp xếp gì?”

“Chỉ cần cậu ta chạy ra, sẽ có một đám người không đứng đắn vây chặn cậu ta.” Tô Á tiểu ý dụ dỗ, nhưng sự cay độc của y hoàn toàn không thể thấy được từ trên mặt.

“Sau đó thì sao?” Sâm Bân nhướn mày, từ trên cao nhìn xuống y.

“Sau đó tất nhiên là thấy một bé trai thanh tú khả ái như thế, mỗi người cùng nhau chuẩn bị thay phiên hưởng thụ một phen ” Tô Á lại nốc vào một ly rượu, cười đắc ý.

“Tiếp đó là màn tôi đi cứu cậu ấy đúng không?”

Tô Á vô tội gật đầu, “Cậu yên tâm, tôi dặn bọn họ chỉ được trêu ghẹo miệng, một chút cũng sẽ không chạm vào người trong lòng cậu.”

Sâm Bân cắt ngang, mắng: “Lát nữa tôi sẽ tính nợ với cậu!” Lách mình đi ra.

Kỷ Tiểu Nhan lúc này rất sợ, bị một đám to lớn vây quanh, cậu lùi về sau, đã lui tới góc tường, mồ hôi lạnh chảy ròng, “Mấy người không được qua đây! Bạn tôi rất nhanh sẽ tới!”

“Nhóc con không phải hét, bạn cậu không tới đâu! A ha ha!”

Người vây quanh cậu cười vang.

Kỷ Tiểu Nhan run rẩy, trong lòng tuyệt vọng nghĩ, đúng vậy, Sâm Bân sẽ không đến, gã hiện tại đang tổ

tình với Tô Á, sao có thể lo lắng cho mình?

“Bé con, hôm nay phải ngoan ngoãn chơi cùng bọn anh nhá!” Một ông chú nhìn qua rất hèn mọn tiến lại gần, “Đợi lát nữa bé không được khóc nữa a ”

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy buồn nôn, còn có một cảm giác kỳ dị, trong đầu trông chừng vòng quanh, cậu không chú ý, chỉ theo bản năng lùi lại, giống như một chú nhím.

“Bé con, em trốn gì a ”

Kỳ thực đám người diễn trò này cũng chỉ giả vờ dọa cậu, nhưng lúc một người trong số đó vươn tay ra, giống như muốn chạm vào cậu, Kỷ Tiểu Nhan bỗng nhiên thăm thưng thét lên.

“Cút ngay! Cút ngay! Không được đụng vào tôi!”

.....

“Em còn kêu, thằng đó cũng không tới cứu em đâu ”

.....

“Tiểu quý! Tiểu quý! Tỉnh lại! Nghe thấy lão tử nói gì không?”

.....

Kỷ Tiểu Nhan sắc mặt trắng bệch, mắt mở to nhìn người trước mặt, có chút hỗn loạn lắc đầu: “Không, không, anh ấy sẽ đến, anh ấy sẽ đến....”

.....

“Nhóc con cậu tỉnh lại! Kỷ Tiểu Nhan! Cậu tỉnh tỉnh!”

.....

“Mày đừng mơ tưởng hảo huyền nữa! Nên ngoan ngoãn nghe lời đi!”

.....

Kỷ Tiểu Nhan mím chặt môi, cả người run rẩy, cậu cảm giác đám người trước mặt bỗng nhiên biến thành rất nhiều rất nhiều cái bóng, ở trước mắt cậu thoát ẩn thoát hiện, đầu rất đau, đau muốn chết, còn có tiếng tranh cãi ầm ĩ liên tục bên tai, cậu muốn âm thanh này dừng lại, nhưng không được, cậu nghe thấy các âm thanh càng ngày càng vang, tiếng khóc, tiếng cầu cứu, tiếng cười, cuối cùng những âm thanh này dần yếu đi dần nhỏ lại, chỉ còn một giọng nói.

Giọng nói kia đang hét: “Húc ca ca, cứu em! Húc ca ca, cứu em!”

Một lần lại một lần.....

Chờ tới lúc Kỷ Tiểu Nhan mở to hai mắt, trần nhà trắng hiện ra, cậu mở to miệng hít thở, giống như cá trên bờ, sau khi điều chỉnh tiêu cự, cậu thấy khuôn mặt Sâm Bân.

“Cậu thấy thế nào? Tốt hơn chưa?” Vì sao lại là ngữ khí lo lắng như vậy?

“Tôi đang... ở đây?” Kỷ Tiểu Nhan đánh giá căn phòng xa hoa.

“Ở trong khách sạn của nhà tôi, cậu sao vậy, đột nhiên lên cơn sốc, dọa chết tôi.”

Sâm Bân giữ lấy cậu, tìm đến giờ còn đập loạn, lúc chạy ra bên ngoài, thấy Kỷ Tiểu Nhan ngã trên mặt đất, gã cả người đều không khống chế được, ôm Kỷ Tiểu Nhan như người điên, dù kêu gào thế nào, Kỷ Tiểu Nhan lại thần trí mơ hồ hồ hồ đó.

Sau đó gã còn đâm cho Tô Á một đâm, về sau đám thủ hạ kia nói rõ, bọn họ căn bản chưa chạm vào Kỷ Tiểu Nhan, vừa vươn tay, Kỷ Tiểu Nhan liền ngất, bọn họ còn sợ tới nhảy dựng.

Lúc Sâm Bân tỉnh táo lại, nghĩ tới hôm nay ở công viên vui chơi, Kỷ Tiểu Nhan cũng như thế này, nhưng lần này rõ ràng nghiêm trọng hơn, gã còn để ý, hai lần này Kỷ Tiểu Nhan đều nhắc tới tên một người.

Rốt cuộc ai là ‘Húc ca ca’ trong miệng Kỷ Tiểu Nhan?

“Tôi không biết, cảm giác rất hỗn loạn, những người đó muốn khi dễ tôi, tôi rất sợ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, liền thấy đau đầu, trong đầu có rất nhiều thanh âm, sau đó cái gì cũng không rõ.”

“Cậu có thể nhớ kỹ chuyện trước khi cậu ngất sao?”

“Có thể nhớ một chút, trong đầu cứ có người gọi ‘Húc ca ca Húc ca ca’.....”

Lông mi Sâm Bân khẽ động, “Cậu biết người gọi Húc ca ca?”

Kỷ Tiểu Nhan lắc đầu, cậu căn bản không biết ‘Húc ca ca’ nào a, sao có thể gọi, chẳng lẽ là rối loạn thân kinh sao?

Sâm Bân không nói gì, xem ra lúc này, Kỷ Tiểu Nhan rõ ràng có thể nhớ được chuyện trước khi cậu gất đi, thế nhưng ‘Húc ca ca’ kia cậu không biết....

Kỷ Tiểu Nhan gãi gãi đầu, “Anh cứu tôi có phải không?”

“Uhm, kỳ thật những người đó đều là do Tô Á mời tới diễn kịch.” Sâm Bân quyết định chuyển chủ đề, còn thẳng thắn lật bài ngửa, hôm nay nháo đến mức này thật sự gã không ngờ tới.

“Đều là lỗi của tôi, cậu có thể đánh tôi mắng tôi đều tùy vào cậu.”

“A?” Kỷ Tiểu Nhan lơ mờ, ngây ngốc nhìn Sâm Bân.

“Tôi muốn biết trong lòng cậu rốt cuộc nghĩ thế nào, liên thông đồng cùng Tô Á diễn kịch, kỳ thực y là bạn thân của tôi, người vây cậu đều là thủ hạ của y, cũng chỉ là diễn trò thôi, không ngờ lại dả thương cậu.”

Kỷ Tiểu Nhan không biết nói gì, nửa ngày mới phản ứng lại Sâm Bân đang nói gì.

“Vây.... Vây... Anh vì sao....”

“Bởi vì người tôi thích là cậu.” Sâm Bân phi thường bình tĩnh nói.

43. Chương 43

Thật sự nghe được lời này, Kỷ Tiểu Nhan trái lại cảm thấy không được tự nhiên, toàn thân đều thấy kỳ kỳ quặc quặc, sau đó còn phi thường không tín nhiệm hỏi lại: “Sao.... có thể? Tô Á đẹp như vậy....”

Đối với Tô Á mỹ lệ như vậy, cậu quả thực có cảm giác tự ti sâu đậm.

“Y đương nhiên rất đẹp, nhưng bọn tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, liền không có cảm giác, cậu ở cùng một chỗ với Trương Hiểu Ba mỗi ngày, cũng không thấy cậu thích cậu ta đúng không?” Sâm Bân lại rất thành thạo giải thích.

“Nhưng....”

“Huống hồ tên kia sớm có người thích rồi, nói vậy cậu yên tâm chưa?”

“Tô Á có người dễ thích rồi?”

“Uhm, y 15 tuổi liền điên cuồng theo đuổi người nọ, theo đến bây giờ vẫn còn rối tinh rối mù.” Sâm Bân nghĩ tới hoàn cảnh của bản thân, thở ra một hơi.

“Sao? Tô Á theo đuổi người khác? Cô gái nào lại may mắn như vậy a?” Hiếu kỳ trong lòng Kỷ Tiểu Nhan bị câu lên, người như Tô Á, nên là tất cả mọi người đều vây quanh y chứ?

“Không là cô gái nào, tên này không hơn không kém là đồng tính luyện ái, người y thích là tổng tài xí nghiệp Đỗ thị, hiện tại mỗi ngày không khác gì sống trong địa ngục.” Sâm Bân tức giận nói.

“Tổng tài xí nghiệp Đỗ thị.... Chẳng phải là anh trai của học trưởng....”

“Được rồi được rồi, đừng nhắc tới người Đỗ gia trước mặt tôi, bây giờ nói đến chuyện của chúng ta đi!” Sâm Bân một vẻ phiền lòng, lại quay về chủ đề ban đầu.

“Nhưng....”

“Nhưng nhưng cái gì! Lão tử nói thích cậu là thích cậu, không nên luyên thuyên nhiều như vậy!” Sâm Bân không nhịn được, vung tay đè Kỷ Tiểu Nhan lên giường.

“Nột, những gì nên nói ở trong quán bar tôi nói hết rồi, cậu cũng nên hiểu chứ?” Sâm Bân từ phía trước ung dung nhìn cậu, trong đầu Kỷ Tiểu Nhan nhất thời chuông báo động reo vang.

Nhớ tới lời nói vừa rồi của Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan có điểm hoảng hốt.

Lần này là thật lòng, nhưng không có cách nào, lão tử coi trọng người đó....

Đời này, không có người đó thì không được....

Lão tử nếu yêu sâu đậm một người, tuyệt đối sẽ không buông tay....

Ách....

Đầu thật lớn.....

“Hiểu, hiểu cái gì a?” Quay mặt qua chỗ khác, nửa giả ngu nửa sợ hãi.

“Cậu không hiểu cũng không cần lo.”

Sâm Bân cười xấu nói: “Dù sao cậu sớm muộn cũng là của tôi, muộn một ngày không bằng sớm một ngày, đương nhiên, tôi vừa nói muốn cầu hôn cậu, từ nay về sau sẽ là nam nhân của cậu, sẽ không ở sau lưng làm chuyện gì có lỗi với cậu, hơn nữa, theo tôi cậu có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ đem cậu sủng đến tận trời.”

Nói đến đây, trước Kỷ Tiểu Nhan há hốc miệng, Sâm Bân đột nhiên chuyển đề tài: “Ý kiến của cậu vô hiệu, lấy lời lão tử làm chuẩn!”

“A?”

Kỷ Tiểu Nhan choáng váng, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, trong đầu nỗ lực tiêu hóa từng chữ của Sâm Bân, lắc đầu một hồi: “Không được không được!”

“Vì sao không được?” Sâm Bân nắm lấy bàn tay đang vùng vẫy của cậu ấn xuống cạnh hai bên đầu cậu, ánh mắt nguy hiểm híp lại.

“Thích... là một chuyện... Thứ, thứ khác là chuyện khác...” Kỷ Tiểu Nhan lắp bắp nói, “Tôi, tôi mới không cần...”

Sâm Bân nhân thần hung tợn trừng cậu, ánh mắt có ý là cậu dám nói không thử xem? Kỷ Tiểu Nhan lập tức im bặt, vì vậy Sâm thiếu gia phi thường thỏa mãn sờ sờ cằm.

“Tốt, cậu đã không có ý kiến gì, chúng ta đây bắt đầu thôi!”

“Bắt bắt bắt, đầu?”

Không đợi Kỷ Tiểu Nhan hiểu được, y phục toàn thân đã bị cởi ra một nửa, Sâm Bân giống như ác lang bắt được dê con hung mãnh áp tới, trên tấm ngực trắng nõn như trân châu của Kỷ Tiểu Nhan lưu lại một mảnh dấu hôn nóng bỏng, Kỷ Tiểu Nhan lúc này mới hiểu gã là muốn làm gì, liều mạng giãy dụa, tiếc rằng cậu người nhỏ lực yếu, đâu có thể chống đỡ được công kích của Sâm Bân.

Sâm Bân cởi quần Kỷ Tiểu Nhan, vươn tay luồn vào trong quần lót cậu, không biết làm cái gì, Kỷ Tiểu Nhan khẽ rên một tiếng, Sâm Bân đắc ý cười, hôn lên môi cậu.

Một nụ hôn nóng bỏng, tràn ngập dục vọng chiếm giữ, rất khiến người ta mất hồn, thế nhưng Kỷ Tiểu Nhan không kiên trì được mấy giây, trước mắt liền biến thành một màu đen: “Đừng, đừng, tôi hôn mê tôi hôn mê...”

Sâm Bân ngẩng đầu, nhìn chăm chú mặt Kỷ Tiểu Nhan, quả thực là sắc mặt không tốt, vừa nghĩ vậy, Kỷ Tiểu Nhan hôm nay cùng gã đi công viên vui chơi một ngày đêm, sau đó lại liên tiếp ngất xỉu hai lần, nói thế nào thì tình trạng sức khỏe khẳng định là cực kém, hôm nay lại làm tất cả, Sâm Bân khẳng định nhóc con này chịu không nổi lập tức sẽ chết ngất.

Nội tâm kịch liệt đấu tranh, tuy luyến tiếc, nhưng Sâm Bân thấy sức khỏe Kỷ Tiểu Nhan quan trọng hơn, sau này thời gian còn dài, cậu cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình, nghĩ vậy, quyết định chủ ý.

“Nhóc con, hôm nay tôi sẽ buông tha cho cậu, không cần làm đến tận cùng.”

Kỷ Tiểu Nhan đang thở gấp, nghe đến những lời này, gật đầu: “Tôi mới không cần.... Đây! Đã nói là không làm, anh sao lại cỏi quần tôi!”

Sâm Bân kéo dài giọng: “Tôi nói là không làm toàn bộ, cũng không nói là không làm?”

“Anh....”

“Đừng sợ như thế a, hôm nay nói không bính cậu thì sẽ không bính cậu.”

Sâm Bân kéo một kéo hai cởi sạch quần áo của Kỷ Tiểu Nhan, bản thân cũng thoát đồ, có vẻ rất hưng phấn, Kỷ Tiểu Nhan nhìn cơ thể không chỗ nào không có cơ bắp của gã, còn có thứ ‘rành rành’ kia, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Sao mấy người đều như thế....”

Kỷ Tiểu Nhan tức giận, đều là nam nhân, sao lại khác biệt lớn như vậy? Đỗ Linh Vũ cũng tốt, Sâm Bân cũng tốt, kích cỡ đều to đến bất thường, bản thân lại nhỏ đến đáng thương, thế nào cũng thấy tự ti!

“Cậu còn thấy của ai nữa? Tiểu tử họ Đỗ?” Sâm Bân cũng không quá chú ý, vừa hôn vành tai cậu vừa hỏi.

“Uhm.... Chưa thấy của Nhạc Húc Phong....”

“Sao tôi nghe giọng cậu như có chút thất vọng vậy?”

“Là có chút, lần sau thừa dịp y tắm nhìn thử.” (=.=!! Ta không biết nói gì về em Tiểu)

“Ouch!”

Kỷ Tiểu Nhan hét lên một tiếng, bị Sâm Bản lật lại, nằm úp sấp trên giường, còn không hiểu chuyện gì xảy ra, mông liền chịu một cái.

“Kẹp chặt chân lại! Không được buông ra!” Sâm Bản ra lệnh cho cậu, sau đó hôn lên lưng cậu, người Kỷ Tiểu Nhan rất mềm mại, làm Sâm Bản cảm thấy thỏa mãn.

Chờ tới lúc Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng ngoan ngoãn kẹp chặt chân lại, giữa hai chân đột nhiên chen vào một thứ như sắt nóng, Kỷ Tiểu Nhan sợ hãi, ghé vào giường không dám động đậy.

Sâm Bản bắt đầu động, nhìn chính mình ở giữa hai chân kẹp chặt của thiếu niên ra vào, là một loại hưởng thụ, huống hồ dưới thân chính là người gã yêu, càng thêm một cảm giác thỏa mãn.

Kỷ Tiểu Nhan khẽ rên vài tiếng, phần da bấp chân và mông bị lực mạnh ma sát một hồi lại một hồi rất đau, len lén muốn tách chân ra, bị Sâm Bản lạnh lùng ngăn lại: “Kẹp chặt!”

Mông bị vỗ một cái thật vang, Kỷ Tiểu Nhan thấy có điểm uất ức, nhưng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn kẹp chân lại, không dám thả lỏng nữa, cậu càng căng thẳng, sự cọ sát của Sâm Bản lại càng đau nhức, tới một lúc sau, Kỷ Tiểu Nhan ghé vào giường, kẹp chặt hai chân, một tiếng cũng không phát ra.

Thời gian dài dằng dặc như vậy, Kỷ Tiểu Nhan nằm sấp gần một giờ, Sâm Bản mới bắt đầu tăng tốc cuối cùng, chờ Sâm Bản rút cục cũng thỏa mãn, Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không thể cử động, hai chân vừa chạm đất liền đau nhức. Vì vậy Sâm Bản ôm cậu vào trong phòng tắm rửa, Kỷ Tiểu Nhan vừa cúi đầu liền nhìn thấy chất dịch màu trắng, mặt đỏ lên, trong đầu rối loạn, cảm giác bị người đặt dưới thân phi thường nhục nhã, hơn nữa loại cảm giác áp bức này khiến cậu rất khó chịu.

Sâm Bản thấy cậu thất thần, cố ý xấu xa trêu đùa cậu, Kỷ Tiểu Nhan tuy không còn sức lực gì, vẫn bị gã nửa ép buộc ở trong phòng tắm phóng ra một lần.

Kỷ Tiểu Nhan sau khi phóng ra thật sự quá mệt mỏi, thần trí đều có chút hoảng hốt, Sâm Bản ôn nhu ôm cậu trở lại giường, bôi thuốc mỡ mát rượi lên phần cạnh đùi sưng đỏ của Kỷ Tiểu Nhan, hôn lên tóc cậu, sau đó ôm cậu ngủ.

Sáng hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan tỉnh lại liền bị Sâm Bản ôm trọn vào lòng, tâm tình Sâm Bản đặc biệt tốt, tựa cằm vào hõm vai Kỷ Tiểu Nhan, liên tục cười, còn miễn cưỡng nhin.

Có gì buồn cười, thực không hiểu....

“Chân còn đau sao?”

Gật đầu, đau muốn chết, một giờ không động đậy, nằm một chỗ cọ sát tới tới lui lui, đều sưng tấy cả lên rồi.

“Vậy lần sau không làm như thế nữa, làm hửn hoi một lần!”

“”

Đê tiện!

Kỷ Tiểu Nhan trong lòng phần nộ nghĩ, như vậy đã đem tôi làm đến không xuống giường nổi, làm hửn hoi một lần, chẳng phải là muốn lấy luôn nửa cái mạng!

Vừa nghĩ đến câu nói kia của Sâm Bân, còn có một lần khủng bố đêm qua cứ nhiên lâu như vậy, cả người cậu nổi da gà....

Hừ, đành chết cũng không cho anh làm!

Kỷ Tiểu Nhan đang nghĩ linh tinh, Sâm Bân lại vì ‘tổ tình thành công’ mà vui mừng không ngớt, mà Kỷ Tiểu Nhan không cự tuyệt gã! (Là người ta cự tuyệt anh anh cũng không nghe sao?)

Sâm Bân ngồi dậy, nhưng không buông Kỷ Tiểu Nhan ra, để cậu ngồi trong lòng, vẫn là bá đạo ôm, đầu còn chôn giữa cổ cậu mà bàn thần, làm Kỷ Tiểu Nhan liên tưởng đến một con đại hôi lang biến thành một chú chó săn lớn đang vẫy đuôi.

“Nói gì đi, tôi muốn nhớ kỹ lời đầu tiên của cậu là gì.”

Sâm Bân đột nhiên có chút lảng mạn, có thể là do tâm tình rất tốt.

Cái gì mà lời đầu tiên? Nói cái gì a?

Kỷ Tiểu Nhan còn đang ở trong lòng hung hăng nói xấu Sâm Bân, nghe gã nói vậy, mặt danh kỳ diệu, sững sốt một hồi, nhìn gã, nhìn mình.

Nửa ngày, bạn học Kỷ Tiểu Nhan nói ra một câu: “Tôi cảm thấy hai ta càng nhìn càng giống búp bê Nga.”

“”

44. Chương 44

Chờ ngồi xe Sâm Bân trở lại trường, lớp 1 hệ Hậu Cân cũng đã bắt đầu tiết hai, đơn giản bùng tiết đi, đem Sâm lão đại hăm hở đuổi đi, Kỷ Tiểu Nhan tự mình gian nan leo lên tầng khu ký túc vắng vẻ.

Đại học HB có một truyền thống, thứ Hai là học trọn tiết, thứ khác tính sau, mà Kỷ Tiểu Nhan hôm nay chuẩn bị định trốn học cả ngày, không nói khác được, bộ dạng khắp khiêng của cậu lúc này, thế nào cũng không nguyện ý đến lớp, Trương Hiểu Ba khẳng định sẽ hô to gọi nhỏ hỏi han ân cần, khiến cậu phiền toái, đương nhiên, nguyên nhân chính là không thể để Liêm Tử Toàn thấy, bằng không sẽ bị báo lên Nhạc Húc Phong, bản thân phỏng chừng chết rồi cũng không biết chữ ‘thảm’ viết thế nào.

Ở đó trần trọc suy nghĩ, Kỷ Tiểu Nhan đứng giữa cầu thang, thở dài một hơi, tuy Sâm Bân nói người gã thích là mình, khổ sở thương tâm trong lòng thoáng chốc tiêu thất, nhưng một cảm giác tội lỗi khác lại trỗi dậy, giống như có tội giết mình.

Kỷ Tiểu Nhan cũng không biết mình nên làm gì, cứ cảm thấy có lỗi với Đỗ Linh Vũ, bởi vì Đỗ Linh Vũ cũng tỏ tình với cậu, hơn nữa hẳn luôn không thúc ép mình trả lời, còn phi thường ôn nhu chăm sóc cậu, hẳn càng ôn nhu như vậy, Kỷ Tiểu Nhan càng không thể chống đỡ nổi, cơ hồ muốn chìm trong phong độ dịu dàng của học trưởng....

Nhưng... như vậy là không đúng....

Kỷ Tiểu Nhan biết, thích một người, nên là song phương ngang hàng a, cậu cũng hiểu tình yêu là một lòng một dạ, chưa từng nghĩ bản thân là một người đa tình, nhưng, nếu bảo cậu cự tuyệt một ai giữa Sâm Bân và Đỗ Linh Vũ, vì sao cậu liền cảm thấy đau lòng?

Hỗn loạn hỗn loạn....

Mình nhất định là không bình thường rồi....

Kỷ Tiểu Nhan vỗ mạnh vào gáy, mình đây là làm sao vậy, đồng tính luyến ái?! Hay là quan hệ tay ba?! Trời ơi! Sao lại phức tạp vậy! Ai giúp tôi với!

Kỷ Tiểu Nhan cứ như vậy biểu tình phiền muộn đứng giữa cầu thang thở dài, bỗng nhiên từ phía sau truyền tới một giọng nói lạnh như băng: “Cậu đứng đây làm gì?”

“A a a a a a a!”

Kỷ Tiểu Nhan kêu to liên tục, lúc quay đầu thấy thân hình quen thuộc kia, ngốc lảng vài giây, mặt mũi trắng bệch, sau đó không nói gì, khắp kiềng phi lên lầu, tư thế quả thực là di sản văn hóa phi vật chất vĩ đại, xin hãy nhìn người què chạy bộ như thế nào....

Vừa chạm tới cửa, còn chưa kịp lấy chìa khóa ra, cổ áo sau đã bị người hung hăng giữ lại, tiếp đó chìa khóa bị lấy đi, cửa mở, xách cậu bước vào, đóng cửa lại, rồi ném cậu lên giường.

Kỷ Tiểu Nhan nằm úp sấp trên giường mình, mặt chôn trong chăn, vừa định giả vờ làm đà điểu, bỗng nhiên nghĩ thể này giống tư thế tối qua cùng Sâm Bân làm chuyện hoang đường, nhất thời mặt đỏ bừng, xoay người lại, đối diện với cặp mắt băng lãnh của Nhạc Húc Phong.

“Em em em em....”

“Gi?”

“Em em em em....”

“Nói.”

“Em hôm qua cùng Sâm Bân ra ngoài chơi.” Kỷ Tiểu Nhan nhanh chóng nói xong câu đó, con mắt đảo quanh, thân sắc phi thường khẩn trương.

“Tôi biết.”

“Ách.... Bọn em tới quán bar... Kết quả em bị một đồng người vây quanh rồi sợ ngất đi... Vì vậy... Vì vậy chờ tới lúc em tỉnh dậy đã ở trong khách sạn rồi....” Giọng Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng nhỏ, thuận tiện lược bỏ chuyện Sâm Bân tỏ tình với cậu, nhưng cậu là người không biết nói dối nhất, Nhạc Húc Phong không nhìn cũng biết.

“Sau đó cậu liền ngủ cùng y có phải không?” Lúc Nhạc Húc Phong hỏi câu này biểu tình phi thường bình thản, giống như không thèm để ý, trên thực tế, nếu như Kỷ Tiểu Nhan chú ý kỹ, có thể phát hiện, tay y đã nắm chặt lại.

“Vâng...” Kỷ Tiểu Nhan không thể làm gì hơn là trả lời, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

Nhạc Húc Phong nhắm mắt lại, nỗ lực trấn tĩnh bản thân, sau đó y mở mắt ra, nhìn Kỷ Tiểu Nhan một lúc, chỉ nhìn khuôn mặt ửng lên kia, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, Nhạc Húc Phong không muốn nghĩ tiếp, vô pháp khống chế cơn tức giận đã thấm vào tứ chi bách hải(chân tay xương cốt) y, không thể nói là giận Sâm Bân, là y giận bản thân mình, hơn nữa không cách nào phát tiết,

“Cậu tự nguyện sao?” Nhạc Húc Phong để bản thân bình tĩnh, bây giờ không phải lúc tính toán với bản thân, bảo hộ Kỷ Tiểu Nhan là điều quan trọng nhất, y muốn xác định Sâm Bân có làm tổn thương bảo bối của y hay không.

Kỷ Tiểu Nhan bối rối nhìn y, lắc đầu cũng không phải, gật đầu cũng không phải, cuối cùng chỉ có thể nói

rõ: “Kỳ thật là y tỏ tình với em, nói thích em.”

Nói xong, lục lục túi áo, lôi chiếc nhẫn kim cương to đến dọa người Sâm Bân ép nhét vào túi cậu ra, đưa cho Nhạc Húc Phong xem: “Là cái này.”

Nhạc Húc Phong nhìn nhìn, ‘thiết’ một tiếng, nhẫn thực thô tục...

Bất quá Sâm Bân là thật tâm sao? Có phải là đang lừa gạt Tiểu Tiểu hay không? Y cũng không thể để Tiểu Tiểu bị tổn thương.

“Vậy còn cậu, định thế nào?”

“Em... Em.... Hối loạn a....”

Kỷ Tiểu Nhan nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà đờ ra, “Kỳ thật học trưởng cũng tỏ tình với em, hiện tại trong đầu em đều muốn rồi lại, em có sức hấp dẫn như vậy sao?”

“Em vẫn đều hấp dẫn như vậy.” Nhạc Húc Phong thấp giọng nói.

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ sao? Hạnh, tổ hợp thảm hại, y sớm đã nhìn ra.

“Cái gì?”

“Không được nói sang chuyện khác, dáng đi của cậu có chuyện gì vậy? Sâm Bân làm cậu bị thương sao?” Nhạc Húc Phong khôi phục vẻ mặt giải quyết việc chung.

Kỷ Tiểu Nhan làm một vẻ mặt cổ quái, Nhạc Húc Phong không có kiên trì, đơn giản vươn tay trực tiếp cưỡi quần cậu kiểm tra, phần thịt bên má đùi sưng đỏ, nhưng cũng đã thoa thuốc mỡ, hẳn là không làm sao, chuyện tối qua của bọn họ cơ bản đều hiểu rõ, Nhạc Húc Phong rốt cục cũng bình tĩnh trở lại.

“Cũng được....”

Cư nhiên có thể nhịn không làm, Sâm Bân hẳn là quan tâm Tiểu Tiểu a...

Kỷ Tiểu Nhan nhìn quần mình bị cởi ra, ban đầu có chút khó chịu, nhưng vẻ mặt lo lắng của Nhạc Húc Phong cậu vẫn nhận ra, vì vậy cũng không giãy dụa.

Cậu có chút uất ức nghĩ, đây là lần thứ mấy cởi quần trước mặt Nhạc Húc Phong rồi?

Ai, dù sao y cũng thấy rồi, thấy thêm một hai lần nữa cũng có khác gì? Tôi đại nhân đại lượng, anh xem thì xem đi!

Kỷ Tiểu Nhan biết, lúc ở cùng một chỗ với Nhạc Húc Phong, cậu luôn có một cảm giác thân cận khó hiểu, giống như Nhạc Húc Phong là anh trai cậu, là người thân của cậu, cái gì cũng có thể nói với y, chuyện gì cũng không lo bị y chê cười, hoàn toàn là loại cảm tình của trẻ con đối với người mình không muốn rời xa.

Đương nhiên, sợ y thì sợ muốn chết, nhưng có lúc cũng thích làm nũng với y, kể khổ với y, điều đó với cảm giác ở cùng Sâm Bân hay Đỗ Linh Vũ hoàn toàn khác biệt.

Nếu như nói tình cảm đối với Sâm Bân Bân cùng Đỗ Linh Vũ làm cậu mê hoặc, vậy tình cảm đối với Nhạc Húc Phong cậu lại chưa từng nhận ra, giống như tất cả đều là lẽ đương nhiên.

Nhưng hiện tại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Kỷ Tiểu Nhan ít nhiều cũng mở được nút thắt, mình bạch Nhạc Húc Phong trên thực tế là rất quan tâm cậu.

Kỷ Tiểu Nhan ở trước mặt Nhạc Húc Phong trước giờ đều là nghĩ gì nói nấy, vì vậy cậu vừa nghĩ liền mở miệng hỏi: “Thầy Nhạc, thầy rất quan tâm em sao?”

Nhạc Húc Phong không lập tức trả lời, lẳng lặng nhìn cậu một lúc, hỏi: “Cậu cảm thấy vậy?”

Kỷ Tiểu Nhan mặt hơi đỏ, nhưng vẫn nghĩ gì là nói: “Em thấy thầy rất quan tâm tới em, nhưng em không rõ, vì sao thầy luôn lạnh như băng, hình như là cố ý muốn kéo giãn khoảng cách với em.”

Nhạc Húc Phong ngoài mặt tỏ vẻ gì cũng không có, trong lòng đột nhiên nhói một cái, ngay cả cậu ấy cũng nhìn ra sao? Quả nhiên là không thể gạt được a....

“Thầy Nhạc, lúc mới khai giảng, em hỏi thầy có phải quen em không, thầy bảo em đi hỏi chị, em hỏi chị, chị lại bảo em đi hỏi thầy, đây rốt cuộc là có chuyện gì? Chúng ta trước đây quen nhau sau?” Kỷ Tiểu Nhan lộ ra biểu tình mê muội, cậu nghĩ không ra.

Tay Nhạc Húc Phong khẽ run, nhưng vẫn vững vàng nắm lấy vai Kỷ Tiểu Nhan, nhìn vào mắt cậu, lời nói thành khẩn: “Không phải là tôi không muốn cho em biết, chỉ là có chút chuyện... Tôi cảm thấy em không nhớ lại vẫn tốt hơn, tuy điều này làm tôi đau lòng, nhưng tôi không muốn em bị tổn thương.”

Nhìn ánh mắt không giải thích được của Kỷ Tiểu Nhan, Nhạc Húc Phong tiếp tục nói, mắt lại không nhìn mặt Kỷ Tiểu Nhan: “Em nói không sai, tôi rất quan tâm em, thế giới này không có thứ gì, đáng giá để tôi quan tâm như em, tôi quan tâm đến hạnh phúc của em còn hơn cả mạng sống của tôi.”

“Nhưng tôi không muốn nói cho em, không muốn để em biết.”

Kỷ Tiểu Nhan ngậy người ra, lời Nhạc Húc Phong quá mức xúc động, làm cậu hoàn toàn không thể tiếp nhận, ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh tuần bất pàm của y, môi run run: “Vì... Vì sao?”

“Bởi vì tôi không muốn cho em bất cứ gánh nặng nào cả. Tuy tôi quan tâm em, nhưng đây là chuyện của riêng mình tôi, em hoàn toàn không cần đáp lại.”

“Cái gì gọi là không cần đáp lại?” Kỷ Tiểu Nhan dò xét hỏi.

“Sâm Bán cũng được, Đỗ Linh Vũ cũng tốt, nếu như em thật sự thích, thật sự thấy hạnh phúc, thì hãy nhận lời tỏ tình của bọn họ, còn điều tôi muốn làm, là bảo vệ em, không để em bị tổn thương.”

“Nhưng... Nếu như em... em chấp nhận bọn họ rồi... Vậy.... Vậy thầy một chút cũng không thương tâm sao? Thầy không phải quan tâm em sao!”

Giọng Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên cao lên, cậu nghĩ bản thân rất tùy hứng, nhìn người như từ trong tranh bước ra trước mắt, cậu nhất định muốn nhìn thấy tấm lòng của y, muốn y nói ra, nói ra cái gì, Kỷ Tiểu Nhan cũng không biết...

Ban đầu nghe được y hỏi quan tâm mình, trong lòng cảm thấy thỏa mãn và cảm động đến tốt đỉnh, nhưng mấy câu phía sau, lại khiến cậu nôn nóng khó hiểu.

“Tôi đương nhiên quan tâm em!”

Nhạc Húc Phong nhíu mày nhìn cậu, trong mắt Kỷ Tiểu Nhan có gì đó lóe lên, “Tôi chưa nói tôi muốn buông tay, nhưng tôi không thể vì ích kỷ của bản thân mà xua đuổi những người thích em, đây là công bằng đối với em! Bởi vì tôi không dám chắc tôi sẽ là người cho em thấy hạnh phúc nhất em hiểu không? Nếu như Sâm Bán cùng Đỗ Linh Vũ có thể khiến em hạnh phúc hơn tôi, tôi sẽ không thể chỉ nghĩ cho mình, Kỷ Tiểu Nhan, em căn bản không biết mình tồn tại trong lòng tôi như thế nào đâu!”

Cả phòng im ắng, Kỷ Tiểu Nhan ngồi đơ ra, Nhạc Húc PHong cùng trầm mặc, đột nhiên Kỷ Tiểu Nhan bật dậy khỏi giường, không phục hô to: “Nói xạo! Nói xạo! Thầy nói xạo! Thấy rõ ràng không muốn để em ở cùng nam nhân khác, mỗi lần đều tức giận rất lời, còn mở miệng ngáp miệng nói thầy không quan tâm, thầy căn bản không giống như lời thầy nói!”

Về mặt Nhạc Húc Phong có tia biến hóa, tựa hồ có chút khó coi, môi y run run, cuối cùng mím chặt lại.

Kỷ Tiểu Nhan thấy y không định giải thích, cũng không nghĩ nhiều, nắm lấy cổ áo Nhạc Húc Phong, lay y: “Thầy nói đi! Thầy nói đi!”

Nhạc Húc Phong bị cậu làm cho nóng người, nắm chặt lấy tay Kỷ Tiểu Nhan, thanh âm đè thấp gần từng chữ một: “Em rốt cuộc muốn tôi nói gì?”

Kỷ Tiểu Nhan sững sốt, vô thức lui về sau, Nhạc Húc Phong lại gắt gao nắm lấy tay cậu: “Em muốn nghe tôi nói, em qua đêm cùng Sâm Bân khiến tôi đau khổ, tắm cùng Đỗ Linh Vũ khiến tôi giận dữ có phải không?”

“Không, không phải....” Kỷ Tiểu Nhan liều mạng lắc đầu, trốn về sau, Nhạc Húc Phong lại từng bước từng bước áp sát.

“Em là muốn ép tôi nói ra những lời này có phải không?”

“Không không....”

“Phải! Em là nghĩ như vậy! Kỷ Tiểu Nhan!”

Đầu óc Kỷ Tiểu Nhan bị Nhạc Húc Phong rống trở nên hỗn loạn, cậu cũng không rõ bản thân đang nghĩ gì, cậu chỉ cảm thấy nôn nóng cùng bất an, bị Nhạc Húc Phong hỏi rõ ra như thế, cậu mới giật mình cảm thấy bản thân dường như đúng là nghĩ vậy, nhất thời hoảng loạn.

Chú ý tới vẻ mờ mịt cùng khiếp đảm của cậu, Nhạc Húc Phong không chỉ có chút hối hận, Kỷ Tiểu Nhan chỉ là một đứa bé, cho dù cậu có loại dục vọng độc chiếm này, nhưng bản thân sợ rằng cũng không hiểu rõ, chất vấn cậu như vậy, thật sự là có chút hà khắc.

Vì vậy bàn tay nắm lấy cổ tay cậu của Nhạc Húc Phong buông lỏng, vuốt dọc theo sống lưng cậu, biến thành tư thế ôm lấy cậu, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy được sự thay đổi thái độ của Nhạc Húc Phong, dừng lại một giây, liền nhào vào trong lòng y, đầu gắt gao chôn vào không chịu ngẩng lên.

“Được rồi, là do tôi thái độ không tốt.” Nhạc Húc Phong vuốt tóc cậu an ủi, “Kỳ thực em nghĩ như vậy, tôi rất vui, bởi vì em cuối cùng cũng đã có cảm giác với tình cảm.”

Kỷ Tiểu Nhan dựng thẳng tai, nghe y nói vậy, ngẩng đầu lên, “Thật sao? Thầy không tức giận? Con người em có phải rất dễ tiện hay không?”

“Đối với tình cảm có dục vọng độc chiếm là rất bình thường, cái này không liên quan gì đến chuyện dễ tiện.” Nhạc Húc Phong không còn giận dữ trả lời cậu.

Kỷ Tiểu Nhan rầu rĩ, cũng không chịu buông Nhạc Húc Phong ra, Nhạc Húc Phong đẩy cậu ra, cậu lại dựa vào, Nhạc Húc Phong nhìn bộ dạng xấu xí này của cậu, có chút buồn cười, lại có chút yêu thương.

Qua một lúc lâu, Kỷ Tiểu Nhan cúi đầu nói: “Xin lỗi thầy Nhạc, em nói với thầy như vậy, em, em chỉ là cảm thấy rất rối loạn, một người sao có thể rõ ràng thấy trong ngực rất đau, nhưng vẫn ép bản thân đi làm chuyện không cần báo đáp, đây thật sự không công bằng!”

“Là rất không công bằng, nhưng có người cam tâm tình nguyện.”

Nhạc Húc Phong có điểm chần chừ không trả lời cậu, “Em không phải lo lắng mấy chuyện này, những người đó có thể ở cùng bên em là đã thỏa mãn, về phần khác đều không quan tâm, dù có quan tâm, cũng là chuyện của bọn họ, điều em cần phải làm là tiếp nhận tâm ý của người khác với mình, hiểu không?”

Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, lại lắc đầu, Nhạc Húc Phong thở dài, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ vào ót cậu, khôi phục thái độ lạnh như băng, phi thường khinh bỉ phun ra một câu: “Đồ ngu!”

45. Chương 45

Đồ ngu...

Kỷ Tiểu Nhan ôm đầu, phiền muộn nghĩ, tôi thế này tất cả đều là vì anh đòi lại công bằng mà, cứ nhiên nói tôi là đồ ngu, không nhìn thấy lòng tốt của người ta!

Nhạc Húc Phong căn bản để ý đến chút suy nghĩ này của cậu, xoay mặt biến thành máy móc: “Hôm nay cứ nhiên dám trốn học? Phạt cậu tối chủ nhật này đến phòng tôi tự học!”

“Không, không, không phải chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan khóc không ra nước mắt nhìn bộ mặt Bao Công của Nhạc Húc Phong, sau đó giống như đùa giỡn, dụi đầu vào trong lòng y...

=. =. =. =. =

Sâm Bân lúc này, đang ngồi trong phòng VIP đằng sau lưng là một dàn đàn em đứng ngay ngắn, ra chỉ thị với Lộ Tùng ở trước mặt: “Cậu đi điều tra về Kỷ Tiểu Nhan, nhất là xem xem có tiền sử bệnh án nào, còn có bạn bè cùng người thân của y, có nam nhân nào tên có chữ ‘Húc’ không.”

=. =. =. =. =

Sau khi bước vào tháng 5, tâm tình Trương Hiểu Ba rất không tốt, phi thường không tốt, nguyên nhân chính rất đơn giản, y với Ngoại Tinh Nhân vốn lúc đại hội thể thao cãi nhau, vì xảy ra chuyện bất cóc, khiến hai người hồi phục lại tình trạng ban đầu, ai biết đột sổng trước vừa ngừng, đột sổng khác lại ào tới.

Ngoại Tinh Nhân gần đây ở trong Bộ tin tức tăng thể diện, do y ra trận, tham gia cuộc thi quốc tế thiết kế phần mềm dành cho sinh viên, còn mang về giải nhất, Ngoại Tinh Nhân bình thường ẩn thấp trong một phút liền thành người nổi tiếng của đại học HB, hơn nữa y lúc nào cũng một vẻ lạnh lùng nghiêm nghị,

nhưng lại tạo ra sức hấp dẫn, người theo đuổi nhất thời tăng vọt, ngay cả rất nhiều nữ sinh lớp 1 hệ Hậu Cần, cư nhiên còn lặng lẽ lên nói, không theo được Nhạc Húc Phong, theo Ngoại Tinh Nhân cũng không tồi.

Trương Hiểu Ba vì thế mà giận a, Trương Hiểu Ba y mới là người phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái nhất lớp 1 hệ Hậu Cần, cái tên cả ngày làm mặt chết kia có gì tốt! Những nữ sinh kia thật không có mắt!

Nhìn Ngoại Tinh Nhân mỗi ngày từ trong ngăn bàn lòi ra một tập thư tình đẹp dễ thương ngát, còn có nét chữ hoa lệ hao tâm tổn trí ở phía trên, Trương Hiểu Ba liền cầm hờn cho y một cái nhìn khinh thường, sau đó giận dỗi ngồi ở phía bên kia phòng học cách xa y vạn dặm, không chút khách khí chiếm chỗ của Liêm Tử Toàn.

Liêm Tử Toàn gần đây cũng rất đau đầu, Lộ Tùng so với y còn giống âm hồn hơn mỗi ngày đều làm y phát run, người này cứ một mực ôn nhu không gì sánh được, cười tủm tỉm nói chuyện cả một câu cũng không phản bác được, khiến cho bạn học Liêm Tử Toàn đáng thương chỉ biết mỗi ngày gắt gao đi theo sau Kỷ Tiểu Nhan, một lần nữa đảm nhiệm chức vụ cái bóng.

Chỉ có tiểu Cường, cùng người đẹp hạnh phúc bước trên con đường tươi sáng.

Kỷ Tiểu Nhan mấy ngày nay bình tĩnh ngoài ý muốn, hoàn toàn không giống với cậu trước đây, tuy Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều hận đối phương đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ở trước mặt cậu tuyệt đối là cạnh tranh công bằng, không ai vì ham muốn cá nhân mà làm bất cứ hành động nào thương tổn Kỷ Tiểu Nhan, ngược lại bọn họ cưng chiều cậu còn không kịp.

Nhạc Húc Phong cũng dần dần biến trở về bộ dạng ngày trước, không hề chán nản như kia, trái lại độc ác vô cùng, bình thường âm trầm đầy cặp kính không tròng, cặp môi duyên dáng vừa nói là liền khiến Kỷ Tiểu Nhan lăn lộn vài ngày không ngừng nghỉ làm việc.

10/5 là ngày trao đổi của trường, cũng là trường khác đến thăm quan đại học HB, bởi vì suất ca mỹ nữ quá nổi tiếng, trên cơ bản hôm nay sẽ có rất nhiều nam sinh nữ sinh hâm mộ ở trường ngoài đến, đương nhiên cũng sẽ có giáo viên trường ngoài tới nghe nghiên cứu, nói chung là một loại hoạt động giao lưu.

Ngày 10/5 này đã định trước là một ngày không yên tĩnh, tuy nói khi trời rất tốt, bầu trời quang đãng, mỗi người đi trong vườn trường HB đều thần thái phấn khởi, ý cười dịu dàng.

Trương Hiểu Ba đang cùng bạn học Ngoại Tinh Nhân đi đến khu nhà Khoa Học, nói hôm nay có triển lãm mô hình gì đó, Trương Hiểu Ba vô cùng vui vẻ, nhao nhao nói muốn đi xem, thuận tiện hẹn gặp Kỷ Tiểu Nhan cùng Liêm Tử Toàn.

Vừa đi đến cửa khu nhà Khoa Học, còn chưa rút thẻ ra, mấy nữ sinh đứng trước cửa liền ríu rít: “Kia không phải Bill Gates của đại học HB sao! Âu Dương Tần của lớp 1 hệ Hậu Cần!”

“Đùng là anh ấy! Cực giỏi a!”

Trên mặt Ngoại Tinh Nhân không tỏ vẻ gì, giống như hoàn toàn không nhìn thấy không nghe thấy, như cũ bước lên trước, lúi thúi ra, lãnh đạm đưa cho đám nữ sinh mê sắc kia.

Trương Hiểu Ba đi bên cạnh y, thấy thái độ đó của y, chẳng vì sao, tựa hồ trong lòng có chút dễ chịu, nhưng ngay khi bọn họ bước vào trong, rất nhiều nữ sinh trường ngoài tụ lại, nhiệt tình chào hỏi Ngoại Tinh Nhân.

“Anh có phải Âu Dương Tần đạt được giải thưởng quốc tế lớn không ạ? Anh rất lợi hại a!”

“Cho em xin chữ ký được không?”

“Cho em số điện thoại đi!”

Hai ba cái, Trương Hiểu Ba bị đẩy sang bên, một người lão đảo, thiếu chút nữa quỳ rạp trên mặt đất, một đôi tay ấm áp đỡ lấy cậu, theo đó là giọng nói hiền hậu như ánh mặt trời: “Này! Hiểu Ba, em không sao chứ?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Trương Hiểu Ba kinh ngạc ngẩng đầu lên, lọt vào mắt là khuôn mặt tươi cười xán lạn như ánh dương, người kia cao hơn y cả một cái đầu, mặc một bộ đồ thể thao xanh toàn tập, vui tươi hơn hử nhìn y, cả người tỏa ra một loại khí ấm áp vui sướng, không thể không nói chính là, nụ cười chân thành thân thiết kia, còn có điểm ngọt.

“Lộ, Lộ đại ca!” Trương Hiểu Ba mở to miệng, “Sao anh lại đến đây?”

“A ha ha, không phải nghe nói HB có ngày giao lưu sao, đến thăm quan học tập thăm quan học tập, ha ha” Lộ Phi Dương lộ ra nụ cười thiện lương, thế nhưng một chút cũng không che dấu nổi việc y chột dạ.

“Ít gạt người đi!” Trương Hiểu Ba không chút khách khí vạch trần y, “Ngày cuối tuần đẹp trời mà anh đi một mình sao? Chỉ sợ là Vũ Thiên ca không muốn anh nữa sao?”

“A? Ha ha, ha ha?” Lộ Phi Dương xấu hổ gãi gãi gáy, bộ dạng vô cùng ngốc, sau đó y nhỏ giọng nói với Trương Hiểu Ba: “Kỳ thật anh thấy mô hình làm quà không tồi, đến học tập học tập, trở về làm cho Vũ Thiên ca của em một cái a!”

Trương Hiểu Ba á khẩu không nói gì được, đã sớm nghe nói Lộ đại ca thông minh không giống người thường, vì Vũ Thiên bảo bối của y thì khổ gì cũng chịu được, đã từng vì quà lễ Tinh Nhân, ngay cả cắt giấy 56 dân tộc cũng có thể cắt dày một quyển... Mô hình, mô hình có là cái gì, phòng chừng sau khi Lộ đại ca tham gia hoàn tất, có thể làm ra cả mô hình máy bay tàu chiến!

Trương Hiểu Ba còn chưa kịp nói với Lộ Phi Dương, thanh âm không tình cảm của Ngoại Tinh Nhân đã vang lên bên cạnh: “Trương Hiểu Ba, cậu lễ mà lễ mà làm cái gì đây?”

Thấy Ngoài Tinh Nhân, Trương Hiểu Ba tự nhiên tức giận, “Tôi lẽ mà lẽ mề? Vừa rồi là ai bị một đám nữ sinh vây lại xin chữ kí? Lộ đại ca, chúng ta đi, em đưa anh đi tìm Nhan Tử!”

Nói xong, thực sự kéo tay Lộ Phi Dương đi về phía trước, Lộ Phi Dương còn lơ mơ không hiểu cười với Ngoài Tinh Nhân: “Hiểu Ba, đây là bạn học của em sao? Sao lại không đợi người ta a!”

“Lộ đại ca anh bớt bớt...”

Ngoài Tinh Nhân vẻ mặt âm trầm nhìn hai người rồi đi về phía trước.

Kỷ Tiểu Nhan muốn tới xem triển lãm mô hình, trong lòng phỏng đoán ba tên kia khẳng định cũng đến, tuy nói Nhạc Húc Phong công việc quán thân, người lại ổn trọng, Đỗ Linh Vũ tuy không kiềm chế được, nhưng chuyện Hội học sinh hẳn không thể làm đại khái, Sâm Bản không tính là người chính đạo, nhưng chuyện Hắc đạo của gã ít sao?

Bất quá coi như vậy, Kỷ Tiểu Nhan vẫn là giấu diếm ba người, ai có thể bảo đảm bọn họ sẽ không nhất thời hứng trí chạy theo cậu đến toàn nhà Khoa Học? Cũng không phải Kỷ Tiểu Nhan đối với việc ba người kia ở bên cạnh có bất mãn gì, chỉ là phòng chừng ba người kia vào ngày trường học mở cửa tới khu nhà Khoa Học, tình hình liên không thể chính đốn không thể không chế.

Vì vậy, sáng sớm cậu lôi kéo Liêm Tử Toàn, tránh khỏi sự giám sát của mấy người kia, nói dối Nhạc Húc Phong là đi tự học, rồi một đường chuồn tới đây, vào khu nhà Khoa Học, Kỷ Tiểu Nhan mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Nhan Tử Nhan Tử! Xem tôi mang ai tới này!”

Phía sau là tiếng gọi của Trương Hiểu Ba, Kỷ Tiểu Nhan vừa quay đầu lại, lập tức mừng rỡ: “Lộ đại ca!?”

“Tiểu Tiểu! Đồ tiểu tử thói này!”

Lộ Phi Dương vẫn khiến người ta cảm thấy ấm áp cùng vui sướng như vậy, trong mắt đều là vẻ vui sướng khi gặp lại bạn bè.

Lộ Phi Dương thô lỗ vò vò mái tóc mềm mại của Kỷ Tiểu Nhan: “Nhóc con, lên đại học rồi liền quên bọn anh hả? Năm năm cũng không thấy em tới tìm bọn anh!”

“Đâu có đâu có, em sợ quấy rầy anh cùng Vũ Thiên ca mà ” Kỷ Tiểu Nhan bị hung hăng vò đầu cười cười, lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Được rồi, Vũ Thiên ca dạo này thế nào a...”

Hai người cứ thế trò chuyện, Trương Hiểu Ba vốn một bụng hờn dỗi, nhưng nghe đến chuyện những người thân quen của mình, liền quên hết chuyện của Ngoại Tinh Nhân. Vì thế gia hỏa này liền ở dưới mô hình máy bay vĩ đại khí thế ngất trời nói chuyện huyền thuyên, ngay cả bạn học Liêm Tử Toàn ngưng ngừng, nghe nghe, cũng bị tài ăn nói lải nhải dong dài của Lộ Phi Dương thuyết phục, hết sức chuyên chú làm người nghe một loạt chuyện cười.

Lộ Phi Dương hai bên, tay phải y khoát vai Kỷ Tiểu Nhan, tay trái khoát vai Trương Hiểu Ba, phía trước còn có Liêm Tử Toàn dùng ánh mắt sùng bái nhìn y.

Cách họ hơn 10m, đứng năm nam nhân, nhìn thấy chính là khung cảnh này.

Năm nam nhân đó, gồm thầy giáo Nhạc Húc Phong phát hiện Kỷ Tiểu Nhan chuồn mất, cùng với Hội trưởng Đỗ Linh Vũ ngẫu nhiên có hứng thú tới thị sát khu triển lãm, còn có Sâm Bản nhận được báo cáo của Lộ Tùng mà như gió xoáy chạy đến, bên cạnh gã đương nhiên là người lúc nào ăn nói cũng ôn nhu Lộ Tùng, cuối cùng, chính là Ngoại Tinh Nhân bị Trương Hiểu Ba vô tình vô nghĩa để quên ở đằng sau...

Ánh mắt hung hăng trong không khí bùng nổ vang, thiếu chút nữa đốt ra một cái động thời không, trong đầu năm nam nhân đều đặc biệt nhất trí: Cái tên không biết từ đâu nhảy ra kia biến ngay cho ta!

Mà bạn học Lộ Phi Dương vô tội, còn không biết mình gặp phải phiền phức lớn, còn ở đó truyền bá văn hóa Trung Hoa vĩ đại của mình: “... Phải biết rằng cá và áo ngực không thể có cả hai (ý câu này là ta không thể có tất cả, phải biết lựa chọn còn vì sao lại là cá vs áo ngực, ta =.) ... Nên lúc anh có Hạ Vũ Thiên liền không nghĩ tới mấy thứ có không có kia...”

Kỷ Tiểu Nhan ở cùng một chỗ với Lộ Phi Dương, đầu óc hoàn toàn khôi phục tới trạng thái ‘thích ứng nhất’, suy nghĩ của cậu không khác Lộ Phi Dương là mấy, hay là nói, cậu cùng Trương Hiểu Ba, căn bản cùng một đám gia hỏa lớp 19 thoát tuyền giống như nhau, về phần Liêm Tử Toàn hoàn toàn là sùng bái loại người nói nhiều siêu cấp này, chủ đề câu chuyện càng nói càng nóng hổi, bầu không khí càng ngày càng nhiệt liệt, dẫn đến bọn họ căn bản không chú ý cả bốn người họ đều đã dựa vào mô hình lớn sau lưng, mà mấy nam nhân đối diện bọn họ, đã sớm ghen đỏ mắt, cũng không phát hiện ra.

Vì vậy, lúc Kỷ Tiểu Nhan cười lớn tựa ra sau, triệu để làm giá đỡ mô hình rơi xuống, tiếng kim loại rơi xuống đất ở trong khu nhà Khoa Học rộng lớn đặc biệt chói tai, mọi người đều ngây ra, chỉ thấy lúc này, máy bay lớn vốn đặt trên giá đỡ âm ỉ rơi xuống, mắt thấy sắp đổ vào người liên can dựa gần mô hình, bọn Sâm Bản Ngoại Tinh Nhân chạy lại, nhưng đã không kịp.

Ngay giây phút nghìn cân treo sợi tóc, bạn học Lộ Phi Dương tiểu vũ trụ bạo phát, ý vào thân mình cao lớn, ngã về phía sau, dùng bờ vai mạnh mẽ khiến mô hình máy bay vĩ đại, mà đám người vốn sắp bị đập vào, đều ở dưới bóng máy bay vĩ đại nhìn choáng váng.

Mọi người đều sợ ngây người, Lộ Phi Dương một đầu đầy mồ hôi, dưới sự nguy hiểm máy bay có thể tùy lúc mà đè xuống, còn lộ ra một nụ cười đặc biệt xán lạn với nhóm Kỷ Tiểu Nhan cùng Trương Hiểu Ba: “Hi hi, Lộ đại ca bây giờ rất khốc phải không?”

46. Chương 46

Đừng thấy Lộ Phi Dương tỏ vẻ anh hùng, kỳ thực y bị mô hình nặng như vậy đè lên, đã rất mệt mỏi, Trương Hiểu Ba cùng Liêm Tử Toàn vốc người gầy yếu, căn bản không giúp được gì, Kỷ Tiểu Nhan vừa quay đầu lại, thấy nhóm Đỗ Linh Vũ sững sờ đứng ở đằng kia, vội vàng qua kéo bọn họ lại giúp.

“Mấy người sao còn đứng ở đây, nhanh lại cứu Lộ đại ca a!” Kỷ Tiểu Nhan kéo tay áo Đỗ Linh Vũ, không hiểu sao mấy người này đều một vẻ chần chừ.

“Lão tử mới không đi cứu! Để mình hấn đỡ đi!” Sâm Bân không chút khách khí nói, hung hăng trừng Lộ Phi Dương mấy lần, nếu người này xấu muốn chết, gã còn có thể ‘tốt bụng’ lại cứu.

“Sâm Bân sao anh lại nói vậy! Mau đi cứu người a!”

“Hanh! Lão tử không đi! Cậu bảo họ Đỗ đi đi!”

“Học trưởng, anh sao cũng không lại giúp a?”

Đỗ Linh Vũ khoanh tay, khế nhíu mày, cuối cùng đem quyền quyết định đổ hết lên người Nhạc Húc Phong: “Thầy Nhạc ở đây, tôi nghe theo sự sắp xếp của thầy Nhạc.”

Chờ tới lúc Kỷ Tiểu Nhan chuyển mắt về phía Nhạc Húc Phong, trên trán Lộ Phi Dương đã lấm tấm mồ hôi.

“Thầy Nhạc thầy mau nói đi...”

Nhạc Húc Phong lạnh lùng đứng đó, nhìn bộ dạng lo lắng của Kỷ Tiểu Nhan, cuối cùng giật giật môi: “Cậu vì hấn mà cầu xin bọn tôi sao?”

“A? Cầu xin?”

Kỷ Tiểu Nhan mờ mịt, nửa ngày không có phản ứng gì, ngốc hồ hồ nhìn ba người trước mặt đều là một vẻ nghiêm trọng, “Lẽ nào việc mấy người đi cứu người không phải là nên sao?”

Nhạc Húc Phong không trả lời câu hỏi của cậu, hỏi ngược lại cậu: “Người này rất quan trọng với cậu sao?”

“Đương nhiên quan trọng!” Kỷ Tiểu Nhan trả lời dĩ nhiên, Lộ Phi Dương chính là đại ca kết nghĩa của cậu! Vấn đề là Nhạc Húc Phong sao vẫn không lộ vẻ gì, kêu y cứu người thì không cứu, cứ hỏi mấy câu kỳ quái.

Ai biết lúc Kỷ Tiểu Nhan nói xong câu ‘Đương nhiên quan trọng’, ban đầu ba người vẻ mặt khó chịu, sắc mặt xoạt một cái liền thay đổi, quả thực có thể dùng ‘mây đen che kín trời’ để miêu tả, ngay cả Đỗ Linh Vũ, cũng không có chút ý cười.

“Bảo bọn tôi giúp cũng được... Nhưng mà, tự nhiên là có điều kiện.” Đỗ Linh Vũ chủ ý nhiều nhất, gian xảo khôn khéo nhất bỗng nhiên tươi cười.

Sâm Bân vốn quay đầu đi quay lại, cau mày nhìn hẩn, chỉ nghe Đỗ Linh Vũ ngọt ngào nói: “Tiểu Nhan, sau khi cứu được người kia, hôm nay dù bọn tôi nói gì, em cũng phải đáp ứng.”

Khóe mắt Nhạc Húc Phong rõ ràng giật một cái.

“A? Ở đâu có chuyện như vậy? Nếu mấy người bảo tôi nhảy lầu tôi cũng phải nhảy sao?”

Ba người Sâm Bân Đỗ Linh Vũ Nhạc Húc Phong trong lòng đồng thời mắng: Bọn tôi có thể để em/cậu nhảy lầu sao?

Đỗ Linh Vũ có chút đau đầu giải thích: “Sẽ không, vào giờ cơm tối, em ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.”

Cơm tối? Cơm tối?

Hanh! Cùng lắm là cho anh ăn thịt kho tàu! Lộ đại ca quan trọng nhất!

Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, nói: “Được!”

“Như vậy, bọn tôi liền đi cứu người ”

Đỗ Linh Vũ đưa mắt ra hiệu cho Sâm Bân cùng Nhạc Húc Phong ở hai bên, hai người đều trầm mặc một lúc, sau cùng liền theo Đỗ Linh Vũ đi cứu người.

Bọn họ qua cứu người, Ngoại Tinh Nhan cùng Lộ Tùng cũng đi theo, năm người cùng nhau, cuối cùng cũng đưa mô hình lớn trở về vị trí cũ, Lô Phi Dương được cứu ra hoàn toàn không biết bản thân đã bị mấy người này trù tính, cho rằng đều là người tốt bụng gì đó.

“Tiểu Nhan, không giới thiệu bọn tôi sao?” Đỗ Linh Vũ đeo lên vẻ cười chúc nghiệp trước sau như một của hẩn.

“Nga, đây là Hội trưởng Hội học sinh của bọn em, học trưởng Đỗ Linh Vũ.” Kỷ Tiểu Nhan giới thiệu Đỗ Linh Vũ cho Lộ Phi Dương, Lộ Phi Dương cũng tươi cười, bắt quá nụ cười này chân thành hơn, “Hóa ra là Chủ tịch Hội học sinh a, tuần tú lịch sự tuần tú lịch sự ha ha ”

“Người này là..... khụ khụ... bạn tốt của em, Sâm Bân.”

Bạn tốt.....

Kỷ Tiểu Nhan nói ra liền thấy gương mặt, cậu nói xong rồi, Đỗ Linh Vũ cùng Nhạc Húc Phong thiếu chút nữa không duy trì được hình tượng ưu nhã, Sâm Bân thái dương giật giật.

“Nga, xin chào!”

“Hừ!” Thái độ của Sâm Bân đối với Lộ Phi Dương không phải xấu bình thường.

“Đây là thầy Nhạc, thầy giáo của em.”

“Chào thầy, chào thầy!” Lộ Phi Dương cười ha ha nói, kỳ thực y nhỏ hơn Nhạc Húc Phong một hai tuổi, bộ dạng cung cung kính kính cúi đầu nói chào thầy, nhìn qua thật sự buồn cười, mà Nhạc Húc Phong chỉ khẽ gật đầu lấy lệ.

“Đây là Lộ đại ca của tôi.” Kỷ Tiểu Nhan giới thiệu cho ba người, Lộ Phi Dương lại rất phóng khoáng nói: “Gọi Phi Dương là được! Hôm nay cảm ơn mọi người giúp đỡ!”

“Đâu có, cứu anh là nên làm.” Đỗ Linh Vũ cười rất chi ‘thân thiện’.

“Nếu không phải anh cứu nhóc con kia, lão tử cũng lười cứu!” Sâm Bân tức giận nhìn Lộ Phi Dương, còn không quên trừng người ta.

Nhưng Lộ Phi Dương phi thường khoan dung nói: “Ai nha nha! Phải phải, mấy người đều là bạn tốt của Tiểu Tiểu mà!”

“Tiểu Tiểu? Cậu cứ nhiên gọi cậu ấy như thế?” Nhạc Húc Phong vẫn rất trầm lắng rất lạnh lùng cũng đột nhiên biến sắc, “Cậu làm sao quen cậu ấy?”

“Tôi à? Tôi là bạn học của chị gái nó, lúc nó lên cấp 2 liền quen biết! Tiểu Tiểu nhóc con này là ngoan nhất đáng yêu nhất, mấy người nhớ chiều cổ nó a!”

Lộ Phi Dương vẫn một vẻ không hiểu rõ tình hình, thiện lương đến cực điểm căn dặn ba người trước mặt trong lòng kỳ thực đều đã chặt y thành tám mảnh, giống như anh trai ruột của Kỷ Tiểu Nhan, y càng quan tâm Kỷ Tiểu Nhan như thế, ba người kia càng giận sôi gan.

“Tôi hôm nay cũng không có chuyện gì, không bằng anh Phi Dương cùng ăn với bọn tôi một bữa cơm?” Đỗ Linh Vũ đã sớm lập bẫy, tiểu ý dụ dỗ nói.

Lộ Phi Dương khó xử một lúc, hôm nay sáng sớm ra ngoài, cơm tối cũng ăn bên ngoài, tiểu Thiên ở nhà một mình có thấy cô đơn không a?

“Lẽ nào anh Phi Dương không muốn tụ họp một chỗ với Tiểu Nhan?” Đỗ Linh Vũ đã thấy y chần chờ.

Quên đi, hôm nay cùng Tiểu Nhan ăn bữa cơm! Xem ra phiền phức của nhóc con này không ít, làm đái ca tự nhiên là phải giúp nó giải quyết một chút, a ha ha

Kỷ Tiểu Nhan không nói gì, cậu có dự cảm chẳng lành, ba người này đều là tinh anh trong tinh anh, Lộ đại ca thiện lương như vậy đâu phải đối thủ của bọn họ, hiện tại rõ ràng là đứng trên cùng một chiến tuyến trút giận, thật không rõ mấy người này sao đột nhiên đoàn kết lại? Bình thường không phải tranh nhau rất ác sao?

Nhưng cậu không biết, ba người kia tuy bình thường đấu nhau lợi hại, nhưng lâu dần, cũng thích ứng được hoàn cảnh cố định này, Sâm Bản cùng Đỗ Linh Vũ cân bằng lẫn nhau, Nhạc Húc Phong cũng coi như ổn định cục diện, ai cũng không có biện pháp triệt để đánh bại người kia, ba người bọn họ tuy đối với hai người còn lại chưa từng có hảo cảm, trong vấn đề bảo vệ Kỷ Tiểu Nhan lại đặc biệt nhất trí, một đường xung đột đã có chút awnn ý, chỉ là bản thân không biết.

=. =. =. =. =

Cơm tối an bài tại nhà hàng năm sao của nhà Đỗ Linh Vũ, Kỷ Tiểu Nhan phi thường ghét loại việc này, cậu đi mấy nơi này liền thấy không thích hợp, lần trước lúc đến Đỉnh Cấp cùng Sâm Bản cũng như vậy, cảm giác bản thân cùng bọn họ chênh lệch quá lớn, Lộ Phi Dương lại rất vui vẻ, nói cười như thường, một chút cũng không không tự nhiên.

Lúc bước vào cửa nhà hàng, sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan không tốt, Đỗ Linh Vũ vốn một bụng gian trá cũng có chút thấp thỏm, bất quá hần tưởng Kỷ Tiểu Nhan bất mãn bọn họ đối phó với Lộ Phi Dương, mà cho dù Kỷ Tiểu Nhan không vui, bọn họ cũng phải làm a.

“Tiểu Nhan, làm sao vậy, bộ dạng không vui a.” Đỗ Linh Vũ vỗ vỗ vai Kỷ Tiểu Nhan, ôn nhu hỏi.

Kỷ Tiểu Nhan rầu rĩ nói: “Tôi không thích nơi này.”

“A?” Đỗ Linh Vũ ngây ra, ngẩng đầu nhìn mái vòm thật lớn của nhà hàng nhà mình, treo rất nhiều đèn thủy tinh rực rỡ, bị Kỷ Tiểu Nhan nói không thích, tư vị trong lòng thực không dễ chịu, ngày mai liền để bọn họ phá đi hoàn toàn!

“Vì sao?” Nhạc Húc Phong cũng dừng lại hỏi cậu.

Kỷ Tiểu Nhan nhìn xung quanh, lâu bầu nói: “Chính là không thích, cảm giác cái gì cũng quá đắt.”

Câu trả lời này làm tất cả mọi người triệt để không nói gì.

Rốt cuộc bữa ăn cũng bắt đầu, Đỗ Linh Vũ như thường khách khí kính rượu Lộ Phi Dương, Sâm Bân ở bên cạnh châm chọc khiêu khích một chút, nhưng Lộ Phi Dương tất cả đều không để ý, coi như không nghe thấy gì, ăn ăn uống uống không sai.

“Không biết Phi Dương giỏi nhất cái gì?” Đỗ Linh Vũ hỏi trước.

“Tôi giỏi nhất về toán học!”

“Toán học?” Đỗ Linh Vũ chuyển hướng sang Kỷ Tiểu Nhan, có dụng ý khác nói với cậu: “Tiểu Nhan, em nói em ghét nhất môn toán học có đúng không?”

“Tôi...”

“Tôi còn nhớ cậu đã nói những người học giỏi toán khẳng định là đồ ngốc đầu óc có vấn đề.” Sâm Bân châm chọc liếc Lộ Phi Dương, sau đó thấp giọng uy hiếp Kỷ Tiểu Nhan: “Nhóc con, đừng quên đã trả lời bọn tôi thế nào.”

“Đúng....” Kỷ Tiểu Nhan không thể làm gì hơn là gật đầu.

Lông mi Lộ Phi Dương nhướn lên, nói: “Thật không, nhưng Nhạc Húc Phong hình như là thầy giáo toán mà? Lẽ nào Tiểu Tiểu em rất ghét thầy Nhạc? Như vậy cũng không tốt!”

Nhạc Húc Phong sắc mặt xám xịt, tròng mắt Kỷ Tiểu Nhan đang co thành một đồng.

.....

Nhạc Húc Phong lại bắt đầu: “Phi Dương bình thường ghét cái gì?”

Lộ Phi Dương nghĩ một chút, uống một ngụm rượu, “Tôi a, là người thô kệch, ghét nhất chính là thơ văn, cho dù là bài nào cũng không nhớ, có nhớ được cũng sai! Còn có viết chữ linh tinh, chữ của tôi rất xấu.”

Đỗ Linh Vũ cong môi cười, bộ dạng này so với Điêu Thuyền còn kiêu mị hơn, “Nhưng Tiểu Nhan hình như rất thích người tu dưỡng văn học a, em ấy nói thích nhất người có tài văn chương!”

Nhạc Húc Phong gật đầu, thanh âm lạnh lẽo vô cùng: “Đúng vậy, cậu ấy còn nói người viết chữ đẹp, vừa nhìn là biết nhân phẩm không tồi, người viết chữ xấu, khẳng định nhân phẩm rất thấp kém, Kỷ Tiểu Nhan?”

“Đúng....” Đầu Kỷ Tiểu Nhan nhanh gục chạm bàn.

Lộ Phi Dương mỉm cười: “Nga? Vậy hai người nhất định là có tài văn chương đi”

Đỗ Linh Vũ làm bộ khiêm tốn: “Đâu đâu!”

Nhưng giây tiếp theo Lộ Phi Dương chuyển đề tài: “Không biết Sâm Bân cậu tài văn chương như thế nào?”

Ánh mắt Sâm Bân như muốn giết người, Kỷ Tiểu Nhan đem mình thu nhỏ lại thu nhỏ....

“Lộ Phi Dương anh bình thường đều cười khúc khích như vậy sao?” Sâm Bân điểm đầu thuốc, ngạo mạn nhìn y.

Lộ Phi Dương một chút cũng không tức giận: “Cười khúc khích cũng không sao mà, cho dù tôi thế này người khác đều nói tôi rất ôn nhu rất vui vẻ, rất có lực tương tác nga ”

“Kỷ Tiểu Nhan? Cậu lần trước có phải nói với tôi rằng nam nhân cả ngày đều cười là kinh khủng nhất hay không?” Sâm Bân nhìn về phía Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong gật đầu: “Cậu còn nói mấy người tỏ vẻ thiện lương vui vẻ, kỳ thực sau lưng đặc biệt âm hiểm nhỉ?”

Kỷ Tiểu Nhan đã không có khí lực nói gì nữa, chỉ biết im lặng.

Lộ Phi Dương vô cùng kinh ngạc kêu: “Không phải chứ! Tôi thấy Đỗ Linh Vũ cũng là người rất ôn nhu rất vui tươi, sẽ không phải Tiểu Tiểu hiểu lầm cậu rất âm hiểm chứ? Đây cũng không tốt, giữa bạn bè phải thân thiết!”

Nụ cười vốn rất ngọt ngào của Đỗ Linh Vũ trở nên phi thường cứng nhắc....

Kỷ Tiểu Nhan hướng ông trời cầu khẩn: Cho sét xuống đánh chết tôi đi!

.....

Ba người vốn nghĩ làm Lộ Phi Dương khó xử, ai ngờ đều là lấy đá đập chân mình, trong lòng càng giận dữ.

“Ai nha! Tiểu Tiểu khi còn bé phi thường khả ái, người khác nói nó lùn, còn đi giày tăng chiều cao nữa!” Lộ Phi Dương vừa ăn vừa không quên cười kể chuyện ngày xưa của Kỷ Tiểu Nhan, một chút cũng không chịu ảnh hưởng, ba người bên cạnh vừa nghe liền có chút ghen, biểu tình không cần nói rất đặc sắc.

“Anh Phi Dương rất hiểu Tiểu Nhan đi.” Đỗ Linh Vũ có chút chua nói.

“Đúng vậy! Nó mấy kỳ nghỉ đông đều đến ở nhà tôi, tôi ngay cả nó mặc quần lót gì cũng biết!” Lộ Phi Dương còn ngại bọn họ ăn dấm ít, không quên thêm vào.

Câu này nói ra, sắc mặt ba người thật sự không tốt, Sâm Bân bình tĩnh hỏi: “Nga? Thật sao? Ngay cả quần lót mười hai cảm tình của nhóc con này anh cũng biết sao? Quan hệ hai người thật tốt.”

Nói xong, ngằm vươn tay đặt lên đùi Kỷ Tiểu Nhan, tràn đầy ý chiếm giữ mà sờ soạng, làm Kỷ Tiểu Nhan vừa ăn chân giò hấp sợ đến run lên, cậu ngẩng đầu, chỉ lo người khác nhìn thấy, nhưng giống như ai cũng không phát hiện.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe Lộ Phi Dương tiếp tục nói: “A! Hóa ra cậu cũng biết a! Nhưng trong mười hai cảm tình của nó thiếu mất con rắn, bởi vì tôi nói cẩn thận rắn cắn móng em, kết quả nó ném hết toàn bộ, a ha ha!”

Tay Sâm Bân đặt trên đùi Kỷ Tiểu Nhan, dứt khoát không buông, mồ hôi Kỷ Tiểu Nhan rất nhiều đọng trên trán.

“... Da Tiểu Nhan là tốt nhất, cả người trắng nõn như tuyết, trên đùi ngay cả lông tơ cũng không thấy, có đôi khi thật hoài nghi em ấy có phải là nữ hay không nữa.” Đỗ Linh Vũ cười rất rạng rỡ, lời nói ra lại khiến Kỷ Tiểu Nhan cả người rét run.

“Học trưởng anh...”

“Đúng vậy a, đừng nói trên đùi không có lông tơ, ngay...” Sâm Bân còn chưa nói xong, bị Kỷ Tiểu Nhan thoáng cái bịt kín mồm.

“Cậu sao lại không để tôi nói!” Sâm Bân tách tay cậu ra, tức giận nói, mặt Kỷ Tiểu Nhan lúc này đã đỏ bừng.

Lộ Phi Dương giống như cái gì cũng không thấy, cười ha ha nói: “Đúng vậy, cả người Tiểu Tiểu trên dưới chỉ có vai phải có một nốt ruồi.”

“Lộ đại ca...”

“Quay người cho tôi xem xem!” Sâm Bân thô lỗ nói, sau đó liền lại lật vai Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan sống chết không chịu, Đỗ Linh Vũ bên ngoài cười cười, tay đặt dưới bàn lại cởi dây lưng của Kỷ Tiểu Nhan, không chút khách khí vò tay vào trong, Nhạc Húc Phong ngồi ở đối diện, thấy người Kỷ Tiểu Nhan thoáng cái cứng lại, mở to mắt trừng Đỗ Linh Vũ, trên đó đều là kinh hãi.

Đỗ Linh Vũ mặt không đỏ tim không đập, giống như cái gì cũng không xảy ra, nhưng lại dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ nghe được nói: “Ngoan ngoãn nghe lời, đừng nhúc nhích.”

Sau đó hắn đưa mắt ra hiệu cho Sâm Bân, tên gia hỏa kia liền kéo tay áo Kỷ Tiểu Nhan xuống, nhìn xem vai phải có đúng là có nốt ruồi hay không.

Kỷ Tiểu Nhan muốn giãy dụa, nhưng bàn tay đáng ghét kia của Đỗ Linh Vũ ở dưới bàn khi dễ cậu, hai người đối diện cũng nhìn, tuy nói đèn trong phòng rất tối, trên bàn có nền thủy tinh, có thể bọn họ nhìn không rõ, nhưng cảm giác ở trước mặt người khác bị *** loạn làm cậu xấu hổ tới cực điểm.

Đỗ Linh Vũ cũng cảm giác được Kỷ Tiểu Nhan đang xấu hổ, bởi vì cả người cậu đều run rẩy.

“Khốn nạn!” Sâm Bân gầm lên một tiếng, tay Đỗ Linh Vũ hung hăng sờ, Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút nữa thét lên.

Quả nhiên, trên vai phải, nơi không để ý chút nào, quả thực có một nốt ruồi, Sâm Bân rất giận, Đỗ Linh Vũ cũng rất giận, còn Nhạc Húc Phong? Nhìn không ra y giận hay không.

“Tôi còn thấy bộ dạng mặc đồ nữ của Tiểu Tiểu nữa cơ! Thất lưng đó vóc người đó, thật sự rất đẹp!” Lộ Phi Dương cười giống như con sói đuôi lớn, mắt híp lại thành sợi chỉ, nhìn Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong bên ngoài không tỏ gì, kỳ thực đã nổi giận, bởi vì dưới bàn, chân y luồn vào giữa hai chân Kỷ Tiểu Nhan, hung hăng mở ra, khiến cho Kỷ Tiểu Nhan càng không cách nào trốn khỏi sự trêu đùa của Đỗ Linh Vũ.

Lúc này, ba người triệt để kết hợp, mục tiêu chỉ có một, Kỷ Tiểu Nhan....

Bữa cơm này biến thành ác mộng của Kỷ Tiểu Nhan, cậu sau này rất lâu vẫn không sao quên được, ngày đó có bao nhiêu phiền muộn, mà tất cả đều là nhờ đại ca kết nghĩa Lộ Phi Dương siêu cấp ‘thiện lương’ của cậu ban tặng, thất lưng bị Sâm Bân ôm, chân bị Nhạc Húc Phong mở rộng, hạ thân bị Đỗ Linh Vũ đùa bỡn, Kỷ Tiểu Nhan thiếu chút nữa là khóc, mặt đỏ bừng, cả người co giật từng trận từng trận....

Đến lúc cậu gần như không chịu nổi nữa, Lộ Phi Dương tiêu sái vỗ vỗ mông, chớp chớp mắt với bọn họ, tinh nghịch lè lưỡi, cười nói: “Hôm nay cảm ơn mấy người đã chiêu đãi, nhưng còn có người đang chờ tôi, tôi về trước, mọi người từ từ ăn nga!”

Nói xong, Lộ thiếu gia tâm tình khoái trá nghênh ngang tiêu sái bước ra khỏi nhà hàng năm sao, để ba tên gia hỏa ghen đến muốn nổ tung lại cho Kỷ Tiểu Nhan giải quyết, lúc y đi ra khỏi nhà hàng, ánh trăng mờ mờ lung lung, dưới làn gió đêm hiu hiu thổi, Lộ Phi Dương xấu xa cong khóe miệng: “Thiết! Muốn đấu với tôi? Mấy người còn kém lắm!”

Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng truyền lại: “LỘ, PHI, DƯƠNG! Anh không về nhà ăn hóa ra

là chạy đến nơi này!”

Lộ Phi Dương rung mình một cái, sau đó như bay chạy tới liều mạng kéo người kia, siêu cấp vô lại áp sát: “Tiểu Thiên bảo bối! Tiểu Thiên thân ái! Lão bà đại nhân! Nghìn vạn lần đừng giận anh a tức giận không tốt cho sức khỏe em không quan tâm anh quan tâm a toàn bộ thế giới này anh quan tâm em nhất a....”

“Lộ Phi Dương anh cút ngay cho tôi! Anh thích bồi ai ăn tối bồi ai ăn!” Cái người bị dây dưa kia tựa hồ siêu cấp không nhịn được, đẩy vuốt cầu đang bám lấy của Lộ Phi Dương ra.

“Không có không có không có! Thật sự không có a! Anh cùng Tiểu Tiểu ăn bữa cơm, vợ yêu em phải tin anh!”

“Nói vậy! Anh cùng Tiểu Tiểu có thể đến nơi này ăn? Lộ Phi Dương anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy!”

“Là bạn học của nó! Vợ yêu em không tin anh gọi điện cho Tiểu Tiểu!” Lộ Phi Dương đầu đầy mồ hôi, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại cho Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan đáng thương hiện tại ở trong phòng bị ba người liên hợp thẩm vấn, đâu có sức đi nghe điện thoại, bị Sâm Bản mở cửa thuận tay vứt cho một người phục vụ: “Đuổi đi!”

Vì vậy, từ trong điện thoại Lộ Phi Dương truyền đến một giọng nữ ngọt ngào: “Là Lộ Phi Dương tiên sinh sao? Đối với phục vụ của bọn tôi còn có yêu cầu gì sao?”

“”

Trời u ám... Sấm rền chớp giạt....

“Tiểu Thiên! Tiểu Thiên! Thật sự không phải a! Anh cũng không biết xảy ra chuyện gì a! Tiểu Thiên em phải tin anh!” Lộ thiếu gia vừa rồi còn tiêu sái lố lác biến thành một chú cún con đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, ỉu xìu đuổi theo Hạ Vũ Thiên.

“Lộ Phi Dương anh đi chết đi!”

Tiểu Tiểu a.... Đại ca bị em hại thảm rồi...

Lộ Phi Dương không lời hỏi trời xanh!

47. Chương 47

“Nói thật, cậu/em cùng Lộ Phi Dương kia rốt cục là quan hệ gì?”

“....”

“Kỷ Tiểu Nhan!”

“....”

Kỷ Tiểu Nhan rất phiền muộn, từ tối hôm đó bị ba người này liên hợp lấn qua lấn lại, đến bây giờ đã ba ngày rồi, tròn ba ngày a, sao cứ thấy cậu là hỏi một câu này...

Nhớ lại liền thấy kinh khủng, tối hôm đó ở nhà hàng, ba tên hỗn đản này cùng đứng trên một chiến tuyến, ngay cả Nhạc Húc Phong cũng không giúp cậu, cười lạnh nhìn hai người kia khi để cậu, còn đưa ra chủ ý xấu xa hơn, Kỷ Tiểu Nhan bị làm cho bắn ra không ít lần, tay chân đều nhuyển, còn nghe Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân ghé vào tai cậu liên tục hỏi: “Hỗn đản kia cùng cậu/em có quan hệ gì?!”

Giải thích một nghìn một vạn lần rồi, như cũ không có tác dụng, mấy người này căn bản không tìn, đây không phải, đến bây giờ, còn dây dưa không dứt.

“Tôi đã nói không ít lần a! Mấy người không tin tôi còn hỏi tôi làm gì! Bệnh thần kinh!” Kỷ Tiểu Nhan thực sự chịu không nổi, đập bàn đứng dậy, hét to một tiếng.

Nhạc Húc Phong từ bàn làm việc của y ngẩng đầu lên, không chút biểu tình nhìn cậu, lạnh như băng nói: “Ngồi xuống!”

Kỷ Tiểu Nhan đành lại ủ rũ ngồi xuống sofa.

“Tôi nói mấy người sao đột nhiên lại đứng cùng chiến tuyến, trước đây không phải đánh nhau rất lợi hại sao?” Kỷ Tiểu Nhan tức giận bất bình.

“Sai!” Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đồng thời phun ra một chữ, liếc mắt đối phương, sau đó đặc biệt ăn ý trừng đối phương rồi quay đầu lại.

“Chính xác, tôi chưa bao giờ cho rằng tôi cùng mấy mao đầu tiểu tử kia đứng cùng một chiến tuyến.” Nhạc Húc Phong ký văn kiện, nhàn nhạt nói.

“Anh nói ai là mao đầu tiểu tử?” Sâm Bân lập tức giương cung bạt kiếm.

“Ha ha, không sao, ai để ý mấy người đã quá già yếu, đều biến thành ông chú rồi.” Đỗ Linh Vũ cũng không quên châm chọc khiêu khích.

“Đáng tiếc Lộ Phi Dương kia có vẻ không khác tôi là mấy, lẽ nào Tiểu Nhan thích nam nhân thành thực?” Nhạc Húc Phong biểu tình gì cũng không có, lời nói ra lại khiến ai người kia sắc mặt càng u ám.

“Tiểu Nhan! Từ nay về sau, không cho phép em qua lại với người đó!”

“Đúng! Thối tiểu tử, cậu còn dám sau lưng lão tử làm bừa, lão tử sẽ nghiêm phạt cậu!”

“.....”

Kỷ Tiểu Nhan thật sự hết chỗ nói, ba người này, lúc không nói đến Lộ đại ca, đều hận không thể giết đối phương, nhắc tới Lộ đại ca, lập tức trở nên nhất trí, cứ như vậy, cư nhiên còn nói không phải một nhóm.

“Mấy người rõ ràng là hợp tác khi dễ tôi! Còn nói không phải! Nếu mấy người đều thấy người kia không thuận mắt, sau không giống như đối với Lộ đại ca? Rõ ràng là ba người đã thương lượng hết rồi!” Kỷ Tiểu Nhan thét lên.

“Tên họ Lộ kia là cái cọng hành gì? Hắn mới không có tư cách tranh cùng lão tử!” Sâm Bản vất chéo chân, không thèm để ý nói.

“Vậy học trưởng cùng thầy Nhạc thì đủ tư cách tranh với anh?” Kỷ Tiểu Nhan cũng không quan tâm nói

“Đây....” Sâm Bản sửng sốt một chút, không nhịn được nói: “Đương nhiên không đủ! Họ Lộ kia lại càng không đủ!”

Đỗ Linh Vũ không nói gì, đợi một lúc, mới mở miệng: “Ý của Tiểu Nhan là, chúng ta tựa hồ đều coi ‘chúng ta’ là một tập thể rồi.”

“Cái gì một tập thể? Lão tử mới không cùng tên ẻo lả người là một tập thể!” Sâm Bản căm tức rống.

“Đồ ngu!”

Nhạc Húc Phong buông bút xuống, không nhìn Sâm Bản đang tức giận, “Cậu đến bây giờ còn chưa rõ sao, nhưng người trong phòng này đều thấy đối phương không thuận mắt, nhưng trong tiềm thức đã thừa nhận đối phương rồi.”

“Cho dù trong lòng bất mãn, cũng sẽ không nổi trận lôi đình, bởi vì đã chấp nhận loại tình huống này.”

Nhìn bộ dạng trầm tư của Đỗ Linh Vũ một chút, Nhạc Húc Phong tiếp tục nói: “Mà lúc có người thân cận với Tiểu Nhan, trong tiềm thức sẽ cùng hai người kia đối phó kẻ đó, cái gọi là ‘nhượng ngoại tất tiên an nội’(muốn đấu với giặc ngoài trước hết phải dẹp yên giặc trong), nhưng bất tri bất giác cư nhiên đem người vốn là ‘ngoại’ coi là ‘nội.’”

Y nói xong, người trong phòng không ai nói gì, vùng xung quanh lòng mảy Sâm Bản càng ngày càng nhàn, Đỗ Linh Vũ cũng ngưng thần suy nghĩ, chỉ có Kỷ Tiểu Nhan rất mơ hồ: “Thấy đang nói cái gì a? Em cái gì cũng không hiểu.”

“Cậu/Em không cần phải hiểu.”

Ba người trầm mặc một lời nói.

Nói xong, ba người đều sững sờ, sau đó rất không tự nhiên dời tầm mắt.

Kỳ thực trong lòng mỗi người đều nghĩ một chuyện: Quả đúng như lời Nhạc Húc Phong nói, bọn họ bất tri bất giác coi hai người kia trở thành một tập thể, chuyện này là lúc nào bắt đầu, bọn họ cũng không biết, có thể là ngày ngày cùng Kỷ Tiểu Nhan ở chung, dần dần xuất hiện, làm tình định cũng làm đối thủ, cũng làm đồng minh, lý do có thể để bọn họ giúp đỡ nhau chỉ có một, Kỷ Tiểu Nhan.

Nhớ lại thời gian Kỷ Tiểu Nhan chơi xấu, lúc sinh bệnh, lúc gặp nguy hiểm, bọn họ quả thực đều đứng cùng một phía, lúc đó không có đánh nhau, vì chuyện để nghĩ chỉ có một, Kỷ Tiểu Nhan.

Mà lúc Kỷ Tiểu Nhan không làm sao, bọn họ vì sự vui sướng của cậu, đôi bên cạnh tranh, đả kích lẫn nhau, nhưng làm không biết chán, lẽ nào thực sự đã thích ứng với loại tình huống này rồi sao?

Tâm rất hỗn loạn, nhưng trong lòng biết, quả thực là như vậy, chỉ là bây giờ không cách nào tiếp thu.

Kỳ thực ba người này, chính là từ giây phút đó, bắt đầu chậm rãi tiếp nhận sự tồn tại của người kia, giữa đôi bên đều có một tầng quan hệ nhàn nhạt, lúc vấn đề của Kỷ Tiểu Nhan nóng cốt hạt nhân này xuất hiện, tầng quan hệ này liền rõ ràng, lúc tác dụng của Kỷ Tiểu Nhan biến mất, tầng quan hệ này hầu như không hề tồn tại.

Thế chân vạc, có lẽ có thể hình dung tình thế của bọn họ.

Ba người đều là người tuyệt đỉnh thông minh, đôi bên trong lòng sáng tỏ, nhưng không nói ra, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, nhưng bây giờ vẫn muốn che giấu, cho đến lúc ai có được trái tim của Kỷ Tiểu Nhan, ai sẽ kết thúc loại cục diện này, còn trong thời gian cục diện này chưa kết thúc, liên duy trì tầng quan hệ như vậy cũng được.

Lúc hạ quyết tâm, Đỗ Linh Vũ cười nói với Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt mờ mịt: “Tiểu Nhan, bọn tôi không phải đứng trên một chiến tuyến, chỉ là có một con ruồi bay tới, đương nhiên phải đánh con ruồi trước.”

Sâm Bân cũng ngầm thừa nhận cách nói của hắn, ngậm thuốc lá, không để ý ánh mắt chán ghét của Đỗ Linh Vũ bên cạnh, ôm Kỷ Tiểu Nhan vào lòng, hung hăng nhả: “Tôi bảo cậu, cậu là người của tôi, đừng nghĩ để ý tới mấy thứ có có không không này, sớm cùng hỗn đản kia phân rõ quan hệ, đến lúc đó đừng trách tôi chưa báo trước!”

“Đi? Em ấy lúc nào thành người của cậu vậy? Rõ ràng là tôi tỏ tình trước, Tiểu Nhan là thân ái của tôi, Sâm Bân cậu đừng tự cho là đúng!” Đỗ Linh Vũ chầm chọc gã.

“Họ Đỗ kia cậu kêu loạn cái gì! Tôi cầu hôn cậu ấy rồi cậu làm chưa? Tôi tặng cậu ấy nhẫn cậu tặng chưa? Còn ở đó tranh cãi với tôi?”

“Cái gì? Cầu hôn? Tiểu Nhan em đáp ứng hắn rồi?”

Kỷ Tiểu Nhan run rẩy nhìn hắn, người bị Sâm Bân ôm chặt, cũng không dám nói không phải, Đỗ Linh Vũ nhất thời tức đến mặt trắng bệch, nhưng vẫn cười: “Đây thật không đơn giản, bản thiếu gia muốn lãng mạn hơn cậu một vạn lần, để Tiểu Nhan biết dạng nam nhân nào mới là dạng em ấy thích!”

Kỷ Tiểu Nhan không nói gì: Tôi không thích nam nhân có được không... Tôi không phải đồng tính luyến ái a....

Đã biết ba người kia kỳ thực đều thích cậu, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan trở nên rất mâu thuẫn, chần chừ không biết nên làm sao, cứ kéo dài như vậy, ba người kia tựa hồ cũng nhìn ra sự khó xử của cậu, phi thường sẵn sàng không hề ép buộc cậu cái gì.

=. =. =. =. =

Trong nháy mắt, kỳ thi cuối kì đã sắp đến, cậu cùng Liêm Tử Toàn đến thư viện tự học, tìm được một góc không người, Kỷ Tiểu Nhan nói: “Cởi áo choàng cậu ra đi, nhìn thật khó chịu.”

Liêm Tử Toàn cởi áo choàng, lộ ra dung mạo tựa như thiên sứ cùng mái tóc vàng rực rỡ, lần trước nhìn thấy, tôi đã là cảm thấy giật mình, nhưng lần này nhìn, Kỷ Tiểu Nhan lại có chút nghi hoặc, Liêm Tử Toàn quả thật rất giống một ai đó.

Chính xác mà nói, rất giống Nhạc Húc Phong, màu tóc y cùng Nhạc Húc Phong gần như nhau, mặt tuy non nớt ơn, nhưng loại dung mạo đặc biệt siêu thoát tục này, hoàn toàn là một loại với Nhạc Húc Phong.

Lần trước thấy y giống một ai đó, nhưng mãi không nhớ ra là ai, lần này nhìn lại, Kỷ Tiểu Nhan càng hoài nghi.

“Tử Toàn, tôi thấy cậu rất giống thầy Nhạc a....” Kỷ Tiểu Nhan có chút hiếu kỳ hỏi y.

Liêm Tử Toàn sững sốt một chút, nhếch môi, ngồi xuống, rồi mới phi thường nhỏ giọng nói: “Đó là vì bọn tôi là anh em họ hàng nha!”

“A!?” Kỷ Tiểu Nhan trợn tròn mắt, “Cậu nói cái gì? Cậu cùng thầy Nhạc là anh em họ hàng?”

“Uhm.”

Liêm Tử Toàn có chút ngượng ngùng cười cười, ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng giật mình của Kỷ Tiểu Nhan, cũng đã quên những gì Nhạc Húc Phong căn dặn, thuận miệng nói: “Di? Cậu không phải biết rồi sao?”

“Tôi biết?” Kỷ Tiểu Nhan khó hiểu, lúc nào Nhạc Húc Phong nói cho cậu chuyện này a?

“Đúng vậy, lúc còn nhỏ cậu còn nói tôi rất thích khóc....” Mắt Kỷ Tiểu Nhan mở càng lớn, Liêm Tử Toàn bỗng nhận ra mình đang nói gì, lập tức ngậm miệng lại, khuôn mặt thiên sứ trắng bệch.

“Tôi trước đây quen cậu sao?” Nghi hoặc trong lòng Kỷ Tiểu Nhan từ từ tăng lên.

“Không, không quen...”

Liêm Tử Toàn vội né tránh ánh mắt dò hỏi của cậu, nhưng y giống Kỷ Tiểu Nhan không biết nói dối, bộ dạng chột dạ nhìn qua là thấy.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu trước đây quen tôi? Bởi vì thầy Nhạc trước đây cũng quen tôi có phải không? Nên chị mới nói mấy thứ mà tôi nghe không hiểu, cái gì mà ước hẹn mười năm...”

Kỷ Tiểu Nhan vốn không để trong lòng, bây giờ thoáng cái lộ rõ ra, cậu có vẻ rất nôn nóng: “Rốt cục mười năm trước xảy ra chuyện gì, vì sao tôi một chút ấn tượng cũng không có? Thầy Nhạc còn nói tôi không biết thì tốt hơn, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Liêm Tử Toàn bị hỏi dồn dập, trên trán đều là mồ hôi lạnh, Nhạc Húc Phong đã căn dặn y, Kỷ Tiểu Nhan mất trí nhớ, nghìn vạn lần không được nhắc tới chuyện trước kia, nhưng y lại lỡ lời, việc này xem ra phiền phức rồi.

“Tử Toàn cậu có nói cho tôi biết hay không?” Kỷ Tiểu Nhan đứng lên, tâm tình có chút bất ổn.

Liêm Tử Toàn nào dám nói với cậu, chỉ biết lắc đầu, “Đừng hỏi nữa, Tiểu Nhan, nếu thầy Nhạc nói cậu không nhớ ra thì tốt hơn, cậu liền nghe lời thầy đi, huống hồ đó đều là lỗi của tôi...”

“Lỗi của cậu?”

Liêm Tử Toàn gật đầu, trên mặt lộ vẻ phi thường hổ thẹn: “Hôm nay nếu đã nói đến đây, tôi liền nói thật, sáu đó nếu như cậu nhớ ra, nghìn vạn lần được giận thầy Nhạc, bởi vì đều là lỗi của tôi, cậu muốn ghét thì cứ ghét tôi đi! Xin lỗi xin lỗi....”

Nói rồi, nước mắt Liêm Tử Toàn liền chảy xuống, làm Kỷ Tiểu Nhan càng hoảng sợ, cuống quýt an ủi y, cũng không hỏi y nữa.

“Tiểu Nhan, cậu đối với tôi tốt như vậy, ngay cả trong mơ tôi cũng không ngờ tới, tôi thật sự rất cảm kích, thật sự!”

Liêm Tử Toàn nước mắt lưng tròng cầm tay cậu, “Thầy Nhạc.... Anh họ y kỳ thực vẫn giận tôi.... Tôi cũng rất áy náy, tôi không dám đối mặt với người khác, lúc nào cũng trốn dưới áo choàng, nhưng cậu hôm đó ở nhà ăn cơm nhien cứu tôi, còn để tôi cởi áo choàng xuống, tôi thật sự không biết nói gì cho phải, cảm ơn cậu Tiểu Nhan, cảm ơn cậu....”

“Không, không có gì....”

Kỷ Tiểu Nhan bị y nói có chút xấu hổ, tuy không quá hiểu những gì Liêm Tử Toàn đang nói, nhưng ít nhiều cũng rõ việc Liêm Tử Toàn một mực khoác áo choàng cùng chuyện trước kia có quan hệ.

“Nếu như sau này.... Cậu ghét tôi.... Xin cậu đừng nói cho tôi biết.... Tôi sẽ chịu không nổi....” Liêm Tử Toàn khóc càng ngày càng lợi hại, Kỷ Tiểu Nhan không biết làm gì hơn là an ủi y: “Sẽ không đâu sẽ không đâu.”

“Tiểu Nhan cậu là người tôi, người khác ở bên cạnh cậu liền thấy ấm áp, nên bọn họ đều thích cậu.” Sau cùng, Liêm Tử Toàn nức nở nói.

Lời trước của Liêm Tử Toàn làm Kỷ Tiểu Nhan càng muốn biết chân tướng sự việc, nhưng lời sau lại khiến Kỷ Tiểu Nhan chần động.

Người tốt, ấm áp...

Hóa ra vì điều này, cậu bỗng nhiên tỉnh ngộ, trước đây cứ không nghĩ ra vì sao nhóm Nhạc Húc Phong Đỗ Linh Vũ lại coi trọng mình. Không chỉ nhớ tới những lời chị gái nói với cậu, nên vì người người khác làm chút chuyện, giúp đỡ những người quan tâm bảo vệ mình.

Việc cậu làm vì Liêm Tử Toàn, kỳ thực không cảm giác được cái gì, nhưng đối với Liêm Tử Toàn mà nói, lại là ý nghĩa khác hoàn toàn, cho người khác ấm áp, cho người khác quan tâm, hóa ra lại có sức mạnh lớn như vậy.

Trong đầu nghĩ đến điều này, tay Kỷ Tiểu Nhan khoác trên vai Liêm Tử Toàn, người không khỏi nghiêng sang bên, kết quả làm đầu của Liêm Tử Toàn lộp bộp rơi xuống đây, cậu lúc này mới phản ứng lại, giúp Liêm Tử Toàn nhặt đồ lên.

Nói ra cũng khéo, Kỷ Tiểu Nhan nhặt hai quyển sổ lên, vừa chuẩn bị đặt vào cặp cho Liêm Tử Toàn, bỗng nhiên một tờ giấy kẹp trong rơi ra, Kỷ Tiểu Nhan nhặt lên, giật mình, sau đó nhìn kỹ thật lâu, mới đặt lại chỗ cũ.

Sau đó cậu không hỏi Liêm Tử Toàn nữa, hai người giống như không có chuyện gì tiếp tục ôn bài, nhưng tâm tư Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không đặt trên sách vở.

Liêm Tử Toàn cũng Nhạc Húc Phong là bà con họ hàng, thói quen của họ đặc biệt giống nhau, ví dụ như đều đem ảnh kẹp trong sổ.

Mà Kỷ Tiểu Nhan nhìn qua liền thấy, ảnh của Liêm Tử Toàn cùng bức ảnh cậu từng thấy trong phòng Nhạc Húc Phong, hẳn là chụp cùng một thời điểm, chỉ khác ở chỗ, trên ảnh có ba người, Nhạc Húc Phong cười rạng rỡ, một bé trai tóc vàng, còn có cô bé mặc váy kia.

48. Chương 48

Lúc Kỷ Tiểu Nhan hạ quyết tâm muốn đi hỏi Nhạc Húc Phong rõ ngọn ngành mọi việc, một sự kiện khác đã dời đi lực chú ý của cậu, Trương Hiểu Ba cùng Ngoại Tinh Nhân cuối cùng cũng triệt để cãi nhau, nguyên nhân là Ngoại Tinh Nhân càng ngày càng được hoan nghênh, hơn nữa công việc Hội học sinh càng ngày càng nhiều, thời gian đi cùng Trương Hiểu Ba ngày càng ít, mà cuối cùng Trương Hiểu Ba trở thành người cô đơn mơ hồ nhận lời tỏ tình của một nữ sinh cùng lớp, kết quả trình độ khủng bố của Ngoại Tinh Nhân là không thể dùng lời để miêu tả, tất cả người ở cùng kỳ túc xá đều nghe thấy hai người cãi nhau.

Chờ đến lúc Kỷ Tiểu Nhan vội vàng vàng chạy tới, Trương Hiểu Ba mắt đỏ ửng, cùng Ngoại Tinh Nhân hai người trợn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ, Kỷ Tiểu Nhan sốt đầu mồ hôi trán lại khuyên can, khuyên nửa ngày cũng chẳng được gì, xem ra lần này rất nghiêm trọng, cuối cùng, tối tối, Trương Hiểu Ba theo Kỷ Tiểu Nhan tới khu nhà trọ của Kỷ Tiểu Nhan.

Trương Hiểu Ba ngồi trên giường Kỷ Tiểu Nhan tức giận càu nhàu: “Tôi làm sao? Nữ sinh kia tỏ tình với tôi, còn đưa chocolate cho tôi ăn, tôi ăn thì làm sao? Hẳn không phải cũng ngày ngày có người bên cạnh sao.... Còn giận tôi? Thật là....”

“Chuyện này là lỗi của cậu.” Kỷ Tiểu Nhan không chút khách khí nói y: “Đừng thấy Ngoại Tinh Nhân lạnh như băng, nhưng đối với cậu rất tốt, hồi trước còn ở ký túc xá, tôi tận mắt thấy y buổi tối đắp lại chăn cho cậu, cậu còn nhận lời tỏ tình của người khác, y có thể không giận sao.”

“Này này này! Cậu rút cuộc đứng về phía ai a! Cái tên mặt đura đám kia ngày ngày tới làm phiền tôi, hơn nữa, tôi thích nữ sinh kia thì làm sao, tôi lên đại học lẽ nào không thể nói chuyện yêu đương sao!” Trương Hiểu Ba một vẻ thâm cừu đại hận: “Tôi thấy cậu bị ba tên kia đồng hóa, triệt để biến thành đồng tính luyến ái rồi!”

“Tôi mới không có....” Kỷ Tiểu Nhan quần bách phản bác, bất đắc dĩ thở dài: “Được rồi được rồi, mặc kệ

cậu, cậu muốn tìm bạn gái thì bạn gái đi, trước hết ngủ đi, đã trễ lắm rồi.”

Hai người rửa mặt xong, vừa chui vào ổ chăn, tiếng gõ cửa vang lên.

“Hồng rồi!”

Kỷ Tiểu Nhan lăn xuống giường, nói với Trương Hiểu Ba còn đang không rõ: “Tôi đêm này chiếu cố cậu, quên đi báo cáo cho Nhạc Húc Phong!”

“Thiệt! Đáng thương đáng thương!” Trương Hiểu Ba khoa trương nói, nhìn Kỷ Tiểu Nhan luống cuống đi mở cửa.

Nhạc Húc Phong bước vào hiển nhiên một chút cũng không bất ngờ khi thấy Trương Hiểu Ba, xem ra chuyện bọn họ cãi nhau mọi người đều biết rồi.

“Kỷ Tiểu Nhan, cậu tối nay cùng Trương Hiểu Ba đừng có làm loạn, ngoan ngoãn đi ngủ, có việc thì tìm tôi, hoặc là Đỗ Linh Vũ Sâm Ân, biết không?”

“Dạ.”

Kỷ Tiểu Nhan gật đầu liên tục, len lén quan sát sắc mặt Nhạc Húc Phong, hình như cũng không có vẻ tức giận, nháy mắt với Trương Hiểu Ba, ngằm lè lưỡi, còn tưởng Nhạc Húc Phong thấy mình ở cùng Trương Hiểu Ba sẽ tức giận, bây giờ xem ra không có chuyện gì rồi.

Nhạc Húc Phong theo thường lệ kiểm tra một chút, chuẩn bị rời đi, Kỷ Tiểu Nhan tiến y đến cửa, Nhạc Húc Phong không yên tâm quay đầu lại, thấp giọng cảnh cáo: “Tiểu Tiểu, không được cởi áo ngủ ngủ.”

Nhạc Húc Phong đi rồi, Kỷ Tiểu Nhan một mình chờ ra trước cửa, tựa hồ hôm nay mới phát giác vấn đề này.

“Tiểu Tiểu?” Đây là nhũ danh người nhà mới có thể gọi, ngay cả Trương Hiểu Ba cũng không gọi cậu như thế, Nhạc Húc Phong cho dù quen chị cậu, cũng không có lý do gì để gọi như vậy, y quả nhiên từ sớm đã biết mình, thậm chí so với Trương Hiểu Ba còn quen thuộc hơn, nhưng, vì sao trong đầu cái gì cũng không có vậy?

Đầy bụng hoài nghi quay lại vào phòng, Trương Hiểu Ba hỏi cậu: “Này! Bộ dạng tràn đầy tâm sự của cậu là sao vậy? Sao thế?”

Kỷ Tiểu Nhan do dự một lúc, vẫn là đem chuyện xảy ra chiều nay với Liêm Tử Toàn kể cho Trương Hiểu Ba, dù sao cùng là bạn thân nhất của cậu, huống hồ Trương Hiểu Ba cũng là quen từ nhỏ, nói không chừng lại biết gì đó.

Trương Hiểu Ba cũng cau mày, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Kỷ Tiểu Nhan nói: “Quên đi, đừng nghĩ nữa, hôm nay đã muộn thế này....”

“Chờ một chút, Tiểu Nhan, tôi tuy cũng không nhớ ra Nhạc Húc Phong người này, nhưng cậu còn nhớ chuyện lúc mình vừa quen nhau hay không?”

“Nhớ a!” Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, “Khi đó hai chúng ta đều vào lớp 1, nhà cậu vừa chuyển đến, tôi có ấn tượng, tôi còn nhớ rõ hai chúng ta ngồi trước cổng trường chơi xếp hình.”

“Tôi là nói cậu có nhớ chuyện lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?” Trương Hiểu Ba như có suy nghĩ hỏi cậu.

“Cái này thì không nhớ rõ.” Kỷ Tiểu Nhan lắc lắc đầu, khi đó còn quá nhỏ, đâu nhớ nổi lần đầu tiên gặp mặt là lúc nào.

“Nhưng vì sao tôi có một ấn tượng, là tôi đi ngang qua sân nhà cậu, cậu ngồi trong sân, bộ dạng bất tỉnh, tôi thấy cậu, liền muốn tìm cậu đi chơi, sau đó chị cậu đi ra, nói cậu bị ốm, đợi đến lúc chúng ta cùng đến trường là có thể cùng nhau chơi.”

Trương Hiểu Ba cùng Kỷ Tiểu Nhan mắt đối mắt, đều trầm thật lớn, Trương Hiểu Ba tiếp tục nói: “Vị vậy trước khi tôi vào lớp 1 đã gặp qua cậu.”

Kỷ Tiểu Nhan thấy có điểm kỳ quái, cậu không nhớ rõ việc này, nhưng cho dù lúc đó Trương Hiểu Ba thấy cậu, cũng không chứng minh được gì, có thể bản thân bị sốt hay gì đó.

“Còn có, tôi nhớ lúc cậu lên lớp 1, cuối tuần nào cũng tới bệnh viện, tôi còn nhờ cậu mang ống tiêm từ bệnh viện về, mọi người dùng nghịch nước.”

Trương Hiểu Ba tự mình nói, “Bây giờ xem ra, cậu lúc đó khẳng định là bị bệnh gì rất nặng.”

Kỷ Tiểu Nhan lúc này đờ ra, cậu nhớ rõ chuyện mình cùng Trương Hiểu Ba nghịch ống tiêm, cũng nhớ mình lúc đó quả thật có đến bệnh viện, nhưng đến bệnh viện để làm gì, cậu hoàn toàn không có ấn tượng, kỳ ức tới đây, liền giống như bị chặt đứt, loại cảm giác khó chịu này làm cậu thấy cả người phát run.

Lẽ nào nói, lúc đó mình thật sự bị bệnh nặng gì đó, dẫn đến việc quên mất Nhạc Húc Phong cùng Liêm Tử Toàn sao? Song, từ việc Trương Hiểu Ba cũng không có gặp qua Nhạc Húc Phong mà phán đoán, thời gian Nhạc Húc Phong cùng Liêm Tử Toàn xuất hiện, hẳn là trước khi cậu 7 tuổi, trước khi bị mắc căn bệnh không biết là gì kia, sau đó, bọn họ liền vì lý do không rõ mà rời đi.

Nghĩ đến chuyện này, Kỷ Tiểu Nhan liền tiếp mấy ngày đều thấy không thích hợp, tỷ như lúc ăn cơm tối hôm nay, Kỷ Tiểu Nhan ngồi bên bàn cơm, ăn một miếng cơm, hai mắt nhìn chăm chăm mặt Nhạc Húc Phong, lại ăn một miếng cơm, lại nhìn, bộ dạng mất hồn mất vía này đã rất lâu rồi.

Bây giờ Kỷ Tiểu Nhan ăn cơm tối, đều ở trong phòng Nhạc Húc Phong, không giống như trước đây do Sâm Bân bồi trong phòng mình ăn, hơn nữa tại phòng ăn của Nhạc Húc Phong, bốn chiếc ghế, ngoại trừ Kỷ Tiểu Nhan, còn có Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, bốn người ngồi quang bàn ăn cơm.

Tuy Kỷ Tiểu Nhan đã từng nhiều lần phản ứng, loại hình thức ăn này rất quái dị, hơn nữa bầu không khí quá mức căng thẳng, nhưng ba người này đều không có ý thay đổi, còn đồng ý nói, đây là vì cạnh tranh công bằng, khiến cho Kỷ Tiểu Nhan không biết nói gì.

Nên hiện tại cậu hoang mang như thế, tất cả người trên bàn đều phát hiện ra, Đỗ Linh Vũ cười cười, gấp một đũa đồ ăn: “Tiểu Nhan, đến nếm thử thịt kho tàu.”

“Nga, nga...”

Kỷ Tiểu Nhan gấp miếng đồ ăn vào mồm, nhai vài cái, lại nhìn Nhạc Húc Phong, Đỗ Linh Vũ hỏi cậu: “Tiểu Nhan, thịt kho tàu ngon không?”

“Ngon ngon.” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng gật đầu.

Sâm Bân ở bên cạnh vẫn không nói gì cười lạnh, đũa gõ ‘keng’ một tiếng vào bát Kỷ Tiểu Nhan, châm chọc nói: “Đó là nấm, căn bản không phải là thịt kho tàu.”

“A?”

Kỷ Tiểu Nhan ngây ra một chút, sau đó cúi đầu và cơm che giấu, Đỗ Linh Vũ ho khan một tiếng, đôi mắt hoa đào liếc về phía băng sơn mỹ nhân Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong vẫn không tỏ vẻ gì, đẩy đẩy kính mắt, nhưng lúc Kỷ Tiểu Nhan lại lần nữa không tự chủ được nhìn lên y, đột nhiên quay đầu lại, đối mắt với Kỷ Tiểu Nhan, “Cậu sao cứ nhìn chăm chăm mặt tôi thế?”

“A a a a!” Kỷ Tiểu Nhan bị phát giác kinh hách kêu to, nửa đứng lên, tư thế naft là muốn chạy trốn khỏi bàn ăn, lại bị Đỗ Linh Vũ nhẹ nhàng kéo ngồi xuống.

“Chẳng lẽ vì sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, lo lắng trượt môn cao sô?” Nhạc Húc Phong liếc mắt nhìn bộ dạng thất kinh của cậu.

“Không, không phải...” Kỷ Tiểu Nhan vội vàng lắc đầu, tiếp đó lại ngẩng đầu lên: “Nếu em nói phải thì sao?”

Nhạc Húc Phong lướt mắt nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Bình thường không chăm chỉ học, trượt thì thi lại.”

“Uy! Không phải chứ!”

Kỷ Tiểu Nhan vừa nghe liền lo lắng, Đỗ Linh Vũ cười trêu cậu: “Thế nào? Có cần tôi lại làm người thi hộ em không?” Nói xong lại thấp giọng để lại một câu: “Đương nhiên, là muốn có chút ‘báo đáp’ rồi ”

“Họ Đỗ kia! Cậu bớt lại đây, Tiểu Nhan nhà tôi mới không cần đến cậu!” Sâm Bân vừa thấy Đỗ Linh Vũ chiếm tiện nghi dục vọng độc chiếm liền tăng lên mười phần.

“Hanh! Tiểu Nhan nhà tôi mới đúng!”

.....

Thời gian ăn cơm sau đó căn bản Nhạc Húc Phong cùng Kỷ Tiểu Nhan không thể xen mồm vào, tất cả đều là hai đại thiếu gia kia đấu võ mồm.

Ăn cơm tối xong, Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân dính chặt lấy bên cạnh Kỷ Tiểu Nhan một lúc lâu mới bị Nhạc Húc Phong đuổi ra ngoài, để lại Kỷ Tiểu Nhan vất vả và học bổ túc môn cao số.

Dưới ánh đèn nhu hòa, lông mi Kỷ Tiểu Nhan thật dài, khe bờm xuống, nhìn sách giáo khoa kín đặc chữ, chiếc mũi nho nhỏ, trên mặt còn vương chút mồ hôi, Nhạc Húc Phong chống tay lên bàn, nhìn bao quát khuôn mặt cậu, mấy ngày nay ở chung, tình cảm bản thân đối với Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng rõ, mà sự đáp lại của Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng nhiều, bất tri bất giác, Nhạc Húc Phong liền động tình, cúi đầu gọi một tiếng: “Tiểu Tiểu.”

Kỷ Tiểu Nhan vốn đang thất thần, nghe thấy lời gọi kia, càng có chút mê man, ngẩng đầu lên, nhìn Nhạc Húc Phong, lời muốn nói thoát ra khỏi miệng: “Chuyện khi còn bé, kể cho em biết được không?”

Nhạc Húc Phong vốn đã động tình, lúc nghe Kỷ Tiểu Nhan hỏi vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm giác bị đè nén trời dậy, sốt ruột khiến y rối loạn: “Đừng hỏi mấy chuyện này...”

Lời còn chưa dứt, môi đã chạm vào môi Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan trở tay không kịp căn bản không có lực đẩy ra, mặc cho Nhạc Húc Phong cướp đoạt thâm nhập càng sâu, chỉ chốc lát sau liền không thể hít thở, đẩy vai y, thật vất vả nghiêng đầu: “Không được....”

Nhạc Húc Phong ôm vai cậu, dựa vào sườn ghế không ngừng hôn cậu, sóng mũi, vành tai, gương mặt, đôi môi, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan hoang mang, hơn nữa Nhạc Húc Phong thành thực ổn trọng, rất ít khi giống Đỗ Linh Vũ hay Sâm Bân chủ động như vậy, hôm nay thế này, làm Kỷ Tiểu Nhan không hề chuẩn bị trước, chỉ có thể buông thả.

Hôn môi, sách giáo khoa trên bàn trượt xuống, rơi lên nền đất, tạo ra một tiếng ‘ba’, làm Nhạc Húc Phong cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, buông Kỷ Tiểu Nhan ra, hai người khí tức bất ổn, có chút xấu hổ.

“Thầy Nhạc....”

Kỷ Tiểu Nhan vừa hô một tiếng, mắt trở nên đỏ ửng, không biết vì sao, sau khi hôn Nhạc Húc Phong, lại gọi y là thầy Nhạc sự thực này, khiến người ta cảm thấy hoảng hốt khó hiểu.

“Nhạc....”

Lại không thể nói chữ ‘thầy’, chỉ biết cắn môi, mà Nhạc Húc Phong tựa hồ cũng cảm thấy cậu khó xử, trầm mặc một hồi, trả lời cậu: “Cậu sao lại muốn hỏi tôi?”

“Bởi vì Liêm Tử Toàn cậu ấy...” Kỷ Tiểu Nhan chần chờ một chút, vẫn là kể mọi chuyện ra, kể cả những gì Trương Hiểu Ba nói với cậu, “Em có phải mất trí nhớ không? Vì sao không thể nhớ ra?”

Nhạc Húc Phong phát tay ngăn cậu lại, xoay người, đối mặt với cậu, “Tôi hỏi em mấy vấn đề trước.”

“Thứ nhất, em thích Sâm Bân sao?”

Kỷ Tiểu Nhan sửng sốt một chút, cuối cùng gật đầu, “Thích.”

“Thứ hai, em thích Đỗ Linh Vũ chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan luống cuống, có chút quẩn bách nhìn Nhạc Húc Phong, nhưng vẫn kiên định gật gật đầu, “Thích.”

Nhạc Húc Phong lộ ra vẻ quả là như thế, kỳ thật ba người bọn họ ít nhiều cũng biết điều này, chỉ là không nói ra mà thôi, ai bảo bọn họ đều ép chặt Tiểu Nhan như vậy, ai cũng không thua ai, làm cậu không thể thiên vị một ai đó, bọn họ cũng không cách nào thắng được.

“Vậy, còn tôi?”

Kỷ Tiểu Nhan mặt càng đỏ, song rất nhanh lại gật đầu, nhỏ giọng nói: “Em biết em như vậy rất không đúng, nhưng em không thể nói dối, em nghĩ qua, nếu như đây là thích, em cũng thích thầy.”

Nhạc Húc Phong thở dài, hỏi lại: “Em nghĩ kĩ chưa?”

“Dạ.”

“Được rồi, tôi có thể kể cho em biết chuyện trước đây, nhưng đây là những hồi ức không tốt đẹp, khi em nghe xong, có thể sẽ hận chết tôi, nếu như vậy, em còn muốn nghe sao?” Lúc Nhạc Húc Phong nói rất khẩn

trương, nhưng y nỗ lực duy trì vẻ lạnh lùng.

“A?” Kỷ Tiểu Nhan thất kinh, “Sẽ hận chết thầy? Sao lại....”

“Đúng vậy, tôi làm chuyện rất có lỗi với em, em nghe xong nhất định sẽ không tha thứ cho tôi.” Nhạc Húc Phong phi thương chán ngán thất vọng, “Nhưng, em cũng rất thích Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, dù không có tôi, em hẳn là vẫn sẽ hạnh phúc đi?”

“Điều này....”

Kỷ Tiểu Nhan nói không nên lời, cậu hoàn toàn không ngờ tới kết quả này.

“Được rồi, em về đi, tối hôm nay hảo hảo suy nghĩ, cho tôi vài ngày, nếu như em vẫn muốn biết, tôi sẽ cho cho em.”

Nhạc Húc Phong bày ra tư thế tiễn khách, Kỷ Tiểu Nhan không thể làm gì hơn là thu dọn sách vở đi ra cửa, lúc cửa đóng lại, Nhạc Húc Phong chán chường ngã lên sofa, y luôn luôn cường thế, chưa từng sợ hãi như vậy.

49. Chương 49

Tâm tình Kỷ Tiểu Nhan có chút hoang mang, trong đầu rối loạn trở lại phòng mình, Trương Hiểu Ba đã về rồi, trong phòng chỉ còn lại mình cậu, nhìn gian phòng trống trơn, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Cậu mở nhật ký ra, cầm lấy bút, đờ ra nửa ngày, mới viết xuống một dòng chữ: “Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mình nghĩ mình sẽ không hận Nhạc Húc Phong.”

Viết xong những lời này, trong lòng cũng thoải mái hơn, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện bản thân quan tâm đến việc sẽ mất đi Nhạc Húc Phong hay không so với ký ức của mình trước kia nhiều hơn rất nhiều.

Là bắt đầu từ lúc nào vậy, cư nhiên để ý y đến vậy, thật giống như luôn luôn không có chút cảm giác, nhưng đến lúc nhận ra thì tình cảm đã quá sâu đậm, muốn rút cũng không thể rút ra được.

Nếu thật sự có chuyện gì, khiến bản thân hận Nhạc Húc Phong, như vậy người thống khổ nhất, kỳ thực hẳn là cậu đi?

Kỷ Tiểu Nhan chậm rãi nằm lên mặt bàn, nhắm mắt lại ngủ, giọt nước mắt vương trên khóe mắt, nhỏ xuống nơi vừa viết dòng chữ kia.

=. =. =. =. =

Kỳ thi cuối kỳ đã tới gần trước mắt, thần kinh Kỷ Tiểu Nhan cũng đang trong trạng thái căng thẳng nhất, tình trạng của Nhạc Húc Phong tự nhiên cũng không tốt, nhưng thân vì sự uy nghiêm của thầy giáo, y vẫn duy trì một vẻ lạnh như băng, cho dù trì độn, cũng có thể nhìn ra giữa hai người có chuyện, huống hồ Sâm Bản cùng Đỗ Linh Vũ hai người không ai không phải là tinh anh, đã sớm nhìn ra.

Hôm đó, Đỗ Linh Vũ mời Sâm Bản lên tầng cao nhất của trường học ‘uống trà’, não động đến mức trong trường sôi sục, song phương nhân mã trong thế sẵn sàng đón địch, đều tụ tập ở dưới tầng thượng trường mắt nhìn chăm chăm đối phương, tất cả mọi người đều nhớ tới kết quả lần trước hai người này lên tầng thượng uống trà, phải gọi là oanh oanh liệt liệt a.

Sáng sớm, lúc mọi người trong trường đều đang cần cù chăm chỉ ôn bài, chờ đợi kỳ thi cuối kỳ, khóa trưởng Hội kế toán – thủ hạ của Đỗ Linh Vũ đột nhiên vẻ mặt bi tráng bước vào phòng học của Sâm Bản, quả nhiên Sâm Bản cùng anh em trong bang của gã đang quây lại đánh bài, căn bản không có ý ôn tập, phòng học ngay cả quyển sách giáo khoa cũng không thấy, khóa trưởng Hội kế toán nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy một quyển, không ngờ lót ngay dưới mông Sâm Bản lão đại.

Sâm Bản có chút buồn cười mà đánh giá người, khóe mắt nháy vài cái, Lộ Tùng bên cạnh liền ôn nhu hỏi: “Ô? Đây không phải khóa trưởng Hội kế toán Hội học sinh sao? Ngọn gió nào đưa cậu đến chỗ bọn tôi vậy?”

Khóa trưởng Hội kế toán sờ sờ trán, phía trên đều là mồ hôi lạnh, cố gắng tự trấn định: “Ách, cái đó, là Hội trưởng bảo tôi tới.”

Nói tới Hội trưởng Đỗ Linh Vũ, khóa trưởng nhất thời lo lắng, ngẩng đầu lên lớn tiếng thuật lại: “Hội trưởng anh ấy bảo, mới Sâm..... ca đến tầng cao nhất trường uống trà.”

Y nói ra lời này, đám đàn em trong phòng ồ lên, tất cả đều hứng trí bừng bừng nhảy dựng lên, chỉ thiếu không hét lên: “Chết tên kia rồi.”

Sâm Bản vươn tay ngăn, mọi người lại im lặng, đợi chỉ thị của gã, Sâm Bản chậm rãi hỏi: “Hội trưởng các người sao đột nhiên lại có tâm tình đó?”

“Hội trưởng.... Hội trưởng nói.... nói là có liên quan đến Kỷ Tiểu Nhan...” Khóa trưởng kia còn chưa nói xong, Sâm Bản bộ dạng hiểu rõ, quay đầu hỏi Lộ Tùng: “Chuyện lần trước tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?”

Lộ Tùng gật đầu, từ trong túi lấy ra một tập tài liệu đưa cho Sâm Bản, Sâm Bản lướt qua một lượt, nói với khóa trưởng kia: “Được, tôi sẽ đi theo cậu.”

Vì vậy, Sâm Bản mang theo sau một đám đàn em đi đến tầng cao nhất của trường, mà đám người Hội học sinh nghe nói Hội trưởng của mình mới Sâm Bản đến ‘uống trà’, tự nhiên cũng tụ tập dưới tầng, nhân mã song phương liền giằng co như thế.

Trong trường vốn là không khí thi cử nòng đậm, được một chuyện như thế, mọi người đều chạy ra xem náo nhiệt, không còn ai học.

Còn Kỷ Tiểu Nhan, vừa tỉnh dậy, cầm hai quyển sách lác lư đến khu lớp học, thấy cảnh trước mắt, sợ đến nhảy dựng, vội vàng kéo một người lớp trên hỏi: “Đây đây đây là làm sao? Sao lại giống như chết người hàng loạt. nhiều người dừng ở bên ngoài như vậy.”

“Cậu sao lại không biết a! Hội trưởng Hội học sinh cùng Sâm Bân lên tầng cao nhất uống trà đó!” Người lớp trên kia tựa hồ nghĩ việc cậu hỏi rất ngốc.

“Uống trà?” Kỷ Tiểu Nhan có điểm đơ ra, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ không phải luôn chán ghét đối phương hơn cả con rệp sao, lúc nào cảm tình của hai người này trở nên tốt vậy, cứ nhiên cùng uống trà sau lưng mình?

Lẽ nào nói... Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ.... lưỡng tình tương duyệt?

Một trận rét run...

Nghĩ đến khả năng này, cả người Kỷ Tiểu Nhan đều như đông lại, làm cái gì a, cũng không phải ngày cá tháng tư, muốn cậu tin loại chuyện này, không bằng để cậu tin Nhạc Húc Phong sẽ mặc váy còn thực tế hơn!

“Sâm Bân sao lại cùng Đỗ Linh Vũ uống trà chứ?” Kỷ Tiểu Nhan lại hỏi người nọ.

“Cậu cứ nhiên không biết? Tôi nói với cậu, vốn trường ta muốn dỡ bỏ một tòa nhà thí nghiệm, xây lại, kết quả khi đó, Hội trưởng cùng Sâm Bân uống trà, chờ hai người đó ‘uống xong’, tòa nhà thí nghiệm kia cũng khỏi cần mời người đến dỡ bỏ...”

Học trưởng lớp trên vừa nói vừa lộ ra vẻ hoài niệm, “Thật sự là kỷ niệm khó quên a!”

Cái đó thì có gì khó quên...

Kỷ Tiểu Nhan quay đầu, thấy người chung quanh hầu như đều là vẻ này, trời ạ! Người trong trường bọn họ cũng không phải người bình thường đi!

Quên đi quên đi, không liên quan đến mình, bản thân đi ôn thi cuối kỳ...

Kỷ Tiểu Nhan nghĩ vậy, vừa đi được hai bước, quyển sách trên tay rơi xuống đất, xoay người nắm lấy cổ áo học trưởng: “Chờ một chút! Anh nói cái gì? Ý anh là bây giờ bọn họ đang ‘uống trà’? Vậy chẳng phải lại một hồi đại chiến sao?”

“Đúng vậy! Vì thế lần này tôi đặc biệt chuẩn bị V8 đó!”

Học trưởng hưng phấn giơ máy quay trong tay lên, mặt mũi Kỷ Tiểu Nhan trắng bệch.

“Này này! Cậu chạy đi đâu a!”

Kỷ Tiểu Nhan hỏa tốc chạy về tòa nhà phía trước, đối với tiếng gọi của học trưởng coi như không thấy, phải đi ngăn cản bọn họ! Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Kỷ Tiểu Nhan, cậu liền dựa vào tốc độ như bay hăng hái chạy lên tầng, làm đám người đang giằng co dưới lầu kia nhìn đến choáng váng.

“Người vừa chạy tới, không phải làm Sâm tẩu của chúng ta sao?”

“Di? Đó không phải Kỷ Tiểu Nhan của Hội kế toán sao?”

Nhân mã song phương đều chết lặng, cứ nhiên có người lúc này xông vào tầng thượng? Quả thực trước đó chưa từng có, mới thấy lần đầu a!

“Trời ạ! Đi giúp đỡ đại ca! Sâm tẩu em sùng bái anh!” Một tên đàn em đột nhiên hét lên.

Bên Hội học sinh giận gât bỏ: “Không có đâu, Kỷ Tiểu Nhan là đi giúp Hội trưởng!”

“Nói càn! Sâm tẩu là của bọn tôi!”

“Nói linh tinh! Kỷ Tiểu Nhan là của bọn tôi!”

! @# %... &

Cứ như vậy, hai bên vốn đang giằng co, đã rơi vào tình cảnh mắng chửi nhau....

Gió trên tầng cao nhất rất lớn, hai người Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng, đứng chung một chỗ, rất có vẻ song phương lão đại đối đầu, nhưng nội dung đàm luận của bọn họ lại hoàn toàn không giống như vậy.

“Đây là tư liệu Lộ Tùng đưa tôi, cậu xem một chút đi.” Sâm Bân đưa tập dữ liệu kia cho Đỗ Linh Vũ, sau đó dưới ánh mắt xem thường của đối phương châm một điếu thuốc.

Ước chừng hút nên nửa điếu, Đỗ Linh Vũ cũng đã xem xong, cau mày ngẩng đầu nhìn Sâm Bân: “Đây là sự thật?”

Sâm Bân gật đầu, nghiêm túc ít có nói với Sâm Bân: “Tuy rằng vẫn chưa rõ hết mọi chi tiết, nhưng cơ bản hẳn là không sai, lúc Nhạc Húc Phong quen Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan sáu tuổi, sau đó đến khi cậu ấy tám tuổi thì rời đi.”

Đỗ Linh Vũ vung vung tập tài liệu trong tay: “Cậu sao lại nghĩ đến việc điều tra những thứ này?”

Sâm Bân lộ ra vẻ khổ não: “Lần trước tôi cùng Tiểu Nhan ra ngoài hẹn hò, kết quả cậu ấy ngồi trên đu quay khổng lồ liên thần trí mơ hồ gọi ‘Húc ca ca’, nhưng lúc bọn tôi xuống tới mặt đất, cậu ấy hoàn toàn không nhớ chuyện này.”

Sâm Bân lại châm một điếu thuốc: “Tôi khi đó cũng không nhận ra, lúc để Lộ Tùng điều ra mới phát hiện chuyện Nhạc Húc Phong cùng cậu ấy lúc nhỏ quen biết, vì thế xác định ‘Húc ca ca’ Kỷ Tiểu Nhan nhắc tới, hẳn là Nhạc Húc Phong.”

“Chờ một chút, cậu nói em ấy hoàn toàn không nhớ mình đã gọi cái gì? Tiểu Nhan bị mất trí nhớ gián đoạn?” Đỗ Linh Vũ phi thường kinh ngạc.

“Tôi không chắc, hình như chỉ cần là ký ức trước đây liên quan đến Nhạc Húc Phong, cậu đều không nhớ ra.” Sâm Bân do dự một chút, đem chuyện Kỷ Tiểu Nhan bị tập kích ở bên ngoài quán bar kể cho Đỗ Linh Vũ một lần.

Vùng xung quang Đỗ Linh Vũ cũng nhú lại, tay vuốt cằm: “Như vậy xem ra, lẽ nào thật sự giống như trong tài liệu, Nhạc Húc Phong từng phạm tội cấu kết, cưỡng bức Tiểu Nhan sao?”

Sâm Bân ném điếu thuốc trong tay, hai mắt bốc lửa: “TMD lão tử cũng không biết! Nếu đó là sự thật, lão tử muốn chúng nó chết không có chỗ chôn!”

“Hanh, nếu thật là vậy, những người có liên quan đến chuyện này, tôi sẽ khiến bọn họ sống không nổi chết không xong!” Đỗ Linh Vũ âm trầm nói.

Hai người liếc nhau, rồi tự mình suy nghĩ.

Trầm mặc một hồi, Đỗ Linh Vũ mở miệng: “Nhưng cậu không thấy chuyện này rất kỳ quặc sao? Nhạc Húc Phong nếu thực sự làm ra loại chuyện này, cho dù Kỷ Tiểu Nhan mất trí, y còn dám xuất hiện trước mặt Tiểu Nhan sao? Hơn nữa chị gái Tiểu Nhan cậu còn nhớ không, cô ấy tuy rất bất mãn với Nhạc Húc Phong, nhưng đó không phải là thái độ đối với người đã cưỡng bức em trai mình.”

Sâm Bân hừ một tiếng, hồi lâu mới nói: “Tôi cũng thấy không phải, tuy tôi không thích Nhạc Húc Phong, nhưng tôi nghĩ y không có khả năng làm ra loại chuyện này, cho dù có làm, y một công tử nhà giàu có tiền có thế, cưỡng bức một bé trai con nhà bình thường, muốn làm trót lọt, cũng là chuyện rất dễ dàng, căn bản không cần cấu kết với lũ hỗn đản thoải tha đi làm chuyện này.”

“Nhưng trong tài liệu quả thực viết như thế, Nhạc Húc Phong cầu kết người khác đi cường bức Tiểu Nhan, tuy bản thân y không làm, nhưng chuyện đó cùng y cũng không thoát được có can hệ.” Đỗ Linh Vũ vẻ mặt trầm trọng, biết được sự thực như vậy, làm hắn cảm thấy có chút thống khổ, nhưng bây giờ việc cần giải quyết nhất, là chân tướng của sự việc.

Sâm Bân cũng bức dọc, gật đầu, lại rút ra một điều thuốc: “Điều tra chuyện này là một việc, nhưng bộ dạng mắt hờn mắt vía của Tiểu Nhan lúc này, có phải Liêm Tử Toàn đã kể chuyện ngày trước cho cậu ấy hay không?”

“Không thể, nếu như Kỷ Tiểu Nhan biết Nhạc Húc Phong đã từng để cho người khác cường bức mình, em ấy khẳng định sẽ sụp đổ.” Đỗ Linh Vũ lộ ra vẻ lo lắng vô cùng, nắm lấy lan can, nhìn về phía xa xa, thì thào tự nói: “Nghìn vạn lần không được cho em ấy biết mới tốt.”

Sâm Bân dựa lưng vào lan can, điều thuốc chỉ hút hai lần, lại vứt xuống đất, trong lòng rối loạn, ngẩng đầu lên, thấy Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt đại ra đứng ngay trước mặt, triệt để gây người.

“Tiểu quỷ cậu, cậu, sao lại chạy tới đây?” Sâm Bân bày ra một vẻ tươi cười: “Không phải muốn đi ôn bài sao?”

Đỗ Linh Vũ nghe thấy Sâm Bân gọi một tiếng ‘tiểu quỷ’, cuống quýt xoay người lại, thấy bóng người Kỷ Tiểu Nhan, cũng ngẩn ra, cười một chút: “Em lúc nào tới đây, sao không lên tiếng...” Nói rồi, vươn tay kéo cậu lại, rất sợ không kéo, cậu sẽ tiêu thất.

“Đừng chạm vào tôi!”

Kỷ Tiểu Nhan hét lên, lui về sau một bước, tay Đỗ Linh Vũ đơ ra giữa không trung, thấy sắc mặt cậu trắng bệch, môi cũng run run.

“Những gì mấy người nói đều là sự thực sao?”

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ trong lòng đều kêu to ‘không tốt’, trăm miệng một lời nói: “Không phải!”

“Tiểu Nhan em nghe tôi nói, hai người chúng tôi nói vậy, sợ em thích Nhạc Húc Phong, liền nghĩ soạn ra lời nói dối đó để khiến em ghét y...”

“Đúng vậy, đúng vậy, kỳ thực lời nói dối đó một chút cũng không tốt, những gì họ Đỗ kia nghĩ ra đều là ý tồi...”

Thế nhưng càng là biểu hiện chột dạ, Kỷ Tiểu Nhan càng không tin, “Mấy người gạt tôi...”

“Không có!”

“Thực sự không có!”

Hai người lo lắng nhìn cậu, nhưng phát hiện ánh mắt Kỷ Tiểu Nhan càng ngày càng xấu, biết mọi chuyện thật sự đã không xong.

Kỷ Tiểu Nhan đứng lặng vài giây, cũng không nói gì, xoay người chạy xuống tầng, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ liều mạng đuổi theo, Kỷ Tiểu Nhan lại trở nên lợi hại, hai người bọn họ cứ nhiên không đuổi kịp.

Ra khỏi tòa nhà, người hai bên vây quanh Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ, liên tục hỏi: “Sâm ca anh sao thế?”

“Hội trưởng ngài không sao chứ?”

Chờ Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đẩy đồng người này ra, đã không thấy Kỷ Tiểu Nhan đâu nữa.

Kỷ Tiểu Nhan chạy rất nhanh, ngay cả hít thở cũng không nổi, trong đầu vang lên ong ong, cũng không biết bản thân đang chạy trên đường nào, chờ đến lúc chạy đến cuối đường, mới phát hiện là phòng làm việc của Nhạc Húc Phong.

Tay run run gõ cửa, Kỷ Tiểu Nhan ngay cả đứng cũng không nổi.

(Nếu như Kỷ Tiểu Nhan biết Nhạc Húc Phong đã từng để cho người khác cưỡng bức mình, em ấy khẳng định sẽ sụp đổ)

Nhạc Húc Phong sẽ không làm như vậy với cậu... Tuyệt đối sẽ không!

(Không phải là tôi không muốn cho em biết, chỉ là có chút chuyện... Tôi cảm thấy em không nhớ lại vẫn tốt hơn, tuy điều này làm tôi đau lòng, nhưng tôi không muốn em bị tổn thương.)

Không thể.... Đây là không thể....

(Tôi rất quan tâm em, thế giới này không có thứ gì, đáng giá để tôi quan tâm như em, tôi quan tâm đến hạnh phúc của em còn hơn cả mạng sống của tôi.)

Em biết anh thích em... Em biết...

Kỷ Tiểu Nhan đứng trước cửa phòng Nhạc Húc Phong, bất tri bất giác, lệ vưng đầy mắt.

Kỳ thật em vẫn rất thích anh... Thật tình thích anh...

Thích dựa vào anh.... Thích việc gì cũng nói với em... Thích gặp rắc rối rồi bị anh mắng... Thích anh lo lắng cho em... Thích anh ghen vì em...

Nên...

Cầu xin anh, em cầu xin anh...,

Ngàn vạn lần đừng làm em thất vọng được không....

Được không....

Nghe được giọng nói quen thuộc từ bên trong nói ‘Mời vào’, Kỷ Tiểu Nhan lau nước mắt, tay run run, đẩy cửa ra.

“Nhạc Húc Phong, anh nói cho em biết, trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

50. Chương 50

Nhạc Húc Phong ngồi sau bàn làm việc, trên mũi vẫn đeo cặp kính cận, rõ ràng là bộ dạng đang xử lý công việc, ngẩng đầu lên thấy Kỷ Tiểu Nhan khóc thành như vậy, nhất thời ngây người.

“Có chuyện gì?” Nhạc Húc Phong tháo kính ra, từ chỗ ngồi đứng dậy, đến gần Kỷ Tiểu Nhan, lại bị cậu né tránh.

“Anh kể cho tôi biết chuyện trước đây!” Kỷ Tiểu Nhan hiện tại như một con thú con ngoan cố, căn bản không nghe vào những lời khác.

Nhạc Húc Phong lấy lại bình tĩnh, biết Kỷ Tiểu Nhan khẳng định đã nghe được điều gì đó, y một lần nữa vươn tay ra, không cho kháng cự mà kéo Kỷ Tiểu Nhan ôm vào lòng.

“Trước tiên ngồi xuống đã được chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan giãy dụa một chút, hai người lôi lôi kéo kéo một hồi, cuối cùng bản thân bị kéo đến sofa ngồi, Nhạc Húc Phong nhìn cậu một lúc, hỏi: “Em đã nghe được những gì rồi?”

Kỷ Tiểu Nhan tỏ ra rất kích động, nói năng có chút lộn xộn, mở miệng nửa ngày, chỉ nói được: “Anh anh anh....”, sau đó lại khóc liên tục, vai run đến lợi hại, khiến Nhạc Húc Phong đau lòng muốn chết.

Nhạc Húc Phong ôm vai cậu, chân thành nói: “Tiểu Nhan, mặc kệ em đã nghe được gì, trước khi có chứng cứ gì thì đừng tự làm khổ bản thân như vậy, tôi nói sẽ nói cho em biết, thì nhất định sẽ nói cho em biết, em phải tin tôi.”

Kỷ Tiểu Nhan trừng y: “Anh muốn tôi tin anh thế nào? Những gì Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ nói tôi đều nghe được.... Tôi làm sao biết anh không lừa tôi....”

Nhạc Húc Phong sửng sốt: “Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ? Em không phải nghe Liêm Tử Toàn nói sao?” Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Không phải.” Kỷ Tiểu Nhan nhìn y, lau lau nước mắt, nức nở nói: “Cái này có gì khác nhau? Mấy người đều không muốn nói cho tôi biết... Kỳ thực mấy người đều biết.... mấy người đều biết.... vì sao lại không cho tôi biết...”

“Biết cái gì?” Nhạc Húc Phong rất buồn bực, Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ lúc nào biết chuyện trước đây của y cùng Tiểu Nhan?

“Biết tôi... tôi bị anh cưỡng bức... Đây có phải là sự thật không? Có phải không?” Hai mắt Kỷ Tiểu Nhan đỏ lên, nhìn qua đã ở ranh giới sụp đổ.

Nhạc Húc Phong vốn đang định yên lặng, nghe được hai chữ ‘cưỡng bức’, ‘oành’ một cái tức giận đứng lên, rống to: “Ai nói mấy chuyện này cho em? Ai nói mấy chuyện này cho em?”

Hiển nhiên việc này hung hăng kích thích tới Kỷ Tiểu Nhan, thần sắc cậu phi thường kích động, tay nắm chặt thành đấm hung hăng nện vào chỗ tựa lưng của sofa.

“Cái gì?”

Nhạc Húc Phong nghe được câu này, triệt để chấn kinh, đứng ở đó nửa ngày không nói gì, song y rất nhanh lấy lại được thần trí, bởi vì trạng thái bây giờ của Kỷ Tiểu Nhan thật sự không tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt đều là tơ máu.

“Tiểu Tiểu, em nghe tôi nói, mọi chuyện không phải như vậy...”

Nhạc Húc Phong vừa lại trấn an cậu, cửa phòng làm việc liền bị đập đổ, Đỗ Linh Vũ thở hỗn hển cùng Sâm Bân thở gấp chẳng phân biệt được trước sau chen vào, thấy khung cảnh này trước mắt cũng là một vẻ hối hận cùng lo lắng.

“Tiểu Nhan!”

Hai người trăm miệng một lời hô, khí của Kỷ Tiểu Nhan xông thẳng lên, ‘ọe’ một tiếng, nôn ra, Nhạc Húc

Phong luống cuống tay chân vỗ lưng cậu, Đỗ Linh Vũ cũng hoảng sợ, nửa ngày mới có phản khứ, vội vã lại tiếp nước, Sâm Bân triệt để ngây dại, hồi hận ước bản thân không có đi điều tra mấy chuyện kia.

Ba người căng thẳng nửa ngày, cuối cùng cũng đem Kỷ Tiểu Nhan trở lại ổn định, Đỗ Linh Vũ ôm cậu, nhẹ nhàng dỗ, Sâm Bân ở bên cạnh nắm tay cậu, Nhạc Húc Phong ngồi phía đối diện, thở dài, “Vẫn là để tôi nói rõ chân tướng sự việc, vốn vẫn muốn gặt Tiểu Tiểu, nhưng mấy người lại suy đoán lung tung như thế, hại em ấy thống khổ như vậy.”

Nói xong, tròng Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ một cái, hai người cũng hồ thẹn cúi đầu, nhìn khuôn mặt có chút hoảng hốt của Kỷ Tiểu Nhan.

“Mười năm trước, tôi đã quen Tiểu Tiểu.” Nhạc Húc Phong nhắm mắt nhớ lại, mà Kỷ Tiểu Nhan cũng vì sự thăng thấn của y mà bắt đầu tập trung chú ý.

“Khi đó, tôi thường mang em họ Liêm Tử Toàn ra ngoài chơi, em họ rất giống tôi, đều là con nhà có tiền, chưa từng chơi qua những trò trẻ con bình thường chơi. Vì thế có một lần thấy một cô bé trong tay cầm cái ná(cái mà con trai hồi bé thường dùng để bắn chim), em họ cũng muốn chơi, tôi liền đi mua rất nhiều kẹo đến chỗ cô bé kia đổi lấy cái ná.”

Trong phòng yên lặng, Nhạc Húc Phong tiếp tục nói: “Kết quả cô bé kia hoàn toàn không chịu, đặc biệt ngang ngược cướp đi kẹo trong tay tôi, còn lấy cái ná làm bị thương em họ...”

“Em họ khóc rất lợi hại, tôi đương nhiên tức giận vô cùng, liền đi tìm người nhà cô bé tranh luận, kết quả đụng phải chị gái cô bé đó, ăn mặc giống hệt con trai, còn ngang ngược không nói lý hơn nữa....”

Nhạc Húc Phong chìm đắm trong hồi ức, cười khổ một tiếng: “Kết quả, xem như là không đánh không quen biết, em họ chơi cùng cô bé này cực kỳ tốt, tôi cũng thường thường đến nhà bọn họ, mới phát hiện hóa ra cô bé cầm ná kia kỳ thực là một bé trai.”

“Cái gì? Lẽ nào nói, là Tiểu Nhan?” Sâm Bân thấy khó tin.

“Bất quá Tiểu Nhan đẹp như vậy, bị coi là cô bé cũng có khả năng.” Đỗ Linh Vũ suy nghĩ một chút tính khả năng trong đó.

Kỷ Tiểu Nhan vốn trầm mặc, lúc này đột nhiên nhớ ra: “Là bức ảnh tôi đã nhìn thấy có phải không? Trong sổ anh cùng sổ của Liêm Tử Toàn đều có, cô bé mặc váy, kỳ thực là tôi?”

Nhạc Húc Phong nhìn cậu, gật gật đầu: “Đúng vậy, bởi vì chị em quá nam tính, nên khi em còn bé, mẹ em liền thích cho em mặc đồ nữ.”

“Vậy rốt cuộc sự thật là gì?” Kỷ Tiểu Nhan có chút xúc động, bị Đỗ Linh Vũ ôm chặt lấy.

Sắc mặt Nhạc Húc Phong liền trở nên u ám, tiếp tục nói: “Bởi vì thường ở cùng một chỗ, tôi càng ngày càng thích Tiểu Tiểu.... Lúc nào cũng nghĩ tới em ấy... Thấy em ấy tôi liền thỏa mãn, liền vui vẻ, em ấy trở thành ánh mặt trời trong lòng tôi...”

“Tôi chưa từng thích một ai đến vậy, liền ngay cả cha mẹ thu xếp cho tôi ra nước ngoài học, tôi cũng không muốn đi, luôn mượn cơ mang em họ tới tìm Tiểu Tiểu chơi, đi xem Tiểu Tiểu.”

“Thế nhưng có một ngày, tôi một mình ở cùng một chỗ với Tiểu Tiểu.... Lúc đó tôi cũng tầm mười sáu, mười bảy tuổi, tuổi trẻ phát triển, ai ngờ cư nhiên có phản ứng với đứa bé nhỏ như vậy, điều này làm tôi thống khổ vô cùng...”

“Tôi vốn không thừa nhận tôi đối với Tiểu Tiểu có tình cảm khác người thường, tôi tự hỏi chính mình, “Mình sao có thể là người mê luyến đồng được?”. Vì vậy, tôi nỗ lực khống chế bản thân, nhưng Tiểu Tiểu càng ngày càng không muốn rời khỏi tôi, luôn luôn bám lấy tôi, làm tôi càng ngày càng không thể tự khống chế.”

Nhạc Húc Phong kể chuyện trước đây, lộ vẻ rất thống khổ, ai cũng có thể nhìn ra, y lúc đó sợ rằng thật sự bị vây kín trong sự giầy vò của thể xác và tâm hồn, một thiếu niên 16 tuổi, tâm trí không có nỗi sự chín chắn cùng kiên cường như vậy.

“Vậy anh có phải cho người...” Sâm Bàn nhin không được thốt ra một câu, bị Đỗ Linh Vũ trừng mắt.

“Sau đó năm Kỷ Tiểu Nhan tám tuổi, một ngày trời mưa, mẹ tôi hỏi có thấy Liêm Tử Toàn không, tôi cho rằng nó vẫn đang chơi ở nhà Tiểu Tiểu, cũng không suy nghĩ nhiều, liền đi tham gia một hội thảo nghiên cứu, ai ngờ buổi tối về nhà, biết Liêm Tử Toàn vẫn chưa trở về, tôi liền thấy bất thường.”

Sâm Bàn cùng Đỗ Linh Vũ đều lộ ra vẻ mặt lo lắng, Nhạc Húc Phong gật đầu, biểu thị suy đoán của họ không sai.

“Liêm Tử Toàn bị bắt cóc, vì tranh cãi trong việc làm ăn.”

Nhạc Húc Phong lộ ra vẻ mặt đau đớn cực độ: “Tôi rất sốt ruột, một lòng một dạ chỉ muốn cứu em họ ra, vội vàng theo người nhà đi đàm phán, không nhận cuộc gọi cầu cứu của Kỷ Tiểu Nhan, chờ tới lúc tôi đón Liêm Tử Toàn, mới biết đám người kia bắt cả hai đứa nhóc Liêm Tử Toàn cùng Tiểu Tiểu.”

“Bởi vì Liêm Tử Toàn là con một của Liêm gia, bọn họ lấy nó để đàm phán điều kiện, nhưng Tiểu Tiểu chỉ là con nhà bình thường, bọn họ cho rằng em ấy là nữ, muốn cưỡng bức em ấy, nhưng lúc phát hiện ra là bé trai, liền chuẩn bị đem em ấy đi quay một cuộn phim ngược đãi trẻ em.”

Nhạc Húc Phong vạn phần hối hận nhớ lại: “Chớ đến lúc tôi cả người mồ hôi lạnh mang người đến hiện trường, bọn chúng đã xé rác quần áo của Tiểu Tiểu, em ấy lúc đó mới tám tuổi, nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, cái gì cũng không biết...”

Nhạc Húc Phong ôm mặt mình, ghen ngào nói: “Lúc tôi bước vào, bọn chúng đè em ấy trên nền đất, còn cầm máy quay quay lại, Tiểu Tiểu khóc rất lợi hại, cứ gọi ‘Húc ca ca cứu em’...”

“Lúc đó lòng tôi tan nát, khi đó mới hiểu ra, bản thân ngu ngốc tới mức nào, tôi không bảo vệ được thứ trân quý nhất của mình...”

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ nghe tới đó, đã không thể dùng từ ‘nổi giận’ để hình dung, quả thực giết người cũng không thể hạ giận, tay ôm Kỷ Tiểu Nhan của Đỗ Linh Vũ run rẩy, mắt Sâm Bân cũng hồng hồng.

Nhạc Húc Phong không ngẩng mặt lên, tiếp tục nói: “Tuy tôi cứu được Tiểu Tiểu, nhưng em ấy chịu kích thích quá lớn, không nhận ra bất cứ ai, thấy người liền trốn, cả ngày đều khóc, chị gái em ấy cũng khóc rất nhiều, cô ấy hận chết tôi, bởi vì tôi không nhận cuộc điện thoại kia, nếu tôi đến sớm một chút, Tiểu Tiểu đã không như vậy....”

“Sau đó, người Kỷ gia để bác sĩ làm thôi miên an thần cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu mất toàn bộ ký ức, em ấy giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn thanh thuần đáng yêu như vậy, giống hệt lúc trước, nhưng tôi không còn cách nào đối mặt với vẻ tươi cười của em ấy, tôi vừa nhìn thấy em ấy, trong lòng liền đau nhức, rất hối hận, rất tự trách, tôi không bảo vệ tốt em ấy, tôi có lỗi với em ấy.”

Trong phòng yên lặng vô cùng, không ai nói gì, Kỷ Tiểu Nhan cũng ngây ra, nhìn bộ dạng đau khổ của Nhạc Húc Phong, trong lòng cậu cũng không dễ chịu.

“Tiểu Tiểu, tất cả đều là lỗi của anh, không liên quan gì đến em, em muốn hận thì hận anh đi.”

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ đều nhìn Tiểu Nhan, đợi cậu trả lời, môi Kỷ Tiểu Nhan run lên vài lần, lại hỏi một cậu: “Vậy, ước hẹn mười năm là gì?”

Nhạc Húc Phong đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp, khuôn mặt giống như thần tiên, mở miệng cũng là thanh âm thiên thần hạ phàm: “Anh đã từng hứa, mười năm sau, anh sẽ tới tìm em, nói thật với em, mong em tha thứ.”

51. Chương 51

Bầu trời vẫn trong xanh như cũ, từng đám mây lững lờ trôi, Kỷ Tiểu Nhan híp mắt lại, hàng mi dài lộ ra rõ ràng, an tĩnh nằm trên ghế dài trong công viên, người ngồi bên cạnh một thân bạch y, giống như là đang đọc sách, lại bất động thanh sắc dùng trang sách chặn tia nắng đang chiếu lên mặt Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy nằm như vậy rất thoải mái, hai người họ cứ ở chung như thế, ngày người tròn một buổi sáng.

“Tiểu Nhan? Không đói bụng sao? Đi ăn cơm thôi.” Đỗ Linh Vũ cuối cùng cũng mở miệng, ngữ khí ôn nhu nhẹ tựa lông hồng, thái độ này lúc đối đãi với tình nhân mới có.

“Nhưng như thế này thật sự rất thoải mái.” Kỷ Tiểu Nhan có chút làm nũng gồng lên chiếc quần Tây trang tuyết trắng của hắn, không chịu đứng dậy.

“Không ngờ em còn rất biết hưởng thụ, cũng hiểu được thú vui gối đầu mỹ nhân a.” Đỗ Linh Vũ khép sách lại, mỉm cười với cậu.

“Cái gì mà đầu mỹ nhân a! Anh thực tự kỷ!” Kỷ Tiểu Nhan cười lớn ngồi lên, nện cho Đỗ Linh Vũ một đấm, “Có ai tự nói mình là mỹ nhân chứ!”

“Nhẽ nào tại hạ không được coi là mỹ nhân sao?” Đôi mắt đào hoa câu hồn của Đỗ Linh Vũ cong thành một đường, làm ra một động tác nũng nịu, ngược lại mười phần quyến rũ, Kỷ Tiểu Nhan bị hắn trêu đến đỏ khóc đỏ cười.

“Được, được, đương nhiên là được, Hội trưởng đại nhân dung mạo như thiên tiên...” Kỷ Tiểu Nhan còn chưa nói hết, thoáng cái nốt ruồi đỏ bên khóe mắt Đỗ Linh Vũ đã áp sát trước mặt, là một nụ hôn ôn nhu mà ngọt ngào, mắt Kỷ Tiểu Nhan chớp hai cái, liền nhắm lại, thỉnh thoảng cũng vươn đầu lưỡi đáp trả, Đỗ Linh Vũ vẫn luôn làm người khác cảm thấy thoải mái như vậy, lần này cũng không ngoại lệ.

Mắt Kỷ Tiểu Nhan nổi lên một tầng hồng phấn nhàn nhạt, Đỗ Linh Vũ áp sát khuôn mặt cậu: “Tiểu Nhan, lúc gặp chuyện, phải đối mặt mới có thể giải quyết, em trốn tránh như vậy, là vô dụng. Nhạc Húc Phong không được em tha thứ, anh ta mỗi ngày đều rất thống khổ, mà em cũng không vui vẻ.”

“Sao anh biết tôi không vui vẻ?” Kỷ Tiểu Nhan có chút buồn bực đẩy hắn ra, “Anh không phải luôn thấy anh ta không vừa mắt sao, vì sao bây giờ còn nói tốt giúp anh ta?”

“Tôi không phải đang tốt giúp anh ta, em nếu như không thích anh ta, tôi vui vẻ còn không kịp, tốt nhất là ghét luôn cả Sâm Bân, như vậy em sẽ là của một mình tôi.” Đỗ Linh Vũ cười nói, chuyển chủ đề câu chuyện: “Nhưng trong lòng em rõ ràng thích anh ta, em cũng thích Sâm Bân, đương nhiên em còn thích cả tôi nữa đúng không?”

“Anh!” Kỷ Tiểu Nhan bị hắn nói hết ra những gì trong lòng, thẹn quá hóa giận, oán hận xoay người sang chỗ khác: “Không, tôi ai cũng không thích, đáng ghét đáng ghét!”

Đỗ Linh Vũ có chút bất đắc dĩ kéo cậu vào lòng: “Kỳ thực em không cần cảm thấy có lỗi, bởi vì đều là do bọn tôi bức em bức thành tình trạng bây giờ, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng thừa nhận rồi. Tiểu Nhan, dù là ai trong số bọn tôi, cũng mong em vui vẻ, em hạnh phúc, những chuyện khác đều không quan trọng.”

“Em thật sự không cách nào tha thứ Nhạc Húc Phong sao?”

“Không phải!” Kỷ Tiểu Nhan lộ ra vẻ mặt phiền muộn: “Kỳ thực chuyện trước đây tôi không nhớ rõ, cũng không muốn tính toán, nhưng tôi rất tức giận, anh ta vì sao không sớm nói cho tôi biết, vì sao lo lắng tôi hận anh ta đến vậy....”

Đỗ Linh Vũ cười khở: “Tiểu Nhan a Tiểu Nhan, em quan tâm không phải là chuyện Nhạc Húc Phong đã từng thương tổn mình, mà là việc anh ta không tự tin vào tình cảm em dành cho anh ta có phải không?”

Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, phát hiện Đỗ Linh Vũ quả thực là tinh anh trong tinh anh, chuyện gì liếc mắt cũng liền nhìn thấu.

“Bởi vì anh ta quá quan tâm em, vì thế, sợ mất em, sao dám nói cho em chứ.” Đỗ Linh Vũ đứng lên, thuận tiện kéo Kỷ Tiểu Nhan, “Được rồi, em tự mình suy nghĩ kỹ lại, theo tôi thấy, không bằng hảo hảo dẫn vật anh ta một trận, trả thù được rồi, sẽ khoan hồng đồ lượng tha thứ cho anh ta, để anh ta từ nay về sau cái gì cũng cần cần dục dục.”

Đỗ Linh Vũ lộ ra bản tính hồ ly, hiến kế cho Kỷ Tiểu Nhan: “Nghìn vạn lần không thể tiện nghi như vậy mà tha thứ cho anh ta em hiểu không?”

Tiếp đó bắt đầu giải thích cho Kỷ Tiểu Nhan rốt cuộc nên đặt bẫy Nhạc Húc Phong như thế nào, thủ đoạn nham hiểm trong đó cái sau tàn nhẫn hơn cái trước, làm Kỷ Tiểu Nhan nghe đến không nói ra lời.

Đưa Kỷ Tiểu Nhan về trường, Sâm Bân sớm đã chờ ở cửa, thấy Đỗ Linh Vũ thì một chút hòa nhã cũng không có, nếu không phải vì an ủi Kỷ Tiểu Nhan, gã sẽ không đồng ý để người này mang Kỷ Tiểu Nhan đi công viên chơi.

“Bỏ tay cậu ra!” Sâm Bân ánh mắt u ám nhìn chằm chằm bàn tay đang đặt trên vai Kỷ Tiểu Nhan của Đỗ Linh Vũ.

“Vậy cứ như vậy đi, nhớ kỹ lời tôi.” Đỗ Linh Vũ dặn dò một câu, sau đó không coi ai ra gì mà ở ngay trước mặt Sâm Bân, sờ mông Kỷ Tiểu Nhan một chút, tiêu sái đi tới Hội học sinh xử lý việc của hắn, làm Sâm Bân tức giận giậm chân.

“Ai, anh cũng thôi đi, tôi về ký túc xá đọc sách đây.”

“Này này, tiểu quý cậu làm cái gì? Có tâm sự thì thoải mái nói ra, buồn phiền trong lòng hết như đàn bà!” Sâm Bân khó chịu nói, từ mấy hôm trước biết được sự thật, Kỷ Tiểu Nhan liền một vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, kỳ thực ai cũng có thể nhìn ra cậu trong lòng khó chịu.

“Tôi mới không phải đàn bà!” Kỷ Tiểu Nhan cãi lại.

“Không phải đàn bà thì đi nói rõ mọi chuyện với Nhạc Húc Phong a! Giả bộ như vậy thì có tác dụng gì!”

“Anh!”

“Tôi làm sao? Tôi nói đều là thật lòng! Cậu nếu như có dũng khí, liền như nam tử hán quang minh chính đại nói rõ ràng, đừng cả ngày một bộ cần người dỗ dành như thế, có khác gì đàn bà đâu!”

Mắt Kỷ Tiểu Nhan hung hăng trừng Sâm Bân, tức giận đến run cả người, hét lớn một tiếng: “Được, tôi đây đi nói, có gì đặc biệt hơn người chứ! Sâm Bân, anh mới giống đàn bà! Hơn nữa là một bà lão già!”

Nói xong, đi thẳng về phía phòng làm việc của Nhạc Húc Phong, để Sâm Bân một mình đứng sững sờ ở đó.

Lúc này, Đỗ Linh Vũ trốn trong bụi cây đi ra, nhìn bóng lúc Kỷ Tiểu Nhan thở hồng hộc, vỗ tay vài cái, nói với Sâm Bân đang cau mày: “Đừng làm vẻ mặt như vậy nhìn tôi, không phải rất thuận lợi sao, hai chúng ta phối hợp cũng không tồi.”

“Ai muốn phối hợp cùng cậu! Điều là chủ ý quỷ của cậu! Cậu ấy bây giờ cứ nhiên nói tôi giống bà lão già?” Sâm Bân hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng câu nói cuối của Kỷ Tiểu Nhan.

“Đó là chuyện của cậu.” Đỗ Linh Vũ châm chọc cười cười, cũng đi về phía phòng làm việc của Nhạc Húc Phong, rõ ràng muốn đi theo dõi Kỷ Tiểu Nhan.

“Này, hỗn đản họ Đỗ, ai cho cậu đi theo! Tôi đi thì được!”

“Hanh, tôi không cho là như vậy!”

.....

Chờ hai người một đường đánh cãi cãi đánh bám theo đến phòng làm việc Nhạc Húc Phong, nghe bên trong một tiếng hét chói tai, là giọng Kỷ Tiểu Nhan, làm mặt hai người đều sợ đến biến sắc, không nói hai người, một người đâm, một người đá, phá nát cửa phòng làm việc Nhạc Húc Phong.

Chờ lúc hai người bọn họ chạy ào vào, lại thấy Kỷ Tiểu Nhan ngồi trên sofa của Nhạc Húc Phong, trên tay cầm một tờ giấy, hô to gọi nhỏ.

Nhạc Húc Phong ở bên cạnh vẫn một vẻ lạnh như băng như cũ, chậm rãi nhìn hai người bọn họ, vút ra một lời: “Phá hỏng của công, sau khi bồi thường phải chịu cấm túc.”

“Chờ một chút, Tiểu Nhan em kêu cái gì?” Đỗ Linh Vũ có chút không rõ.

“Đúng a, tôi là nghe được tiểu quỷ hét, tưởng anh khi dễ cậu ấy.” Sâm Bân cũng bất mãn rống, “Tờ giấy đó là thứ quỷ gì vậy?”

“Nói xong, Sâm lão đại tính tình nôn nóng, vươn tay cầm lấy tờ giấy trắng kia, nửa ngày không nói gì.

“Làm sao vậy? Đưa tôi xem xem?” Đỗ Linh Vũ kỳ quái cầm qua, nhìn một chút, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, “Tiểu Nhan, em tự cầu phúc đi.”

Hóa ra tờ giấy đó là phiếu điểm cuối kỳ, môn cao số Kỷ Tiểu Nhan không hề nghi ngờ mà trượt rồi... Hơn nữa trong đại học HB tình anh tập hợp, thành tích này cũng không phải là kém bình thường....

Lúc này, tiểu vũ trụ của Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng bạo phát, nổi giận đùng đùng hét lên với Nhạc Húc Phong: “Vì tôi không tha thứ cho anh, anh liền đánh trượt tôi có phải không?”

Mặt Nhạc Húc Phong quắp lại một chút: “Không nên lẫn lộn giữa việc học tập cùng chuyện riêng!”

“Tôi mặc kệ! Vốn là lỗi của anh! Làm hại tôi bị người xấu khi dễ! Anh căn bản là nghiêm túc với tôi!”

“Nói cái gì vậy! Tôi sao có thể...”

“Đúng vậy! Còn nói cái gì mà cầu tôi tha thứ, anh căn bản không thành tâm!”

“Tôi chỗ nào không thành tâm!”

“Nếu anh thành tâm sẽ không để tôi bị trượt!”

“Không liên quan đến chuyện này.... Tôi đã nói rồi, không được đem chuyện học tập cùng chuyện riêng....”

“Anh còn nói! Tôi thi không tốt đều là vì anh, nếu như tâm tình tôi tốt, tôi tuyệt đối sẽ không bị trượt!”

“Cái này....”

“Cái này gì mà cái này a! Lập tức sửa lại thành tích cho tôi!” Kỷ Tiểu Nhan ‘ba’ một tiếng đặt phiếu điểm lên bàn, khí thế này, giống hết lúc cho Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ một bạt tai.

“Ồ đồ! Điều này là không thể!” Nhạc Húc Phong thiết diện vô tư mà cự tuyệt.

Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ lúc này lại một vẻ xem kịch vui, vắt chéo chân, nhàn nhã ngồi trên sofa của Nhạc Húc Phong.

Quả nhiên, lời Kỷ Tiểu Nhan phun ra, cho tới bây giờ đều hù chết người không đền mạng.

“Vậy anh bây giờ sửa thành tích cho tôi, tôi liền tha thứ cho anh!”

“....”

Nhạc Húc Phong nhìn cậu nửa ngày, khó khăn nhỏ giọng hỏi: “Thật sự sao?”

Kỷ Tiểu Nhan cũng nhìn y, trong ánh mắt kỷ thực từ trước đến giờ đều không có hận ý, chỉ có chút buồn bực mà nói: “Đương nhiên là thật!”

“Được! Tôi sẽ sửa.”

....

Vì vậy, Kỷ Tiểu Nhan vinh dự không có thi trượt, vô cùng cao hứng cầm phiếu điểm về nhà.

Mà bắt đầu từ kỳ nghỉ hè đó, bên người cậu lúc nào cũng có ba đại suất ca siêu cấp đẹp trai, đương nhiên rồi, có thể cậu còn chưa biết, cuộc sống từ nay về sau, cậu là không có cách nào rời khỏi ba người họ.

Cuộc sống hạnh phúc của Kỷ Tiểu Nhan, từ đó bắt đầu

... TOÀN VĂN HOÀN...

Vài lời muốn nói của tác giả:

NP văn viết không dễ, đặc biệt viết loại truyện tình tiết vui vẻ, ta dùng hết gần 20 vạn chữ, mọi người vẫn thấy chưa đủ, ta vốn viết truyện này để làm nền cho phần phiên ngoại, ai ngờ cứ nhiên lại viết nhiều như vậy... Hân, một lần nữa cảm ơn những người đã ủng hộ ta, còn cả những người góp ý cho ta.

Kết thúc này ta cũng nói rồi, không thể cho bọn họ một kết thúc chính thức, chỉ là kết thúc của cuộc đời đại học thôi, không có lần H đầu tiên, vì thực sự không viết nổi, thật xin lỗi, giao Tiểu Tiểu cho ai đường như cũng có người bất mãn, vì thế liền bỏ qua, mọi người muốn đó là ai thì sẽ là người đó. Trong phần phiên ngoại, bốn người bọn họ sẽ tiếp tục cuộc sống sống chung phi thường khô hài, ngoài ra còn ba của bạn Sâm Bân cùng ba Sâm Bân lên sân khấu.

Câu chuyện của Trương Hiểu Ba cùng Ngoại Tinh Nhan một thời gian nữa sẽ đăng, truyện ngắn, 15 vạn chữ, mọi người nếu thích có thể qua đọc.

PHIÊN NGOẠI

52. Chương 52: Phiên Ngoại 1 :thứ Vị Nhỏ Trong Cuộc Sống

“Người một nhà phải có tính tập thể.”

Kỷ Tiểu Nhan ghét nhất mặc áo ngủ, Sâm Bản cũng vậy.

Lý do của Kỷ Tiểu Nhan rất đơn giản, cậu cho rằng mặc áo ngủ là hành vi dư thừa, hoàn toàn không cần thiết, con trai mặc áo ngủ làm gì? Cậu biểu hiện bản thân không hiểu, hơn nữa không muốn nghe Nhạc Húc Phong giáo huấn.

Sâm Bản không muốn mặc áo ngủ, là vì áo ngủ ‘che đậy hoàn toàn thân hình đẹp để không tỳ vết của lão tử, hơn nữa theo lời Sâm thiếu gia, ‘mặc vào một thứ mềm mềm giống hệt đám đàn bà’.....

Nhạc Húc Phong và Đỗ Linh Vũ là người kiên quyết bảo vệ ý mặc áo ngủ.

“Đầu tiên, thân hình cậu không thể dùng từ đẹp để không tỳ vết để hình dung được, đây hoàn toàn là lỗi dùng từ sai!” Đỗ Linh Vũ châm chọc liếc Sâm Bản.

Lúc này, là giữa hè, khó để cùng nhau nghỉ ngơi, ba người bọn họ đều ở trong căn nhà lớn mua cho Kỷ Tiểu Nhan, Sâm Bản ở trần, một tay cầm kem đánh răng, một tay cầm bàn chải, cùng Đỗ Linh Vũ đang cầm máy sấy làm đẹp trợn mắt.

Mà Nhạc Húc Phong đã hoàn tất rửa mặt chải đầu, tư thế ưu nhã cầm ly cà phê, ngồi trong phòng vừa đọc báo, vừa chậm rãi uống lơ đãng nhướn mày: “Mặc áo ngủ là thói quen sinh hoạt tốt đẹp.”

“Mặc kệ! Lão tử mới không cần mặc, hơn nữa trời nóng như vậy, mặc thứ đó không sợ ngộp chết sao!” Sâm Bản lắc đầu, mặc kệ.

“Nóng? Buồn cười, suốt ngày mở điều hòa, cậu cứ nhiên còn nói nóng?” Cầm Đỗ Linh Vũ gương lên: “Người không có tố chất.”

“Chờ một chút, cậu nói ai không có tố chất? Họ Đỗ cậu muốn kiểm chuyện hả?” Cơn tức của Sâm Bản nhất thời trào dâng.

“Hanh, cùng dạng người như cậu nói chuyện căn bản là tốn nước bọt!” Đỗ Linh Vũ buông máy sấy xuống, sau khi trừng Sâm Bản một cái, ngênh ngang tự đắc đi vào phòng ăn ăn bữa sáng.

Nhạc Húc Phong đối với chuyện hai người bọn họ đấu võ mồm coi như không thấy, tiếp tục đọc báo của y, thuật tiện nói: “Sâm Bản, cậu đi gọi Tiểu Tiểu dậy đi.”

Vì vậy, Sâm Bân cơn giận không chỗ phát tiết sải bước đến phòng ngủ của Kỷ Tiểu Nhan, trực tiếp vươn tay đẩy cửa ra, tự nhiên vô cùng bước vào, nhà bọn họ luôn là ai đêm qua ở cùng Kỷ Tiểu Nhan, liền đến phiên người đó gọi Kỷ Tiểu Nhan dậy.

Sâm Bân vừa vào phòng, thấy một đồng nhỏ nhỏ cuộn tròn trên giường, tâm tình liền biến tốt, đêm qua gã khi để Kỷ Tiểu Nhan rất lâu, thấy tâm can bảo bối vì gã mà không dậy nổi, loại cảm giác thỏa mãn này thực sự rất thoải mái.

“Heo con? Đừng ngủ nữa!” Nếu có ai thấy vẻ mặt buồn nôn này của Sâm Bân, phỏng chừng sẽ tìm một cái giềng nhảy xuống, đơn giản bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện.

“Umm....”

“Heo con? Dậy nào....” Sâm Bân lúc này cẩn cẩn dục dục vỗ vai Kỷ Tiểu Nhan, muốn gọi cậu dậy.

“Còn muốn ngủ....” Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn chưa có ngủ đủ, toàn thân đau nhức, khẽ động cũng không muốn.

“Heo con, không được ngủ!”

Sâm Bân đem cậu cùng chăn ôm lên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“Đáng ghét... Sâm Bân đáng ghét...” Kỷ Tiểu Nhan lẩm bẩm lầu bầu, bĩu môi không vui.

Sâm Bân nhìn bộ dạng đáng yêu như vậy của cậu, nhịn không được mà hôn xuống, lúc này, Kỷ Tiểu Nhan lại thanh tỉnh, cánh tay vung loạn, đẩy Sâm Bân ra.

“Sắc lang....”

“Hắc hắc, hóa ra heo con là muốn anh hôn mới chịu rời giường a ” Sâm Bân xấu xa cười, lại lần nữa trộm hôn một ngụm,

“Mới không phải! Đại sắc lang!”

Kỷ Tiểu Nhan tròng gã, sau đó đột nhiên từ trong ô chăn vươn ra một bàn chân trắng nõn, khoe miệng Sâm Bân cong lên, thuận lợi giúp cậu đi dép, Kỷ Tiểu Nhan lại vươn bàn chân kia ra, Sâm Bân lại giúp cậu đi vào chiếc còn lại.

“Được rồi, không giận anh chứ?” Sâm Bân chớp chớp mắt nhìn cậu, Kỷ Tiểu Nhan hừ một tiếng.

Sau đó, Kỷ Tiểu Nhan kéo chặn ra, cả người chỉ mất một cái quần lót, lê dép định đi ra ngoài, lại bị Sâm Bân kéo lại.

“Này! Mặc quần áo vào rồi hẵng đi!”

Kỷ Tiểu Nhan khó hiểu nhìn gã: “Trong nhà có khách sao?”

“Không có, nhưng cũng không thể như thế đi ra ngoài, không thể để hai người kia nhìn thấy được!” Sâm Bân sắc mặt nặng nề nói.

“Nhưng... Bọn họ không phải cũng nhìn thấy hết rồi sao?” Kỷ Tiểu Nhan nghĩ đầu óc Sâm Bân có vấn đề rồi.

Sâm Bân sắc mặt cổ quái lắc đầu: “Không được là không được!”

Hanh, gã mới không muốn hai tên hỗn đản kia thấy thân thể được gã yêu thương qua của Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan không vui lắm nhai: “Anh thật là lảm chuyện!”

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Sâm Bân, Kỷ Tiểu Nhan cuối cùng cũng mặc áo phong cộc tay đi ra, người một nhà ngồi bên bàn cơm, Đỗ Linh Vũ còn không quên châm chọc: “Ba người bọn tôi đều mặc quần áo, Sâm Bân cậu một mình lỏa thể như thế, thật sự là không có tổ chất!”

Lần này Sâm Bân không phản bác, sau khi trừng Đỗ Linh Vũ một cái liền bắt đầu ăn, Nhạc Húc Phong buông tờ báo xuống, “Người một nhà phải có tính tập thể mà, nên...”

“Nên phải mua áo ngủ như nhau!” Đỗ Linh Vũ tiếp lời nói nốt, mấy người còn lại đều ngậy ra, đồng thanh nói: “Áo ngủ như nhau?”

“Đúng vậy, như thế mới có tính tập thể!” Đỗ Linh Vũ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Sâm Bân vừa muốn nổi cơn, Nhạc Húc Phong cũng chuẩn bị tranh luận, kết quả Kỷ Tiểu Nhan vốn luôn phản đối mặc áo ngủ chẳng hiểu vì sao, đặc biệt cao hứng giờ tay: “Em đi mua có được không?”

Vì vậy, Sâm Bân cùng Nhạc Húc Phong đều cười tươi nói: “Được được được...”

Sáng sớm hôm sau, lúc Sâm Bân tỉnh dậy, phát hiện trên đầu giường mình có một chiếc áo, nghĩ đây hẳn là áo ngủ hôm qua Kỷ Tiểu Nhan nói, cười cầm lên nhìn, nhất thời đơ ra....

Cùng lúc đó, trong phòng Nhạc Húc Phong, Kỷ Tiểu Nhan mặc áo ngủ mình chọn, dậy sớm hiềm thấy, cầm một chiếc khác, đứng bên giường nói với Nhạc Húc Phong: “Anh không được chơi xấu nga, phải mặc vào!!”

Mà Nhạc Húc Phong ngón trên giường, kéo miệng giật giật rất lâu rất lâu, run run nhận lấy áo ngủ.

Đợi Sâm Bân vẽ mặt hắc tuyến bước vào phòng ăn, thấy Đỗ Linh Vũ đã sớm mặc áo ngủ ngồi ở đó, sừng sốt một chút, rồi bắt đầu cười như điên dại không ngừng, thiếu chút nữa là lăn trên mặt đất.

Mà Đỗ Linh Vũ bị gã cười sắc mặt biến đen lạnh lùng nói: “Cười cái gì mà cười! Cậu mặc còn buồn cười hơn tôi! Tôi còn chưa chê cười cậu đâu đấy!”

Lúc này, Nhạc Húc Phong cùng Kỷ Tiểu Nhan đi vào phòng ăn, Kỷ Tiểu Nhan thấy tất cả mọi người đều mặc áo ngủ mình chọn, đắc ý nói: “Thế nào? Mất em không tồi chứ, Sâm Bân anh cười hài lòng thế, có phải rất thích hay không?”

Nhạc Húc Phong giống như không xảy ra chuyện gì, ngồi xuống, kỳ thực huyết thái dương đã sớm nổi gân xanh.

Song cuối cùng, ba đại nam nhân vì ‘Cái áo này Kỷ Tiểu Nhan mặc rất đẹp’, cũng không cời áo ra, còn kiên trì mặc mỗi ngày, mãi đến khi kỳ nghỉ kết thúc, bọn họ mỗi người trở về nhà của mình mới thôi.

Nên, Kỷ Tiểu Nhan phơi lên giá, phơi bốn chiếc áo ngủ:

Chiếc đầu tiên là của Sâm Bân, nền trắng, trước ngực là một con hổ đang nhảy tung tung khô hài.

Chiếc thứ hai, của Đỗ Linh Vũ, nền trắng, trước ngực là chú lừa Eoyore mày chau mặt ủ.

Chiếc thứ ba, của Nhạc Húc Phong, nền trắng, trước ngực là chú gấu Pooh gốc gác.

Chiếc thứ tư, là của Kỷ Tiểu Nhan, nền trắng, trước ngực là chú heo con hồng nhạt.

Bốn chiếc áo ngủ được treo cùng một chỗ, nhìn qua thật ấm áp.....

Kiên ăn

Nếu nói về vấn đề kiên ăn này, Kỷ Tiểu Nhan tuyệt đối là cục cưng ngoan trăm người có một, cho dù là củ cải rau xanh, hay là gà vịt cá heo, không gì cậu không ăn được, hơn nữa là ăn rất ngon miệng, một người ăn còn nhiều hơn ba người.

Có thể bởi vì quanh năm ăn không đủ, dẫn đến từ lúc cậu bắt đầu cuộc sống ‘tình nhân’ cùng ba kẻ có tiền, mỗi ngày đều trắng trợn cướp đoạt, đem tất cả những gì trên bàn quét sạch, ăn đến mức không thể động đậy nổi mới ngừng.

Trên thực tế, bởi vì ‘lượng vận động’ buổi tối tiêu hao rất nhiều thể lực, Kỷ Tiểu Nhan mỗi ngày đều thấy đói, nên mắc ‘chứng sợ đói bụng’, lúc nào cũng sợ mình đói, không chỉ có cậu, ba người nam nhân thương yêu cậu vô cùng càng sợ cậu bị đói, bởi vì Kỷ Tiểu Nhan là thay phiên đến nhà bọn họ ở, nên mỗi người đều đặc biệt mời một đầu bếp đến nấu cho cậu, giống như Kỷ Tiểu Nhan một bữa không ăn no, sẽ sụt mất mấy mươi cân.

Vì vậy, Kỷ Tiểu Nhan ăn no, ăn ngon, ăn hả hê, mỗi bữa đều là tràn đầy hi vọng mà đến, hài lòng thỏa mãn mà đi, hơn một tháng, cứ nhiên tăng được bốn cân.

Cùng lúc Kỷ Tiểu Nhan cảm thán cuộc sống trở nên tốt đẹp, cũng phát hiện ra ba người kia kỳ thực đều có một tật xấu, kiêng ăn!

Đầu tiên là Đỗ Linh Vũ, người kiêng ăn nhất chính là hân! Trong cảm thụ Kỷ Tiểu Nhan đặt hân cùng đẳng cấp với mèo Ba Tư.

Đỗ Linh Vũ ăn cái gì cũng từ tốn, tư thái ưu nhã giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, chiếc miệng anh đào kia càng là cắn nhỏ nuốt chậm, bình thường Kỷ Tiểu Nhan đã ăn xong, hân mới vừa ăn được một phần ba.

Hơn nữa Kỷ Tiểu Nhan biết, lúc Đỗ Linh Vũ ăn, thường sẽ thi thoảng cho cậu một ánh mắt mị hoặc, hoặc là một nụ cười tựa hoa mẫu đơn, xung điện mười phần, nên có lúc Kỷ Tiểu Nhan ăn ăn cũng không rõ mình đang ăn cái gì, kết thúc một bữa ăn, chỉ nhớ tới khuôn mặt tuần tú cùng cặp mắt đào hoa của Đỗ Linh Vũ....

Vì sao lực chú ý của Đỗ Linh Vũ đối với thức ăn lại thấp như vậy?

Bộ não nhỏ bé của Kỷ Tiểu Nhan suy nghĩ vấn đề này thật lâu thật lâu, hoàn toàn không rõ.

Ví dụ như có một lần, ăn trưa, Kỷ Tiểu Nhan ăn rồi lại ăn, đột nhiên nhớ tới bộ phim ‘Thám tử Conan’ nổi tiếng buổi tối, nhất thời mừng rỡ, khoe miệng không chú ý mà cong lên, kết quả Đỗ Linh Vũ vốn ở bên cạnh nhai nhỏ nuốt chậm, cứ nhiên phát hiện vẻ mặt này của cậu, liền kết thúc trước thời hạn bữa trưa vừa bắt đầu, kéo mặt Kỷ Tiểu Nhan lại hôn liền tục.

Càng quá đáng hơn chính là, lúc mũi Kỷ Tiểu Nhan đang hít hà mùi thức ăn, đại não đã thiếu dưỡng khí, cho nên cậu cuối cùng cũng phải dừng lại, ai ngờ Đỗ Linh Vũ không chút khách khí kéo khóa quần cậu, tiếp đó cho tay tiến vào trong.... Chuyện sau đó, cứ nhiên còn tranh tráo nói là Kỷ Tiểu Nhan cố ý câu dẫn hân!

Lẽ nào nói, mình so với thức ăn còn ngon hơn sao? Người nọ nghĩ thế nào a!

Kỷ Tiểu Nhan vừa bị nửa ép buộc vỗ về chơi đùa một lần rất phiền muộn, bụng reo liên tục, phần hận nhìn bữa trưa đã lạnh kia, nhìn lại Đỗ Linh Vũ đang cười tủm tỉm bên cạnh, bộ dạng giống hệt hồ ly...

Đỗ Linh Vũ rốt cuộc là hấp thu năng lượng từ đâu vậy?

Kỷ Tiểu Nhan trong lúc tưới cây nghĩ vậy, sẽ không phải là từ năng lượng mặt trời chứ?

Muốn nói Đỗ Linh Vũ ghét ăn nhất cái gì, trong đầu Kỷ Tiểu Nhan nhảy ra một loạt rau dưa, ớt đỏ.

Đỗ Linh Vũ ghét ăn ớt, chán ghét sau khi nhìn thấy ớt, sẽ rơi vào tình trạng nổi bão.

Nhà Đỗ Linh Vũ mời chính là đầu bếp Ý, người đầu bếp này trước đây đều không làm ớt cho Đại thiếu gia của y ăn, nhưng đầu bếp nhà người khác thì không như vậy.

Có một lần, Đỗ Linh Vũ đến nhà Sâm Bân đón Kỷ Tiểu Nhan, thuận tiện ăn bữa tối, kết quả đầu bếp Tứ Xuyên nhà Sâm Bân mời đến liền làm một loạt những món mang theo vị ớt nồng đậm.

Đỗ Linh Vũ lập tức bùng nổ, nghiêm khắc tuyên bố, đây tuyệt đối là Sâm Bân hãm hại hắn, Sâm Bân đương nhiên không thừa nhận, vì thế hai người lập tức ở trong phòng ăn đánh nhau.

Nhất thời, trong phòng ăn đằng đằng sát khí, trời đất âm u...

Trận này là do trái ớt mà đánh nhau, mãi đến khi Kỷ Tiểu Nhan không quan tâm vùi đầu vào ăn phát hiện đĩa thịt xào lại bị hai người kia hất xuống đất, tiểu vũ trụ liền bạo phát, nhảy dựng lên vươn tay cho hai người họ mỗi người một bạt tai, mới chịu đình chiến...

Từ đó về sau, Kỷ Tiểu Nhan liền nhớ kỹ, Đỗ Linh Vũ ghét ăn ớt, là một quỷ kiêu ăn không hơn không kém.

=. =. =. =. =

Sâm Bân không kiêu ăn, chỉ là dùng hành động tỏ rõ cho mọi người, gã không ăn bất kỳ loại rau củ nào, mỹ danh khác là ‘ăn thịt động vật’.

Chỉ cần là thịt, Sâm thiếu gia đều có hứng thú, chỉ cần là rau xanh, vừa nhìn đã muốn nôn, thế nên Lộ Tùng mỗi ngày đều phải cầm một đồng bình bình lọ lọ, chứa đủ loại vitamin, nói hết lời, để thiếu gia nhà y uống.

Cuối cùng, Lộ Tùng nghĩ ra được một cách, khuyên thiếu gia uống vitamin quá khó khăn, không bằng lừa Kỷ Tiểu Nhan đơn thuần, vì vậy liền lừa cậu nếu thiếu vitamin, sức khỏe của Sâm Bân sẽ bị tổn hại rất lớn.

Kỷ Tiểu Nhan đương nhiên phi thường lo lắng, cảm thấy được sâu sắc tính nghiêm trọng của vấn đề, nên mỗi ngày đều sẽ khuyên gã ăn một chút hoa quả, Sâm Bản nhân cơ hội này chơi xấu.

“Em hôn anh một cái, anh liền ăn một miếng táo.” Đại nam nhân thân cao 1m9, cư nhiên làm nũng như một đứa trẻ, khiến Kỷ Tiểu Nhan thấy bó tay, không thể làm gì khác là đưa môi lại, hôn lên mặt gã một cái.

Sâm Bản bắt màn nhướn nhướn mày, crộp crộp cắn một miếng táo, mắt híp lại nhìn Kỷ Tiểu Nhan đang ngồi trên đùi mình.

“Như vậy phiền phức lắm, không bằng làm một giao dịch thống khoái, em để anh làm ba lần, anh sẽ ăn hết chỗ hoa quả này.”

“Không được!”

Kỷ Tiểu Nhan kêu to, thực là quá đáng, người kia một chút cũng không biết tiết chế, cậu mới không đáp ứng loại điều kiện này.

“Vậy lão tử sẽ không ăn!”

Sâm Bản đối với sự cự tuyệt của cậu, trong lòng vô cùng khó chịu, cũng không quay lại, đem chỗ táo vừa cầm đến tay ném xuống đất, nếu không phải Kỷ Tiểu Nhan ngồi trên đùi gã, phỏng chừng gã sẽ đem ‘núi hoa quả nhỏ’ trên bàn hất văng.

Kỷ Tiểu Nhan bị gã làm cho bó tay nửa ngày, lại lo gã không ăn hoa quả sẽ thiếu vitamin, chần chờ một lúc, cuối cùng nhỏ giọng thỏa hiệp: “Được rồi... Vậy một lần...”

Sâm Bản lập tức hai mắt lóe sáng, như sói thấy thịt dê, vội như lửa đốt mà bắt đầu cởi quần áo Kỷ Tiểu Nhan.

“Chờ một chút, anh trước hết ăn hết chỗ hoa quả đi đã, nếu không em không làm.” Kỷ Tiểu Nhan sợ gã lại chơi xấu.

Sâm Bản kêu khổ thấu trời, tên đã lên dây, cư nhiên còn muốn ăn hoa quả, nhóc con này là muốn mưu sát gã!

Vì vậy, một khung cảnh kinh khủng xuất hiện, Sâm thiếu gia ngồi trước bàn, bắt đầu hỏa tốc ăn như hổ đói các loại hoa quả chất cao như núi, vỏ chuối vỏ cam bay đầy trời, tốc độ hoa quả chạy vào bụng khiến người khác kinh ngạc, nhìn trần trần.

Chờ đến lúc Sâm thiếu gia đem toàn bộ hoa quả nuốt vào bụng, nhìn chằm chằm Kỷ Tiểu Nhan đã thành

hóa thạch, cổ nén dục vọng, giọng khàn khàn hỏi: “Thế nào? Có thể chưa?”

Kỷ Tiểu Nhan ngơ ngác nhìn gã vài giây, sau đó nhanh chóng lôi điện thoại ra, gọi cho Nhạc Húc Phong, khùng hoảng nức nở nói: “Húc ca ca mau tới cứu em, Sâm Bản ăn thực giống quái thú, thực đáng sợ!”

“.....”

Quái thú....

Thực đáng sợ.....

Đùng đoàng, Sâm thiếu gia vừa vì cuồng dại ăn hoa quả mà nghẹn suýt chết, trái tim hừng hực nhiệt huyết, hoa lệ rơi vỡ nát.

Ngoại trừ rau dưa, Sâm Bản còn ghét đồ ngọt, không chỉ bản thân ghét đồ ngọt, mà những người thích ăn đồ ngọt đều thuộc đối tượng bị khinh bỉ, người không may nhất chính là Hiệu trưởng đại nhân, Sâm Bản vừa nhìn thấy kẹo que trong tay y liền phát điên, không lưu tình dùng giày da giẫm nát.

Vì vậy, Kỷ Tiểu Nhan đem toàn bộ những hành động xấu việc làm xấu của gã cho vào hồ sơ, trong lòng vừng vàng nhớ kỹ, Sâm Bản là quái thú....

=. =. =. =. =

Nhạc Húc Phong là trẻ ngoan, trên cơ bản không kiêng ăn, song nói nếu là trên cơ bản, nhất định sẽ có ngoại lệ, món ăn có thể khiến thầy Nhạc phong thái nhẹ nhàng không chịu nổi chỉ có một loại, tất cả động vật nhiều chân.

Qua quan sát, Kỷ Tiểu Nhan phán, Húc ca ca là một người nhát gan.

Mời xem ví dụ thực tế chứng minh:

Lần này là Đỗ Linh Vũ mời khách, đến một nhà hàng xa hoa mới khai trương, Sâm Bản cùng Nhạc Húc Phong đều rất hài lòng, ba đại nam nhân ngồi bên bàn cơm không ai cãi nhau, Kỷ Tiểu Nhan tự nhiên là ngó nghiêng hiếu kỳ vô cùng.

Lúc gọi món, người phục vụ đề cử mấy món đặc sắc, một loạt những tên món ăn phức tạp, Kỷ Tiểu Nhan đối với một món rất có hứng thú, liền chọn món đó.

Sau đó, ba người nên nói chuyện phiếm liền nói chuyện phiếm, nên uống rượu liền uống rượu, một lát sau, món ăn được bưng lên, hóa ra là một đĩa tôm hùm đồ rục.

Kỷ Tiểu Nhan đối với bất kỳ món ăn nào đều chưa từng có ý kiến, tự nhiên là bắt đầu ăn, Sâm Bân chỉ cần là thịt sẽ không cự tuyệt, cũng bắt tay vào.

Đỗ Linh Vũ là chủ nhà, khách khí nói với Nhạc Húc Phong: “Anh cũng nếm thử a.”

Nhạc Húc Phong sắc mặt trắng bệch nhìn đĩa tôm hùm kia, ba giây sau, cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi đi vệ sinh.”

Kỷ Tiểu Nhan kỳ quái ngẩng đầu lên, hỏi: “Sao sắc mặt anh lại xấu như vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?”

Ngay cả Sâm Bân cũng nhìn ra Nhạc Húc Phong không thích hợp, “Này! Tửu lượng của anh không phải rất tốt sao, mới uống một chút sao đã không chịu nổi rồi?”

“Không, không sao....”

Nhạc Húc Phong vội vã hiềm thấy vội vội vàng vàng hoang hoang mang mang chạy mất, để lại ba người trên đầu là một dấu chấm hỏi.

Qua tròn một tiếng, Nhạc Húc Phong vẫn chưa quay lại, mà cũng đã sớm ăn xong.

“Có chuyện gì a? Húc ca ca có phải đụng phải người xấu hay không?” Kỷ Tiểu Nhan lo lắng cực kỳ.

Đỗ Linh Vũ vội vàng an ủi cậu: “Sẽ không đâu, có thể là đang nghe điện thoại hoặc gặp phải bạn bè gì đó, Tiểu Nhan đừng lo lắng.”

“Nhưng....” Kỷ Tiểu Nhan vẫn là một vẻ lo lắng.

Sâm Bân đứng dậy, xoa xoa đầu Kỷ Tiểu Nhan: “Để anh đi xem anh ta.”

Qua mười phút, Sâm Bân đã trở về, bộ dạng muốn cười vô cùng, Nhạc Húc Phong ở bên cạnh sắc mặt xám đen.

“Có chuyện gì a?” Kỷ Tiểu Nhan hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha ha ha! Người này cứ nhiên sợ tôm hùm.... Còn nôn.... Buồn cười quá đi! Ha ha ha!” Sâm Bân đã sớm nhin không nhin nổi, ôm bụng cười to.

Sắc mặt Nhạc Húc Phong xấu tới cực điểm, môi giật giật vài cái, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Kỷ Tiểu Nhan chớp chớp mắt, không sợ chết tiến lại gần: “Húc ca ca, anh thực sự sợ tôm hùm? Vậy của anh có sợ không?”

Nói xong, giơ lên một cái càng cua vừa mới bẻ xuống, giơ cao, lắc lắc trước mặt Nhạc Húc Phong.

Thoáng lão đảo, Nhạc Húc Phong nhìn như muốn xỉu, sắc mặt vốn xám xịt càng thêm khó coi, nhẫn nại hồi lâu, cuối cùng cúi đầu phun ra hai chữ: “Buồn nôn.”

Hóa ra, nguyên nhân Nhạc Húc Phong ghét cua tôm mấy loại động vật nhiều chân, là vì cảm thấy chúng rất buồn nôn, lý do cụ thể là gì, lão nhân gia kiên quyết không tiết lộ.

.....

Tối hôm đó, Kỷ Tiểu Nhan cùng Nhạc Húc Phong trở về nhà, lúc tạm biệt Sâm Bân Đỗ Linh Vũ, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện sắc mặt Nhạc Húc Phong vẫn rất khó coi, phỏng chừng sự kiện mất mặt ngày hôm nay đã tổn thương sâu sắc lòng tự trọng của thầy giáo Nhạc.

Tắm rửa xong, Kỷ Tiểu Nhan mặc áo ngủ rộng thùng thình, đi tới thư phòng, quả nhiên, Nhạc Húc Phong đang phiền muộn thương tâm.

“Húc ca ca, anh còn đang nghĩ đến tôm hùm a?” Kỷ Tiểu Nhan có chút lo lắng hỏi, tuy không quá biết tôm hùm có cái gì buồn nôn, rõ ràng rất ngon a...

“Có thể.... đừng nhắc tới trước mặt anh được không.... Thực buồn nôn...” Nhạc Húc Phong khổ sở cắn răng nói, cả người đều căng cứng, giống như đối với loại động vật này thực sự rất phản cảm.

Kỷ Tiểu Nhan đau lòng, vươn tay lại, ôm cổ mỹ nam tử trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa....”

Nhạc Húc Phong thả lỏng, ôm eo Kỷ Tiểu Nhan, cúi người ôn nhu hôn môi cậu, có thể là Kỷ Tiểu Nhan làm y dao động, y bình tĩnh hơn nhiều.

“Nột.... Quay về phòng ngủ đi...” Kỷ Tiểu Nhan mặt đỏ bừng nói, tuy đã thân mật như thế nhưng cậu vẫn thấy xấu hổ.

Hiếm khi nghe được Kỷ Tiểu Nhan chủ động yêu cầu, Nhạc Húc Phong sửng sốt một chút, lập tức bị kích thích, đem tôm a cua quên hết toàn bộ...

Y vươn tay kéo cao áo ngủ của Kỷ Tiểu Nhan, xoa nắm bàn chân trơn nhẵn trắng trẻo, nhẹ nhàng cười bên tai Kỷ Tiểu Nhan, lại khôi phục vẻ tuấn mỹ như thần bình thường, đè thấp giọng nói: “Đêm nay ở đây.... Có được không?”

Kỷ Tiểu Nhan hai mắt tròn lớn, nhìn Nhạc Húc Phong thoáng cái liền trở lại bình thường, nhìn nhìn bàn sách vàng hoa lệ sau lưng, đột nhiên một cảm giác hối hận vô cùng trời dậy.

Đáng tiếc tất cả đã chậm, Nhạc Húc Phong đã tách hai chân cậu ra, ôm cậu lên bàn....

“Cho nên mới nói, tuyệt đối không nên thương hại người nhất gan!”

Đây là bài học sâu sắc bạn nhỏ Kỷ Tiểu Nhan rút ra được.

53. Chương 53: Phiên Ngoại 2 : Giáo Sư Mời Dạy Của Hệ Văn Học

: mời dạy ở đây là giống những giáo sư nổi tiếng bên Mỹ, nhận lời mời của trường đại học rồi đến giảng dạy một buổi.

Đại học HB ngày hôm nay không giống bình thường, nơi nơi đều tràn ngập một màu hồng phấn, mỗi nữ sinh đều dậy sớm rửa mặt chải đầu trang điểm, làm chính mình trở nên xinh đẹp, rất sợ có chút nào đó không hoàn mỹ.

Mà toàn bộ nam sinh trong trường đều trong bộ dạng như gặp đại địch, nơm nớp lo sợ, trời còn chưa sáng đã mở to cặp mắt gấu mèo đi vào phòng học, hoàn toàn không hiểu mấy người này háng hái cái gì.

Rốt cục là có chuyện gì, khiến sinh viên của đại học HB coi trọng như vậy, nữ sinh thì vui mừng không xiết, nam sinh thì than thở?

Cuối cùng, vào tám giờ kém năm sáng, nhân vật quan trọng khiến mọi người trông mong cuối cùng đã tới, một chiếc xe đen trầm ổn cao nhô có rèm che chậm rãi chạy vào sân trường, mà đám sinh viên nhòm qua cửa sổ nhìn lên đã sớm bùng nổ, các nam sinh biết chiếc xe kia xa xỉ tới mức nào thì vẻ mặt ao ước, các nữ sinh chờ đợi được thấy người trong xe thì xuân tâm khê động....

Phải biết rằng, người này là một trong những nhân vật làm mưa làm gió ở đại học HB năm đó, con người anh tuần tiêu sái trong truyền thuyết, thần thái như tiên, đẹp như thần – giáo sư Nhạc Húc Phong.

Đều phải nói vị Nhạc giáo sư này là từ nước ngoài về, tri thức uyên thâm, cơ trí khôn khéo, không chỉ nắm rõ một loại ngành học toán lý hóa, ngay cả mấy chuyên ngành văn học nghệ thuật cũng rất thành thạo, nói chung, là một tuyệt thể đại tài tử trên thông thiên văn dưới tường địa lý.

Càng hiếm có chính là, vị đại tài tử này không chỉ có tài có sắc, còn phi thường chung tình, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua bên cạnh y có nữ nhân nào, nam nhân cực phẩm như vậy, quả thực là đốt đèn ***g cũng tìm không được, vì thế, Nhạc Húc Phong khiến tất cả nữ sinh trong đại học HB đều vì y mà thần hồn điên đảo không thể tự kiềm chế....

Đáng tiếc chính là, vị giáo sư Nhạc này hai năm trước không rõ vì sao, từ bỏ chức vụ dạy học, chỉ làm giáo sư mời dạy, ở đại học HB treo một danh hiệu, điều này làm rất nhiều nữ sinh hâm mộ mà đến đau lòng, xem xét loại tình huống này, Hiệu trưởng đại nhân anh minh thần võ nhất đại học HB công bố cho mọi người một tin tức kinh người.

Nhạc Húc Phong bắt đầu từ tháng này, hai tuần một sẽ đến dạy một tiết cho học sinh Hệ văn học.

Từ lúc tin tức này lan ra, toàn bộ trường học đều nhốn nháo, hầu như tất cả nữ sinh đều chọn Hệ văn học làm môn tự chọn, mỗi tối đều nằm mơ được học tiết của Nhạc Húc Phong, mà các nam sinh lại sầu mi khổ kiếm, làm cách nào để khiến kẻ địch lớn này bó tay.

Song cái gì tới cuối cùng cũng tới, sinh viên may mắn có thể chen vào phòng học Nhạc Húc Phong giảng dạy kích động không ngớt, nữ sinh không chen vào được ôm đầu khóc, còn có các nam sinh tức giận bất bình, từ nửa đêm đã ngồi chồm hổm canh trước cửa phòng học đó, ngăn cản càng nhiều nữ sinh tiến vào.

Lúc giáo sư Nhạc Húc Phong trong truyền thuyết đến gần phòng học, trong phòng an tĩnh cực kỳ, quả thật là lặng như tờ, mọi người đều sợ nhìn chằm chằm người trên bục giảng kia.

Nam nhân này tuyệt đối phải cao hơn 1m9, hơn nữa dáng người giấu sau lớp Âu phục quy củ tuyệt đối rất được chăm sóc, đặc biệt cặp chân dài đi, đứng ở nơi nào liền là một loại phong tình khác biệt. Làn da nam nhân hơi ngăm đen, là loại màu lúa mạch có được sau khi phơi nắng ở bãi biển.

Lại nhìn khuôn mặt của y, ấn tượng đầu tiên là mày kiếm mắt tinh, phối với cặp môi gợi cảm, kính mắt cộng vàng trên chiếc mũi cao thẳng, mái tóc đen nhánh, chải gọn gàng.

Vị thầy giáo Nhạc này mặc một thân Âu phục quy củ, còn cặp kính kia, hoàn toàn là bộ dạng làm gương cho người khác, giáo sư bác học hào hoa phong nhã.

Đẹp trai sao? Đương nhiên là cực phẩm đẹp trai.... Nhưng... vì sao cứ cảm thấy có điểm không thích hợp?

Lúc thầy Nhạc đi lên bục giảng, mở giáo án ra, tựa hồ có chút không quen mà đẩy kính mắt, bắt đầu giảng bài.

“Chào các em, tôi là Nhạc Húc Phong, hôm nay đến để dạy các em một tiết văn học.”

Nghe thấy thanh âm từ tính có chút khàn khàn, làm lộ ra một vẻ gợi cảm liêu nhân khó nói, lời nói cứ một mực nghiêm trang bình thản, các sinh viên ngồi phía dưới khẽ chấn động

“Nội dung chủ đề của tiết ngày hôm nay là giới thiệu cho mọi người một chút về văn học cổ đại của Trung Hoa Trung Quốc.”

Thầy Nhạc vừa nói xong, các nam sinh đã sớm dự mưu quấy rối bắt đầu hành động, một nam sinh ngồi hàng đầu giơ tay lên.

Nhạc Húc Phong tựa hồ thoảng sửng sốt, nhìn nam sinh kia nửa ngày, sau đó một vẻ bình tĩnh đại ngộ nói: “Cậu kia, cậu có vấn đề gì sao?”

Nam sinh kia cổ lấy dũng khí, đứng lên nói: “Thưa thầy, nếu thầy hiểu về văn học cổ đại như vậy, em muốn hỏi thầy một câu về thơ cổ.”

Thầy Nhạc gật đầu, nam sinh tiết tục nói: “Thầy có thể nói một chút về ‘Trường hận ca’ cho chúng em không?”

Thầy Nhạc suy nghĩ vài giây, rất lưu loát nói: “Được a, sao lại không được chứ!”

Các nam sinh phía dưới nói thầm, là ai ra câu hỏi này, không phải nói muốn làm khó y sao!

Còn chưa xì xào xong, chợt nghe thấy thầy Nhạc trên bục giảng nói: “Trường hận ca a, nếu như tôi nhớ không nhầm, bên trong có một danh ngôn.”

Mọi người đều vểnh tai, nghe y nói câu đó.

“Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, thiên trường địa cửu rồi sẽ hết...” Giọng nam kêu gọi đọc thuộc lòng câu thơ, làm đám nữ sinh thiếu chút nữa té xỉu, có điều còn chưa hết....

“..... Hận này muôn thừa vẫn miên miên, muốn kiêu căng thì cứ kiêu căng” (câu cuối không nằm trong bài thơ nhé ^^)

Cả phòng học không có lấy một tiếng động.

Quả thực khó có thể tưởng tượng, vị giáo sư hào hoa phong nhã như vậy, cư nhiên có thể nói lời nói táo bạo như vậy, hầu như toàn bộ những người trong phòng đều ngây ra.

Thầy Nhạc phi thường thỏa mãn với hiệu quả chấn động câu thơ y đọc thuộc lòng mang tới, đơn giản đóng giáo án lại, tiếp tục nói: “Mấy cô cậu, học văn học cổ đại, tuyệt đối không thể ‘tử nhi phục sinh’ (sống lại), ‘sinh lập ngạn sao’ (câu này ta nghĩ phải là ‘sinh bàn ngành sáo’ nghĩa là máy móc học vẹt)... Phải nhớ kỹ, dưa hấu xanh không ngọt, học văn học cổ đại phải nắm chặt thời cơ, gạo nấu thành cơm, Bá Vương ngạnh thượng cung mới là nam nhân chân chính!” (@.@ Ta không hiểu cho lắm câu này)

Sinh viên phía dưới triệt để bị y giảng cho lờ mờ, một người phản bác cũng không có.

Thầy Nhạc suy nghĩ một chút, tựa hồ đã quên tiếp theo muốn nói gì, mở giáo án, nhìn một cái, nói: “Bây giờ, chúng ta học từ văn học thời Tam Quốc, thời Tam Quốc có tên là ‘tam Tào’...”

Một nam sinh đứng lên hỏi: “Thưa thầy, ‘tam Tào’ là những vị nào a?”

Thầy Nhạc suy nghĩ một chút, nói: “Tam Tào là Tào Tháo, Tào Tháo có biết không? Còn có hai đứa con của Tào Tháo.”

“Vậy con của ông ta tên là gì a?”

“Con của ông ta cậu đi hỏi ông ta, tôi không phải cha bọn họ, hỏi tôi làm gì!”

Thầy Nhạc vô cùng khó chịu vì bị cắt ngang, mặt nhăn lại, nói: “Kỳ thực con của Tào Tháo cũng không được tốt lắm, không cần quan tâm bọn họ tên là gì, hơn nữa, không phải có danh ngôn này sao? ‘Sinh con như Tôn Trọng Mưu, tìm cha như Kim Nhật Thành’ (Tôn Trọng Mưu là một tên khác của Tôn Quyền, người người xây dựng nước Ngô thời Tam Quốc Kim Nhật Thành là chủ tịch nước CHND Triều Tiên lúc trước, chắc mọi người cũng biết bác này) ... Kỳ thực còn trai nặng hay không không phải điều then chốt, chủ yếu là cha phải trâu bò..... Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con của chuột sẽ đào hang động.... Vấn đề này, chúng ta lát nữa nói tỉ mỉ...”

Tất cả sinh viên phía dưới đều biến thành hóa thạch, mắt thấy thầy Nhạc rõ ràng tẩu hỏa nhập ma, đám nam sinh chưa từ bỏ ý định kia cư nhiên còn có một người giơ tay hỏi.

What is the the Jingwei story in the back from the dead?

“Thầy, có thể nói cho bọn em một chút về văn hóa võ hiệp không?”

“Võ hiệp được!”

Thầy Nhạc nhất thời tinh thần sục sôi, mỉm cười, hai mắt lóe sáng, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ lấp lánh, nhìn qua có bao nhiêu mê người khỏi cần nói.

Chỉ nghe y nói: “Võ hiệp sao, tôi coi như là hiểu thấu, đầu tiên, đại hiệp nếu như rơi vào trong động hay trong sơn cốc, liền nhất định có bí tịch võ công, không chừng lại là Càn Khôn Đại Na Di gì đó...”

“Gọi là đại hiệp, ngã sẽ ngã vào nơi có nước, ngã vách núi, thứ nhất có bí tịch, thứ hai có mỹ nhân, thứ ba nếu như có nữ rơi cùng cậu, như vậy hai người dù từ góc độ nào ngã xuống, mỗi đều sẽ chạm vào nhau, sau đó liền ở dưới đất lăn a lăn a lăn... Lăn thật lâu cũng không dừng lại..... Hoàn toàn vi phạm định luật cơ học...”

“Còn có, nếu như cậu ôm một cô gái khác, nhất định sẽ bị người cậu thích nhìn thấy, sau đó cô gái này

quay người bỏ chạy, cậu bắt đầu đuổi theo, chờ đến lúc đuổi kịp, cậu nói “Tất cả đều không như em nghĩ, em phải nghe anh giải thích”, cô gái kia nhất định nói ‘Em không nghe em không nghe em không nghe’.... Cô gái này tuyệt đối là uống quá nhiều melatonin(một loại thuốc an thần, chống mất ngủ)!”

“Thế nhưng nếu lúc đó cậu nói ‘Nếu anh lừa em sẽ bị thiên lôi đánh chết không tử tế...’, cô gái kia nhất định sẽ vội vàng che miệng cậu, nói ‘Em tin em tin’.... Thật khiến người ta muốn chết....”

“Sở dĩ nói phụ nữ là một loài động vật đáng ghét, toàn bộ phụ nữ trên thế giới gộp vào, so với một sợi tóc của Tiểu Nhan nhà tôi đều kém hơn....”

Thầy Nhạc đột nhiên ý thức được mình đang nói gì lập tức ngậm miệng lại, có chút bực bội nói: “Tôi nói với mấy cô cậu về bảo bối nhà tôi để làm gì....”

“Thưa.... Thưa thầy.... Tiểu Nhan là ai vậy?” Một nam sinh nghe đến ngắc người không sợ chết hỏi.

Nhất thời, thầy Nhạc nhìn qua bộ dạng giáo sư lại không giống thường, cả người đều tỏa ra một luồng khí đáng sợ, đem tất cả mọi người trong phòng đều nằm sấp xuống, chỉ thấy thầy Nhạc cời cặp kính gọng vàng ra, để lộ đôi mắt đen như diệu thạch, lúc này, khí chất của y nhất thời thay đổi, cả người đều trở nên ác liệt thô bạo.

“Cậu là cái gì, dám gọi tên Tiểu Nhan nhà tôi? Hả?” Xấu xa cong khóe miệng, bộ dạng ác ma hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

“Lão tử thấy mấy người đều là chán sống muốn tìm cái chết rồi đi? Từ lúc bắt đầu liền không ngừng hỏi? Có phải muốn bẻ gãy xương sườn cho mấy người đếm chơi không?”

Giọng nam ám ảnh gợi cảm lần này phát huy hết mức, khiến người khác cảm thấy đây mới là thứ y nên nói mới đúng.

“Ông ông ông muốn làm gì!” Mấy nam sinh thấy tình hình không tốt, cùng nhau đứng lên đánh bạo, hung hăng trừng Nhạc Húc Phong.

“Hanh, thực vô vị....” Nhạc Húc Phong nói vậy, vươn ra ngón tay giữa: “Đến đây gì, mấy người cũng nhau tới, mấy tiểu thí hài thêm ăn đập.”

“Ông đừng quá ngạo mạn!” Mấy nam sinh bị gọi là tiểu thí hài nhất thời nổi giận, quả nhiên tiến lên muốn đánh nhau cùng Nhạc Húc Phong.

Nhạc Húc Phong dễ dàng sạch sẽ nhanh nhẹn đánh ngã tất cả bọn họ, chỉ có chưa đầy 5 phút, nhất thời trong phòng học ngập tiếng hét chói tai, tất cả đám nữ sinh vì tư thế oai hùng của thầy Nhạc mà kích động té xỉu, nam sinh bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, một tiết văn học hòa hảo, đến lúc này đã triệt để thay đổi.

Đúng lúc này, Hiệu trưởng đại nhân vọt tới, thấy khung cảnh rối loạn như thế, hốt hển rống lên với Nhạc Húc Phong: “Cậu cậu cậu làm cái gì vậy! Không phải đã cam đoan với tôi rồi sao? Sao lại thành ra thế này?”

Nhạc Húc Phong ngay cả nhìn y cũng lườm nhìn, ‘thiệt’ một tiếng rồi không thèm để ý nói: “Nếu không đáp ứng Tiểu Nhan thì tôi đã không tới, ông bớt tới lải nhải đi, học sinh của tôi thêm ăn đập, mấy tiểu thí hài không biết quy củ, nếu như tôi nghiêm túc, tất cả bọn họ đều đã nhập viện rồi.”

“Cậu còn cãi lý!?” Hiệu trưởng đại nhân thực sự bị chọc tức, nhìn người đối diện cời Âu phục, xắn xắn tay áo, lôi ra một điều thuốc lá thành thạo châm lửa, trong nháy mắt khói phực đáng điệu cả lơ phất phơ ngập thuốc lá, quả thực là không gì tả nổi!

Song sau khi tức giận xong, y lại thanh tỉnh, “Được được được, tôi không quản được cậu, song có người quản được cậu, cậu chờ xem!”

Nhạc Húc Phong căn bản không thèm để ý, lườm biếng xách túi, đi khỏi căn phòng loạn thành một đồng, còn chưa lên kịp xe ô tô, Hiệu trưởng đại nhân đuổi theo đột nhiên đem điện thoại di động nhét vào tay gã.

Từ điện thoại di động truyền tới tiếng khóc nức nở yếu ớt: “Sâm Bân... Anh thật quá đáng.... Rõ ràng đã đáp ứng em.... Thay Húc ca ca lên dạy lớp văn học....”

Sâm Bân vừa rồi còn dạt dào lập tức hoảng hốt, cầm điện thoại vội vàng nói: “Em xem anh không đã tới sao, thân thân, em đừng khóc a....”

“Thầy hiệu trưởng nói anh không hảo hảo dạy.... Còn đánh nhau.... Anh làm thế sao em có thể an tâm....”

Sâm Nhân nhất thời trong căng thẳng: “Đều là do đáng tiểu quỷ....”

“Rõ ràng đáp ứng việc của Húc ca ca lại làm không tới nơi.... Em thực không tin anh nữa.... Chờ anh ấy từ Mỹ về.... Em làm sao đối mặt được với anh ấy a....” Người bên kia điện thoại di động đã bắt đầu hút thuốc rồi.

Sâm Bân triệt để luống cuống tay chân, vội vã đổi giọng, lại không nói là vì sinh viên quấy rối: “Bảo bối, đều là anh không tốt.... Em đừng khóc.... Tên học Đỗ kia đâu? Nó có ở nhà với em không?”

Lúc này, Đỗ Linh Vũ nhận điện thoại, khẩu khí hoàn toàn là xem kịch vui: “Ai nha, Sâm Bân a Sâm Bân, đáp ứng Tiểu Nhan đi làm thầy giáo môn văn học rồi, sao có thể nuốt lời? Việc này cậu định để Tiểu Nhan nói với Nhạc Húc Phong thế nào a?”

Sâm Bân nghiêng răng nghiêng lợi chửi: “Hỗn đản họ Đỗ! Cậu còn xem kịch vui, Tiểu Nhan khóc thành như vậy, cậu không biết đồ à!”

Điện thoại di động lại lần nữa do Kỷ Tiểu Nhan nhận, vẫn là thanh âm nức nở, Sâm Bân nghe tới đau lòng không chịu được, liên tục ôn nhu dỗ cậu: “Tiểu Nhan đừng khóc.... Ngoan....”

Hiệu trưởng đại nhân cuối cùng cũng hết giận, hắc hắc đứng bên cạnh cười gian.

Chờ Sâm Bân phóng xe đến nhà Đỗ Linh Vũ, mở cửa liền thấy Kỷ Tiểu Nhan đang ăn pút-đinh, khuôn mặt nhỏ nhắn ý cười dịu dàng, một chút vết tích đã khóc cũng không có.

“Tiểu Nhan em....” Sâm Bân có chút choáng váng.

“Lừa anh a ” Kỷ Tiểu Nhan luôn ngây thơ đáng yêu lộ ra cụ cười tinh nghịch: “Ai bảo anh làm loạn!”

Đỗ Linh Vũ ở bên cạnh lạnh lùng châm chọc: “Cũng không biết người nào đó chỉ số thông minh lại thấp như vậy, thành ngữ thì nói rồi tinh rồi mù, kiến thức văn học thiếu thốn, tôi với Tiểu Nhan ở nhà xem đến cười chảy nước mắt.”

“Cái gì?” Sâm Bân sững sốt.

“Biểu hiện của cậu a, thầy hiệu trưởng đã sớm dùng Internet phát sóng tình hình trực tiếp cho bọn tôi rồi!” Đỗ Linh Vũ còn sợ gã chịu chưa đủ đả kích, tiếp tục giáng một nhát búa.

“Sâm Bân, anh không phải cùng Lộ đại ca học một tuần văn học cổ đại sao, sao lại thành như vậy a?” Kỷ Tiểu Nhan có chút buồn bực hỏi: “Lộ đại ca không phải đặc biệt chọn khoa văn của trường đại học Hồng Kông sao? Lẽ nào anh ấy không hảo hảo dạy anh?”

Sâm Bân vẽ mặt oan ức trừng khuôn mặt thực sự đáng đánh của Đỗ Linh Vũ, trong lòng mắng, Lộ Phi Dương? Tên đó nói với gã ‘Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành khô đổ, Bạch Nương Tử thủy mạn Kim Sơn Từ Bá’.... Còn cùng y học? Lão tử cùng y căn bản là tám lạng nửa cân.

Vì vậy, chuyện tiết Văn liền thành một giai thoại, bắt qua lời đồn đại về đại tài tử Nhạc Húc Phong trong đại học HB hoàn toàn thành một phiên bản mới.

Nhạc Húc Phong là một tên ngu văn, nhưng bản lĩnh đánh nhau đùa giỡn lại đứng thứ nhất, người hoàn toàn không hào hoa phong nhã, nhưng cũng đẹp trai đến sét đánh chớp giật....

Mà Nhạc Húc Phong về thăm cha mẹ, ở nước Mỹ xa xôi, liên tục hắt xì, “Ai lại nhắc tới mình vậy...”

54. Chương 54: Phiên Ngoại 3 : Điều Là Tai Họa Do Mua Đồ Gây Ra

Hoàng hôn mùa xuân tươi đẹp, trong phòng khách của một căn biệt thự ghép đôi, người chủ căn biệt thự này giống như chú mèo, tiến lại gần, chậm rãi áp sát cậu nhóc đang ngồi trên sofa đọc sách.

“Tiểu Nhan, ngày mai anh được nghỉ, cùng anh đi dạo phố được chứ?”

Kỷ Tiểu Nhan trừng to mắt, nhìn Đỗ Linh Vũ một tay đặt trên sofa, đang mỉm cười diêm dâm với mình.

Kỷ Tiểu Nhan rất nhanh cúi đầu xuống, đứng đưa, ngoan ngoãn nói: “Không được, mai em muốn ngủ nướng.”

“Hôm đây không thể ngủ nướng a, anh thật vất vả mới được nghỉ, hai người chúng ta cùng đi dạo, không phải rất tốt sao?” Khuôn mặt tinh điêu tể khắc của Đỗ Linh Vũ tỏa ra hào quang như thần tiên, tiếp tục đưa tình nhìn Kỷ Tiểu Nhan đang cuộn tròn trên sofa.

“Nhưng em...” Kỷ Tiểu Nhan tiếp tục nhỏ giọng cự tuyệt.

“Tiểu Nhan, đi cùng anh đi mà ” Đỗ Linh Vũ dựa sát vào, sau đó như làm nũng mà cọ cọ vào cổ Kỷ Tiểu Nhan, nhưng hai tay con hồ ly giả hoạt này lại không an phận luồn vào trong quần áo Kỷ Tiểu Nhan, nhân cơ hội ăn đậu hủ.

“Nhưng...” Kỷ Tiểu Nhan bị hấn làm cho một trận ngứa ngáy, lúng túng không nghĩ ra được gì.

“Lẽ nào em cũng không muốn đi cùng anh? Anh thực đáng thương, Tiểu Nhan một chút cũng quan tâm anh một chút cũng không thích anh!” Đỗ Linh Vũ giả bộ giận dỗi, quay đầu sang một bên, nhưng tay một chút cũng không buông ra.

Kỷ Tiểu Nhan thiện lương lại đơn thuần đương nhiên là vội vàng nói: “Không có không có! Anh đừng hiểu lầm!”

“Hiểu lầm? Anh hiểu lầm cái gì? Lần trước tên đầu heo Sâm Bân muốn đi xem đua xe, em liền theo hấn đi, anh muốn em đi dạo phố với anh, em không đồng ý, nhẽ nào trong lòng em, tên đầu heo kia quan trọng hơn anh?” Khẩu khí Đỗ Linh Vũ lúc này dĩ nhiên là rất không tốt, đôi mắt xinh đẹp trừng Kỷ Tiểu Nhan sợ hãi rụt rè bên cạnh, nhưng vẻ đẹp của y lại làm cho cái trừng mắt này trở nên mê người vô cùng.

“Lần trước là bởi vì...” Trong lòng Kỷ Tiểu Nhan liên tục thở dài, con trai đều sẽ thích xem đua xe đi? Nên lúc Sâm Bân kêu cậu đi, cậu đương nhiên là vui vẻ đồng ý, nhưng Đỗ Linh Vũ cùng cậu đi dạo phố, tính chất của hai việc hoàn toàn khác nhau mà!

Song Kỷ Tiểu Nhan tuyệt đối sẽ không làm Đỗ Linh Vũ tức giận, nhưng lại thật sự không muốn trải qua cuộc dạo phố thống khổ đến cực điểm, chỉ biết vụng về vươn tay ra, nhẹ nhàng kéo mặt Đỗ Linh Vũ lại.

“Chúng ta cái gì cũng không thiếu, không cần lúc nào cũng mua đồ, anh tiêu tiền nhiều như vậy, em thấy cũng rất đau lòng, vẫn là đừng đi nữa, anh muốn làm cái gì, em làm cùng anh!” Kỷ Tiểu Nhan thành thực nói.

“Thực sao?” Đỗ Linh Vũ nhướn lông mày, bộ dạng không tin.

Kỷ Tiểu Nhan ra vẻ đại trượng phu, vỗ vỗ ngực: “Đây là đương nhiên, chỉ cần không phải dùng tiền mua đồ, em đều đồng ý!”

Mắt hồ ly của Đỗ Linh Vũ chớp một cái, lộ ra dáng cười tà ác, kéo dài giọng nói: “Được a ”

Nghe thấy giọng nói diêm nị này, Kỷ Tiểu Nhan đột nhiên cảm thấy gió lạnh từ sau lưng kéo tới, có dự cảm không tốt.

Chỉ thấy đôi môi đẹp đẽ của Đỗ Linh Vũ, kề sát bên tai Kỷ Tiểu Nhan, mang theo ý vị *** dục, cổ ý khàn khàn cổ họng cúi đầu nói: “Vậy tối nay, em chủ động ngồi lên thế nào?”

Quả nhiên, sắc mặt Kỷ Tiểu Nhan sau khi nghe lời này đã biến thành bột nhão, không chút huyết sắc, liền mạng lắc đầu: “Không không không....”

“Cái gì? Không phải em vừa nói, chỉ cần không dùng tiền, cái gì cũng làm cùng anh sao?”

Kỷ Tiểu Nhan không lời hỏi trời xanh, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, gian nan nhìn Đỗ Linh Vũ: “Vậy vẫn là đi dạo phố đi....”

“Ha ha, anh biết Tiểu Nhan sẽ không không theo anh mà!” Âm mưu hồ ly đã đạt được, đắc ý dạt dào mỉm cười, thuận tiện hôn lên cánh môi mềm mại của Kỷ Tiểu Nhan.....

=. =. =. =. =

Sáng hôm sau, Kỷ Tiểu Nhan ham ngủ bị Đỗ Linh Vũ gọi dậy, sau khi rửa mặt ăn sáng thay đồ, hai người nắm tay nhau ra khỏi cửa, ngồi trong chiếc xe thể thao xa hoa mới mua chưa được một tuần của Đỗ Linh Vũ, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy cũng không gay go như vậy. Đỗ Linh Vũ có một thói quen, lúc ở cùng Kỷ Tiểu Nhan, chưa bao giờ gọi lái xe hay bảo tiêu gì đó, điểm này không giống với Sâm Bân, nên lúc hai người đi cùng nhau, khẳng định là Đỗ Linh Vũ lái xe, Kỷ Tiểu Nhan ngồi bên cạnh hắn.

“Hôm nay đi dạo ở đâu vậy?” Kỷ Tiểu Nhan nghiêng đầu hỏi hắn, một mặt vươn tay nghịch đồ trang trí nhỏ Đỗ Linh Vũ treo trên xe.

“Hôm nay mang em đi một nơi rất thú vị, đảm bảo em sẽ thích.” Đỗ Linh Vũ lộ ra vẻ mặt tình thánh tiêu chuẩn, động tác ưu nhã nhấn chân ga, chiếc xe thể thao phóng như bay.

Rất nhanh liền đến khu phố xa hoa, Đỗ Linh Vũ lại ngoặt bầy rẽ tám chạy đến trước một cửa hàng nhìn qua có điểm quái dị, kéo tay Kỷ Tiểu Nhan đi vào.

Cửa hàng này vừa bước vào, bày trí khá cầu thả bình thường, là bán loại quà tặng xa hoa, Kỷ Tiểu Nhan đang buồn bực, Đỗ Linh Vũ sao lại đến mua mấy thứ này, lẽ nào sắp đến sinh nhật ai sao?

Kỷ Tiểu Nhan đã đoán sai, sau khi Đỗ Linh Vũ lôi ra thẻ VIP, liền kéo cậu đi vào phòng trong của cửa hàng, Kỷ Tiểu Nhan phát hiện, bên trong cửa hàng cư nhiên phi thường lớn, gần như gấp đôi bên ngoài, toàn là cái kệ tủ xếp sần sật, phía trên đặt đủ các loại gói hộp, không rõ bên trong là cái gì.

Rất nhanh, có nhân viên cửa hàng đến tiếp bọn họ, một cậu nhóc tóc tai chỉnh tề mỉm cười với bọn họ: “Hai vị muốn xem cái gì vậy?”

Cậu nhóc này nhìn qua không lớn hơn Kỷ Tiểu Nhan là bao, nhưng ánh mắt lại có dã tâm đảo từ người Đỗ Linh Vũ sang Kỷ Tiểu Nhan, nhìn qua lại hai lần, lộ ra vẻ hiểu rõ, lại khiến trong lòng Kỷ Tiểu Nhan sợ hãi.

Cái gì a.... Nhìn người khác kỳ lạ như vậy....

Đỗ Linh Vũ lại một chút cũng không để ý, ôn nhu như bình thường cười nói: “Mang sản phẩm mới của mấy người lại đây, để cậu ấy xem thích loại nào.”

“Tất cả đều mang ra xem sao?” Kỷ Tiểu Nhan thế nào lại cảm thấy ánh mắt của cậu nhóc kia giống như phát sáng, có chút sợ hãi trốn sau Đỗ Linh Vũ thân hình cao cao.

Biết cậu sợ người lạ, Đỗ Linh Vũ trấn an ôm vai cậu, nói với cậu nhóc nhân viên: “Không cần mấy thứ đồ loạn thất bát tao đó, giúp tăng bầu không khí là được rồi.”

“Đã hiểu rồi tiên sinh!” Cậu nhóc nhân viên nghịch ngợm gạt đầu, xoay người chạy đến cái giá bên kia cầm đồ vật lại.

“Nè! Ở đây rốt cuộc là bán gì vậy?” Kỷ Tiểu Nhan giật nhẹ tay áo Đỗ Linh Vũ, “Sao cảm giác kỳ kỳ như vậy...”

“Kỳ kỳ gì?” Đỗ Linh Vũ cười nhìn cậu, cố lý tỏ vẻ hoàn toàn không có gì kỳ quái: “Lát nữa cậu ta mang đồ ra cho em chọn.”

Kỷ Tiểu Nhan không nói gì, nhìn người nhân viên kia tìm kiếm một hồi, ôm ra một đồng hộp, đặt trên quầy hàng.

“Đây đều là sản phẩm mới nhất tốt nhất của chúng tôi, mời hai vị tùy tiện chọn.” Cậu nhóc tươi cười khả

cúc nói, sau đó hai mắt phát sáng nhìn Kỷ Tiểu Nhan.

Kỷ Tiểu Nhan bị y nhìn càng ngày càng sợ, tùy ý vươn tay mở một cái hộp, lấy ra một lọ chất lỏng phi thường tinh mỹ, giấy bọc bên ngoài có vẽ một quả cam, còn lại đều là chữ nước ngoài.

“Đây là cái gì?”

Kỷ Tiểu Nhan ngần ra nhìn mấy chữ nước ngoài phía trên, nhưng cậu một chút cũng không đọc được, nhìn nhìn quả cam kia, chẳng lẽ là một loại đồ uống?

“A! Đây là dầu bôi trơn bản thăng cấp chúng tôi vừa cho ra! Sau khi dùng sẽ có hiệu quả rất khác lúc thường nga, tuyệt đối tuyệt đối là không phải cảm giác dầu bôi trơn bình thường có thể mang đến, nó có thể khiến người dùng vô pháp tự kiềm chế, chìm đắm trong làn sóng khoái cảm.... Dù là người thanh thuần dùng xong cũng sẽ trở nên yêu mị không gì sánh được.... Hiệu quả của sản phẩm này cực kỳ tốt, tiên sinh anh thực có mắt nhìn a!” Cậu nhóc nhân viên đứng bên cạnh nhiệt tình giới thiệu, sau đó dùng ánh mắt sùng kính nhìn Kỷ Tiểu Nhan.

“A?”

“Bình anh đang cầm là vị cam, chúng tôi còn có bảy vị khác như vị dâu tây, vị dưa hấu, vị chanh!”

“A?”

“Xin anh yêu tâm, sản phẩm của bọn tôi đều là đứng thứ nhất trên thế giới, thời gian duy trì cũng có bảo chứng, nếu thời gian duy trì không được ba giờ, bọn tôi bảo đảm sẽ trả lại tiền!”

Lạnh.....

Thực lạnh....

Dầu bôi trơn bản thăng cấp....

Đây là thứ đồ quý quái gì a!

“Đỗ Linh Vũ! Anh!”

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Tiểu Nhan là trán nổi gân xanh, quay sang Đỗ Linh Vũ đang cười phi thường vô tội bên cạnh, trừng mắt, vô số dao gươm bay về hắn.

“Anh đang làm gì a!” Kỷ Tiểu Nhan quả thực không biết nói gì với người này mới tốt, giây tiếp theo giống như bị lửa đốt, vội vã đem lọ dầu bôi trơn bản thăng cấp kia đặt lên quầy hàng, còn nắm chặt tay lại, không biết hành động nhỏ này của cậu đã lọt vào trong mắt Đỗ Linh Vũ, như vậy thực phi thường đáng yêu thú vị, làm hắn càng muốn trêu đùa cậu.

“Ai Tiểu Nhan em giận gì vậy ” Đỗ Linh Vũ túm lấy Kỷ Tiểu Nhan nhắc chân liền xông ra ngoài, thấp giọng thỏ thẻ với cậu: “Không thích có thể không mua, nhìn thứ cũng không có tội gì đi?”

“Ai muốn nhìn mấy thứ này!” Kỷ Tiểu Nhan nổi giận, quét mắt qua bao lớn bao nhỏ trên quầy hàng, liền nổi da gà một trận.

“Tiểu Nhan, là em nói muốn cùng anh đi dạo phố, nếu như em đổi ý, vậy đêm nay liền....” Đỗ Linh Vũ khoanh tay, kéo dài giọng, Kỷ Tiểu Nhan sợ đến vội vã che miệng hắn lại, chỉ lo hắn lại nói ra cái gì đó.

Kết quả đối mặt với ánh mắt mỉm cười dịu dàng của người phục vụ bên cạnh, Kỷ Tiểu Nhan từ lòng bàn chân đến mắt đều đỏ bừng, hận không thể mau chui xuống đất.

“Được rồi, anh muốn xem gì thì xem nhanh đi!” Nghĩ đến điều kiện càng ác liệt, nhẫn nhẫn nhẫn, Kỷ Tiểu Nhan vỗ Đỗ Linh Vũ một cái, tức giận nói.

Thế nhưng Đỗ Linh Vũ người này rõ ràng đối nghịch với cậu, chậm rãi mở ra từng chiếc hộp một, còn để người phục vụ giải thích rõ cho hắn.

“A Cái này đúng là mới lạ, tôi chưa nhìn thấy bao giờ nha!”

“Sản phẩm này là đồ xuất xưởng dùng thử, anh xem, chỉ cần cho chiếc ống này vào trước.... Món đồ này là vận dụng nguyên lý khoa học chân không....”

Kỷ Tiểu Nhan đứng ở góc tường, trốn xa hai người, mặt đỏ bừng, trong lòng mắng Đỗ Linh Vũ một vạn lần, làm cái gì a, không nên dùng loại thái độ đó có được không!

Hoàn toàn là một vẻ học sinh ngoan, Kỷ Tiểu Nhan cảm thấy bản thân muốn phát điên rồi, Đỗ Linh Vũ sao có thể lúc hý hoáy mấy thứ kỳ quặc đó, mặt không đỏ tim không đập, nghiêm trang nghiêm túc chú ý, giống như hắn đang nghiên cứu vật lý hóa học vậy!

“Như thế đối với thân thể không có thương tổn sao?” Đỗ Linh Vũ nghiêng đầu, không chỉ thái độ nghiêm trang, phong độ nhẹ nhàng một chút cũng không thiếu, Kỷ Tiểu Nhan ở sau lưng hắn càng nhìn càng cảm thấy vô lực.

“Xin yên tâm là sẽ không, nhưng có thể sẽ khiến người sử dụng kích động cao độ, nên tôi đề xuất anh nên dùng thứ này....”

Hai người kia thảo luận vô cùng hăng hái, Kỷ Tiểu Nhan chỉ cảm thấy buồn chán, liền tùy ý đi qua đi lại giữa các kệ tủ, thỉnh thoảng lướt mắt qua mấy cái hộp trong suốt, đồ bên trong đều là kỳ quặc quái dị, cậu một chút cũng không hiểu.

Di?

Đây là cái gì?

Kỷ Tiểu Nhan nhìn đến món đồ bày trên giá, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi, sao nhìn qua có vẻ thực kinh khủng, bên trong hộp trong suốt là một món đồ kim loại, lóe ra tia sáng lạnh lạnh, hình dạng giống như cái kim, nhìn vào khiến cả người khó chịu.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cậu vươn tay lấy tờ giới thiệu bên cạnh cái hộp cầm xuống, mở ra trang đầu, lọt vào trong mắt là bức ảnh người thật, một cậu nhóc bị bịt mắt quỳ dưới đất, hai tay bị trói, cả người cậu trần trụi, mà thứ đồ kinh khủng giống cái kim kia lại đâm vào nơi phía sau....

‘Ba’ một tiếng, Kỷ Tiểu Nhan vội đóng tờ giới thiệu sản phẩm lại, sợ hãi nhét lại lên giá, cậu nhanh đi ra khỏi dãy tủ đó, cũng không nhìn Đỗ Linh Vũ, trực tiếp đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa hàng kinh khủng đó, Đỗ Linh Vũ liền đuổi tới, gọi cậu cậu cũng không đáp lại.

“Tiểu Nhan!” Vì là ở trên đường, Đỗ Linh Vũ không thể ôm lấy cậu, nên chỉ kéo tay cậu: “Giận anh sao?”

Kỷ Tiểu Nhan không trả lời, hất bàn tay kéo cậu lại của Đỗ Linh Vũ ra, Đỗ Linh Vũ muốn ôm vai cậu, Kỷ Tiểu Nhan giãy dụa không cho Đỗ Linh Vũ chạm vào mình.

“Anh sai rồi anh sai rồi có được không, sau này không bao giờ trêu em như thế nữa, đừng giận mà.” Đỗ Linh Vũ cho rằng Kỷ Tiểu Nhan chỉ là bởi vì hắn trêu đùa má mếu mà tức giận, không để ý tới hắn.

Thế nhưng khiến hắn không ngờ tới chính là, Tiểu Nhan luôn rất tốt tính cư nhiên không chịu tha thứ cho hắn, càng nghiêm trọng hơn, Tiểu Nhan ngay cả chạm cũng không cho hắn chạm, mọi cách nhận lỗi đều không dùng được, càng không chịu theo hắn về, cuối cùng Đỗ Linh Vũ đành phải dùng thủ đoạn cưỡng bức, nắm chặt vai Kỷ Tiểu Nhan không cho cậu đi.

“Buông!” Kỷ Tiểu Nhan thấp giọng hét, muốn rời đi lại bị ấn chặt trên tường không thể nhúc nhích.

“Tiểu Nhan! Đừng buồn bực, nếu em giận anh, mắng anh đánh anh đều được, đừng như vậy, có được không?” Đỗ Linh Vũ vẫn ôn nhu nói với cậu, nhưng trong đầu Kỷ Tiểu Nhan đều đặt trên ‘món đồ kinh khủng’ trong ‘cửa hàng kinh khủng’ kia, căn bản không chịu nghe lời xin lỗi của Đỗ Linh Vũ.

“Ai, nếu như em không nghe lời, anh sẽ ở ngay tại đây hôn em.” Đỗ Linh Vũ cúi đầu, áp sát mặt cậu uy

hiếp, quả nhiên, Kỷ Tiểu Nhan không hề giãy dụa, do dự để bị Đỗ Linh Vũ kéo vào trong xe.

“Đó là một cửa hàng đồ chơi tình thú nổi tiếng, anh chỉ là muốn trêu em một chút, em không thích anh sẽ không mua, đừng tức giận.” Đỗ Linh Vũ kéo Kỷ Tiểu Nhan, thành khẩn xin lỗi, Kỷ Tiểu Nhan vốn một bụng lửa giận tựa vào người hắn, đầu óc dần dần tỉnh táo lại.

Đỗ Linh Vũ tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này với mình, trong lòng Kỷ Tiểu Nhan hiểu rõ, bản thân vừa rồi là bị dọa đến hồ đồ, mới tức giận không để ý tới hắn, hiện tại Đỗ Linh Vũ một mực xin lỗi, trong lòng cảm thấy bản thân có chút quá đáng.

“Em vừa thấy thứ không tốt.” Kỷ Tiểu Nhan cau mày nói.

“Àn?” Đỗ Linh Vũ nghe không hiểu: “Thứ gì không tốt?”

Kỷ Tiểu Nhan bĩu môi, nhìn nhìn Đỗ Linh Vũ, có chút khó khăn nói: “Là một cái kìm.... Thứ đó trên tờ giới thiệu... là đặt vào đằng sau của cậu con trai...”

Kỷ Tiểu Nhan ngắt quãng nói, Đỗ Linh Vũ vừa nghe là hiểu, thứ Tiểu Nhan nhìn thấy hắn là dụng cụ khuếch trương gì đó, thảo nào có phản ứng kia, khẳng định là bị dọa rồi.

Không đợi Kỷ Tiểu Nhan nói xong, Đỗ Linh Vũ ôm cậu càng chặt, thanh âm ôn nhu: “Tiểu Nhan đừng sợ, anh sao có thể dùng thứ đồ loạn thất bát tao đó thương tổn em.”

Kỷ Tiểu Nhan không nói gì, kỳ thực trong lòng đã tha thứ cho Đỗ Linh Vũ, Đỗ Linh Vũ cười nói: “Hôm nay anh vốn định mua một vật nhỏ về làm tặng tình thú vợ chồng mình, nhưng em ghét thì thôi vậy, xin lỗi vì khiến em khó chịu.”

“Ai là vợ chồng với anh!”

Kỷ Tiểu Nhan bĩu môi, mặt thối thối đẩy hắn ra, “Em sau này sẽ không đến nơi như vậy nữa, anh cũng không được đi.”

Bổ sung một câu trên, Kỷ Tiểu Nhan giống như chú hổ con trừng mắt nhìn Đỗ Linh Vũ lúc nào cũng cười tươi như hóa, ý bảo hắn mau hứa.

“Được được được, không bao giờ đi nữa, không bao giờ đi nữa!” Đỗ Linh Vũ lập tức hứa, tuy lời hứa này một chút đáng tin cũng không có.

Rất nhanh, hai người lại hòa hảo như lúc đầu, tiếp đó Đỗ Linh Vũ nhắm biểu thị sự hối lỗi, lái xe đưa Kỷ Tiểu Nhan đến một cửa hàng điểm tâm ăn một ổ bánh ngọt, sau đó hai người lại đến cửa hàng đồ hiệu chọn quần áo.

Kỷ Tiểu Nhan đối với mặc đồ hiệu gì hoàn toàn không có khái niệm, đều là đi theo Đỗ Linh Vũ, Đỗ Linh Vũ chỉ bộ này, sau đó liền lôi cậu vào trong phòng thay đồ, nhân viên trong cửa hàng đều biết Đỗ Linh Vũ, thấy hai người bọn họ cùng vào phòng thay đồ đều che miệng cười, làm cho Kỷ Tiểu Nhan đỏ bừng mặt.

Phòng thay đồ rất rộng, chiếc gương khung vàng tráng lệ, đèn treo phi thường sáng, Kỷ Tiểu Nhan cởi quần áo mình ra, hoàn toàn không có gì mất tự nhiên, chỉ là vừa vươn tay muốn mặc bộ đồ kia vào, đã bị Đỗ Linh Vũ ngăn cản.

“Anh làm gì vậy?” Kỷ Tiểu Nhan vẻ mặt không rõ nhìn hấn.

“Anh giúp em mặc.” Đỗ Linh Vũ cười xấu xa, cầm chiếc áo kia, giúp Kỷ Tiểu Nhan mặc vào, đương nhiên vừa khoác chiếc áo kia lên, còn chưa cài nút, tay Đỗ Linh Vũ liền hờn đồn chạm vào điểm anh đào của Kỷ Tiểu Nhan, Kỷ Tiểu Nhan thấy khung cảnh sắc tình như vậy trong gương, lập tức không được tự nhiên.

“Buông tay...”

“Không buông...” Đỗ Linh Vũ giả bộ ủy khuất, phối cùng khuôn mặt còn đẹp hơn phụ nữ kia: “Tiểu Nhan em đối với anh thực lãnh đạm, vừa rồi còn không để ý tới anh, hiện tại lại không cho anh thân cận...”

“Nhưng.... Anh, anh không được sờ soạng...” Kỷ Tiểu Nhan đỏ mặt, muốn né tránh đầu ngón tay linh hoạt của Đỗ Linh Vũ.

“Tại sao, cũng không phải chưa từng sờ qua?” Đỗ Linh Vũ lộ ra vẻ mặt không cho là đúng, sau đó biết rõ còn cố hỏi: “Sao lại không được?”

Kỷ Tiểu Nhan thất bại gục đầu xuống, trong lòng biết nói gì cũng vô dụng, nên liền nhắm mắt để hấn nghịch, nhưng thân thể vẫn cảm bị Đỗ Linh Vũ biết rõ nhược điểm của cậu đùa bọn, thực sự nhẹn không được cảm giác khoái cảm đến phát run, cố gắng đè thấp giọng mình xuống, thỉnh thoảng rên rỉ vài hồi.

“A.... A.... Không nên tiếp..... Đủ rồi....”

“Thế này sao đủ? Không làm bảo bối của anh thoải mái, anh sẽ thấy rất tự trách.” Đỗ Linh Vũ hờn hổng hôn tai cậu, luồn tay vào trong quần Kỷ Tiểu Nhan.

“Này! Anh bình thường được không!” Kỷ Tiểu Nhan dùng sức đè tay hấn lại, vừa xấu hổ vừa tức giận trừng hấn: “Buông tay!”

Đỗ Linh Vũ trực tiếp hôn lên môi cậu, ép cậu cùng mình hôn môi, Kỷ Tiểu Nhan lại không có khả năng phản kháng, không biết làm gì hơn là để tùy hấn càn quấy.

“Tiểu Nhan, lúc em đỏ mặt trông thực đáng yêu.” Đỗ Linh Vũ cười nói, cố tình lấy tay chỉ cái gương bên cạnh, “Sớm biết lúc ở nhà cũng nên treo một cái gương.”

Kỷ Tiểu Nhan ngẩng đầu nhìn vào trong gương, tay trái của Đỗ Linh Vũ nằm trong quần cậu, cạnh tượng đó nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ khó chấp nhận, cư nhiên còn muốn treo gương trong nhà.....

Kỷ Tiểu Nhan liềm mạng lắc đầu: “Anh, anh nói bậy! Mau lấy tay ra!”

“Không, anh thích nhìn cảnh em cong thắt lưng bắn ra trước mặt anh....”

“A anh.... A a.... A....”

Đỗ Linh Vũ cố ý ghé bên tai cậu nói vậy, quả nhiên, nghe được lời nói mang ý tứ *** loạn như thế, Kỷ Tiểu Nhan bị kích thích không khống chế được, khẽ rên rỉ run rẩy bắn ra trong tay Đỗ Linh Vũ....

Sau đó, hai người từ phòng thay đồ đi ra, một người vẽ mặt đỏ bừng cộng với tức giận không được tự nhiên, một người cười tươi như hồ ly trộm được gà, nhân viên bán hàng phi thường thông minh giả bộ như cái gì cũng không biết, sau đó nhận thẻ tín dụng Đỗ thiếu gia đưa qua, gõ nhanh một loạt chữ số....

Đi dạo phố cả ngày, Kỷ Tiểu Nhan về nhà liền ngủ, kết quả hơn chín giờ tối tỉnh lại, nghe được trong phòng khách có tiếng cãi nhau, mặc quần áo vào chạy ra, quả nhiên thấy hai người Sâm Bân cùng Nhạc Húc Phong ngồi trên sofa, Đỗ Linh Vũ cùng Sâm Bân đang vì một chuyện mặc danh kỷ diệu gì đó mà cãi nhau.

“Tiểu Tiểu em tỉnh rồi?” Nhạc Húc Phong thấy cậu đi ra, mỉm cười ra hiệu cho cậu, Kỷ Tiểu Nhan ngoan ngoãn nghe lời đến ngồi lên đùi y.

Hai người đang cãi nhau ở bên cạnh thấy Kỷ Tiểu Nhan nghe Nhạc Húc Phong như thế, đồng thời ‘hừ’ một tiếng, đổ kị nhìn chăm chăm bàn tay ôm ngang thắt lưng Kỷ Tiểu Nhan của Nhạc Húc Phong, ăn đủ một lọ dấm chua.

Đỗ Linh Vũ hỏi: “Tiểu Nhan em có đói không, anh đi lấy đồ cho em.”

Kỷ Tiểu Nhan gật gật đầu, Đỗ Linh Vũ đứng dậy đi vào nhà bếp.

Nhạc Húc Phong ôn hòa hỏi Kỷ Tiểu Nhan: “Hôm nay em đi chơi cùng Đỗ Linh Vũ như thế nào?”

Kỷ Tiểu Nhan rất nghe lời Húc ca ca của cậu, nên liền thành thật trả lời, nhưng lại nghĩ không kể chuyện xảy ra trong phòng thay đồ lúc đi mua quần áo cùng Đỗ Linh Vũ vẫn tốt hơn, vì vậy đắn đo một lúc, cho rằng không có vấn đề gì, mới nói: “Đi xem mấy thứ đồ kinh khủng, sau đó lại ăn bánh ngọt, mua quần áo.”

“Đồ kinh khủng?” Sâm Bân nhú mày: “Cái gì là đồ kinh khủng?”

Không đợi Kỷ Tiểu Nhan trả lời, Sâm Bân lập tức nói: “Hỗn đản họ Đỗ, cậu ta nếu như dám đưa Kỷ Tiểu Nhan đi xem kho súng đạn gì đó...”

“Sâm Bân cậu bình tĩnh một chút, Đỗ Linh Vũ sao có thể mang tiểu tiểu đi xem mấy thứ cậu nói.” Nhạc Húc Phong lạnh lùng nói.

“Đồ kinh khủng chính là đồ kinh khủng, bên trong một cửa hàng đều bán mấy thứ đó, có cái gì mà dầu bôi trơn bắn thẳng cấp, còn có thứ giống cái kim, em còn thấy rất nhiều hộp phía trên có in chữ S với M, cái gì cũng rất dọa người....”

Nhạc Húc Phong càng nói, sắc mặt hai người Nhạc Húc Phong cùng Sâm Bân càng xanh, sau cùng, Kỷ Tiểu Nhan dùng khẩu khí rất yên tâm nói với bọn họ: “Không cần sợ, Đỗ Linh Vũ nói là cửa hàng đồ chơi tình thú, bởi vì em thấy kinh khủng, nên đã không cho phép anh ấy vào nữa.”

“”

Trầm mặc, trầm mặc.

Đỗ Linh Vũ cầm bánh kem cùng điểm tâm đi vào phòng khách không rõ sao bầu không khí lại thành ra thế này, mặc dang kỳ diệu hỏi: “Mọi người làm sao vậy?”

Kỷ Tiểu Nhan hoàn toàn không cảm giác được lắc đầu: “Không sao! A! Điểm tâm!”

Nhưng Đỗ Linh Vũ nhận ra, là ánh mắt muốn giết người của Sâm Bân cùng Đỗ Linh Vũ....

“Họ Đỗ kia, lão tử hôm nay phải đánh chết cậu!” Sâm Bân đốt một đóm, Đỗ Linh Vũ vội vã đỡ đòn, hai người ở trong phòng khách biểu diễn một màn võ thuật, Kỷ Tiểu Nhan đang bận rộn trong đồng đồ ăn ngẩng đầu lên: “Bọn họ sao lại như vậy?”

Nhạc Húc Phong diện vô biểu tình nói: “Tiểu Tiểu không cần phải xen vào, tiếp tục ăn.”

“Nga!” Kỷ Tiểu Nhan gật đầu, tiếp tục vui đầu vào trong đồng điểm tâm của cậu, hoàn toàn mặc kệ hậu quả của những lời mình nói.

Thiếu gia Đỗ Linh Vũ đáng thương, anh chỉ có thể tự mình cầu phúc thôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-mot-bat-thit-kho-tau>